

الْمُنْتَقَى

مِنْ

مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ

اللغة المقدونية

إعداد القسم العلمي

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات

جمعية الدعوة
وتوعية الجاليات بالربوة

شركاء التنفيذ:

المحتوى الإسلامي

رواد الترجمة

جمعية الربوة

دار الإسلام

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع
الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Tel: +966 50 244 7000

info@islamiccontent.org

Riyadh 13245- 2836

www.islamhouse.com

Во името на Аллах, Семилосниот, Милостивиот

Вовед

Благодарноста му припаѓа на Аллах, Господарот на световите. Аллаховиот благослов и мир нека се врз нашиот пратеник Мухамед, врз неговото семејство, врз сите негови другари, асхаби, и врз оние што ги следат во доброделството до Судниот ден. А потоа:

Навистина, најважното на кое муслиманот треба да му посвети внимание со читање, размислување, проучување, изучување и примена – по Аллаховата Книга – е Сунетот на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем. Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „О луѓе, ви оставив нешто, за кое доколку цврсто се држите, никогаш нема да заталкате: Аллаховата Книга и Сунетот на Неговиот пратеник.“ То бележи Малик Возвишениот Аллах вели: „Тоа што Пратеникот ќе ви го даде – земете го, а тоа што ќе ви го забрани – оставете го.“ (Ел Хаџр, 7) Поради тоа, Здружението за грижа за исламската содржина на различни јазици, заедно со Советодавното и мисионерското здружение во Рабва, се потрудија да подготват енциклопедија на хадиси на Божјиот пратеник и да ја преведат на повеќе јазици.

Возвишениот Аллах го олесни изборот на збирка хадиси од оваа енциклопедија, кои му се потребни на муслиманот во неговата вера и секојдневниот живот. Овие хадиси се придружени со кратко објаснување, појаснување на нивното значење и укажување на нивните корисни поуки. Сето тоа е собрано во оваа книга со наслов: „Избрани хадиси од енциклопедијата на хадиси на Божјиот пратеник“ Се работи на нејзин превод на сите живи јазици во светот, за нејзината содржина да биде од корист за што е можно повеќе луѓе и за да се пренесе Сунетот на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, до човештвото на јазиците кои ги зборуваат и разбираат.

Го молиме Аллах да го прифати овој труд, да го направи благословен и искрено посветен да се постигне Аллаховото задоволство, и да ги награди сите што придонесоа во неговото подготвување, преведување и ширење. Аллаховиот благослов и мир нека бидат врз нашиот веровесник Мухамед.

(1) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّةِ، وَإِنَّمَا لِأَمْرِي مَا نَوَى، فَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، فَهِجْرَتُهُ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ، وَمَنْ كَانَتْ هِجْرَتُهُ لِدُنْيَا يُصِيبُهَا أَوْ امْرَأَةٍ يَتَزَوَّجُهَا، فَهِجْرَتُهُ إِلَى مَا هَاجَرَ إِلَيْهِ».

وفي لفظ للبخاري: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ، وَإِنَّمَا لِكُلِّ أَمْرٍ مَا نَوَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(1) – Се пренесува од Омер бин Хатаб, радијаллаху анху, дека рекол: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кажал: „Делата се ценат според намерата, а на секој човек му припаѓа тоа што го наумил, па така тој што наумил да направи хиџра кон Аллах и Неговиот пратеник, хиџрата ќе му биде кон Аллах и Неговиот пратеник, а кој наумил преселба заради корист од овој свет или заради брак со некоја жена, тогаш неговата преселба ќе биде за тоа што за што ја наумил.“ Во предание кое го пренесува Бухари стои: „Делата се ценат според намерите, а на секој човек му припаѓа тоа што го наумил.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни објаснува дека сите дела ќе се вреднуваат според намерата, и таквиот пропис е општ и се однесува на сите дела било да се ибадети или меѓучовечки односи, тој што наумил со своето дело некоја корист нема да има друга награда освен таа корист и нема да добие никаков севап, а кој ќе науми со своето дело да му се приближи на Аллах Возвишениот, тогаш со тоа дело ќе добие награда дури ако се работи за некое вообичаено дело, како што е јадење или пиење.

Потоа Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дал пример со кој го толкува влијанието на намерата во делата кои наизглед се идентични однадвор, ни појасни дека тој што наумил со својата преселба, оставајќи ја својата татковина, да го постигне задоволството на својот Господар, неговата хиџра ќе биде според според прописите и прифатена, ќе биде награден за неа заради

искреноста во намерата, додека тој што наумил со својата преселба некоја овосветска корист: пари, углед, трговија или брак, тој со својата преселба ќе ја има само таа корист за која ја направил, и нема да биде награден со севапи.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за искреност, бидејќи Аллах нема да прими друго дело освен тоа кое е направено во Негово име.
2. Дела со кои се приближуваме кон Аллах Возвишениот, ако човекот ги направи како обичај, тогаш нема да има награда за тоа дело, се додека не науми со тоа дело да му се приближи на Аллах.

(4560)

(2) – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ فِيهِ فَهُوَ رَدٌّ» متفق عليه.
ولمسلم: «مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(2) – Пренесено е дека Аиша, радијаллаху анха, кажала: Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, рекол: „Оној што внесува во нашата вера она што не е од неа, тоа е отфрлено.“ Овој хадис го регистрирале Бухари и Муслим, а Муслим исто така наведува: „Кој ќе прави дело кое не е според нашата вера, ќе биде отфрлено.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека кој измислува нешто ново во верата или прави дело што не е базирано врз Куранот и Сунетот, тоа ќе биде одбиено и нема да биде прифатено од Аллах.

Benefits from the Hadith:

1. Ибадетите се базираат само врз Куранот и хадисот, ние не го обожуваме Аллах, Возвишениот, на друг начин освен на оној што ни е пропишан со верозаконот, а не според измислени новини.
2. Верата не е подложна на формулирање според нечие мислење и не се одредува според тоа што се смета за убаво, туку е со следење на Аллаховиот пратеник, алејхи селам.
3. Овој хадис укажува на совршеноста на верата.
4. „Бидат“ е секоја измислица/новина што се внесува во верата, а која не постоела во времето на Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, и неговите асхаби, било да е верување, говор или дело.
5. Овој хадис е еден од основите на исламот и служи како вага за делата. Како што за секое дело кое не е направено во име на Аллах сторителот нема да биде награден, истотака секое дело кое не е направено според традицијата на Аллаховиот пратеник нема да му се прифати на сторителот.
6. Измислени забранети работи се тие поврзани со верата, а не со овоземските работи.

(4792)

(3) - عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: بَيْنَمَا نَحْنُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ إِذْ طَلَعَ عَلَيْنَا رَجُلٌ شَدِيدُ بَيَاضِ الثِّيَابِ، شَدِيدُ سَوَادِ الشَّعْرِ، لَا يُرَى عَلَيْهِ أَثَرُ السَّفَرِ، وَلَا يَعْرِفُهُ مِنَّا أَحَدٌ، حَتَّى جَلَسَ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَسْنَدَ رُكْبَتَيْهِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ، وَوَضَعَ كَفَّيْهِ عَلَى فَخِذَيْهِ، وَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، أَخْبِرْنِي عَنِ الْإِسْلَامِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْإِسْلَامُ أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَتَقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَعَجَبْنَا لَهُ، يَسْأَلُهُ وَيُصَدِّقُهُ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِيمَانِ، قَالَ: «أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» قَالَ: صَدَقْتَ، قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ الْإِحْسَانِ، قَالَ: «أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنِ السَّاعَةِ، قَالَ: «مَا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ» قَالَ: فَأَخْبِرْنِي عَنْ أَمَارَتِهَا، قَالَ: «أَنْ تَلِدَ الْأُمَّةُ رَبَّتَهَا، وَأَنْ تَرَى الْحُقَاتِ الْعُرَاةَ الْعَالَةَ رِعَاءَ الشَّيْءِ يَتَطَاوَلُونَ فِي الْبُنْيَانِ» قَالَ: ثُمَّ انْطَلَقَ، فَلَبِثْتُ مَلِيًّا ثُمَّ قَالَ لِي: «يَا عُمَرُ، أَتَدْرِي مِنَ السَّائِلِ؟» قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّهُ جَبْرِيلُ، أَتَاكُمْ يُعَلِّمُكُمْ دِينَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(3) – Од Омер бин Хатаб, радијаллаху анху, кој раскажува: Еден ден додека бевме кај Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се појави човек во сосема бела облека и со сосема црна коса, кај него не се забележуваше трага од патување, а никој од нас не го познаваше, тогаш седна кај Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и ги потпре колената до колената на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рацете ги спушти врз своите бутови и рече: „О, Мухамед, извести ме за исламот.“ Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му одговори: „Ислам е да сведочиш дека нема друг бог освен Аллах и дека Мухамед е Аллахов пратеник, да клањаш намаз, да даваш зекат, да постиш во рамазан и да одиш на аџилак ако си во можност.“ Овој му рече: „Вистината ја кажа.“ Омер вели: Ние се зачудивме, прво го прашува а потоа потврдува. Потоа пак го праша: „Извести ме за иманот.“ Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му одговори: „Да веруваш во Аллах, во Неговите мелеци, во Неговите книги, во Неговите пратеници, во Судниот Ден и да веруваш во Одредбата било да е добро или лошо.“ Човекот пак рече: „Вистината ја кажа“, и додаде: „Извести ме за Добродетелство.“ Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му рече: „Тоа е да го обожуваш Аллах како да Го гледаш пред себе, бидејќи иако ти не Го гледаш, Тој те гледа.“ Човекот пак праша: „Извести ме за крајот на светот.“ Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му одговори: „Прашаниот не знае ништо повеќе од тој што прашува.“ Човекот праша: „Кажи ми ги тогаш предзнаците.“ Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му одговори: „Робинката да го роди својот господар, и да видиш голи, боси и сиромашни чобани како се натпреваруваат во изградба на високи зданија.“ Омер рече: Потоа човекот отиде, а јас останав, и Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ме праша: „Омер, дали знаеш кој беше човекот?“ Јас реков: "Аллах и Неговиот пратеник најдобро го знаат тоа." Аллаховиот пратеник,

салаллаху алејхи ве селем, рече: „Тоа беше Џибрил, дошол да ве поучи за вашата вера." [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Омер, радијаллаху анху, нè известил дека Џибрил алејхи селам, дошол кај асхабите радијаллаху анхум, во облик на човек кој не го познавале, една од неговите особини беше белата облека, и црна коса, врз кои не се забележуваше трага од патување како што е измореност, прашина, бушавост и неуредна облека, и никој од присутните не го познаваше, тие седеа кај Аллаховиот пратеник, саллалаху алејхи ве селлем, и тој седна пред него како што седнува ученик, и го праша за исламот на што доби одговор дека исламот е потврда на два сведоштва, извршување на петте молитви, издвојување на милостина кон тие на кои им е потребна, пост во месец рамазан, и патување на аџилак за тие кои имаат можност за тоа.

Тој што прашуваше кажа: „Ја кажа вистината." Асхабите беа зачудени од прашањето кое укажуваше дека очигледно не знае за тие работи а потоа го потврдува одговорот.

Потоа го прашува за столбовите на иманот - верувањето, Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му одговори дека се шест и го опфаќаат верувањето во постоење Аллах Возвишениот и во Неговите својства, да веруваме дека само Нему Му припаѓаат одредени дејствија како што е создавањето, исто така само Него да Го обожуваме. Потоа верувањето во мелеците кои Аллах ги создал од светлост, тие се чесни робови, не му се спротивставуваат на Аллах Возвишениот во Неговите наредби туку според нив постапуваат. Верувањето во објавените Книги од Аллах кон Неговите пратеници, како што се Куранот, Тевратот, Инџилот и другите. Верување во Веровесниците испратени од Аллах да ја достават Неговата вера, а помеѓу нив се Нух, Ибрахим, Муса, Иса и последниот од нив Мухамед, салаллаху алејхи ве

селем, како и другите Веровесници и пратеници. Потоа верувањети во Судниот ден, во тоа спаѓа и она што се случува после смртта во гробот и животот во берзех, и тоа дека човекот ќе биде оживеан по смртта и ќе полага сметка, а потоа неговиот крај ќе биде или во Џенетот или во Џехенмот. И на крај верувањето дека Аллах ги одредил сите работи според предходното знаење кое го имаше и Мудроста која го одобри тоа, Тој го запишал сето тоа, бидејќи така беше Неговата Волја, и сè ќе се случува онака како што Тој претходно одредил и го создал. Потоа го прашал за ихсанот - добродетелството, па му одговорил дека ихсан е да Го обожаваш Аллах исто како да Го гледаш, а ако не е во можност да се достигне овој степен тогаш Аллах ќе се обожува со сознание дека Тој него го гледа. Првиот степен е степен на гледање и тој е на повисоко ниво, а вториот степен е степен на надзор.

Потоа го прашува кога ќе настапи Судниот ден? Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му одговори дека знаењето за Судниот ден е скриено кај Аллах и само Тој го знае, и дека никој друг од созданијата не знае за тоа ништо, ниту знае оној што е прашан ниту оној што прашува.

Потоа го прашал за предзнаците на Судниот ден? Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го известил дека еден од предзнаците е голем број на заробени жени и на нивните деца, или големо непочитување на децата кон своите мајки, кон кои ќе се однесуваат како што се однесува кон робинката, и предзнак пред крајот на светот ќе бидат чобани и сиромашни кои ќе заработат богатства, и ќе се натпреваруваат во украсување и изградба на големи објекти.

Потоа Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, соопшти дека тој што прашува е Џибрил кој дошол да ги научи асхабите за оваа чиста вера.

Benefits from the Hadith:

1. Убавиот однос на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кој седи со своите асхаби а и тие седат со него.
2. Пропишано е убаво однесување и блискост со тој што прашува, за да може да праша без страв или чувство на притисок.
3. Убаво однесување со учителот, како што го направи тоа Џибрил, алејхи селам, кога со почит седна пред Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, за да научи од него.
4. Столбови на исламот се пет, а основите на верувањето се шест.
5. Кога заедно се спомнуваат термините исламот и иманот, тогаш исламот се толкува како надворешни дела, а иманот како внатрешни дела.
6. Во исламот постојат различни степени, првиот степен е исламот, вториот е иманот а третиот е ихсанот и тој е највисокиот степен.
7. Основата кај тој што прашува е незнаењето, и незнаењето е мотив за поставување на прашање, заради тоа асхабите се зачудија кога тој прашува и го потврдува точниот одговор.
8. Секогаш започнуваме со најважното, па потоа со следното по важност; Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, почна со шехадетот додека го толкуваше исламот, а почна со верувањето во Аллах кога го толкуваше иманот.

9. Тие што знаат ќе прашаат за нешто што им е веќе познато за да ги подучат другите.
10. Знаењето за крајот на светот е знаење кое го поседува само Аллах Возвишениот.

(4563)

(4) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بُنيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، وَإِقَامُ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ، وَحَجُّ الْبَيْتِ، وَصَوْمُ رَمَضَانَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(4) – Абдулах бин Омер, радијаллаху анхума, пренесува: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Исламот се темели врз пет (столба): сведоштвото дека нема божество достоино за обожување освен Аллах и дека Мухамед е Божји пратеник, клањањето на намазот, давањето зекат, постот на месецот рамазан и аџилакот.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, го споредува исламот со прецизно изградена зграда, која има пет темели во објектот, а останатите пропишани дела се како надградбата на овој објект. Првиот столб е: двете сведоштва. Сведоштвото дека нема бог достоин за обожување освен Аллах и дека Мухамед е Негов пратеник. Овие две сведоштва претставуваат еден руkn (темел), едното не може да се одвои од другото. Затоа, Аллаховиот роб е должен вербално да потврди дека Возвишениот Аллах е Еден и дека само Тој заслужува да биде обожуван и да постапува според тоа, а потребно е да го потврди пратеништвото на Мухамед и да го следи. Вториот столб е: извршувањето на намаз, кој вклучува пет задолжителни намази во текот на денот и ноќта: утрински (сабах),

пладневен (зухр), попладневен (аср или икиндија), вечерен (магриб или акшам) и јација или иша'; со сите нивни шартови, рукнови и ваџиби. Третиот столб е: давањето задолжителен зекат. Тоа е имотен ибадет задолжителен за одредени видови имот, доколку го поседува во количина над одредената со верозакон граница, и им се дава на оние за кого е пропишан. Четвртиот столб е: извршување на аџилакот/хаџот. Тоа е посета на Мека за извршување на одредени обреди со кои луѓето го обожуваат Семоќниот Аллах. Петтиот столб е: постот на месецот памазан. А тоа е воздржување од јадењето, пиењето и другите работи кои го прекинуваат постот, од зората до зајдисонце со намера да Му се приближиме на Семоќниот Аллах.

Benefits from the Hadith:

1. Двете сведоштва кои се взаемно неразделни. Едното не важи без другото и како резултат на тоа, тие се сметаат за еден столб.
2. Двете сведоштва (шехадетот) се темел на верата, и ниедно дело ниту говор нема да бидат прифатени без претходно изговорениот шехадет.

(65000)

(5) - عَنْ مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: كُنْتُ رِدْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى حِمَارٍ يُقَالُ لَهُ عُفَيْرٌ، فَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، هَلْ تَدْرِي حَقَّ اللَّهِ عَلَى عِبَادِهِ، وَمَا حَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ؟»، قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «فَإِنَّ حَقَّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، وَحَقُّ الْعِبَادِ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يُعَذِّبَ مَنْ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَفَلَا أُبَشِّرُ بِهِ النَّاسَ؟ قَالَ: «لَا تُبَشِّرُهُمْ، فَيَتَكَلَّوْا».

[صحيح] - [متفق عليه]

(5) – Муаз, Аллах нека е задоволен со него, рекол: „Заедно со Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бевме качени врз магаре кое се викаше Уфејр. Тој ми рече: ,О Муаз, дали знаеш кое е правото на Аллах врз Неговите робови и кое е правото на робовите кон Аллах?’ Јас одговорив: ,Аллах и Неговиот Пратеник најдобро знаат.’ Тој ми рече: ‘Правото на Аллах врз Неговите робови е да Го обожуваат и никого да не Му припишуваат како здружник. Правото на робовите кон Аллах е да не го казни оној кој не Му припишува ништо како здружник.’ Јас прашав: ,О, Аллахов Пратенику, дали да ги известам луѓето за ова?’ Тој ми рече: ,Не ги известувај, за да не се потпрат на тоа.” [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува кое е правото на Аллах кон Неговите робови и кое е правото на робовите кон Аллах. Правото на Аллах кон Неговите робови е да Го обожуваат само Него и да не Му припишуваат ништо како здружник. И дека правото на робовите кон Аллах е да не ги казни оние кои не Му припишуваат ништо/никого како здружник. Потоа Муаз праша: „О, Аллахов Пратенику, дали да ги известам луѓето за ова за да се радуваат и да се надеваат за оваа благодат?“ Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го спречи, стравувајќи да не се потпрат само врз тоа.

Benefits from the Hadith:

1. Објаснување на Аллаховото право кон Неговите робови, кое Тој го наредил, а тоа е да Го обожуваат само Него и да не Му припишуваат ништо/никого како здружник.
2. Објаснување на правото на робовите кон Аллах, кое Тој го наредил на Себе од милост и благодат, а тоа е да ги внесе во Џенетот и да не ги казнува.
3. Ова е голема радосна вест за оние кои го обожуваат Аллах и не Му припишуваат ништо, дека нивната крајна дестинација е влезот во вечниот Џенет.
4. Муаз го пренел овој хадис пред својата смрт, од страв да не направи гревот на прикривање на знаењето.
5. Предупредување за непренесувањето на некои хадиси кај некои луѓе од страв дека нема да го разберат нивното значење; ова се однесува на она што не е поврзано со некоја практична работа која треба да се ивршува ниту има некоја шеријатски пропишана граница.
6. Грешниците кои го обожуваат само Аллах се под Неговата волја: ако сака, ќе ги казни, а ако сака, ќе им прости, а потоа нивната крајна дестинација е Џенетот.

(65007)

(6) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمُعَاذٌ رَدِيفُهُ عَلَى الرَّحْلِ قَالَ: «يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ»، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، قَالَ: «يَا مُعَاذُ»، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ، ثَلَاثًا، قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ»، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟ قَالَ: «إِذَا يَتَكَلَّمُوا». وَأَخْبَرَ بِهَا مُعَاذٌ عِنْدَ مَوْتِهِ تَأْثِمًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(6) – Енес ибн Малик, радијаллаху анху, вели: Во една прилика Аллаховиот пратеник, алејхи селам, јавал а зад него, на истата јаваница бил и Муаз. Во едне момент тој му се обратил велејќи: „О, Муаз бин Џебел!“, Муаз одговорил: „Ти се одсивам, Аллахов пратенику, и те слушам!“ Потоа повторно го повика: „О, Муаз!“, тој пак му одговори: „Ти се одсивам, Аллахов пратенику, и ти се покорувам.“ Тоа се повтори и по трет пат, а Пратеникот му рече: „Секоја личност која искрено од своето срце ќе посведочи дека не постои вистински бог освен Аллах и дека Мухамед е Негов Пратеник, а да не му биде забранет цехенемскиот огин.“ Муаз го прашал: „Аллахов Пратенику, дали да им го пренесам ова на луѓето, за да бидат среќни?“ Пратеникот му рече: „Ако тоа го направиш ќе се опуштат.“ Сепак, при крајот на својот живот, Муаз сепак им го пренел на луѓето од страв да не направи грев (ако не пренесе говор на Аллаховиот пратеник).“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Муаз, радијаллаху анху, еднаш беше зад Аллаховиот пратеник, алејхи селам, додека јаваа камила, а Пратеникот го повика: „О, Муаз!“, и го повтори тоа трипати за да ја нагласи важноста на она што ќе го каже.

Муаз, радијаллаху анху, секогаш му одговараше со исти зборови: „Ти се одсивам, о Аллахов пратенику, и ти се покорувам.“ Т.е. одговарам на твојот повик, о Аллахов пратенику и тоа го правам со задоволство.

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, потоа го известил дека секој кој искрено ќе потврди дека не постои вистински бог освен Аллах и дека Мухамед е Негов пратеник, и тоа го направи со искрено убедување, без лажење, и ако умре со таков став, Аллах ќе го заштити од пеколниот оган.

Муаз го праша Аллаховиот пратеник, алејхи селам, дали може да им ја пренесе на луѓето оваа информација за да ги израдува и да се радуваат на доброто?

Но Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се плашеше луѓето да не се опуштат и како резултат на тоа да прават помалку добри дела.

Затоа Муаз ова никому не го кажуваше, сè до пред својата смрт, кога им го пренел овој хадис плашејќи се да не направи грев – криење на знаењето.

Benefits from the Hadith:

1. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, бил скроман, а тоа се огледа во тоа што го качил Муаз зад себе на неговата јаваница.
2. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, практикуваше повеќе методи на подучување, го повторуваше повикувањето кон Муаз, за да го привлече неговото внимание, за она што ќе го каже потоа.
3. Еден од условите на шехадетот: Дека не постои друго божество освен Аллах и дека Мухамед е Негов пратеник е тој што сведочи тоа да го направи искрено и со убеденост, без сомнеж или лажно.
4. Монотеистите не можат да бидат вечно во џехенемскиот оган, и доколку би влегле во него заради гревовите, ќе бидат извадени од него откако ќе се очистат од нив.
5. Вредноста на шехадетот, за тој што искрено ќе го изговори.

6. Дозволено е некогаш да не пренесеме некој говор, во одредени ситуации, доколку тоа ќе предизвика штета.

(10098)

(7) – عن طارق بن أشيم الأشجعي رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرَّمَ مَالُهُ وَدَمُهُ، وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(7) – Од Тарик бин Ешјем ел Ешцеи, радијаллаху анху, се пренесува: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Кој ќе каже: „Ла илахе иллаллах“ – дека нема вистински бог освен Аллах и негира сè друго што се обожува покрај Аллах, неговиот имот и живот се заштитени (свети), а пресметката со него ќе биде кај Аллах.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни кажува дека оној кој сведочи со јазикот дека не постои вистински бог освен Аллах, и негира сè што се обожавало покрај Него и се огради од сите религии освен исламот – тој го заштитил својот имот и живот кај муслиманите. Ние судиме врз основа на она што се манифестира и нема да му се конфискува имотот или да му се одземе животот, освен ако направи некаков прекршок или злодело што ја повлекува одредената казна според исламското законодавство.

Аллах ќе ја сведе пресмета за секого на Судниот ден, ако некој бил искрен, ќе го награди, но доколку се однесувал со лицемерие, ќе го казни.

Benefits from the Hadith:

1. Да изговориме „Ла илахе иллаллах“, и да негираме сè што се обожува покрај Аллах, е услов да станеме муслимани.

2. Значење на „Ла илахе иллалла“ е негирање на секое друго божество кое се обожува освен Аллах, било да е идол, гроб или нешто друго и само Нему да Му ги посветуваме нашите ибадети – богоугодни дела.
3. Кој ќе го манифестира монотеизмот и притоа се придржува кон неговиот верозакон, таквиот ќе биде заштитен додека не направи нешто што се спротивставува на претходното декларирање и однесување.
4. Имотот, животот и честа на секој муслиман се свети, освен ако правдата бара поинаку.
5. Прописите на овој свет се донесуваат според фактите, а на идниот свет според наумот и целта.

(6765)

(8) – عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا الْمُوجِبَتَانِ؟ فَقَالَ: «مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ» [صحيح] - [رواه مسلم]

(8) – Џабир, Аллах нека е задоволен со него, рекол: „Еден човек дојде кај Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и го праша: „О, Аллахов Пратенику, кои се двете неопходни работи?“ Божјиот пратеник одговори: ‘Кој ќе умре без да Му припишува рамен на Аллах, ќе влезе во Џенетот. А кој ќе умре припишувајќи Му рамен на Аллах, ќе влезе во Огнот.’“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Еден човек го праша Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, за двете патеки: едната води кон влезот во Џенетот, а

другата кон влезот во Огнот. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, одговори: Патеката која води до влез во Џенетот е човекот да умре обожувајќи Го само Аллах и да не Му припишува ништо/никого како здружник. А патеката која води до влез во Огнот е човекот да умре припишувајќи Му нешто на Аллах, сметајќи го истовремено за рамноправен и сличен со Аллах во Неговата божественост, господство или имиња и својства.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на тевхидот е дека кој ќе умре верувајќи во Аллах и не Му припишува ништо/никого како здружник, ќе влезе во Џенетот.
2. Опасноста од ширкот е дека кој ќе умре припишувајќи Му нешто на Аллах, ќе влезе во Огнот.
3. Грешниците кои се монотеисти зависат од Аллаховата волја: ако сака, ќе ги казни, а ако сака, ќе им прости, а потоа нивната крајна дестинација ќе биде Џенетот.

(65008)

(9) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَلِمَةً وَقُلْتُ أُخْرَى، قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ نِدَاءَ دَخَلِ النَّارَ» وَقُلْتُ أَنَا: مَنْ مَاتَ وَهُوَ لَا يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً دَخَلَ الْجَنَّةَ. [صحيح] - [متفق عليه]

(9) – Се пренесува дека Абдулах ибн Месуд, радијаллашу анху, рекол: Аллаховиот пратеник, алејхи селам, искажа нешто, а и јас кажав. Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, кажа: „Кој ќе умре правејќи Му ширк на Аллах, ќе влезе во Џехенемот“, а јас додадов: „Кој ќе умре неправејќи му ширк на Аллах, ќе влезе во Џенетот.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека оној кој му посветува ибадет на некој друг освен на Аллах, како што е довата и барањето помош и умре во таква состојба, ќе биде од жителите на Џехенемот. А Ибн Месуд, радијаллашу анху, додал: „Кој ќе умре, неправејќи ширк-многубоштво кон Аллах, неговиот крај ќе биде во Џенетот.“

Benefits from the Hadith:

1. Довата е ибадет, не му се упатува на никој друг освен на Аллах, Возвишениот.
2. Вредноста на тевхидот и дека тој што ќе умре во таква состојба ќе влезе во Џенетот, дури и доколку претходно биде казнет за некои гревови.
3. Опасноста на ширкот-многубоштвото, и дека тој што ќе умре во таква состојба ќе биде во Џехенемот.

(10) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ، حِينَ بَعَثَهُ إِلَى الْيَمَنِ: «إِنَّكَ سَتَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَإِذَا جِئْتَهُمْ فَادْعُهُمْ إِلَى أَنْ يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ خَمْسَ صَلَوَاتٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ فَتَرُدُّ عَلَى فَقَرَائِهِمْ، فَإِنْ هُمْ أَطَاعُوا لَكَ بِذَلِكَ، فَإِيَّاكَ وَكَرَائِمَ أَمْوَالِهِمْ، وَاتَّقِ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ، فَإِنَّهُ لَيْسَ بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(10) – Ибн Абас, Аллах нека е задоволен со него, рекол: Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му рече на Муаз ибн Џебел кога го испрати во Јемен: „Одиш кај народ од ехли китаб (следбениците на книгата - евреи и христијани). Кога ќе стигнеш, повикај ги да посведочат дека нема друг вистински бог освен Аллах и дека Мухамед е Аллахов пратеник. Ако го прифатат тоа, извести ги дека Аллах им наредил пет задолжителни намази во текот на денот и ноќта. Ако го прифатат и тоа, извести ги дека Аллах им наредил садака (задолжителен зекат) која се зема од богатите и им се враќа на сиромашните. Ако го прифатат и тоа, не земај од нивните скапоцени имоти и чувај се од довата на угнетениот, бидејќи помеѓу него и Аллах, нема превез.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Кога Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, го испрати Муаз ибн Џебел, Аллах нека е задоволен со него, во Јемен како учител и повикувач во Аллаховата вера, му објасни дека ќе се соочи со народ кои се христијани, за да биде подготвен за нив и да го започне повикот постепено, според важноста на прописите. Прво, да ги повика да го корегираат нивното убедување; да посведочат дека нема друг вистински бог освен Аллах и дека Мухамед е Аллахов пратеник, бидејќи со тоа се влегува во исламот. Ако го

прифатат тоа, да им нареди да го извршуваат намазот, бидејќи намазот е најголемата обврска по тевхидот - сведоштвото дека нема друг вистински бог освен Аллах. Ако го извршуваат намазот, да им нареди на богатите да издвојуваат зекат за сиромашните. Потоа, го предупреди да не го зема најдоброто од нивниот имот, бидејќи обврската е да се даде од средниот имот. И го советуваше да избегнува неправда, за да не го проколне угнетениот, бидејќи неговата дова е прифатена.

Benefits from the Hadith:

1. Значењето на сведоштвото „Нема друг вистински бог освен Аллах“ е да се обожува само Аллах и да се отфрли обожувањето на сè друго покрај Него.
2. Значењето на сведоштвото „Мухамед е Аллахов пратеник“ е да се верува во него и во она со што е пратен и ни го доставил, и да се потврди дека тој е последниот Аллахов пратеник до човештвото.
3. Обраќањето кон учените и оние кои имаат сомнежи не е исто како обраќањето кон неуките; затоа Муаз беше претходно предупреден со зборовите: „Ќе дојдеш кај народ кои се следбеници на книгата.“
4. Важно е муслиманот да има јасно разбирање за својата вера за да ги избегне сомнежите на оние кои се борат против исламот со ширење сомнежи околу него, а тоа се постигнува со учењето на верата.
5. Верата на евреите и христијаните е дерогирана по доаѓањето на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и тие нема да бидат спасени на Судниот ден сè додека не влезат во исламот и не поверуваат во Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем.

(11) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه أَنَّهُ قَالَ: قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوْلَ مِنْكَ؛ لِمَا رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(11) – Од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: „Некој праша: О, Аллахов пратенику, кој ќе биде најсреќен со твоето застапување на Судниот ден?' Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, одговори: „Како што и помислив, о Ебу Хурејре, дека никој нема да ме праша за ова пред тебе, поради твојата желба за хадисите. Најсреќен со моето застапување на Судниот ден ќе биде оној кој искрено од срце или душа ќе рече: Нема друг вистински бог освен Аллах.“

[صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека најсреќните луѓе со неговото застапување на Судниот ден ќе бидат оние кои искрено од своето срце ќе кажат: „Нема друг вистински бог освен Аллах“, што значи дека нема друг кој заслужува да биде обожуван освен Него и дека треба да бидат чисти од ширк и лицемерие (дела се прават поради некој друг а не Аллах).

Benefits from the Hadith:

1. Потврда за заземањето на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на Судниот ден, и дека тоа заземање ќе биде само за оние кои веруваат во Аллаховото едноштво.

2. Неговото заземање е молба до Возвишениот Аллах за оние од верниците кои го заслужиле цехенемскиот оган, да не влезат во него, а оние кои влегле, да бидат изведени од него.
3. Вредноста на искреното изговарање на зборовите на Аллаховото едноштво и нивното големо влијание.
4. Сведоштвото на Аллаховото едноштво се остварува и се постигнува со знаењето за нивното значење и работењето според нив.
5. Вредноста на Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, и неговата желба за знаење.

(3414)

(12) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ - أَوْ بَضْعٌ وَسِتُّونَ - شُعْبَةً، فَأَفْضَلُهَا قَوْلُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ، وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(12) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Верувањето има повеќе од седумдесет – или повеќе од шеесет – гранки. Највредната од нив е изјавата: „Ла илахе илаллах – Нема друг вистински бог освен Аллах“, а најниската е отстранувањето на пречка од патот. И срамежливоста е еден огранок на верувањето.“
[متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека верувањето се состои од многу ограноци и делови, кои опфаќаат различни форми на дејствување, убедувања и говор.

Највредниот и највозвишениот дел на иманот е да кажеме: „Ла илахе иллаллах“, разбирајќи го значењето и делувајќи според според тоа дека Аллах е Еден и единственото божество кое може/смее да се обожува и ибадетите можеме само заради Него да ги правиме.

А најнискиот огранок на иманот е да отстраниме од патот секоја препрека која им пречи на луѓето.

И на крајот Пратеникот, алејхи селам, ни кажа дека Срамот е дел од верувањето, а тоа е морално својство кое нè поттикнува да правиме убави работи и да ги избегнуваме грдите и неприкладните.

Benefits from the Hadith:

1. Иманот има многу ограноци, а некои од нив се повредни од останатите.
2. Иманот се манифестира со говор, дело и убедувања.
3. Да се срамиме од Аллах значи: Тој да не те види таму каде ти забранил да бидеш и да бидеш присутен таму каде Тој ти наредил да бидеш.
4. Спомнувањето на бројката во овој хадис не укажува на ограничување. Терминот укажува на тоа дека има многу ограноци на верувањето, но Арапите некогаш спомнуваат одредена бројка не заради ограничување, туку за да укажат на мноштво кое не може да се изрази со егзактен број.

(6468)

(13) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الذَّنْبِ أَعْظَمُ عِنْدَ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلَقَكَ» قُلْتُ: إِنَّ ذَلِكَ لَعَظِيمٌ، قُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «وَأَنْ تَقْتُلَ وَلَدَكَ؛ تَخَافُ أَنْ يَطْعَمَ مَعَكَ» قُلْتُ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «أَنْ تُزَانِيَ حَلِيلَةَ جَارِكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(13) – Од Абдулах ибн Месуд, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Го прашав Аллаховиот Пратеник, алејхи селам: „Кој е најголемиот грев кај Аллах?“ Тој одговори: „На Аллах да му припишеш здружник, а Тој те создал“, реков: „Навистина е голем грев.“, и додадов: „А кој е најголемиот грев после него?“ Тој рече: „Да го убиеш своето чедо, плашејќи се од сиромаштија.“ Пак прашав: „А по него?“, а тој одговори: „Да направиш блуд со жената на соседот.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник е прашан за најголемите гревови, па одговорил: дека тоа е ширкот, тоа е да веруваме дека Аллах има партнер и истоветен во улухијетот (божеството), рубубијетот (господарството) или Неговите имиња и својства. Овој грев Аллах, Возвишениот, може да го прости само ако човек се покае, а ако некој умре правејќи го, тој ќе остане во огинот засекогаш. Следниот грев е: човек да го убие своето дете од страв да не може да го храни. Убивањето е забрането, но таков грев ќе биде поголем доколку убиениот е од семејството на убиецот. А уште поголем грев ќе биде ако мотив на убиецот е страв дека убиениот ќе му го намали снабдувањето кое Аллах му го пропишал. И на крајот да направи блуд со жената на неговиот комшија, така што ќе ја заведе, ќе ја наведе на блуд па таа ќе му се препушти, а блудот е харам-забранет, но тој е уште поголем грев ако се направи со жената на комшијата, за кој верозаконот пропишал посебна добродетелно кон него, да го почитуваме и убаво да се однесуваме кон него.

Benefits from the Hadith:

1. Гревовите се разликуваат во големината, исто така и добрите дела се разликуваат според вредноста.
2. Најголемите гревови се: многубоштвото, убиството на роденото дете стравувајќи од сиромаштија и блудот со жената од соседот.
3. Снабдувањето е во Аллаховите раце, и Тој им го гарантира снабдувањето на сè она кое е создадено.
4. Правото на соседот е големо, а да го вознемируваме е поголем грев отколку да ги вознемируваме другите.
5. Создателот е единствениот кој може да се обожува, Тој е Единствен, нема рамен Нему.

(5359)

(14) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَنَا أَغْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشُّرْكِ، مَنْ عَمِلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ غَيْرِي تَرَكْتُهُ وَشُرْكَهُ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(14) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Возвишениот Аллах вели: Јас сум Тој што најмалку има потреба некој да му се здружува. Кој ќе направи дело во кое ќе Ми здружи некого, го оставам него и неговиот ширк.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека Возвишениот Аллах рекол дека Тој нема потреба некој да се смета за рамен со Аллах и нема потреба од ништо. Ако некој направи дело на покорност и го посвети на Аллах и на некој друг,

Аллах ќе го остави тоа дело и нема да го прифати, и ќе му го врати на оној што го направил. Затоа, делото треба да биде посветено исклучиво на Возвишениот Allah, бидејќи Тој не прифаќа ништо освен она што е направено искрено и со чиста намера посветено на Семоќниот Бог.

Benefits from the Hadith:

1. Важно предупредување против многубоштвото во сите негови форми, бидејќи тоа е пречка за прифаќањето на делата.
2. Свесноста за Аллаховата независност и величина помага во искреноста на нашите дела.

(3342)

(15) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبَى»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَنْ يَأْبَى؟ قَالَ: «مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(15) – Се пренесува од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Сите од мојот умет ќе влезат во Џенетот, освен тие што ќе го одбијат тоа. Го прашаа: О, Аллахов пратенику, а кој ќе го одбие тоа?" Тој одговори: „Кој ќе ми се покори, ќе влезе во Џенетот, а тој што ќе ми биде непокорен, таквиот одбил." [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè извести дека секој припадник на неговиот умет ќе влезе во Џенетот, освен тој што ќе се спротивстави!

Асхабите, радијаллаху анхум, му рекоа: „А кој ќе се спротивстави, о, Аллахов пратенику?!”

Тој им одговорил: „Кој му е покорен и го следи Пратеникот, алејхи селам, ќе влезе во Џенетот, а кој не му е покорен и се спротивставува на шеријатот, на таквиот човек му е забранет влезот во Џенетот поради неговите грди дела.“

Benefits from the Hadith:

1. Послушноста кон Пратеникот, алејхи селам, е послушност кон Аллах. Исто така кој не му е послушен на Пратеникот не Му е послушен на Аллах.
2. Послушноста кон Аллаховиот пратеник, алејхи селам, е причина за влез во Џенетот, а непослушноста е причина за влез во Џехенемот
3. Ова е добра вест за припадниците на исламот кои му се послушни на Пратеникот. Сите тие ќе влезат во Џенетот, освен оние кои не се послушни на Аллах и Неговиот Пратеник.
4. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се сочувствуваше со својот умет, и се грижеше за нивното упатство.

(4947)

(16) - عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تُظْرُونِي كَمَا أَطْرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ؛ فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(16) – Од Омер бин Хатаб, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: „Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Немојте да ме воздигнувате како што христијаните претерале во воздигнувањето на Иса синот Мејремин, алејхи селам. Навистина јас сум само роб па кажете: „Аллахов роб и Негов пратеник.““ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранува претерување и преминување на шеријатските граници во неговото фалење и опишување со особини и дела кои му припаѓаат само на Аллах, како што се знаењето на скриеното или да му се упатува дова заедно со Аллах, како што направија христијаните со Иса, синот на Мерјем, алејхи селам. Потоа објасни дека тој е само роб од Аллаховите робови и нареди да го опишуваме како: Аллахов роб и Неговиот Пратеник.

Benefits from the Hadith:

1. Предупредување од преминувањето на шеријатските граници во величањето и фалењето, бидејќи тоа води до ширк.
2. Она за што предупреди Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, токму тоа и се случи во овој умет. Некои претеруваа во величањето на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, други во величањето на членовите на неговото семејство, а трети во величањето на добрите верници, па паднаа во ширк.

3. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се опиша себеси како Аллахов роб за да укаже дека не поседува никакви божествени особини.
4. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се опиша себеси како Аллахов пратеник за да укаже дека е испратен од Аллах и дека треба да му се верува и да се следи.

(3406)

(17) – عن أنس رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالتَّائِسِ أَجْمَعِينَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(17) – Се пренесува дека Енес, радијаллаху анху, кажал: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Никој од вас нема да биде верник сè додека не ме сака повеќе од неговиот татко, неговото дете и од сите луѓе.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека муслиманот нема да има целосно верување се додека не ѝ даде предност на љубовта кон Аллаховиот пратеник, пред љубовта кон неговата мајка, татко, син, ќерка и сите луѓе. Оваа љубов бара и да го следиме и помогнеме, и да не бидеме непослушни кон него.

Benefits from the Hadith:

1. Љубовта кон Аллаховиот пратеник, алејхи селам, е задолжителна, исто така таа мора да биде пред љубовта кон другите, било да се луѓе или други живи суштества.

2. Од знаците на потполна љубов е: Да ја помогнеме традицијата-Сунетот на Аллаховиот пратеник, со лична и материјална жртва.
3. Љубовта кон Аллаховиот пратеник, алејхи селам, значи да им се покоруваме на неговите заповеди, да ги сметаме за вистина сите работи со кои нè извести, да се оддалечиме од она што тој го забрани, да ја следиме неговата традиција и да ги избегнуваме бидатите.
4. Правото кое го има Аллаховиот Пратеник е поголемо и поприоритетно од правото на кое било човечко суштество, поради фактот што тој е причината за нашето упатство, нашето спасение од Џехенмот и влез во Џенетот.

(5953)

(18) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «دَعُونِي مَا تَرَكْتُكُمْ، إِنَّمَا هَلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ بِسُؤَالِهِمْ وَاخْتِلَافِهِمْ عَلَى أَنْبِيَائِهِمْ، فَإِذَا نَهَيْتُكُمْ عَنْ شَيْءٍ فَاجْتَنِبُوهُ، وَإِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأَتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(18) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Оставете ме и не прашувајте ме повеќе од она што сум ве известил, бидејќи оние пред вас беа уништени поради нивните многубројни прашања и спротивставувањето на нивните веровесници. Кога ќе ви забранам нешто, воздржете се од тоа, а кога ќе ви наредам нешто, извршете го според вашите можности.“

[متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека шеријатските прописи се поделени на три категории: премолчени работи, забрани и наредби.

Што се однесува до првата категорија – она за што шеријатот премолчел и не пропишал јасен пропис – основата е дека за таквите работи нема пропис дека се обврска. Во времето на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, било задолжително да се избегнува поставување прашања за нешта кои не се случиле, од страв дека би можело за нив да се објави обврска или забрана. Аллах ги оставил таквите работи како милост кон Своите робови. По смртта на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, поставувањето прашања со цел да се добие фетва или да се научи она што е неопходно за верата е дозволено, па дури и наредено. Но, ако прашањата се поставуваат со цел да се создаде непотребна сложеност и деталност, таквото дело е она кое хадисот го осудува.

Ваквите прашања може да доведат до ситуација слична на она што се случило со синовите Израилови, кога им било наредено да заколат крава. Да заколеле било каква крава, ќе ја исполнеле

наредбата, но поради нивните дополнителни прашања и барања за деталите, нивната обврска станала уште посспецифична.

Второ: Забраните. Тоа се работите за кои оној што ги избегнува добива награда, а оној што ги прави заслужува казна. Затоа, задолжително е целосно да се избегнуваат.

Трето: Наредбите. Тоа се работите за кои оној што ги извршува добива награда, а оној што ги занемарува заслужува казна. Затоа, задолжително е да се извршуваат во рамките на можностите.

Benefits from the Hadith:

1. Потребно е да се посвети внимание на она што е најважно и неопходно во дадениот момент, да се избегнува она што не е приоритет и да не се поставуваат прашања за работи кои сè уште не се случиле.
2. Забрането е поставување прашања кои можат да доведат до комплицирање на прописите и отворање врата за сомнежи, што може да предизвика многу несогласувања.
3. Наредено е избегнување на сите забранети работи, бидејќи нивното избегнување не предизвикува тешкотии. Затоа, забраната за нив е општа.
4. Наредено е извршување на она што е наредено, но во рамките на можностите, бидејќи понекогаш тоа може да предизвика тешкотии или човек може да не биде во состојба да го изврши. Затоа, наредбата е условена со можностите.
5. Забраната за поставување многу прашања е потенцирана. Алимите ги поделиле прашањата на два вида:
- 6.
7. Прво: Прашања кои се поставуваат за учење и разбирање на она што е неопходно од верата. Овие прашања се

- дозвољени па дури и наредени, како што биле прашањата на асхабите.
- 8.
9. Второ: Прашања кои се поставуваат со цел претерано истражување и непотребно комплицирање. Токму ваквите прашања се забранети.
10. Предупредување до овој умет да не му се спротивставува на својот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како што тоа го правеа претходните народи.
11. Поставувањето многу прашања за работи кои не се неопходни и несогласувањето со веровесниците се причини за пропаст, особено кога станува збор за прашања кои не можат да се дознаат, како прашањата за гајбот (скриеното), кои само Аллах ги знае, и за состојбите на Судниот ден.
12. Забраната за поставување тешки и сложени прашања. Ел-Евзаи рекол: „Кога Аллах сака да го лиши Својот роб од благословот на знаењето, на неговиот јазик му става заплеткани прашања. Навистина, таквите имаат најмалку знаење.“
- 13.
14. Ибн Вехб рекол: „Чув како Малик вели: „Препирањето во знаењето ја одзема светлината на знаењето од срцето на човекот.““

(19) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً، وَحَدِّثُوا عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا حَرَجَ، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(19) – Абдулах бин Амр, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Пренесете од мене па дури и еден ајет, и раскажувајте за синовите Израилови, нема пречка. А кој намерно ќе излаже за мене, нека си го подготви своето место во Огнот.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, наредува да се пренесува знаењето со кое дошол, било од Куранот или сунетот, дури и ако е нешто мало како еден ајет од Куранот или хадис, под услов пренесувачот да биде запознаен со тоа што го пренесува и со тоа кон кое повикува. Потоа, салаллаху алејхи ве селем, објасни дека нема пречка да се раскажува за синовите Израилови за настаните што им се случиле, се додека не во спротивност на нашиот шеријатски верозакон. И на крај, предупреди од лажењето за него, и дека кој намерно ќе излаже за него, нека си го подготви своето место во Огнот.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за пренесување на Божјата вера, при што секој треба да го пренесе она што го запомнил и разбрал, дури и ако е малку.
2. Обврска за барањето на верско знаење за да се обожува Аллах на најдобар начин и да се пренесе Божјата вера во исправна форма.
3. Обврска да се провери веродостојноста на секој хадис пред да се пренесе или објави, за да се избегне

сериозното предупредување кое дошло во хадисот за ширење на лаги за Божјиот пратеник.

4. Поттик за искреност во говорот и внимателност во разговорот, за да не се падне во лажење, особено кога е во прашање Божјата вера.

(3686)

(20) – عن المقدم بن معديكرِب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَلَا هَلْ عَسَى رَجُلٌ يَبْلُغُهُ الْحَدِيثُ عَنِّي وَهُوَ مُتَكِيٌّ عَلَى أَرِيكَتِهِ فَيَقُولُ: بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ كِتَابُ اللَّهِ، فَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَلَالًا اسْتَحْلَلْنَاهُ، وَمَا وَجَدْنَا فِيهِ حَرَامًا حَرَّمْنَاهُ، وَإِنَّ مَا حَرَّمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَمَا حَرَّمَ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه]

(20) – Микдам бин Ма’дикериб, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Можеби ќе дојде време кога некој ќе слушне за мојот хадис додека лежи на својата софа и ќе каже: „Меѓу нас и вас е Аллаховата Книга. Што ќе најдеме во неа дека е дозволено, ќе го сметаме за дозволено, а што ќе најдеме дека е забрането, ќе го сметаме за забрането.’ Навистина, она што го забранил Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, е еднакво како и она кое го забранил Аллах.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека ќе дојде време кога некои луѓе ќе седат, ќе бидат потпрени на нивните седелки и ќе слушне хадис од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, па ќе каже: „Она што ќе го реши спорот меѓу нас и вас е Куранот, тој ни е доволен. Што ќе најдеме во него дека е дозволено, ќе го спроведуваме, а што ќе најдеме дека е забрането, ќе го избегнуваме.“ Потоа Божјиот пратеник, салаллаху

алејхи ве селем, објасни дека сè што тој го забранил или го прогласил за харам во својот сунет, е исто како она кое Аллах го забранил во својата Книга, бидејќи тој е пренесувачот од својот Господар.

Benefits from the Hadith:

1. Почитувањето на сунетот е исто толку важно како и почитувањето на Куранот, треба да се следи и да се зема за доказ.
2. Покорноста кон Пратеникот е покорност кон Аллах, а непокорноста кон него е непокорност кон Аллах.
3. Потврда дека сунетот е доказ во верата и одговор на оние кои го отфрлаат или негираат.
4. Оној кој го отфрла Сунетот и тврди дека се придржува само кон Куранот, всушност ги отфрла и двата извора на исламот и лаже дека го следи Куранот.
5. Еден од доказите за неговото пратеништво е тоа што информирал за нешто што ќе се случи во иднината, и тоа се случило како што рекол.

(65005)

(21) – عن عائشة أم المؤمنين وعبد الله بن عباس رضي الله عنهما قالا: لَمَّا نَزَلَ بِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ طَفِقَ يَطْرَحُ حِمِيصَةً لَهُ عَلَى وَجْهِهِ، فَإِذَا اغْتَمَّ بِهَا كَشَفَهَا عَنْ وَجْهِهِ، فَقَالَ وَهُوَ كَذَلِكَ: «لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْيَهُودِ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ» يُحَذِّرُ مَا صَنَعُوا. [صحيح] - [متفق عليه]

(21) – Од Аиша и Абдулах ибн Абас, радијаллаху анхума, се пренесува дека рекле: Кога на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му се приближила смртта, тој ја ставал својата наметка на лицето, но кога ќе почувствувал потешкотија, ја тргал од лицето. Додека бил во таква состојба рекол: „Аллаховото проклетство нека ги стигне евреите и христијаните, затоа што од гробовите на своите Пратеници направија места за молитви.“ Со ова ги предупредуваше луѓето да не го прават истото. [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аиша и Ибн Абас, нека Аллах биде задоволен со нив, ни пренесуваат дека, кога на Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му се приближила смртта, тој ставал парче ткаенина врз лицето. Кога поради агонијата на смртта му станувало тешко да дише, ја тргал ткаенината од лицето. Во таа исклучителна тешка ситуација рекол: „Аллах ги проколнал евреите и христијаните и ги оддалечил од Неговата милост, бидејќи изградиле места за молитва (месциди) врз гробовите на своите Пратеници.“

Овој говор на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, во таков критичен момент, укажува на сериозноста на ова дело. Затоа, тој го предупредил својот умет да не го следи овој пример, бидејќи тоа е дело на евреите и христијаните, а исто така е пат кој може да води кон многубоштвото и побивање на еднобоштвото (тевхидот) на Аллах, Возвишениот.

Benefits from the Hadith:

1. Забраната за претворање на гробовите на Пратениците и праведниците во месџиди, места за молитва, каде што би Му се клањало на Аллах, е поради тоа што тоа претставува средство кое може да води кон многубоштво (ширк).
2. Интензивната посветеност на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и неговата грижа за зачувување на еднобоштвото (тевхидот), како и неговиот страв од претераното возвишување на гробовите, произлегуваат од тоа што ваквите постапки можат да доведат до многубоштво (ширк).
3. Дозволено е проколнување на евреите и христијаните, како и на оние кои го следат нивниот пример со градење врз гробовите и претворање на тие места во месџиди – места за обожување.
4. Градењето врз гробовите е од обичаите на евреите и христијаните, а во хадисот е наведена забраната за имитирање на нивните постапки.
5. Претворањето на гробовите во места за молитва опфаќа вршење намаз кај нив или свртени кон нив, дури и ако не е изграден формален храм или месџид.

(3330)

(22) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم: «اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَثَنًا، لَعَنَ اللَّهُ قَوْمًا اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ». [صحيح] - [رواه أحمد]

(22) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллаху мој, не дозволувај мојот гроб да стане идол за обожување! Аллаховото проклетство нека биде врз оние кои ги претвораат гробовите на своите пратеници во џамии!“ [صحيح] - [رواه أحمد]

Објаснување:

Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го молеше својот Господар да не дозволи неговиот гроб да стане идол кој луѓето ќе го обожуваат преку величење и правење сеџда во неговиот правец. Потоа, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол дека Аллах ги оддалечил од својата милост и ги проколнал оние кои ги претвораат гробовите на пратениците во џамии, бидејќи тоа води кон нивното обожување и погрешно верување поврзано со нив.

Benefits from the Hadith:

1. Пречекорувањето на шеријатските граници во врска со гробовите на пратениците и добрите луѓе води кон тоа да се обожуваат покрај Аллах, па затоа треба да се внимава на делата кои водат кон многубоштвото.
2. Не е дозволено да се посетуваат гробовите со цел да се величаат и обожуваат, без разлика на положбата на мртвиот кај Аллах.
3. Забрането е градењето на џамии врз гробовите.

4. Забрането е да се извршува намаз кај гробовите, дури и ако не е изградена џамија, освен ценазе намазот ако не е извршен на друго место.

(3336)

(23) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا، وَلَا تَجْعَلُوا قَبْرِي عِيدًا، وَصَلُّوا عَلَيَّ؛ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(23) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не правете од вашите домови гробници, ниту од мојот гроб светилиште. Испраќајте поздрави до мене, бидејќи вашите салавати ќе ми се достават каде и да сте.“ [حسن] - [رواه أبو داود]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранува домовите да се запоставуваат и да не се клања во нив, за да не се претворат во гробишта, каде што не се клања. Забранува и постојано посетување на неговиот гроб и собири околу него, бидејќи тоа може да доведе до ширк. Наредува да му испраќаме салавати и селами нему, од кој било дел на земјата, бидејќи тие ќе пристигнат до него, без разлика дали сме блиску или далеку, така што нема потреба да се оди до неговиот гроб.

Benefits from the Hadith:

1. Забраната за запоставување на домовите од правењето ибадет во нив.
2. Забрането е да се патува со цел само за да се посети гробот на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бидејќи тој наредил да се испраќаат поздрави до него и

известил дека ќе му пристигнат од секаде, а патувањето треба да биде со цел да се посети џамијата и да се клања во неа.

3. Забрането е посетата на гробот на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, да го претвори истиот во светилиште, со постојано посетување, на специфичен начин во одредено време, истото важи и за посетата на кој било гроб на тој начин.
4. Вредноста и положбата на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, кај неговиот Господар, се огледа во тоа што е дозволено да се испраќаат салавати и селами до него во секое време и на секое место.
5. Бидејќи забраната за молитва кај гробовите била утврдена кај асхабите, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранил домовите да се претворат во гробишта, каде што нема да се клања.

(3350)

(24) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ أُمَّ سَلَمَةَ ذَكَرَتْ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَنِيْسَةً رَأَتْهَا بِأَرْضِ الْحَبَشَةِ، يُقَالُ لَهَا مَارِيَّةٌ، فَذَكَرَتْ لَهُ مَا رَأَتْ فِيهَا مِنَ الصُّوَرِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أُولَئِكَ قَوْمٌ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الْعَبْدُ الصَّالِحُ، أَوِ الرَّجُلُ الصَّالِحُ، بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ الصُّوَرِ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(24) – Од Аиша, мајката на верниците, радијаллаху анха, се пренесува дека Уму Селеме му ја спомнала на Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, црквата наречена „Марија“ која ја видела во Абисинија, а во која имало икони и фрески. Пратеникот ѝ рекол: „Тие луѓе, кога меѓу нив некој добар човек ќе умрел, граделе храм врз неговиот гроб, и ги цртале тие слики. Тие се најлошите суштества кај Возвишениот Аллах.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Уму Селема, мајката на верниците, радијаллаху анха, му спомнала на Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, дека забележала црква, која се викала Марија, кога била во Абисинија. Во неа имало слики, украси и фрески, и била зачудена од тоа! Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ѝ ја објаснил причината за ставање на овие фрески, па ѝ кажал дека: Тие што ги спомнуваш, кога ќе умрел некој добар човек помеѓу нив, тие му граделе, над гробот, храм во кој тие се молат, и ги сликаат тие фрески. Потоа ѝ објаснил дека тој што го прави тоа е најлош човек кај Аллах, Возвишениот; затоа што неговото дело води кон ширк-многубоштво.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да градиме џамија врз гробовите, или да клањаме свртени кон нив, да ги закопуваме починатите во внатрешноста на џамијата, така ќе се заштитиме од тоа да направиме дело на многубоштво.

2. Градењето на храм врз гробови и сликање на фрески во нивната внатрешност, е дело на евреите и христијаните, и кој ќе направи така, ќе се поистовети со нив.
3. Забрането е сликање на живи суштества.
4. Кој ќе изгради џамија врз гроб и нацрта слика со фрески во внатрешноста, тој е најлошото Аллахово создание.
5. Верозаконот во потполност ја чува положбата на тевхидот-монотеизмот, и го брани од сите можни патишта кои водат кон ширк-многубоштво.
6. Забрането е да претеруваме за добрите луѓе, бидејќи тоа може да биде причина да направиме ширк.

(10887)

(25) – عن جندب رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ أَنْ يَمُوتَ يَحْمِسُ وَهُوَ يَقُولُ «إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا لَاتَّخَذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا! أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ! إِنِّي أَنُهَاكُمُ عَنْ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(25) – Цундуб, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: Слушнав како Божјот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пет ноќи пред неговата смрт, вели: „ При Аллах барам заштита ако неког друг освен Аллах земам за близок пријател. Јас сум Аллахов миленик како што Аллахов миленик беше Ибрахим, алејхи селам. Доколку неког од луѓето ќе го прогласев за мој многу близок пријател тоа ќе беше Ебу Бекр, но мој најблизок (халил) е Аллах. Навистина, народите пред вас гробовите на Божјите пратеници ги претворија во џамии, вие тоа немојте да го правите – јас тоа ви го забранувам.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува за своето место кое го има кај Возвишениот Аллах и дека достигнал највисоки степени на љубов, како што ги достигнал и Ибрахим, алејхи селам. Затоа негираше дека има близок или присен (халил) освен Аллах, бидејќи неговото срце беше исполнето со љубовта кон Возвишениот Аллах, Неговото величање и познавање, и не можеше да се прошири за никој друг освен за Аллах. Ако имаше неког за близок или присен (халил) од луѓето, тоа ќе беше Ебу Бекр Сидик, Аллах нека е задоволен со него. Потоа предупреди да не се преминува дозволената граница во љубовта, како што направија евреите и христијаните со гробовите на своите пратеници и добрите луѓе, до степен кога ги претворија во идоли кои се обожуваат покрај Аллах, и изградиле џамии и храмови врз

нивните гробови. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му забранил на својот умет да го прават истото.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста (одликата) на Ебу Бекр Сидик, Аллах нека е задоволен со него, и дека тој е најдобриот од асхабите и најдостоеен да биде наследник на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, по неговата смрт.
2. Изградбата на џамии врз гробовите е забранета практика од претходните народи.
3. Забрането е гробовите да се користат како места за ибадет, каде што ќе се клања или ќе се земаат како правец за молитва, или да се градат џамии или турбиња врз нив, за да се избегне ширкот.
4. Предупредување од претераното величање на добрите луѓе, бидејќи тоа води кон ширк.
5. Големата опасност од она што го предупреди Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бидејќи јасно го нагласи тоа пет ноќи пред својата смрт.

(3347)

(26) - عَنْ أَبِي الْهَيَّاجِ الْأَسَدِيِّ قَالَ: قَالَ لِي عَيِّي بْنُ أَبِي طَالِبٍ: أَلَا أُبْعَثُكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ أَنْ لَا تَدْعَ تِمْنًا إِلَّا أَطْمَسْتَهُ، وَلَا قَبْرًا مُشْرِفًا إِلَّا سَوَّيْتَهُ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(26) – Пренесено е дека Ебу ел Хејаџ ел Есдиј, рекол: „Али бин Ебу Талиб ми рече: „Дали сакаш да те задолжам со истото со кое ме задолжи Аллаховиот Пратеник, алејхи селам? Урни го секој кип и срамни го секој издигнат гроб!“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ги испраќаше своите асхаби велејќи им да не остават ниту еден кип – а тоа е слика или скулптура на нешто кое има душа и тело, или има душа без тело – а да не го уништат.

Исто така и да не остане ниту една издигната гробница, а да не ја срамнат со земјата и да го срушат тоа што било изградено врз гробот. Тие би го израмниле да не биде многу високо над земјата, туку да биде во висина до еден лакт.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е сликање и правење скулптури на тоа што поседува душа, бидејќи тој чин претставува пат кон многубоштвото.
2. Обврска е да го спречиме злото со рацете, ако имаме надлежност и можност тоа да го направиме.
3. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се грижеше да ги избрише сите работи кои упатуваа на предисламското неверие, како што беше сликањето, правењето кипови и градбите врз гробовите.

(27) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، الطَّيْرَةُ شِرْكٌ، -ثَلَاثًا-»، وَمَا مِنَّا إِلَّا، وَلَكِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يُذْهِبُهُ بِالتَّوَكُّلِ. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(27) – Од Абдулах бин Месуд, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Суеверието е ширк, суеверието е ширк, суеверието е ширк“, трипати. Тоа се случува кај секој од нас, но Возвишениот Аллах го отстранува од човекот кога тој ќе се потпре врз Него. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè предупредил за суеверието, без оглед дали тоа е нешто што се слуша или гледа, или се одредува со помош на бројки, денови, животни и слично. Суеверието (тијере) доаѓа од зборот тајр, што значи птица, предисламските Арапи имале широко распространето суеверие засновано на птици. Арапите пуштале птица да полета кога сакале да започнат некоја работа, било да е патување, трговија и сл. Ако птицата полетала надесно, човек го сметал тоа за добар знак и одлучувал да го направи тоа што го намерил. Но, ако таа би полетала налево, тогаш тоа го сметале за лош предзнак и не би го направиле тоа што намерувале. Нè известил дека тоа преставува ширк, а суеверието е ширк: затоа што доброто доаѓа само од Аллах и штетата ја отстранува само Аллах, Единствениот, кој нема истоветен.

Ибн Месуд, радијаллаху анху, продолжил велејќи дека на секој муслиман може да му се случи суеверие. Но, тој е должен да му се спротивстави на тоа со потпирање врз Аллах и да ги земе предвид причините за секое делување.

Benefits from the Hadith:

1. Суеверието е ширк, бидејќи со тоа нашето срце е поврзано со нешто друго освен Аллах.
2. Важно е да се повторат повеќепати темите кои имаат тежина, за да се запомни и остане во сеќавањето.
3. Тевекулот-потпирањето на Аллах му се спротиставува на суеверието.
4. Наредба да се потпираме на Аллах Единствениот и да бидеме поврзани со Него во нашите срца.

(3383)

(28) - عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تُطَيِّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكَهَّنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَ أَوْ سُحِرَ لَهُ، وَمَنْ عَقَدَ عُقْدَةً، وَمَنْ أَتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ». [حسن] - [رواه البزار]

(28) – Имран бин Хусајн, радијаллаhu анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаhu алејхи ве селем, рекол: „Не е наш тој што претскажува злокобност преку летот на птиците, или, пак, некој друг му претскажува, тој што гата и кому му се гата, и тој што прави маѓија и за кого се прави маѓија. Тој што ќе заврзе јазол и тој што ќе посети гатач и му поверува во тоа што го вели, го негирал она што му е објавено на Мухамед, алејхи селам.“ [حسن] - [رواه البزار]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, им се заканил на тие луѓе од неговиот умет што ќе направат некои дела со зборовите: „Не е наш“, а тие дела се:

Прво: „Тој што претскажува злокобност преку летот на птиците, или, пак, некој друг му претскажува“, основа на овие зборови е дека Арапите ја пуштале птицата да одлети кога сакале да започнат некој бизнис, патување, трговија и слично. Ако птицата отиде надесно го сметале за оптимизам, и би се впуштиле во тоа што намерувале да го направат, а ако отишла налево, го сметале за песимизам, и тогаш се откажувале од она што го планирале. Ова не е дозволено некој да го прави, ниту да му нареди на друг да го направи тоа наместо него. Значењето на хадисот ги вклучува сите облици на суеверие, без разлика дали тоа е нешто што се слуша или гледа, што вклучува птици или некои други животни или луѓе што го прават тоа преку броеви, денови или други слични работи.

Второ: „тој што гата и на кого му се гата.“ Кој тврди дека го знае гајбот-непознатото, преку употребата на ѕвездите и сл., или некој отиде кај таквиот што тврди дека го познава гајбот-непознатото, како на пример гатач и слично, а потоа му поверува во тоа што тој го тврди, тој го негирал тоа што му е објавено на Мухамед, алејхи селам.

Трето: „Тој што прави маѓија и за кого се прави маѓија“, се работи за таквиот што самиот ги прави работите на сихрот-маѓијата, или тој што задолжил некого да направи такво нешто, за со тоа да му донесе некаква корист или да нанесе штета. Такво дело е да заврзе јазол со употреба на конец и да направи сихр-маѓија така што ќе кажува забранети маѓиски зборови и ќе дува во јазлите.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е да се потпираме на Аллах и да веруваме во Аллаховата одредба и предодредбата, забранет е секој вид на суеверие, маѓија и гатање, но и од другите да бараме да го прават тоа.

2. Тврдењето дека го знае непознатото е ширк-многубоштво, и е во потполна спротивставеност со тевхидот-монотеизмот.
3. Забрането е да им веруваме на гатачите и да одиме кај нив, во тоа влегува и прорекување со читање на дланка, филџан на кафе, хороскоп, па дури и да го правиме тоа од љубопитност.

(5981)

(29) – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا عَدْوَى، وَلَا طَيْرَةً، وَيُعْجِبُنِي الْقُلُّ» قَالَ قَيْلٌ: وَمَا الْقُلُّ؟ قَالَ: «الْكِمَةُ الطَّيْبَةُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(29) – Од Енес бин Малик, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Нема ,адва“, нема суеверие и ми се допаѓа ,Фел‘: А што е ,фел‘, го прашале, а тој одговорил: „Убавиот збор.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известува дека „адва“, верувањето кое било присутно кај предисламските Арапи дека болеста може сама по себе да помине од еден организам на друг, без Аллаховата одредба, е неисправна. Суеверието е забрането, без оглед дали е тоа кобење со нешто што се слуша или гледа, или се одредува преку птици, бројки, денови, лица со хендикеп, животни и слично. Во хадис се спомнува (тијере) кое доаѓа од зборот тајр, што значи птица, предисламските Арапи имале широко распространето суеверие засновано на птиците. Арапите кога сакале да започнат некоја работа, било да е патување, трговија и слично пуштале птица да полета. Доколку птицата би полетала надесно, тоа би го сметале за добар знак и одлучувале да го направат тоа што го намериле. Но, доколку таа би полетала лево,

тогаш го сметале за лош предзнак и не би го направиле тоа што го намерувале. Потоа Пратеникот ни кажа дека му се допаѓа „ф‘ел“, а тоа е чувство на среќа и оптимизам кое се добива кога ќе слушне добар збор што, дополнително, го насочува да има убаво мислење за својот Господар.

Benefits from the Hadith:

1. Во овој хадис е нагласено потпирањето врз Возвишениот Аллах и дека само Аллах може да даде добро и да заштити од злото.
2. Суеверието е забрането, а тоа е секаков вид на кобење кој ќе не оттргне од активност.
3. Оптимизмот не спаѓа во забрането суеверие, напротив, тој спаѓа во убаво промислување за Аллах Возвишениот.
4. Сè се случува со одредбата на Аллах, Единствениот, Кому никој (и ништо) не му е рамен.

(3422)

(30) - عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى لَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَلَاةَ الصُّبْحِ بِالْحَدِيثِيَّةِ عَلَى إِثْرِ سَمَاءٍ كَانَتْ مِنَ اللَّيْلَةِ، فَلَمَّا انْصَرَفَ أَقْبَلَ عَلَى النَّاسِ، فَقَالَ: «هَلْ تَذَرُونَ مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «أَصْبَحَ مِنْ عِبَادِي مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ، فَأَمَّا مَنْ قَالَ: مُطِرْنَا بِفَضْلِ اللَّهِ وَرَحْمَتِهِ، فَذَلِكَ مُؤْمِنٌ بِي وَكَافِرٌ بِالْكَوْكَبِ، وَأَمَّا مَنْ قَالَ: بِنُوءٍ كَذَا وَكَذَا، فَذَلِكَ كَافِرٌ بِي وَمُؤْمِنٌ بِالْكَوْكَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(30) – Зејд ибн Халид ел Џухени, Аллах нека е задоволен со него, пренесува: „Божјиот пратеник нè предводеше на утринскиот (сабах) намаз кај Худејбије по една дождлива ноќ. По намазот се сврте кон луѓето и рече: „Дали знаете што вели вашиот Господар?“ Присутните рекоа: „Тоа најдобро го знаат Аллах и Неговиот пратеник.“ Рече: „Некои мои робови се разбудија како верници а некои како неверници. Тие што рекоа: Врне дожд поради Аллаховата добрина и сомилост, се верници и тие не веруваат во планетите. Другите кои рекоа врне дожд поради оваа позиција на ѕвездите не веруваат во Мене, туку веруваат во планетите.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го предводеше намазот во Худејбија, село во близина на Мека, по дождот што падна таа ноќ. Кога заврши со намазот, се сврте кон луѓето и ги праша: „Дали знаете што вели вашиот Господар?“ Тие одговорија: „Аллах и Неговиот Пратеник најдобро знаат.“ Тој рече: „Аллах објасни дека луѓето се делат на две групи при паѓањето на дождот: едната група верува во Аллах, а другата не верува во Аллах. Оние кои велат: „Дождот падна со Аллаховата добрина и самилост“ и му го припишуваат дождот на Аллах, тие се верници во Аллах, Создателот и Управителот на универзумот, и не веруваат во ѕвездите. Додека оние кои велат: „Дождот падна поради позицијата на таа и таа ѕвезда“, тие се неверници во Аллах, а верници во

свездите." Ова е мало неверство (куфр) бидејќи го припишуваат дождот на свездите, а Аллах не одредил свездите да бидат ниту шеријатска ниту природна причина за дождот. Што се однесува до оние кои го припишуваат паѓањето на дождот и другите овоземски настани на движењето на свездите, верувајќи дека тие се вистинските причинители на тие настани, тие направиле големо неверство.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е по паѓањето на дождот да се каже: „Мутирна би фадлиллахи ве рахметихи.“ (Дождот врнеше со Аллаховата добрината и сомилост.)
2. Кој ја припишува благодатта на дождот или другите благодати на свездите како создавачи и чинители, таквиот направил големо неверство. Додека оној кој ги припишува свездите како причина за тие благодати, направил мало неверство, бидејќи Аллах не ги одредил свездите да бидат ниту шеријатска ниту природна причина за таква појава.
3. Благодатта може да биде причина за неверство ако не се заблагодарува за неа, и причина за иман ако се изразува благодарност.
4. Забрането е да се каже: „Дождот падна за време кога таа и таа звезда се наоѓа на таа позиција“, дури и ако се сака да се укаже на временскиот период, за да се избегне ширкот.
5. Срцето мора да биде поврзано исклучиво со Аллах кога се во прашање стекнувањето на благодатите и одбивањето на несреќите.

(31) - عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ الْجُهَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَقْبَلَ إِلَيْهِ رَهْطًا، فَبَايَعَ تِسْعَةً وَأَمْسَكَ عَنْ وَاحِدٍ، فَقَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، بَايَعْتَ تِسْعَةً وَتَرَكْتَ هَذَا؟ قَالَ: «إِنَّ عَلَيْهِ تَمِيمَةً»، فَأَذْخَلَ يَدَهُ فَقَطَعَهَا، فَبَايَعَهُ، وَقَالَ: «مَنْ عَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ». [حسن] - [رواه أحمد]

(31) – Од Укбе ибн Амир ел Џухени, радијаллаху анху се пренесува: „Група луѓе дошле кај Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, и тој ја прифатил заклетвата од девет, но не сакал да ја прифати од еден од нив. „Аллахов пратенику, ти ја прифати заклетвата од деветмина, а не ја прифати од еден од нив?“ тој им рече: „Тој носи амајлија.“ Човекот потоа ја откина и ја фрли, па Пратеникот ја прифати заклетвата и од него. Пратеникот тогаш рекол: „Кој ќе стави амајлија, направил ширк.“ [حسن] [رواه أحمد]

Објаснување:

Група од десет луѓе дојдоа кај Аллаховиот пратеник, алејхи селам, за да му дадат заклетва за исламот. Пратеникот ја прифатил од деветмина, но од едниот не ја прифатил. На прашањето за причината, тој одговорил: „Тој носи амајлија“. Се работи за мониста или нешто друго, закачено и врзано за одреден предмет со цел да се одбегне урокот или штетата. Тој човек потоа ја фатил со раката амајлијата, ја скинал и ја фрлил. После тоа, Пратеникот ја прифатил заклетвата и од него и рекол, појаснувајќи го правилото на амајлиите и предупредувајќи ги за прописот: „Тој што ќе закачи амајлија направил ширк.“

Benefits from the Hadith:

1. Кој ќе се потпре врз некој друг освен Аллах, Аллах ќе му врати со спротивно од она што го целел.

2. Мал ширк е верувањето дека носењето амајлии е причината за заштитување од штета и од урок. Меѓутоа, ако човекот е убеден дека амајлиите сами по себе носат корист, тоа е голем ширк.

(6762)

(32) - عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الرُّقَى وَالتَّمَائِمَ وَالتَّوَلَةَ شِرْكٌ». [صحيح] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

(32) – Од Абдулах бин Месуд, радијаллаху анху, се пренесува: Го слушнав Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, како рекол: „Навистина (некои форми на) рукјата, амајлиите и тивелите се дела на ширк.“ [صحيح] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, ни кажува во овој хадис за работи кои, ако ги направиме претставуваат идолопоклонство, а тие се:

Прво - Рукјата: тоа е лечење со рецитирање на формули, кое го правea многубошците, а кое во себе содржи ерес/ширк.

Второ: Амајиите од монистри или нешто друго, кои се ставаат кај децата или добитокот или на друг начин, за да се одбие урок од истите.

Трето: „Тивеле - чин кој има за цел да го зближи брачните партнери еден кон друг.“

Овие работи се многубоштво: бидејќи ги сметаме за причина, а тие според исламското законодавство не се причина базирана на верски аргумент, ниту се физичка причина чие дејствување е потврдено со искуството. Што се однесува до причините потврдени со исламското законодавство како што е рецитирањето на Куранот, или физичките причини како што се лековите кои се

базирани врз искуството, таквите работи се дозволени со назнака дека тие се причинителите, а лекот и болеста, во основа, се Аллаховите раце.

Benefits from the Hadith:

1. Чување на монотеизмот и верувањето од работите кои им се спротивставуваат.
2. Забрането е да користиме рукја во која има многубоштво, амајлии или таканареченото „тивеле“.
3. Кога некој би поверувал дека овие три работи се причина за добро и отстранување на штета, тој би направил помал ширк; и ако тој смета дека тие сами по себе можат да дадат корист или да ја отстранат штетата, тогаш тоа би било голем ширк со кој излегуваме од верата.
4. Предупредување за причините кои се забранети или се многубоштво.
5. Забранета е рукја која содржи многубоштво, но не и таа која е пропишана според исламското законодавство.
6. Срцето треба да ни е поврзано единствено со Allah, само кај Него е одлуката за корист и штета и никој друг нема влијание, па така доброто не доаѓа освен од Allah и штетата не може да ја отстрани друг, освен Allah Возвишениот.
7. Дозволената рукја мора да исполнува три услови: 1. Да веруваме дека оваа рукја е само причина, и нема да биде корисна освен ако Allah дозволи. 2. Да се базира на Куранот, убавите Аллахови имиња и својства, и на молитви пренесени од Аллаховиот пратеник или од пропишаните молитви. 3. Да се изговараат на разбирлив

начин и да не содржат неразбирливи симболи, формули и врачање.

(5273)

(33) – عَنْ بَعْضِ أَزْوَاجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً». [صحيح] - [رواه مسلم]

(33) – Од една од сопругите на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се пренесува дека тој рекол: „Кој ќе посети гатач и ќе го праша за нешто, намазот нема да му се прими четириесет ноќи.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè предупредува да не одиме кај гатач кој, на овој или оној начин, тврди дека го знае гајбот, служејќи се со разни методи. Дури и само да се праша за нешто од невидливото, Аллах на тој што прашал нема да му ја даде наградата за намазот во период од четириесет дена. Тоа е казната за овој грев и за големиот престап што го направил.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да се занимаваме со гатање, истовремено и да отидеме кај гатачите и да ги прашуваме за непознатото.
2. Човекот може да ја изгуби наградата за некое добро дело како казна заради гревот што го направил.
3. Значењето на овој хадис вклучува и забрана на хороскопи, читање во дланка и гледање во филџан, дури ако е од чиста љубопитност. Сето ова е гатање и претендира знаење на гајбот-непознатото.

4. Ако е ваква казната за тој што оди кај гатачот, а каква ќе биде, тогаш, казната за самиот гатач?
5. Намазот во тие четириесет дена ќе важи и не мораме накнадно да ги клаѓаме (казаа) тие намази, но за нив нема да добиеме никаква награда.

(5986)

(34) - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ رَجُلًا يَقُولُ: لَا وَالْكَعْبَةِ، فَقَالَ ابْنُ عُمَرَ: لَا يُحْلَفُ بِغَيْرِ اللَّهِ، فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(34) – Ибн Омер, Аллах нека е задоволен со него, слушнал некој човек како вели: „Не, се колнам во Ќаба.“, па Ибн Омер рекол: „Не се колни во ништо друго освен во Аллах, бидејќи го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Кој ќе се заколне во нешто друго освен во Аллах, направил неверство (куфр) или многубоштво (ширк).“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека кој ќе се заколне во нешто друго освен во Аллах, или Неговите имиња и својства, направил чин на неверство или ширк, бидејќи колнењето подразбира величање на она во што се колне, а величието му припаѓа само на Возвишениот Аллах. Затоа, не треба да се колнеме во ништо друго освен во Аллах, или во Неговите имиња и својства. Под ова колнење се подразбира малиот ширк; но, ако оној што се колне го велича она во што се колне на начин како што се велича Возвишениот Аллах, или повеќе од тоа, тогаш тоа е голем ширк.

Benefits from the Hadith:

1. Величањето преку колнење е право кое му припаѓа исклучиво на Возвишениот Аллах, и затоа не треба да се колнеме освен во Него, или во Неговите имиња и својства.
2. Асхабите, Аллах нека е задоволен со сите нив, се грижеа кога е во прашање наредувањето на доброто и забранувањето на злото, особено кога се однесуваше на ширкот или неверството.

(3359)

(35) – عَنْ بُرَيْدَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ حَلَفَ بِالْأَمَانَةِ فَلَيْسَ مِنَّا». [صحيح] - [رواه أبو داود وأحمد]

(35) – Бурејде, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе се заколне во аманетот (поверливоста) тој не е од нас.“ [صحيح] - [رواه أبو داود وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранил и предупредил против заколнувањето во аманетот, и рекол дека оној што ќе го стори тоа, не е од нас.

Benefits from the Hadith:

1. Заколнувањето во нешто друго освен во Севишниот Аллах е забрането. Во тоа спаѓа и заколнувањето во аманетот, и се смета за мал ширк.
2. Зборот аманет ги опфаќа покорноста, ибадетот, доверените предмети, парите и сигурноста.

3. Заклетвата е валидна само доколку е дадена во името на Аллах, со едно од Неговите имиња или со едно од Неговите својства.
4. Ел-Хатаби рекол: „Причината за оваа забрана може да биде тоа што е наредено да се заколнува само во Аллах и во Неговите својства, а аманетот не е едно од Неговите својства, туку спаѓа во Неговите наредби и прописи. Затоа беше забрането, за да не се изедначи аманетот со Аллаховите имиња и својства.“

(8964)

(36) - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي رَهْطٍ مِنَ الْأَشْعَرِيِّينَ أَسْتَحْمِلُهُ، فَقَالَ: «وَاللَّهِ لَا أَحْمِلُكُمْ، مَا عِنْدِي مَا أَحْمِلُكُمْ» ثُمَّ لَبِثْنَا مَا شَاءَ اللَّهُ فَأُتِيَ بِإِبِلٍ، فَأَمَرَ لَنَا بِثَلَاثَةِ ذَوْدٍ، فَلَمَّا انْطَلَقْنَا قَالَ بَعْضُنَا لِبَعْضٍ: لَا يُبَارِكُ اللَّهُ لَنَا، أَتَيْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَسْتَحْمِلُهُ فَحَلَفَ أَنْ لَا يَحْمِلَنَا فَحَمَلَنَا، فَقَالَ أَبُو مُوسَى: فَأَتَيْنَا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَذَكَّرْنَا ذَلِكَ لَهُ، فَقَالَ: «مَا أَنَا حَمَلْتُكُمْ، بَلِ اللَّهُ حَمَلَكُمْ، إِنِّي وَاللَّهِ - إِنْ شَاءَ اللَّهُ - لَا أَحْلِفُ عَلَى يَمِينٍ، فَأَرَى غَيْرَهَا خَيْرًا مِنْهَا، إِلَّا كَفَرْتُ عَنْ يَمِينِي، وَأَتَيْتُ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(36) – Ебу Муса ел-Ешари, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Дојдов кај Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, со група од племето Ешари за да побараме средство за превоз. Тој ни рече: „Се колнам во Аллах, не можам да ви обезбедам јаваници бидејќи немам можност за тоа.“

Останавме таму извесно време, колку што Аллах го одредил, а во меѓувреме му беа донесени камили. Тогаш нè повика и ни додели три камили. Кога тргнавме, некои од нас рекоа еден на друг: „Аллах нема да ни даде берикет, побаравме од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, да ни обезбеди јаваници, тој се заколна дека нема, а сепак ни даде.““

Продолжува Ебу Муса: „Повторно се вративме кај Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и му го спомнавме тоа, а тој ни рече: „Јас не ви ги дадов, туку Аллах. Се колнам во Аллах, дека иншаллах ако дадам заклетва, а потоа видам дека нешто друго е подобро, ќе се искупам за заклетвата и ќе го направам она што е подобро.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Ебу Муса ел-Ешари, Аллах нека е задоволен со него, раскажува дека пристигнал кај Божјиот пратеник, салаллаху

алејхи ве селем, заедно со група од своето племе со цел да побараат камили за да учествуваат во џихад. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се заколнал дека нема да им даде камили јаваници, бидејќи во тој момент немал можност да им ги обезбеди истите. Тие се вратиле и останале така извесен период, сè додека кај Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, не беа донесени три камили. Тој им ги испратил, но некои од нив рекоа: „Аллах нема да ни даде бериќет во овие камили, бидејќи Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се заколна дека нема да ни даде камили јаваници, а сепак ни даде.“ Повторно отидоа кај Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и го прашаа за тоа, а тој им одговори: „Јас не ве снабдив, туку Аллах, бидејќи Тој е Оној што дава и снабдува, а јас сум само причината преку кого тоа се случи.“ Потоа додаде: „Се колнам во Аллах, ако некогаш се заколна дека ќе направам нешто или ќе го оставам, а потоа видам дека нешто друго е подобро, тогаш ќе го направам подобро, ќе се откажам од својата заклетва и ќе се искупам за неа.“

Benefits from the Hadith:

1. Дозволено е да се заколнеме без тоа да биде побарано, со цел потврдување на веста, дури и ако се однесува на нешто од иднината.
2. Дозволено е додавањето на „иншаллах“ по дадената заклетва, и дека доколку тоа е кажано заедно со заклетвата и непосредно поврзано со неа, тогаш оној што ќе ја прекрши не е обврзан на искупување.
3. Поттик да се направи она што е подобро и кога сме се заколнале дека ќе направиме нешто друго (помалку добро), но останува обврската за искупување.

(37) - عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَقُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ وَشَاءَ فُلَانٌ، وَلَكِنْ قُولُوا: مَا شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ شَاءَ فُلَانٌ». [صحيح بمجموع طرقه] - [رواه أبو داود والنسائي في الكبرى وأحمد]

(37) – Од Хузејфе, радијаллаху анху, се пренесува, дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Немој да велите: „Тоа што го сака Аллах и го сака тој и тој“, туку кажете: „Тоа што го сака Аллах, па потоа тоа што го сака тој и тој.““ [صحيح بمجموع طرقه] - [رواه أبو داود والنسائي في الكبرى وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил еден муслиман да каже: Така сакал Аллах и тој и тој, или: Што сакаше Аллах и тој и тој, тоа бидна; затоа што, тоа што го сака Аллах е апсолутно, и никој не може да му биде соучесник во она кое Тој го посакува и го прави. Кога ќе го употребиме сврзникот „и“ тоа значи дека спомнатиот после сврзникот е на ниво на Аллах и сме ги изедначиле. Треба да се каже: Се случи она што го сака Аллах, а потоа што посакува тој и тој, со ова посакувањето на Божјиот роб го следи она што го сакал Аллах, бидејќи кажавме „потоа“ наместо „и“, и во тој случај зборот „потоа“ означува последователност и одложување.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да се каже: „Што сака Аллах и што сакаш ти“, и слични изрази во кои Аллах е поставен на иста ниво со некој друг, со сврзникот „и“. Ова претставува ширк во изразувањето и говорот.
2. Дозволено е да кажеме: „Што сака Аллах, а потоа што посакуваш ти“, и слични фрази, затоа што сврзникот овде

е направен со зборот „потоа“, бидејќи така се избегнува забранетото.

3. Потврда на Аллаховото својство да посака, како и потврдата дека човекот исто посакува, но човековото сакање е подредено на сакањето на Возвишениот Аллах.
4. Забрана да го ставиме на исто ниво посакувањето на човекот со она што Аллах го сака, па дури и да е само со зборови.
5. А доколку, тој што кажува така, верува дека сакањето на човек е исто како и она што Аллах го сака, дека се еднакви во сеопфатноста и универзалноста, или да смета дека човекот има независна волја, тогаш тоа претставува голем ширк, а ако не верува вака, тогаш е мал ширк.

(3352)

(38) - عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَبِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ أَخَوْفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ» قَالُوا: وَمَا الشِّرْكَ الْأَصْغَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الرِّيَاءُ، يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِذَا جُزِيَ النَّاسُ بِأَعْمَالِهِمْ: اذْهَبُوا إِلَى الَّذِينَ كُنْتُمْ تُرَآؤُونَ فِي الدُّنْيَا، فَاَنْظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ عِنْدَهُمْ جَزَاءً؟». [حسن] - [رواه أحمد]

(38) – Од Махмуд бин Лебид, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Најмногу се плашам за вас од малиот ширк?“. Присутните прашаа: „А што е тоа мал ширк, о, Аллахов пратенику?“ Тој одговори: „Преправањето!, на Судниот ден, кога ќе им суди на луѓето според нивните дела, Возвишениот Аллах ќе им рече: Одете кај оние за кои се преправате и видете дали ќе ви дадат некаква награда.“ [حسن] - [رواه أحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни дава до знаење дека најмногу се плаши од тоа да му се случи на неговиот умет малиот ширк, а тоа е преправањето, да направиме нешто заради луѓето. Потоа посочи на казната на Судниот ден која следи за оние кои прават добри дела заради други, ќе им се каже: „Одете кај оние заради кои сте ги направиле делата и видете дали можат да ви дадат награда за вашите дела.“

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е да бидеме искрени во нашите дела, тие да бидат заради Аллах, Возвишениот и да се вардиме од преправањето.
2. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, многу се грижеше за својот умет и се грижеше за неговото упатство и ги советуваше за тоа.

3. Ако овој страв постоеше кај него, алејхи селам, кога им зборуваше на асхабите, а тие се првенци меѓу добродетелите, тогаш стравот за тие после нив е уште поголем.

(3381)

(39) - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا يَرْمِي رَجُلٌ رَجُلًا بِالْفُسُوقِ، وَلَا يَرْمِيهِ بِالْكُفْرِ، إِلَّا ارْتَدَّتْ عَلَيْهِ، إِنْ لَمْ يَكُنْ صَاحِبَهُ كَذَلِكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(39) – Ебу Зер, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека го слушнал Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Нека не нарекува човек друг човек грешник или неверник, зашто ако тој не е таков, тоа ќе се врати на оној што со тоа име го нарекол.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, предупредил дека ако некој му каже на друг: „Ти си грешник“ или „Ти си неверник“, а тоа не е вистина, тогаш самиот ќе го заслужи тој опис и тоа ќе му се врати. Но, ако кажаното е точно, ништо нема да му се врати, бидејќи ја зборувал вистината.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да се нарекуваат луѓето неверници или грешници без шеријатски оправдана причина.
2. Обврска е да се биде внимателен и да се провери пред да се донесе пресуда за некого.

3. Ибн Декик ел-Ид рекол: „Ова е сериозна закана за оној што ќе прогласи друг муслиман за неверник, а тој не е таков. Тоа е голем проблем.“
4. Ибн Хаџер ел-Аскелани рекол:
- 5.
6. „Тоа што некој не станува грешник ниту неверник со тие зборови, не значи дека не носи грев ако му каже на друг: ‚Ти си грешник.‘ Во ова има прецизна разлика: ако намерата му е да го советува него или некој друг преку разјаснување на неговата состојба, тогаш е дозволено. Но, ако целта му е да го понижи, да го посрами или да му нанесе штета, тогаш тоа не е дозволено, бидејќи му е наредено да го сокрие неговиот престап, да го поучи и да му се обрати со мудрост. Доколку може да го постигне тоа на благ начин, не му е дозволено да користи грубост, бидејќи тоа може да предизвика истрајување и упорност во гревот, особено кај луѓе кои се водат од гордоста, а уште повеќе ако оној што советува е на понизок статус од оној кому му зборува.“

(8883)

(40) – عَنْ أَبِي مَرْثَدٍ الْغَنَوِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَجْلِسُوا عَلَى الْقُبُورِ، وَلَا تُصَلُّوا إِلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(40) – Ебу Мерсед ел Ганеви, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не седете врз гробовите, и не клањајте кон нив.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил да седиме врз гробовите.

Исто така забранил да клаѓаме свртени кон гробница, така што гробот ќе биде помеѓу клањачот и киблата, бидејќи тоа води кон ширк-многубоштво.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да клаѓаме во гробишта, помеѓу гробовите или свртени кон нив, освен ценазе намазот, како што е тоа потврдено со праксата на Аллаховиот пратеник.
2. Забрането е да клаѓаме кон гробовите, како превенција да не направиме ширк.
3. Исламот го забранил претерувањето во поглед на гробовите и забранил истите да се омалуважуваат. И двете крајности се забранети.
4. Светоста на муслиманот останува и по неговата смрт, како што кажал Аллаховиот пратеник, алејхи селам: „Да се скрши коската на умрениот е исто како и да се скрши коската на живиот.“

(41) – عَنْ أَبِي طَلْحَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَدْخُلُ الْمَلَائِكَةُ بَيْتًا فِيهِ كَلْبٌ وَلَا صُورَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(41) – Ебу Талха, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Мелеците не влегуваат во кука во која има куче и слики (на живи суштества).“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, известил дека мелеците на милоста не влегуваат во кука во која има куче или слика на живо суштество. Причината за тоа зашто сликите на живите суштества претставуваат голем грев и бидејќи со тоа се обидува имитација на Аллаховото создавање, а исто така можат да бидат средство што води кон ширкот. Некои од овие слики претставуваат идоли што се обожуваат покрај Аллах. Што се однесува, пак, до причината зошто мелеците не влегуваат во кука каде што има куче, тоа е поради тоа што кучињата често конзумираат нечистотии, а некои од нив се нарекуваат „шејтани“, додека мелеците се спротивност на шајтаните. Дополнително, тоа се должи и на непријатниот мирис на кучињата, кој ги одбива мелеците, како и на фактот дека е забрането нивното чување. Оној што чува куче е казнет со тоа што му се одзема благодатта од присуството на мелеците на милоста во неговиот дом. Со тоа се лишува од нивните дови, нивното барање прошка за него, нивниот благослов за него и неговиот дом, како и од нивната заштита од штетата на шајтаните.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е чување куче, освен ако е наменето за лов, за чување на стока или за заштита на насади.

2. Прикачувањето слики на живи суштества е нешто што им создава непријатност на мелеците и ги спречува да влезат. Присуството на таквите слики во домот е причина за лишување од Аллаховата милост, исто како и чувањето куче.
3. Мелеците кои не влегуваат во куќа каде што има куче или слика се мелеци на милоста. Сепак, мелеците со други задачи, како што се оние што ги чуваат и запишуваат делата или мелекот на смртта, влегуваат во секој дом.
4. Забрането е поставување слики на живи суштества на сидови или други површини.
5. Ел-Хатаби рекол: „Мелеците не влегуваат во куќа каде што има куче или слика, доколку станува збор за кучиња и слики чие чување е забрането. Но, ако станува збор за куче за лов, за чување на стока или заштита на насади, или за слики што се користат како подлоги, перници или слично, тоа не го спречува присуството на мелеците.“

(8950)

(42) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَصْحَبُ الْمَلَائِكَةَ رُفْقَةً فِيهَا كَلْبٌ وَلَا جَرَسٌ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(42) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Мелеците не ја придружуваат дружината во која има куче и своно.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известува дека мелеците ги избегнуваат оние кои со себе носат куче или своно што е закачено на некое животно. И кога се движи, се создава звук на свончето.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да вдомиме куче и да го чуваме дома, од оваа забрана се исклучува куче кое се користи за лов или за чување.
2. Мелеците кои се воздржуваат од ваквото друштво се мелеците на милосрдие, а што се однесува до мелеците кои се задолжени да го чуваат човекот, тие никогаш не го напуштаат.
3. Забрането е да користиме своно, затоа што тоа ја претставува шејтановата фрула, а воедно со тоа се поистоветуваме со христијаните.
4. Муслиманот треба да стреми кон тоа да одбегнува сè што може да ги оддалечи мелеците од неговата близина.

(8951)

(43) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَأْتِي الشَّيْطَانُ أَحَدَكُمْ فَيَقُولُ: مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ مَنْ خَلَقَ كَذَا؟ حَتَّى يَقُولَ: مَنْ خَلَقَ رَبَّكَ؟ فَإِذَا بَلَغَهُ فَلْيَسْتَعِذْ بِاللَّهِ وَلْيَنْتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(43) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Шејтанот доаѓа кај некој од вас и прашува: „Кој го создаде ова? Кој го создаде она?“ Се додека не праша: „Кој го создаде твојот Господар?“ Кога ќе стигне до тоа, нека побара заштита од Аллах и нека престане да размислува за тоа.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува за ефикасниот лек против прашањата кои шејтанот му ги дошепнува на верникот: Па шејтанот вели: „Кој го создаде ова? Кој го создаде она? Кој ги создаде небото и Земјата?“ Па верникот одговара со својата вера, фитра и разум: „Аллах.“ Но, шејтанот не застанува тука со своите дошепнувања, туку продолжува додека не праша: „А кој го создаде твојот Господар?“ Во тој момент, верникот треба да ги одбие овие дошепнувања на три начини:

Со иманот во Аллах.

Со барањето на заштита од Аллах од проклетиот шејтан.

Со прекинувањето на размислувањето за тие дошепнувања.

Benefits from the Hadith:

1. Избегнувањето на шејтанските дошепнувања и не размислувањето за нив, како и прибегнувањето кон Аллах за да ги отстрани.
2. Сè што доаѓа во човечкото срце како дошепнување кое е спротивно на шеријатот е од шејтанот.

3. Забрането е да се размислува за Аллаховото битие, додека пак се препорачува размислување за Неговите творби и знаци.

(65013)

(44) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ قَالَ: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ، وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَّافِلِ حَتَّى أُحِبَّهُ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ: كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ، وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ، وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا، وَإِنْ سَأَلَنِي لَأُعْطِيَنَّهُ، وَلَئِنْ اسْتَعَاذَنِي لَأُعِيذَنَّهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ تَرَدُّدِي عَنْ نَفْسِ الْمُؤْمِنِ، يَكْرَهُ الْمَوْتَ وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(44) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, вели: Аллаховиот Пратеник рекол: „Аллах, Возвишениот, рекол: „На оној што го вознемирува мојата евлија (штитеник) – му објавувам војна, а ниеден Мој роб нема да ми се приближи повеќе отколку со исполнување на обврските кои Му ги наредив. И Мојот слуга нема да престане да Ми се доближува со доброволни дела сè додека не го засакам, а кога ќе го засакам, ќе му станам слух со кој слуша, неговиот вид со кој гледа, неговата рака со која зема, неговата нога со која оди. Ако побара, ќе му дадам, а ако бара заштита од Мене, ќе го заштитам. Никогаш не сум се двоумел повеќе за нешто дали да го направам, како што го правам кога му ја земам душата на верникот, бидејќи тој не ја сака смртта, а Јас не сакам да го вознемирам.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, во овој хадис-кудси, не известил дека Возвишениот рекол: „Кој ќе го вознемири и налути Мојот евлија (близок, присен), Јас му објавувам непријателство.“

Евлија е: богобојазлив верник. Колку се посилни верата и стравот од Бога на човекот, до тој степен тој ќе биде поголем евлија. Во продолжение на хадисот-кудси се наведува дека муслиманот не може да му се приближи на Возвишениот со ниту еден чин како што се фарз – задолжителните дела и избегнувањето на харамот. Освен тоа, верникот постојано ќе му се приближува Нему правејќи доброволни дела по задолжителните сè додека не ја достигне посебната Аллахова љубов. Кога Аллах ќе го засака, Аллах ќе му помогне во следните четири работи:

Ќе му помогне во слухот, да не слуша освен она со што Возвишениот Аллах е задоволен;

Ќе му помогне во неговите очи, да не го гледа освен она со што Возвишениот Аллах е задоволен;

Ќе му помогне во неговите раце, со нив ќе го прави само она од што Тој е задоволен;

Ќе му помогне со неговите нозе, така што со нив ќе оди само на оние места од кои Тој е задоволен и нема да прави ништо друго освен она што е добро.

Дополнително, ако таа личност побара од Аллах нешто, Тој ќе му го исполни тоа, и довата ќе му биде прифатена. Исто така, ако побара заштита кај Него, Семоќниот Аллах ќе го заштити од сè од што се плаши.

Возвишениот Аллах потоа рекол: „Не сум се двоумел повеќе за ништо да го направам како што го правам кога му ја земам душата на верникот од милоста за него. Бидејќи тој не ја сака смртта, а јас не сакам да му нанесувам болка.“

Benefits from the Hadith:

1. Овој хадис, во кој Аллаховиот пратеник, алејхи селам, пренесува од Аллах, се нарекува хадис кудси или хадис илахи (божествен хадис). Тоа е хадис чишто изрази и значења се од Семоќниот Аллах, но ги нема оние

карактеристики на Куранот со што тој се одликува, како што се: неговото цитирање претставува чин на обожување, обврската да бидеме чисти кога го допираме, Куранот е предизвик кон сите луѓе и некои други специфичности.

2. Забрането е вознемирување на Аллаховите евлии, треба да покажеме љубов кон нив и да ја препознаеме нивната вредност.
3. Обврска е да непријателството кон Аллаховите непријатели, и забрането е да бидеме блиски пријатели со нив.
4. Кој ќе огласи дека е евлија без притоа да ги следи шеријатските норми, тој е лажго во своето тврдење.
5. Аллаховата близина се постигнува со извршувањето на облигативните работи и избегнувањето на забранетите.
6. Една од причините за Аллаховата љубов кон робот и исполнувањето на неговите дови е вршењето на доброволни дела откако човекот ќе ги изврши задолжителните и ќе ги избегнува лошите дела.
7. Указ за почитувањето на Аллаховите блиски слуги и за нивниот воздигнат статус.

(6337)

(45) - عن العِزْبِاضِ بْنِ سَارِيَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَامَ فِينَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ يَوْمٍ، فَوَعَّظَنَا مَوْعِظَةً بَلِيغَةً وَجَلَّتْ مِنْهَا الْقُلُوبُ، وَذَرَفَتْ مِنْهَا الْعَيُونُ، فَقِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَعَظْتَنَا مَوْعِظَةً مُودِّعٍ فَأَعْهَدَ إِلَيْنَا بَعْدَهُ. فَقَالَ: «عَلَيْكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ، وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ، وَإِنْ عَبْدًا حَبِشِيًّا، وَيَسْتُرُونَ مِنْ بَعْدِي اخْتِلَافًا شَدِيدًا، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمُهْدِيِّينَ، عَصُوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ، وَإِيَّاكُمْ وَالْأُمُورَ الْمُحْدَثَاتِ، فَإِنْ كُلُّ بَدْعَةٍ ضَلَالَةٌ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(45) - Ирбад бин Сарије, радијаллаху анху, вели: „Еден ден, Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, стана во толпата и ни одржа говор заради кој срцето ни затрепери а очите ни се насолзија, па рековме: „О, Пратенику, ова како да е проштален говор, затоа остави ни аманет.“ Тој рече: „Плашете се од Семоќниот Аллах и бидете им покорни и послушни на важите водачи, дури тој да е и некој абисински роб. После мене ќе видите големи несогласувања, затоа, држете се до мојата традиција и традицијата на хулефаи рашидин – праведните и упатените халифи, загризете ја таа традиција со катниците и внимавајте на измислени работи во верата, бидејќи секоја измислена работа води кон заблуда.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ги советува асхабите со убави совети, поради кои срцата им се исполнија со страв, а очите им се насолзија, па кажаа: О, Аллахов пратенику, како да држиш проштален говор. Асхабите забележаа сериозност во говорот на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, па затоа побараа да им остави аманет кој тие ќе го исполнат после него, а тој им рече: Ви оставам завет да се плашите од Аллах, така што ќе ги исполнувате обврските, а ќе ги избегнувате забранетите работи, ќе им бидете послушни на вашите водачи, па дури тој водач да биде роб или да ја презеде власта, т.е. и од најнизок слој на луѓе да ви стане водач

немојте да ви биде одбивно, туку следете го, за да не дојде до неред, а кој ќе го дочека тоа од вас за време на својот живот, ќе биде сведок на големи несогласувања, потоа им го објаснил излезот од ова несогласување, дека тоа е можно доколку ја следат неговата традиција и традицијата на праведните и упатените халифи, кои ќе дојдат после Пратеникот: Ебу Бекр, Омер бин Хатаб, Осман бин Афан и Али бин ебу Талиб, Аллах нека е задоволен со сите нив, и за тие традиции нека се фатат како да загризат со катниците до последниот мислејќи со ова: сериозност во следењето на традицијата и неотстапување од неа, и ги предупредил од некои ново-воведени работи во верата, а секоја таква измислена работа го носи човекот во заблуда.

Benefits from the Hadith:

1. Важно е да се придржуваме кон традицијата/сунетот и да ја следиме.
2. Да ги практикуваме советувањата со цел да им ги омекнеме срцата на луѓето.
3. Наредба да ги следиме четворицата праведни халифи после Пратеникот, а тоа се Ебу Бекр, Омер, Осман и Али, радијаллаху анхум.
4. Забрането е да измислиме нешто во верата, и секоја таква измислица нè води во заблуда.
5. Ќе бидеме послушни и покорни на тие што ги водат муслиманите, освен ако се работи за грев.
6. Важност на страв од Аллах Возвишениот, во секое време и во секоја ситуација.
7. Несогласувањето е можно помеѓу припадниците на овој умет, а ако се случи, потребно е да и се вратиме на

традицијата на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, и на неговите праведни халифи.

(65057)

(46) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم أنه قال: «مَنْ خَرَجَ مِنَ الطَّاعَةِ، وَفَارَقَ الْجَمَاعَةَ فَمَاتَ، مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً، وَمَنْ قَاتَلَ تَحْتَ رَايَةٍ عِمِّيَّةٍ، يَغْضِبُ لِعَصْبَةٍ، أَوْ يَدْعُو إِلَى عَصْبَةٍ، أَوْ يَنْصُرُ عَصْبَةً، فَقُتِلَ، فَقَتَلَهُ جَاهِلِيَّةٌ، وَمَنْ خَرَجَ عَلَى أُمَّتِي، يَضْرِبُ بَرَّهَا وَفَاجِرَهَا، وَلَا يَتَحَاشَى مِنْ مُؤْمِنِهَا، وَلَا يَفِي لِدِي عَهْدٍ عَهْدُهُ، فَلَيْسَ مِنِّي وَلَسْتُ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(46) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе излезе од покорноста и ќе ја напушти заедницата, па умре, тој умрел со незнабошка/цахилиетска смрт. Кој ќе се бори под знамето на слепиот фанатизам, се лути заради племенскиот фанатизам, или повикува на племенски фанатизам, или го поддржува племенскиот фанатизам, па ќе биде убиен – неговата смрт е цахилиетска смрт. И кој ќе се крене против мојот умет, удирајќи по праведните и грешните, без да се воздржи од верник, и не исполнувајќи го својот завет кон оној со кого има договор, тој не е од мене и јас не сум од него.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, појаснил дека оној кој ќе излезе од послушноста кон надлежните владетели, и ќе ја напушти заедницата на муслиманите кои се согласиле на заклетва на лојалност кон имамот, па умре во таква состојба на разидување и непослушност, тој ќе умре како што умираа луѓето во времето на цахилиетот, кои не му се покоруваа на ниту еден водач, ниту се држеа до една заедница, туку беа поделени во групи и племиња кои војуваа меѓу себе.

- Пратеникот ﷺ известил дека оној кој ќе се бори под знамето со кое не е јасно разграничено што е вистина, а што заблуда – гневен само поради слепата приврзаност кон својот народ или племе, а не за поддршка на верата и вистината – па се бори воден од пристрасност, без доказ и знаење, па ако биде убиен во таква состојба, неговата смрт ќе биде како смртта во времето на џахилиетот.

Тој исто така нè извести дека оној кој ќе се крене против неговиот умет, салаллаху алејхи ве селем, удирајќи и по праведните и по грешните, без да води грижа за своите постапки и без страв од казната, убивајќи верници и не почитувајќи ги договорите со неверниците или со надлежните властодршци, туку ги прекршува, тој прави голем грев. Кој ќе го стори ова, заслужил жестока опомена и казна.

Benefits from the Hadith:

1. Послушноста кон надлежните владетели е задолжителна, освен во она што претставува непослушност односно грев кон Возвишениот Аллах.
2. Овој хадис содржи сериозно предупредување за оној кој ќе излезе од послушноста кон имамот и ќе ја напушти заедницата на муслиманите. Ако умре во таква состојба, ќе умре како луѓето од времето на џахилиетот.
3. Во хадисот се спомнува и забраната за борба водена од племенски или групен фанатизам.
4. Исполнувањето на заветите и договорите е задолжително.
5. Во послушноста и држењето кон заедницата има многу добрини, безбедност, смиреност и исправност на состојбите.

6. Забрането е имитирање на состојбите и однесувањата на луѓето од времето на цахилиетот.
7. Наредено е држењето кон заедницата на муслиманите.

(58218)

(47) – عَنْ مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ الْمُزَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَسْتَرْعِيهِ اللَّهُ رَعِيَّةً، يَمُوتُ يَوْمَ يَمُوتُ وَهُوَ غَاشٌّ لِرَعِيَّتِهِ، إِلَّا حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(47) – Од Макил бин Јесар, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како кажува: „Аллаховиот роб кому ќе се даде позиција меѓу луѓето и тој ги измами, кога ќе умре, Аллах ќе му го забрани (влезот во) Џенетот." [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известил дека секој кому Аллах му дал одговорност и позиција меѓу луѓето, без оглед дали се работи за општа позиција, како што е владетел, или одговорност на пониските нивоа, како што е одговорноста на мажот во фамилијата, или на жената со нејзините деца, оној кој е несовесен во обврските кон своите поданици, кој ги мами и не ги советува, кој ги занемарува нивните верски и световни права, ја заслужил оваа тешка казна.

Benefits from the Hadith:

1. Ова предупредување не е специфично само за владетелот муслиман и неговите заменици, туку се однесува општо за сите кои имаат некаква одговорност и позиција.

2. Обврска е на сите кои добиле некаква одговорна функција меѓу муслиманите, е да бидат искрени со нив, и да се трудат во исполнувањето на доверениот аманет, и да се чуваат од измами.
3. Одговорноста е голема за секој кој прифатил општа или специфична функција, било голема или мала.

(5335)

(48) - عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سَتَكُونُ أَمْرَاءُ فَتَعْرِفُونَ وَتُنْكِرُونَ، فَمَنْ عَرَفَ بَرِيءًا، وَمَنْ أَنْكَرَ سَلِيمًا، وَلَكِنْ مَنْ رَضِيَ وَتَابَعَ»
قَالُوا: أَفَلَا نُقَاتِلُهُمْ؟ قَالَ: «لَا، مَا صَلَّوْا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(48) – Од Уму Селеме, мајката на верниците, радијаллаху анха, е пренесено дека Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Со вас ќе управуваат владетели кај кои ќе видите дека прават добро и лошо. Оној што ќе го потврди она што е добро ќе се спаси од казната како и оној што ќе го негира лошото, но проблемот е во оној што се задоволува со лошото и кој го следи владетелот.“ Асхабите прашаа: „Дали да се бориме против нив?“, Не, сè додека клањаат намаз.“, одговорил Пратеникот. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека некои владетели ќе управуваат со нас и ќе ги поддржуваме во одредени постапки кои ќе бидат во согласност со шеријатот, а нема да се согласуваме со нив во другите постапки бидејќи му се спротивставуваат на верозаконот. Кој ќе реагира на злото, па дури и да го направи тоа само со своето срце ако не е во можност повеќе, ќе се спаси од гревот и лицимерието. А тој што може да го спречи злото со рацете или јазикот и го направи тоа, тој ќе се спаси од

гревот и учеството во него. Од друга страна, кој ќе биде задоволен со нивните постапки и ќе ги следи во грев, ќе пропадне како што и тие пропаднале.

Тогаш асхабите го прашале Аллаховиот пратеник, алејхи селам: „Зарем нема се бориме против таквите владетели?!“

Пратеникот им забранил да го направат тоа и рекол: „Не, сè додека клањаат намаз.“

Benefits from the Hadith:

1. Еден од доказите за пратеништвото на нашиот Пејгамбер, алејхи селам, се известувањата за тоа што ќе се случи во иднина, и фактот дека тие се случувале онака како што тој навестил.
2. Не е дозволено да бидеме задоволни со лошото ниту да учествуваме во него, должни сме лошото да го осудиме.
3. Ако владателите воведат работи кои се спротивни на верозаконот, ние не смееме да ги следиме во тоа.
4. Не е дозволено да се креваат востанија против владетел муслиман бидејќи тоа ќе предизвика огромна штета, ќе пролее крв и ќе ја дестабилизира безбедноста. Да имаме трпение и да ги поднесеме лошотиите што ги прават владетелите е полесно од тоа.
5. Намазот има голема вредност, тој го дели исламот и неверувањето.

(3481)

(49) - عَنْ ابْنِ مَسْعُوْدٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سَتَكُوْنُ اَثَرَةٌ وَاُمُوْرٌ تُنْكِرُوْنَهَا» قَالُوْا: يَا رَسُوْلَ اللهِ فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: «تُوْدُوْنَ الْحَقَّ الَّذِي عَلَيْنَكُمْ، وَتَسْأَلُوْنَ اللهَ الَّذِي لَكُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(49) – Од Ибн Месуд, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Во иднината ќе се појави себичност и злоупотреба (од владетелот) и работи кои ќе ги осудувата „Аллахов Пратенику, што ни наредуваш?“, прашале асхабите. „Извршете ја обврската што ја имате и побарајте го од Аллах правото што ви припаѓа“ – одговорил Пратеникот. [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè информирал дека со муслиманите ќе владеат водачи кои ќе ги присвојуваат нивните имоти и други овосветски работи. Ќе ги трошат како што сакаат и нема да им го дадат правото кое им следува муслиманите во тој имот. Ќе прават и работи во верата кои муслиманите ќе ги негираат (ќе ги сметаат за недозволени). Асхабите, радијаллаху анхум, прашале: Што да се прави во таква ситуација? Пророкот, алејхи селам, ги известил дека не треба да ги спречи тоа што нивното право е узурпирано од обврската што ја имаат кон владетелите, да бидат трпеливи, послушни и покорни и да не се побунуваат против нив. Побарајте го правото кое го имате од Возвишениот Аллах, и побарајте од Него да ги поправи владетелите и да ве заштити од нивното зло и неправда.

Benefits from the Hadith:

1. Овој хадис е еден од доказите за пратеништвото на нашиот Пратеник, алејхи селам, имајќи предвид дека тој

наговестил што ќе се случи со неговиот умет, и тоа се случило токму така како што кажал.

2. Дозволено е да му се наговести на човекот какво искушение го чека за психички да се подготви за тоа. А кога ќе се случи, човекот ќе биде трпелив, очекувајќи награда за тоа.
3. Да се држиме цврсто за Аллаховата книга и традицијата-сунетот е излез од искушенијата и несогласувањата.
4. Поттик да бидеме послушни и покорни на владателите во добрите практики, да не креваме востание, па дури и кога тие ќе направат некоја неправда.
5. Треба да бидеме мудри и да ја следиме традицијата-сунетот во времето на искушенијата.
6. Човекот мора да ги извршува обврските кои ги има, па дури и кога ќе му биде нанесена некаква неправда.
7. Овој хадис е доказот за правилото: Избираме помало зло или помала штета (помеѓу две).

(3156)

(50) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كُلُّكُمْ رَاعٍ فَمَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ، فَالْأَمِيرُ الَّذِي عَلَى النَّاسِ رَاعٍ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالرَّجُلُ رَاعٍ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُمْ، وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ عَلَى بَيْتِ بَعْلِهَا وَوَلَدِهِ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْهُمْ، وَالْعَبْدُ رَاعٍ عَلَى مَالِ سَيِّدِهِ وَهُوَ مَسْئُولٌ عَنْهُ، أَلَا فكلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مَسْئُولٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(50) – Абдулах бин Амр, радијаллаху анху, пренесува дека: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Сите вие сте пастири, и секој пастир ќе одговара за своето стадо. Владетелот е пастир и е одговорен за своето стадо, човекот е пастир за своето семејство и е одговорен за своето стадо, жената е пастир во куќата на нејзиниот маж и е одговорна за своето стадо, а слугата е пастир на имотот на својот господар и е одговорен за своето стадо. Значи, сите вие сте пастири и сите вие сте одговорни за своето стадо.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни кажува дека секој муслиман има свој дел од одговорноста во општеството кој треба да го понесе и да се грижи за истиот. Владетелот и емирот се грижат за тоа што им е доверено. Тие се грижат за законот (Шеријатот), не ги загрозуваат правата на жителите, ја штитат територијата од надворешни напади и се борат против непријателот. Човекот е одговорен во своето семејство. Тој е должен финансиски да се грижи за семејството, добро да се однесува со членовите, да ги воспитува и подучува. Жената е пастир во куќата на својот маж, во раководењето со домот, воспитувањето на децата, сето тоа е нејзина одговорност. Слугите, робовите и работниците се одговорни за имотот на својот господар или работодавач. Тие се должни одговорно да ја исполнат својата обврска и служба. Секој поединец е пастир во она што му е доверено, и секој индивидуално е одговорен за довереното.

Benefits from the Hadith:

1. Одговорноста во муслиманското општество е општа. Секој според својата позиција, способности и одговорност.
2. Голема е одговорноста на жената, која ги извршува обврските во домот на својот сопруг и поради должностите кои ги има кон децата.

(5819)

(51) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعتُ من رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول في بيتي هذا: «اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمْ فَاشْقُقْ عَلَيْهِ، وَمَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَرَفَقَ بِهِمْ فَارْفُقْ بِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(51) – Се пренесува дека Аиша, радијаллаху анха, кажала: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селлем, како во оваа моја кука вели: „Аллаху мој, кој ќе прифати некоја одговорност кон луѓето во мојот умет а потоа им отежне, па и Ти отежни му, а кој ќе прифати некаква одговорност кон луѓето во мојот умет па им олесни и Ти олесни му." [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, упатил дова против оној кој ќе преземе одговорност за некои работи на муслиманите, големи или мали, без оглед дали се однесува за некои општи или специфични работи, а потоа им отежнува и не им ги олеснува работите. Таквиот Аллах да го казни со иста мерка и да му отежне како што тој им направил на муслиманите.

А тој што ќе им ја олесни работата, и нему Аллах нека му ги олесни работите.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е на тие што презеле некаква одговорна позиција меѓу муслиманите да бидат сочувствителни со нив, онолку колку се во можност.
2. Наградата е според направеното дело
3. Мерило според кое го оценуваме олеснувањето и отежнувањето кон другите, е тоа кое не е спротивставено со Куранот и Сунетот.

(5330)

(52) – عن تميم الداري رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الَّذِينَ التَّصِيحَةُ»
قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: «لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَيِّمَةِ الْمُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(52) – Од Темим ед-Дари, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Верата е советување" Прашавме: "За кого?", а тој одговори: „За Аллах, за Неговата Книга, за Неговиот пратеник, за водачите на муслиманите како и за сите останати муслимани". [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни кажува дека верата е условена од искреноста и вистината, и таква ќе се практикува како што наредил Аллах, потполно, без измама или непотполност.

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, е запрашан: „За кого е советот?“, на што тој одговорил:

Прво: искреност кон Аллах, субханеху ве теала, искрено извршувајќи ги наредбите, не придружувајќи Му друго божество, да веруваме дека Тој е Господарот, Кој смее да се обожува, потврдувајќи ги Неговите имиња и својства, да ја сметаме

Неговата наредба за возвишена, и да повикуваме во верувањето во Него.

Второ: советување за Аллаховата Книга-Куранот: така што ќе веруваме дека е говор на Аллах, и Негова последна Книга, дека тој ги дерогира сите дотогашни верозакони, да го сметаме за возвишен говор, исправно да го учиме, да работиме според неговите прописи, да веруваме во помалку јасните ајети, да го браниме од тие што го искривуваат неговото значење, да земаме од неговите пораки, да ги шириме неговите знаења и да повикуваме кон него.

Трето: советување за Неговиот пратеник Мухаммед, салаллаху алејхи ве селем: така што ќе сметаме дека тој е последниот Пратеник, да веруваме во тоа за кое нè известил, да ги почитуваме неговите наредби и да ги избегнуваме неговите забрани, да не го обожаваме Аллах освен на оној начин како што тој ни кажал, да го почитуваме него како и правото кое го има кај нас, да го прошириме неговиот повик, неговиот верозакон, и да го одбраниме од разни измислици упатени кон него.

Четврто: советување кон водачите на муслиманите: помагајќи ги во добро, и да не им се спротивставуваме, да им бидеме послушни и покорни во сето она што претставува покорност кон Аллах.

Петто: совет и искреност кон муслиманите: со убаво однесување кон нив и повикување да прават добрини, да не им правиме штета, и да им посакуваме добро, да си помагаме во добродетелство и во богобојазливост.

Benefits from the Hadith:

1. Наредба за искрен однос кон секого.
2. Големата вредност на искрениот однос во верата.
3. Верата ги опфаќа убедувањето, говорот и делувањето.

4. Во советувањето спаѓаат и искрените чувства да не го измамиме соговорникот како и да му посакуваме секое добро.
5. Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, имаше добра метода на подучување кога прво кажуваше општи работи а потоа детално ги појаснуваше.
6. Секокаш се започнува со најважното па потоа она што следи по важност, и Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, започна со искреност кон Allah, потоа кон Неговата Книга, потоа кон Неговиот пратеник, потоа кон водачите на муслиманите а потоа кон останатите муслимани.

(4309)

(53) - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: تَلَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَذِهِ الْآيَةَ: {هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ، وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ، وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ} [آل عمران: 7].
قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ سَمَى اللَّهُ، فَاحْذَرُوهُمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(53) – Аиша, Аллах нека е задоволен од неа, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го цитирал следниот ајет: „Тој ти ја објавува Книгата во која се јасните ајети; тие се темели на Книгата, а останатите се помалку јасни. Тие во чиишто срца е скршнувањето ги следат нејасните ајети тежнеејќи за интриги и сопствено толкување. А толкувањето нивно го знае само Аллах! Тие што се упатени во науката, велат: „Ние веруваме во нив, сите тие се од Господарот наш!“ А само разумните сфаќаат!“ (Али Имран, 7) Потоа рече: „Ако ги видиш тие што ги следат нејасните ајети, тие се оние кои Аллах ги споменал, па добро варди се од нив.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го рецитираше следниов ајет: „Тој ти ја објавува Книгата во која се јасните ајети; тие се темели на Книгата, а останатите се помалку јасни. Тие во чиишто срца е скршнувањето ги следат нејасните ајети тежнеејќи за интриги и сопствено толкување. А толкувањето нивно го знае само Аллах! Тие што се упатени во науката, велат: „Ние веруваме во нив, сите тие се од Господарот наш!“ А само разумните сфаќаат!“ (Али Имран, 7)

Во овој ајет, Возвишениот Аллах известува дека Тој му го објавил на Својот пратеник Куранот, кој содржи јасни ајети со

недвосмислени значења, што претставуваат основа и мерило на Книгата. Овие јасни ајети служат како референца при разликите во толкувањето. Меѓутоа, постојат и други ајети чие значење може да биде двосмислено и различно разбрано од луѓето, кои можат да помислат дека меѓу нив има противречност. Аллах ги објаснува различните начини на кои луѓето се однесуваат кон овие ајети. Оние чии срца се наклонети кон заблуда ги занемаруваат јасните ајети и се насочуваат кон двосмислените, со цел да внесат сомнеж и да ги заведат луѓето, обидувајќи се да ги толкуваат според своите желби. Од друга страна, оние кои се цврсти во знаењето ги разбираат двосмислените ајети и ги поврзуваат со јасните, верувајќи дека сето тоа е од Аллах и дека нема противречност. Потоа, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ѝ рече на мајката на верниците, Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, дека ако ги види оние што ги следат двосмислените ајети, тие се токму тие за кои Аллах рекол: „Оние во чијшто срца има заблуда." Па, вардете се од нив и не им обрнувајте внимание."

Benefits from the Hadith:

1. Јасните (мухкем) ајети од Куранот се оние чие значење е јасно и недвосмислено, додека двосмислените (муташибих) ајети се тие кои можат да имаат повеќе значења и бараат подлабоко размислување и толкување.
2. Предупредување од дружењето со оние кои се наклонети кон заблуда, кои се новотари во верата и оние кои шират сомнежи за да ги наведат луѓето во заблуда и да ги разнишаат во нивната вера.
3. Во завршетокот на ајетот, каде Возвишениот Аллах вели: „А само разумните сфаќаат!", се наоѓа укор за оние кои се заблудени и пофалба за оние кои се цврсти во знаењето.

Ова значи дека оној кој не се потсетува и не се поучува, туку ги следи своите страсти, не припаѓа на разумните.

4. Следењето на двосмислените ајети е причина за скршнувањето на срцето.
5. Задолжително е двосмислените ајети, чијашто смисла не е секогаш јасна, да се навраќаат на јасните ајети за да се разберат правилно.
6. Возвишениот Аллах направил дел од Куранот да биде јасен, а дел двосмислен, како искушение за луѓето, за да се разликуваат верниците од оние кои се во заблуда.
7. Присуството на двосмислени ајети во Куранот ја истакнува важноста на учените луѓе во споредба со другите и нè потсетува на ограниченоста на човечкиот разум, за да се потчиниме на Создателот и да ја признаеме својата слабост.
8. Вредноста на темелното познавање на знаењето и неопходноста да се биде цврст во него.
9. Муфесириите (толкувачите на Куранот) имаат две мислења во врска со застанувањето кај зборот „Аллах“ при цитирањето на ајетот: „А толкувањето нивно го знае само Аллах! Тие што се упатени во науката...“. Доколку се застане кај „Аллах“, значењето се однесува на знаењето за вистинската природа и суштината на одредени прашања, како што се душата и Судниот ден, за кои само Аллах го поседува знаењето. Тие што се упатени во науката веруваат во тие работи и ги препуштаат нивните вистински значења на Аллах, прифаќајќи ги со покорност. Меѓутоа, ако не се застане кај „Аллах“ и се продолжи, тогаш толкувањето се однесува на објаснувањето и разјаснувањето на ајетите. Во овој

случај, и Аллах и оние кои се упатени во знаењето го разбираат толкувањето на ајетите. Тие веруваат во тие ајети и нивните значења ги поврзуваат со јасните и недвосмислените ајети.

(65062)

(54) – عن أبي سعيد الخُدْرِيّ رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ، فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ، وَذَلِكَ أَضْعَفُ الْإِيْمَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(54) – Ебу Сеид ел Худри, Аллах нека е задоволен со него, рекол: Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Кој од вас ќе види зло, нека го промени со својата рака; ако не може, тогаш со својот јазик; ако не може, тогаш нека го осуди со своето срце, а тоа е најслабиот вид на иман.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нареди да се промени (спречи) злото - сè што Аллах и Неговиот Пратеник го забраниле - според можностите: Ако некој види зло, треба да го спречи со рака, ако е во можност. Ако не може, тогаш нека го спречи со зборови, советувајќи го сторителот, објаснувајќи му ја штетата и насочувајќи го кон доброто. Ако не го може ни тоа, тогаш нека го осуди со срцето, мразејќи го злото и со намера дека истото би го спречил кога би можел. Осудувањето со срцето е најслабиот вид на иман во спречување на злото.

Benefits from the Hadith:

1. Хадисот е основа во објаснувањето на степените на спречувањето на злото.

2. Наредбата за постепеното спречување на злото, секој според своите можности и способности.
3. Спречувањето на злото е голема обврска во верата и никој не е лишен од неа; секој муслиман е должен според своите можности.
4. Наредувањето на доброто и спречувањето на злото се гранки на иманот, кој се зголемува и намалува.
5. Услов за спречување на злото е знаењето дека тој чин е навистина зло.
6. Услов за промена на злото е да не предизвика уште поголемо зло од него.
7. Спречувањето на злото има свои правила и услови кои муслиманот треба да ги научи.
8. Спречувањето на злото бара шеријатска политика, знаење и јасен доказ.
9. Неосудувањето на злото со срцето укажува на слабоста на иманот.

(65001)

(55) - عَنِ الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَثَلُ الْقَائِمِ عَلَى حُدُودِ اللَّهِ وَالْوَاقِعِ فِيهَا، كَمَثَلِ قَوْمٍ اسْتَهَمُوا عَلَى سَفِينَةٍ، فَأَصَابَ بَعْضُهُمْ أَعْلَاهَا وَبَعْضُهُمْ أَسْفَلَهَا، فَكَانَ الَّذِينَ فِي أَسْفَلِهَا إِذَا اسْتَقَوْا مِنَ الْمَاءِ مَرُّوا عَلَى مَنْ فَوْقَهُمْ، فَقَالُوا: لَوْ أَنَّا خَرَقْنَا فِي نَصِيبِنَا خَرْقًا وَلَمْ نُؤْذِ مَنْ فَوْقَنَا، فَإِنْ يَتْرَكُوهُمْ وَمَا أَرَادُوا هَلَكُوا جَمِيعًا، وَإِنْ أَخَذُوا عَلَى أَيْدِيهِمْ نَجَّوْا وَنَجَّوْا جَمِيعًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(55) – Нуман бин Бешир, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Оној кој се придржува кон Аллаховите граници и оној кој ги прекршува се како луѓе кои пловат на еден брод. Некои се на палубата, а други се во долниот дел од бродот. Оние кои се во долниот дел на бродот, кога почувствуваа жед, одеа кај оние на палубата и им бараа вода, но еднаш рекоа: „Кога би направиле отвор за нас во нашиот дел, за да не ги вознемируваме оние што се над нас.“ Ако ги остават да го прават тоа што го имаат на ум, сите ќе пропаднат, но ако ги спречат, ќе се спасат сите.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни дава пример, за оние кои се грижат за границите на Аллах, кои се придржуваат до прописите на верата, оние кои наредуваат добро и забрануваат зло. А од друга страна, примерот на оние кои ги прекршуваат Аллаховите правила, кои одбегнуваат добро, а прават лошо, и какво влијание имаат тие за спас на општеството, тие се поистовестени со луѓето кои се качиле на брод, па некои зазедоа позиција во горниот дел, а другите во долниот дел од бродот. Кога ожеднеа оние од долниот дел на бродот одеа кај оние на горниот дел, и во еден момент рекоа: „Да си направиме отвор во нашиот дел, за да не ги вознемируваме оние над нас.“ Ако тие на палубата ги остават да го сторат тоа, бродот ќе потоне заедно со сите нив, но ако ги спречат и не им го дозволат тоа, сите ќе бидат спасени.

Benefits from the Hadith:

1. Важноста да се повикува кон доброто и да се спречува злото, за да се спаси и сочува општеството.
2. Една од методите на подучување е со давање пример, за да се приближи значењето со видлив приказ/сфатлива порака.
3. Јавно да се прават лошите дела, без да се осудат, е штета која ќе се одрази врз целата општество.
4. Пропаста на едно општество е последица кога ќе се остават луѓето кои прават зло да се распространат на Земјата.
5. Погрешна постапка со убав наум не е доволна за исправноста на едно дело.
6. Одговорноста во едно муслиманско општество е колективна и не се сведува на некој поединец.
7. Казната може да биде колективна заради гревот на поединците, доколку не се реагира на тој грев.
8. Тие што прават зло, своите постапки ги претставуваат како добри за општеството, исто како што тоа го прават лицемерите.

(3341)

(56) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أُجُورٍ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْئًا، وَمَنْ دَعَا إِلَى ضَلَالَةٍ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْإِثْمِ مِثْلُ آثَامٍ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ آثَامِهِمْ شَيْئًا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(56) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој повикува на добро, ќе ја има и наградата на оние што го прават тоа, без да им ја намали нивната награда, а оној што повикува на зло, ќе го носи гревот како на оние што го прават тоа, без да им ги намали нивните гревови.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека оној што ќе упати и поттикне некого да направи добро, со зборови или дело, ќе ја има и наградата на тие кои го послушале. А притоа нивната награда воопшто нема да се намали поради тоа. А кој ќе наведе и упати други да направат зло, со зборови или дело, ќе го има гревот и на оние што го послушале за тоа. Притоа, нивниот грев нема да биде намален.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на повикувањето кон упатството, било да се работи за малку или многу. Тој што повикува ќе ја добие наградата како оној кој ќе направи добро, бидејќи Аллаховите благодати се бројни како и Неговата милост кон Неговите робови.
2. Опасност на повикување кон заблудата, било да е мала или голема, а тој што повикува кон неа, ќе го носи гревот како тој што го прави гревот.

3. Наградата или казната ќе биде според направеното дело. Оној што повикува на добро ќе има иста награда како и сторителот на тоа добро, а оној што повикува на зло ќе го има истиот грев како и неговиот сторител.
4. Муслиманот мора да внимава да не им дава лош пример на другите или јавно да не прави гревови. Тој ќе има грев за секој што ќе го следи во тој грев, па дури и ако не ги поттикнал намерно на тој грев.

(3373)

(57) - عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي أَبْدَعُ يَافَا حِمْلِي، فَقَالَ: «مَا عِنْدِي»، فَقَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَا أَذُلُّهُ عَلَى مَنْ يَحْمِلُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ مِثْلُ أَجْرِ فَاعِلِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(57) – Од Ебу Месуд ел Енсари, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Дојде еден човек кај Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и му рече: "Животното кое го јавав, настрада, па дај ми друго!" Пратеникот му рекол: „Немам што да ти дадам“. Потоа се појави друг човек, велејќи: „Алахов пратенику, ќе го упатам кај некој што ќе му даде.“ Аллаховиот пратеник тогаш рече: „Кој ќе насочи на добро, ќе има иста награда како и оние што го прават тоа.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Кај Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дошол некој човек и му рекол: "Моето животно за јавање настрада, дај ми друго животно, кое ќе ме носи." Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му се извини и му кажа дека нема такво нешто, тогаш друг човек кој беше присутен кажа: „О, Алахов пратенику,

јас ќе го упатам каде може да добие животно за јавање.", а Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му кажа дека тој ќе биде награден како и оној што ќе го даде животното за јавање, и ќе имаат иста награда, бидејќи овој првиот го насочил човекот со потреба кон другиот кој таа потреба може да му ја обезбеди.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да упатуваме кон добрина.
2. Поттик да се прават добри дела е причина на компактност и надополнување на едно муслиманско општество.
3. Големината на Аллаховите благодати.
4. Хадисот е општо правило, и тука влегуваат сите добри дела.
5. Ако некој не може да ја исполни потребата на оној што бара, ќе го упати кон некој друг (кој тоа би го можел).

(5354)

(58) - عَنْ سَهْلُ بْنُ سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ يَوْمَ خَيْبَرَ: «لَأُعْطِينَ هَذِهِ الرَّايَةَ غَدًا رَجُلًا يَفْتَحُ اللَّهُ عَلَى يَدَيْهِ، يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ»، قَالَ: فَبَاتَ النَّاسُ يَدُوكُونَ لَيْلَتَهُمْ أَيُّهُمْ يُعْطَاهَا، فَلَمَّا أَصْبَحَ النَّاسُ غَدَوْا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلُّهُمْ يَرْجُو أَنْ يُعْطَاهَا، فَقَالَ: «أَيُّنَ عَلِيٌّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ؟» فَقِيلَ: هُوَ يَا رَسُولَ اللَّهِ يَشْتَكِي عَيْنَيْهِ، قَالَ: «فَأَرْسَلُوا إِلَيْهِ»، فَأُتِيَ بِهِ فَبَصَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي عَيْنَيْهِ وَدَعَا لَهُ، فَبَرَأَ حَتَّى كَأَنَّ لَمْ يَكُنْ بِهِ وَجَعٌ، فَأَعْطَاهُ الرَّايَةَ، فَقَالَ عَلِيٌّ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَقَاتِلُهُمْ حَتَّى يَكُونُوا مِثْلَنَا؟ فَقَالَ: «انْفِذْ عَلَى رِسْلِكَ حَتَّى تَنْزِلَ بِسَاحَتِهِمْ، ثُمَّ ادْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ، وَأَخْبِرْهُمْ بِمَا يَجِبُ عَلَيْهِمْ مِنْ حَقِّ اللَّهِ فِيهِ، فَوَاللَّهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا، خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ». [صحيح] - [متفق

عليه]

(58) – Од Сехл бин Саад, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на денот на Хајбер рекол: „Утре ќе му го дадам знамето на човек преку кого Аллах ќе даде победа. Тој го сака Аллах и Неговиот пратеник, и Аллах и Неговиот пратеник го сакаат него.

Сехл рече: „Луѓето ја поминаа ноќта во исчекување, прашувајќи се кој ќе го добие знамето. Кога осамна, сите се упатија кон Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, надевајќи се дека ќе им го даде знамето. Но тој праша: Каде е Али бин Ебу Талиб?“

Му одговорија: „О Божји пратенику, тој се жали на болки во очите.“

Тогаш рече: „Повикајте го.“

Али беше доведен пред него, па Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, плукна во неговите очи и упати дова за него. Болката исчезна, како никогаш да не ја имал. Потоа му го предаде знамето.

Али рече: „О Божји пратенику, дали да се борам со нив додека не станат исти како нас?“

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, му одговори:

„Однесувај се смирено додека не стигнеш на нивната територија. Потоа повикај ги во исламот и објасни им ги нивните обврски кон Аллах. Затоа што, се колнам во Аллах дека, ако Аллах преку тебе упати еден човек, тоа е подобро за тебе од поседувањето на црвените камили.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги известил асхабите дека муслиманите ќе извојуваат победа над евреите од Хајбер следниот ден, преку човек кому ќе му го довери знамето – обележјето на војската. Овој човек се одликувал со тоа што го сакал Аллах и Неговиот пратеник, а и Аллах и Неговиот пратеник го сакале него. Асхабите ја поминале ноќта во разговори и размислување за тоа кому ќе му биде доверено знамето, посакувајќи ја оваа голема чест. Кога осамнало утрото, сите се упатиле кон Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, со надеж дека токму тие ќе ја добијат оваа привилегија.

Тогаш Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, прашал за Али бин Ебу Талиб, Аллах нека е задоволен со него.

Му одговорија дека е болен и дека се жали на болки во очите.

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, испрати по него. Кога го доведоа, тој плукна во неговите очи од својата благословена плунка и упати дова за него. Болеста целосно исчезна, како никогаш да ја немал. Потоа му го доверил знамето и му нареди да продолжи со смиреност додека не се приближи до тврдината на непријателот, а потоа да ги повика во исламот, а ако го прифатат, да им ги објасни обврските што Аллах им ги пропишал.

Потоа Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, му ја истакна на Али вредноста на повикувањето кон Аллах, нагласувајќи дека ако некој преку него биде упатен, тоа е подобро за него од црвените камили – тоа било највредното богатство за Арапите, Даветот е повреден од тоа да се поседуваат или да се дадат како садака овие црвени камили.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на Али бин ебу Талиб, Аллах нека е задоволен со него, и сведоштвото на Божјиот пратеник, салаллаху

алејхи ве селем, дека тој го сака Аллах и Неговиот пратеник, а и Аллах и Неговиот пратеник го сакаат него.

2. Желбата на асхабите за добри дела и нивното натпреварување во стремежот да ги постигнат.
3. Пропишаноста на однесувањето со смиреност за време на борбата, без покажување несмасност или користење непотребни и вознемирувачки звуци.
4. Еден од доказите за пратеништвото на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, е неговата најава за победата над евреите и излекувањето на очите на Али бин Ебу Талиб, со Аллахова дозвола.
5. Главната цел на џихадот е луѓето да влезат во исламот.
6. Повикот во исламот треба да се спроведува постепено – најпрво да се побара од неверникот да го прифати исламот преку изговарање на двата шахадата, а потоа да му се објаснат обврските на исламот.
7. Вредноста на повикувањето во исламот и добрината што ја носи како за оној кој е повикан, така и за оној кој повикува – повиканиот може да биде упатен, а оној кој повикува ќе биде награден со голема награда.

(3409)

(59) – عن ابنِ عُمرَ رضي الله عنهما قال: قال رسولُ الله صَلَّى الله عليه وسلم: «مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ». [حسن] - [رواه أبو داود وأحمد]

(59) – Ибн Омер, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој имитира еден народ, тој е еден од нив." [حسن] - [رواه أبو داود وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, во овој хадис ни кажува дека оној кој имитира некого, без разлика дали се неверници или грешници или добри луѓе, постапувајќи според нивни специфични обреди и ритуали во верувањето, богослужба или обичаи - тој се смета за еден од нив. Бидејќи, имитирањето во надворешна смисла води до имитација и во внатрешна смисла, а несомнено е дека имитирањето на некого е производ на восхит кон него, а може да доведе и до љубов, глорификација и до приклучување. А сето ова го води човекот кон тоа да го имитира таквиот и во внатрешните верски работи - Аллах да не сочува од тоа.

Benefits from the Hadith:

1. Предупредување да не ги имитираме неверниците и грешниците.
2. Поттик да ги имитираме добрите луѓе и да ги следиме истите.
3. Имитирање на надворешното ќе вроди со имитирање на внатрешното.
4. Човекот ќе добие закана за казна и грев сразмерно на количината и видот на имитацијата која ја прави.
5. Забрането е имитирање на неверниците во нивната вера и обичаите кои се специфични за нив. Што се однесув,

пак, за другите работи како што е учењето на некој занает и слично, тоа не е забрането.

(5353)

(60) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الرَّجُلُ عَلَى دِينِ خَلِيلِهِ، فَلْيَنْظُرْ أَحَدُكُمْ مَنْ يُخَالِلُ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(60) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Човекот е на верата на својот пријател, затоа, секој од вас, нека внимава со кого се дружи.“ [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека човекот наликува на својот пријател во начинот на живот и навиките. Пријателството влијае врз карактерот, однесувањето и постапките, па затоа тој предупреди на важноста на внимателниот избор на пријатели. Добриот пријател го насочува својот другар кон иманот, упатството и доброто, и го помага во тоа.

Benefits from the Hadith:

1. Наредба за дружење со добрите и внимателниот избор на пријатели, како и предупредување од дружење со лошите.
2. Пријателот е спомнат пред роднината, бидејќи човекот самиот го избира пријателот, додека братот или роднините му се дадени без негов избор.
3. Изборот на пријатели треба да биде промислен и мудар.

4. Човекот ја зацврстува својата вера преку дружењето со верниците, а ја ослабува преку дружењето со грешниците.

(3122)

(61) – عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَيَبْلُغَنَّ هَذَا الْأَمْرُ مَا بَلَغَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، وَلَا يَتْرُكُ اللَّهُ بَيْتَ مَدَرٍ وَلَا وَبَرٍ إِلَّا أَدْخَلَهُ اللَّهُ هَذَا الدِّينَ، بَعِزَّ عَزِيزٍ أَوْ بَدَلٌ ذَلِيلٍ، عِزًّا يُعِزُّ اللَّهُ بِهِ الْإِسْلَامَ، وَذُلًّا يَذِلُّ اللَّهُ بِهِ الْكُفْرَ» وَكَانَ تَمِيمُ الدَّارِيُّ يَقُولُ: قَدْ عَرَفْتُ ذَلِكَ فِي أَهْلِ بَيْتِي، لَقَدْ أَصَابَ مَنْ أَسْلَمَ مِنْهُمْ الْخَيْرُ وَالشَّرَفُ وَالْعِزُّ، وَلَقَدْ أَصَابَ مَنْ كَانَ مِنْهُمْ كَافِرًا الذُّلُّ وَالصَّغَارُ وَالْحِزْيَةُ. [صحيح] - [رواه أحمد]

(61) – Од Темим ед-Дари, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Оваа вера ќе се прошири дотаму до каде што достигнува ноќта и денот. Аллах нема да остави ниту една кука во урбана средина, ниту пак во рурална или пустинска област, а да не ја внесе во неа оваа вера – почест за оние кои ќе ја прифатат и понижување за оние кои ќе ја одбијат. Чест преку која Аллах ќе го возвиши исламот и понижување преку кое Аллах ќе го понизи неверството.“

Темим ед-Дари често велел: „Го видов тоа во моето семејство. Оние од нив кои го прифатија исламот добија добро, почест и достоинство, а оние кои останаа неверници беа понижени, омаловажени и обврзани да плаќаат цизија.“ [صحيح] - [رواه أحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известил дека оваа вера ќе се прошири низ сите делови на Земјата. Секое место до кое стигнува ноќта и денот, до тоа место ќе допре и оваа вера.

Возвишениот Аллах нема да остави ниту една кука, било да е во градовите, селата, пустините или руралните области, а да не ја внесе во неа оваа вера. Оние кои ќе ја прифатат и ќе поверуваат, ќе бидат возвишени со честа и достоинството на исламот. А оние кои ќе ја одбијат и ќе останат неверници, ќе бидат понижени и омаловажени.

Потоа, асхабот Темим ед-Дари, Аллах нека е задоволен со него, изјавил дека го видел исполнувањето на она за што извештил Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кај своето семејство. Оние од неговото семејство кои го прифатиле исламот стекнале добро, чест и достоинство, додека оние кои останале неверници доживеале понижување и омаловажување, покрај обврската и да им плаќаат данок на муслиманите.

Benefits from the Hadith:

1. Радосна вест за муслиманите е дека нивната вера ќе се прошири низ сите краишта на Земјата.
2. Гордоста му припаѓа на исламот и муслиманите, а пониженоста на неверството и неверниците.
3. Ова е еден од доказите за пратеништвото и знак на неговата вистинитост, бидејќи се случило токму онака како што наговештил Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем.

(11220)

(62) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(62) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Се колнам во Оној во чија рака е душата на Мухамед, секој било да е евреин или христијанин што ќе чуе за мене, а потоа ќе умре и нема да поверува во она со кое сум испратен, ќе биде од жителите на огнот.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, се колне дека секој што ќе слушне за него од овој уммет, без разлика дали е христијанин, евреин или некој друг кој слушнал за пратеништвото на Мухамед, алејхи селам, а потоа ќе умре, без да поверува во него како Пратеник, ќе биде меѓу жителите на Џехенмот, во него вечно ќе остане.

Benefits from the Hadith:

1. Пратеништвото на Мухамед, алејхи селам, е универзално за целиот свет, сите се должни да го следат и со неговиот верозакон се дерогирани сите останати верозакони.
2. Кој не верува во Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нема да му користи неговото верување во другите пратеници, Аллаховиот мир и спас нека е над сите нив.
3. Тој што не слушнал за Аллаховиот пратеник, алејхи селам, и до кого не стигнала пораката на исламот, таквиот има оправдување и на Судниот ден Аллах ќе одлучи што ќе биде со него.

4. Користа од прифаќањето на исламот ќе се постигне доколку се случило пред да настапи смртта, па дури иако човекот има тешка болест, битно е да не стигнала душата до гркланот.
5. Чин на неверство е да ги сметаме другите религии за исправни, како на пример христијанство и јудеизмот.
6. Спомнувањето на христијаните и евреите овде е заради тоа што им е објавена книга, но хадисот укажува и на сите други религии. Ако е ваква состојбата на христијаните и евреите кои ја имаат книгата, тогаш останатите, кои ја немаат книгата, се поповикани да веруваат во Божјиот пратеник. Должноста на сите е да ја прифатат оваа вера и да го следат Аллаховиот пратеник, алејхи селам.

(3272)

(63) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رضي الله عنهما قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ غَدَاةَ الْعَقَبَةِ وَهُوَ عَلَى نَاقَتِهِ: «الْقُطُّ لِي حَصَى» فَلَقَطْتُ لَهُ سَبْعَ حَصَيَاتٍ، هُنَّ حَصَى الْحَذَفِ، فَجَعَلَ يَنْفُضُهُنَّ فِي كَفِّهِ وَيَقُولُ: «أُمْتَالِ هَؤُلَاءِ فَارْمُوا» ثُمَّ قَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، إِيَّاكُمْ وَالْغُلُوَّ فِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْغُلُوُّ فِي الدِّينِ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه والنسائي وأحمد]

(63) – Од Ибн Абас, радијаллаху анху, се пренесува: Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, качен на камила, наутро на денот на Бајрам, додека го извршуваше обредот хаџ (ацилак), ми рече: „Собери ми камчиња“, собрав седум од нив и му ги дадов. Пратеникот ги стисна во раката и рече: „Вакви камчиња фрлајте.“ После тоа рече: „О, луѓе, чувајте се од претерувањето во верата. Навистина оние пред вас пропаднаа заради претерувањето во верата.“ [صحيح] - [رواه ابن ماجه والنسائي وأحمد]

Објаснување:

Ибн Абас, радијаллаху анху, ни кажува дека бил со Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, утрото на денот на Бајрам кога требало да се фрлаат камчињата на Џемерат ел-Акабе (големото џемре) на прошталниот ацилак. Пратеникот му наредил да му собере камчиња, па тој му донел седум со големина на наут или лешник. Пратеникот ги зел и ги стиснал во својата рака, а потоа рекол: „Вакви камчиња фрлајте.“ Аллаховиот пратеник, алејхи селам, тогаш предупреди од преминувањето на границите и претерувањето во верата. И дека токму овие работи беа причина за пропаст претходните народи.

Benefits from the Hadith:

1. Забраната да претеруваме во верата и предупредување за лошиот исход – дека тоа е причината за пропаст.
2. Земањето поука од минатите народи за да ги избегнеме грешките кои тие ги направија.

3. Поттик да го следиме сунетот – традицијата на Аллаховиот пратеник, алејхи селам.

(3395)

(64) – عن عبد الله بن مسعود قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ»

قالها ثلاثًا. [صحيح] - [رواه مسلم]

(64) – Од Абдуллах бин Месуд, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Пропаднаа оние кои претеруваат.' Ова го повтори трипати.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува за пропаста и загубата на оние кои без знаење и упатство претеруваат во својата вера и овосветскиот живот со зборови и дела, надминувајќи ги шеријатските граници кои ги поставил Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем.

Benefits from the Hadith:

1. Забрана на претерувањето и комплицирањето во сите работи, и поттик за избегнување на тоа во сè; особено во ибадетите и прекумерното воздигнување на добрите луѓе.
2. Извршувањето на ибадетите и другите дела на најпотполн начин е пофално, но тоа се постигнува само преку исправното следење на шеријатските прописи.
3. Препорачливо е да се нагласи она што се смета за важно, бидејќи Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ја повторил оваа реченица трипати.

4. Леснотијата и едноставноста на исламот.

(3420)

(65) - عَنْ عَدِيٍّ بْنِ حَاتِمٍ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْيَهُودُ مَغْضُوبٌ عَلَيْهِمْ، وَالتَّصَارِيُّ ضَلَالٌ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(65) – Од Адиј ибн Хатим, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Евреите се тие коишто гневот го предизвикаа, а христијаните се тие што заталкаа.“ [صحيح] - [رواه الترمذي]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известил дека евреите се народ кој го предизвикале Аллаховиот гнев, затоа што ја знаеле вистината, но не работеле според неа. А христијаните се тие кои заталкале, бидејќи работеле (во верата) без знаење.

Benefits from the Hadith:

1. Спојување на знењето со делата е спас од тоа да не бидеме на патот на оние кои гневот го предизвикаа и оние што заталкаа.
2. Предупредување за патот на евреите и христијаните, и обврска да се придржуваме кон Правиот пат, а тоа е исламот.
3. Секој евреин и христијанин заталкал и гневот го предизвикал, но кога би оделе во детали, евреите повеќе го предизвикуваат гневот, а христијаните се повеќе во заблуда.

(65061)

(66) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كَتَبَ اللَّهُ مَقَادِيرَ الْخَلَائِقِ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِمِائَةِ أَلْفِ سَنَةٍ، قَالَ: وَعَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(66) – Абдулах бин Амр бин ел Ас, Аллах нека е задоволен со него, рекол: Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Аллах ја запишал одредбата на сите суштества 50.000 години пред да ги создаде небесата и земјата, а Неговиот Арш - престол беше на водата.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека Аллах ја запишал одредбата на сите суштества во детали, вклучувајќи го животот, смртта, ризкот и друго, во Левхул-Махфуз (Зачуваната плоча) 50.000 години пред да ги создаде небесата и земјата. Сè се случува според она што го одредил Возвишениот Аллах. Сè што постои е според одредбата на Возвишениот Аллах. Она што му се случило на човекот не можело да го одмине, а она што го одминало не можело да му се случи.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска за верување во Аллаховата одредба.
2. Одредбата е Аллаховото прецизно знаење за сè што се случува, Неговото запишување на истото, Неговото создавање и дека сè се случува според Неговата волја.
3. Верувањето дека одредбите се запишани пред создавањето на небесата и Земјата носи задоволство и помирување со Аллаховата одредба.
4. Престолот на Милостивиот беше врз вода пред создавањето на небесата и Земјата.

(67) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: حَدَّثَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ الصَّادِقُ الْمَصْدُوقُ: «أَنَّ خَلْقَ أَحَدِكُمْ يُجْمَعُ فِي بَطْنِ أُمِّهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا وَأَرْبَعِينَ لَيْلَةً، ثُمَّ يَكُونُ عِلَقَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يَكُونُ مُضْغَةً مِثْلَهُ، ثُمَّ يُبْعَثُ إِلَيْهِ الْمَلَكُ، فَيُؤَذِّنُ بِأَرْبَعِ كَلِمَاتٍ، فَيَكْتُبُ: رِزْقَهُ وَأَجَلَهُ وَعَمَلَهُ وَشَقِيَّ أَمْ سَعِيدٌ، ثُمَّ يَنْفُخُ فِيهِ الرُّوحَ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَتَّى لَا يَكُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْئَلُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ فَيَدْخُلُ النَّارَ، وَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ النَّارِ حَتَّى مَا يَكُونُ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ إِلَّا ذِرَاعٌ، فَيَسْئَلُ عَلَيْهِ الْكِتَابُ، فَيَعْمَلُ بِعَمَلِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَدْخُلُهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(67) – Абдуллах бин Масуд, Аллах нека е задоволен со него, пренесува: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни раскажа, а тој е искрен и она што го зборува е вистина: „Создавањето на човекот се одвива во утробата на неговата мајка четириесет дена и четириесет ноќи, потоа станува згрутчена крв толку долго, потоа станува залак месо толку долго. Потоа му се испраќа мелек, на кој му се наредува да запише четири работи: неговото снабдување - ризк, неговиот животен век, неговите дела и дали ќе биде од среќните или несреќните, а потоа му се вдахнува душата. Навистина, некој од вас ќе прави дела на жителите на Џенетот, сè додека не остане само една педа помеѓу него и Џенетот, па го претекне она што му е запишано, и ќе почне да прави дела на жителите на Огнот, и ќе влезе во него. И навистина, некој од вас ќе прави дела на жителите на Огнот, сè додека не остане само една педа помеѓу него и Огнот, па ќе го претекне она што му е запишано, и ќе почне да прави дела на жителите на Џенетот и ќе влезе во него.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Ибн Масуд рече: Ни раскажа Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, а тој е искрен во своите зборови и Возвишениот Аллах ја потврдил неговата искреност: Создавањето на човекот

започнува кога мажот ќе ѝ пријде на својата сопруга и неговата семенска течност се собира во утробата на сопругата четириесет дена како капка. Потоа станува згрутчена крв во следните четириесет дена. Потоа станува парче месо во третите четириесет дена. Потоа Аллах испраќа мелек кој му вдахнува душа по завршувањето на третиот период од четириесет дена. На мелекот му е наредено да запише четири работи: неговото снабдување (нафака), односно колку благодати ќе добие во текот на својот живот. Неговиот животен век, колку време ќе остане на овој свет. Неговите дела, какви ќе бидат. И дали ќе биде од среќните или несреќните. Потоа, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се заколна дека некој може да прави дела на жителите на Џенетот и неговите дела да бидат добри во очите на луѓето. И ќе остане така сè додека не остане само една педа помеѓу него и Џенетот. Потоа, она што му е запишано ќе го претекне, и ќе почне да прави дела на жителите на Огнот, и ќе влезе во него; затоа што услов за прифаќањето на неговите дела е да остане истраен и да не се промени. Некој друг, пак, ќе прави дела на жителите на Огнот сè додека не остане само една педа помеѓу него и Огнот. Потоа ќе го претекне она што му е запишано и ќе почне да прави дела на жителите на Џенетот и ќе влезе во него.

Benefits from the Hadith:

1. Крајниот исход на работите е според она што е однапред одредено.
2. Предупредување да не се залажуваме со надворешноста на делата; бидејќи тие се вреднуваат според нивниот завршеток.

(65037)

(68) – عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «الْجَنَّةُ أَقْرَبُ إِلَى أَحَدِكُمْ مِنْ شِرَاكِ نَعْلِهِ، وَالنَّارُ مِثْلُ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(68) – Од Ибн Месуд, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Џенетот е поблиску до вас од врвката на вашата сандала, а исто така и Огнот.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека Џенетот и огнот се блиску до човекот како што врвката на сандалата е блиску до неговото стапало. Човекот може да направи дело кое ќе го задоволи Возвишениот Аллах и ќе го внесе во Џенетот, или грев кој ќе го одведе во Огнот.

Benefits from the Hadith:

1. Поттикнување кон добрите, колку и да се мали, и предупредување од злото, колку и да е мало.
2. Муслиманот треба да постигне рамнотежа помеѓу надежта и стравот во својот живот и секогаш да го моли Аллах за постојаност на вистината, за да биде спасен и да не биде занесен од својата состојба.

(3581)

(69) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «حُجِبَتِ النَّارُ بِالشَّهَوَاتِ، وَحُجِبَتِ الْجَنَّةُ بِالْمَكَارِهِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(69) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Џехенмот е опкружен со страсти, а Џенетот е опкружен со потешкотии.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека Џехенмот е опкружен со работи кон кои копнеат страстите, како што се правењето на забранети дела или занемарувањето на обврските. Затоа, кој ќе ги следи своите страсти во тоа, е од оние кои го заслужиле Џехенмот. Додека Џенетот е опкружен со работи кои страстите ги мразат, како што се постојаноста во извршувањето на верските обврски, избегнувањето на забранетите дела и трпеливоста во тоа. Кој ќе се бори и ќе ги надвлее своите страсти во тоа, е од оние кои го заслужиле Џенетот.

Benefits from the Hadith:

1. Една од причините зашто луѓето паѓаат во следењето на страстите е тоа што шејтанот им го украсува злото и лошото, така што душата ги гледа како убави и се приклонува кон нив.
2. Наредбата за избегнување на забранетите страсти, бидејќи тие водат кон Џехенмот, и наредбата за трпение при тешкотиите, бидејќи тие водат кон Џенетот.
3. Вредноста на борбата со својот нефс, трудот во ибадетот и трпението во тешкотиите и напорите кои ги опкружуваат добрите дела.

(70) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْجَنَّةَ وَالتَّارَ أَرْسَلَ جِبْرِيلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى الْجَنَّةِ، فَقَالَ: انْظُرْ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَرَجَعَ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا. فَأَمَرَ بِهَا فَحُقَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: اذْهَبْ إِلَيْهَا فَانْظُرْ إِلَيْهَا وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا، فَإِذَا هِيَ قَدْ حُقَّتْ بِالْمَكَارِهِ، فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. قَالَ: اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَى التَّارِ وَإِلَى مَا أَعَدَدْتُ لِأَهْلِهَا فِيهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ يَرْكَبُ بَعْضُهَا بَعْضًا، فَرَجَعَ فَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ. فَأَمَرَ بِهَا فَحُقَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَقَالَ: ارْجِعْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا. فَتَنَظَرَ إِلَيْهَا فَإِذَا هِيَ قَدْ حُقَّتْ بِالشَّهَوَاتِ، فَرَجَعَ وَقَالَ: وَعِزَّتِكَ لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَنْجُو مِنْهَا أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا».

[حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(70) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога Аллах го создаде Џенетот и Огнот, го испрати Џибрил, алејхи селам, до Џенетот и му рече: „Погледни го и види што подготвив за неговите жители.“ Џибрил погледна и се врати и рече: „Се колнам во Твоето достоинство, никој нема да слушне за него а да не влезе во него.“ Потоа Аллах го опкружи Џенетот со потешкотии и рече: „Оди и погледни го повторно и види што подготвив за неговите жители.“ Џибрил погледна и виде дека е опкружен со потешкотии и рече: „Се колнам во Твоето достоинство, се плашам дека никој нема да влезе во него.“ Потоа Аллах рече: „Оди и погледни го Огнот и види што подготвив за неговите жители.“ Џибрил погледна и виде дека се натрупува еден врз друг и се врати и рече: „Се колнам во Твоето достоинство, никој нема да влезе во него.“ Потоа Аллах го опкружи Огнот со страсти и рече: „Оди и погледни го повторно.“ Џибрил погледна и виде дека е опкружен со страсти и се врати и рече: „Се колнам во Твоето достоинство, се плашам дека никој нема да се спаси од него.““

[حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека откако Аллах ги создал Џенетот и Огнот, му рекол на Џибрил, алејхи селам: „Оди и погледни го Џенетот.“ Џибрил отиде, го погледна и се врати. Џибрил рече: „Господару мој, се колнам во Твоето достоинство, никој нема да слушне за него и за богатите и уживањето во него, а да не посака да влезе и да работи за тоа.“ Потоа Аллах го опкружи Џенетот со потешкотии и предизвици како што се извршувањето на наредбите и избегнувањето на забраните. Оној кој сака да влезе во Џенетот мора да ги премине тие потешкотии. Аллах повторно му рече на Џибрил: „Оди и погледни го Џенетот, откако го опкружив со потешкотии.“ Џибрил отиде, го погледна и се врати, велејќи: „Господару мој, се колнам во Твоето достоинство, се плашам дека никој нема да влезе поради тешкотиите кои се на патот до него.“ Кога Аллах го создаде Огнот, му рече на Џибрил: „Оди и погледни го.“ Џибрил отиде, го погледна и се врати, па рече: „Господару мој, се колнам во Твоето достоинство, никој нема да слушне за него и за казните што ги содржи, а да не го мрази и да се оддалечи од делата што водат до него.“ Потоа Аллах го опкружи Огнот со страсти и задоволства, и повторно му рече на Џибрил: „Оди и погледни го.“ Џибрил отиде, го погледна и се врати, велејќи: „Господару мој, се колнам во Твоето достоинство, се плашам дека никој нема да се спаси од него поради страстите и задоволствата што го опкружуваат.“

Benefits from the Hadith:

1. Верувањето дека Џенетот и Огнот постојат сега.
2. Обврската за верувањето во гајбот - невидливото и во сè што е пренесено од Аллах и Неговиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем.
3. Важноста на трпението при потешкотиите, бидејќи тоа е патот што води до Џенетот.

4. Важноста на избегнувањето на забранетите работи, бидејќи тоа е патот што води до Огнот.
5. Опкружувањето на Џенетот со тешкотии и Огнот со страсти се дел од искушенијата и испитот на овој живот.
6. Патот до Џенетот е тежок и бара трпение и жртвување со иман, додека патот до Огнот е исполнет со задоволства и следење на страстите на овој свет.

(65034)

(71) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «نَارُكُمْ جُزْءٌ مِنْ سَبْعِينَ جُزْءًا مِنْ نَارِ جَهَنَّمَ»، قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنْ كَانَتْ لَكَافِيَةً. قَالَ: «فُضِّلَتْ عَلَيْهِنَ بِتِسْعَةِ وَسِتِّينَ جُزْءًا كُلُّهُنَّ مِثْلُ حَرِّهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(71) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Вашиот овосветски оган е еден дел од седумдесетте делови на џехенемскиот оган.“ Некој рекол: „О, Божји пратенику, и силината на овосветскиот оган, би била доволна како казна.“ Тој одговорил: „Џехенемскиот оган е посилен од овосветскиот за шеесет и девет делови, а секој дел е како овоземниот оган.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека овосветскиот оган е еден дел од седумдесетте делови од џехенемскиот оган. Ахиретскиот оган е поинтензивен од овосветскиот оган за шеесет и девет делови, секој дел е со иста топлина како овосветскиот оган. Некој рекол: „О, Божји Пратенику, и овосветскиот оган би бил доволен како казна.“ Тој одговорил: „Џехенемскиот оган е посилен од овосветскиот за шеесет и девет делови, сите со иста топлина.“

Benefits from the Hadith:

1. Предупредување од Огнот за да се одвратат луѓето од делата што водат до него.
2. Големината на џехенемскиот оган и неговата казна, и интензитетот на неговата топлина.

(65036)

(72) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «يَقْبِضُ اللَّهُ الْأَرْضَ، وَيَطْوِي السَّمَوَاتِ يَمِينَهُ، ثُمَّ يَقُولُ: أَنَا الْمَلِكُ، أَيْنَ مُلْكُ الْأَرْضِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(72) – Од Ебу Бекрете, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Аллах ќе ја зграпчи Земјата и ќе ги свие небесата со Својата десна рака, а потоа ќе каже: „Јас сум Владателот, каде се владателите на Земјата.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека Возвишениот Аллах ќе ја зграпчи Земјата на Судниот ден и ќе ја собере, ќе ги свитка небесата со Својата десна рака, едното небо над другото, а потоа ќе исчезнат. После тоа ќе каже: Јас сум Владетел, каде се владетелите на Земјата?!

Benefits from the Hadith:

1. Потсетување дека Аллаховата власт е вечна, а власта на сите други е минлива.
2. Аллаховата големина, величественост, Неговата моќ и управувањето.

(65028)

(73) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: دَخَلَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَقَدْ سَتَرْتُ سَهْوَةً لِي بِقِرَامٍ فِيهِ تَمَائِيلٌ، فَلَمَّا رَأَاهُ هَتَكَهُ وَتَلَوْنَ وَجْهَهُ وَقَالَ: «يَا عَائِشَةُ، أَشَدُّ النَّاسِ عَذَابًا عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الَّذِينَ يُضَاهَوْنَ بِخَلْقِ اللَّهِ» قَالَتْ عَائِشَةُ: «فَقَطَعْنَاهُ فَجَعَلْنَا مِنْهُ وَسَادَةً أَوْ وَسَادَتَيْنِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(73) – Од Аиша, мајката на верниците, радијаллаху анха, се пренесува дека кажала: „Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, еднаш се врати од своето патување, а јас ја покрив полица во мојата соба со завеса која имаше слики на себе. Кога Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ја виде, ја тргна и лицето му се измени, па рече: „Аиша, тие кои ќе добијат најстрога казна на Судниот ден, се луѓето кои го имитираат Аллаховото создавање преку слики.“, потоа Аиша рече: „Ја исековме и од неа направивме една или две перници.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, еднаш влегол во куќата на Аиша, радијаллаху анха, а таа покривала мала полица со завеса на која имало слики од живи суштества. Пратеникот тогаш се налутил, ја оттргнал и рекол: Најтешка казна на Судниот ден ќе имаат тие преку своите слики го подражаваат Аллховото создавање. Аиша кажала: Од таа завеса направивме една или две перници.

Benefits from the Hadith:

1. Лошите дела треба да се осудат во моментот кога ќе бидат забележани и не треба да се одложува, освен ако тоа (осудувањето) не предизвика поголема штета.

2. Казнувањето на идниот свет ќе биде различно, според големината на гревот.
3. Цртање и сликање на живи суштества е еден од големите гревови.
4. Една од мудростите на забраната на цртање е да се спречи подражавањето на создавањето на Аллах, без разлика дали цртачот има намера да го имитира или не.
5. Во шеријатот се води сметка за имотот и за неговата понатамошна употреба откако ќе го избегнеме забрането.
6. Забрането е да се цртаат живи суштества во каква било форма, дури и во погрдни цели.

(5931)

(74) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَيُوشِكَنَّ أَنْ يَنْزَلَ فِيكُمْ ابْنُ مَرْيَمَ حَكَمًا مُقْسِطًا، فَيَكْسِرَ الصَّلِيبَ، وَيَقْتُلَ الْخَزِيرَ، وَيَبْضَعَ الْجِزْيَةَ، وَيَفِيضَ الْمَالَ حَتَّى لَا يَقْبَلَهُ أَحَدٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(74) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Се колнам во Оној, во чии раце е мојата душа, Иса, синот на Мерјем, само што не се спуштил како праведен владетел. Тој ќе го скрши крстот, ќе ја убие свињата и ќе ја поништи цизјата, тогаш ќе се зголеми имотот до таа мерка што никој нема да го прими (како милостина).“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се заколнал дека е близу симнувањето на Иса ибн Мерјем, алејхи селам, кој ќе владее со

луѓето праведно и со Мухамедовиот верозакон. Тој ќе го скрши крстот кого го величаат христијаните. Потоа Иса, алејхи селам, ќе ја убие свињата. А после тоа тој, алејхи селам, ќе ја поништи цизја и ќе биде причината сите луѓе да станат муслимани. Богаството ќе се зголеми до толку што никој нема да го прифати: заради обемноста и никому нема да му треба повеќе отколку што веќе поседува и ќе се спуштат многу благодати и бројни добра.

Benefits from the Hadith:

1. Потврдата за симнувањето на Иса, алејхи селам, пред крајот на светот, и тој ќе биде предзнак на Судниот ден.
2. Верозаконот на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нема да биде дерогиран од некој друг верозакон.
3. Имотот ќе го има во изобилие пред крајот на светот, а луѓето нема да имаат потреба од него.
4. Радосни вести за опстанокот на исламската вера, со која ќе суди Иса, алејхи селам, пред крајот на светот.

(65025)

(75) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَمِّهِ: «قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ لَكَ بِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ»، قَالَ: لَوْلَا أَنْ تُعَيِّرَنِي قُرَيْشٌ، يَقُولُونَ: إِنَّمَا حَمَلَهُ عَلَى ذَلِكَ الْجَنْحُ لَأَقْرَرْتُ بِهَا عَيْنَكَ. فَأَنْزَلَ اللَّهُ: {إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ} [القصص:

[56]. [صحيح] - [رواه مسلم]

(75) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му рекол на својот чичко: „Изговори: „Ла илахе илаллах“ (нема друг вистински бог освен Аллах), и јас ќе сведочам за тебе на Судниот ден.“ Тој одговорил: „Да не беше стравот од тоа што Курејшиите ќе ме обвинат, велејќи: „Го поттикна на тоа стравот од смртта,“ ќе го направев тоа и ќе ти го утешев срцето.“ Тогаш Аллах го објави ајетот: „Ти навистина не можеш да го упатиш на Вистинскиот пат тој што ти сакаш да го упатиш, Аллах му укажува на Вистинскиот пат на тој што Тој сака.“ (Ел Касас, 56) [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, побара од својот чичко, Ебу Талиб, кој беше на смртната постела, да изговори „ла илахе илаллах“ за да може да заговара за него на Судниот ден и да го посведочи неговиот ислам. Ебу Талиб одби да го изговори шехадетот од страв дека Курејшиите ќе го обвинат дека го прифатил исламот од страв од смртта и поради слабост. Му рече на Пратеникот: „Да не беше тоа, би те израдувал изговарајќи го шехадетот и би ја исполнил твојата желба!“ Тогаш Аллах го објави ајетот кој укажува дека Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, не поседува моќ да го даде упатството за влез во исламот, туку само Возвишениот Аллах упатува кого Тој сака. Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, го упатува народот преку објаснување, советување и повикување кон вистинскиот пат.

Benefits from the Hadith:

1. Вистината не треба да се остава од страв што ќе речат луѓето.
2. Упатството на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, е преку повикување и објаснување, а конечното упатство е од Аллах.
3. Пропишаноста да се посети болен неверник со цел да се повика во ислам.
4. Стремежот на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, да повикува кон Аллах во секакви околности.

(65069)

(76) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «حَوْضِي مَسِيرَةُ شَهْرٍ، مَاءُهُ أَبْيَضُ مِنَ اللَّبَنِ، وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ، وَكِبْرَانُهُ كَنُجُومِ السَّمَاءِ، مَنْ شَرِبَ مِنْهَا فَلَا يَظْمَأُ أَبَدًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(76) – Абдуллах бин Амр, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Мојот хауд е широк колку растојание од еден месец. Неговата вода е побела од млекото, а мирисот му е поубав од мошусот. Чашите му се бројни како ѕвездите на небото. Кој ќе се напие од него, никогаш нема да ожедни.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека има посебен хауд (базен односно езерца) на Судниот ден, долг и широк колку што се поминува за еден месец патување. Водата му е побела од млекото, а мирисот поубав од мошусот. Чашите му се

бројни како и свездите на небото. Кој ќе се напие од тој базен, никогаш нема да ожедни.

Benefits from the Hadith:

1. Хаудот на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, е голем воден резервоар кој ќе го посетат верниците од неговиот умет на Судниот ден.
2. Голема благодат ги чека оние кои ќе се напијат од него, така што никогаш нема да ожеднат.

(65030)

(77) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُوقَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبْشٍ أَمْلَحَ، فَيُنَادِي مُنَادٍ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَاهُ، ثُمَّ يُنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَشْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَاهُ، فَيَذْبُحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: {وَأَنذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ} [مريم: 39]، وَهَؤُلَاءِ فِي غَفْلَةٍ أَهْلُ الدُّنْيَا {وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ} [مريم: 39]». [صحيح] - [متفق عليه]

(77) - Ебу Сеид ел Худри, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Смртта ќе биде доведена во форма на црно-бел овен, па гласникот ќе повика: „О жители на Џенетот', и тие ќе ги подигнат своите глави и ќе погледнат, па гласникот ќе праша: „Го препознавате ли ова?' Тие ќе речат: „Да, ова е смртта,' и сите ќе ја видат. Потоа гласникот ќе повика: „О жители на Огнот,' и тие ќе ги подигнат своите глави и ќе погледнат, па гласникот ќе праша: „Го препознавате ли ова?' Тие ќе речат: „Да, ова е смртта,“ и сите ќе ја видат. Смртта ќе биде заклана, и гласникот ќе рече: „О жители на Џенетот, ви претстои вечноста без смрт, и о жители на Огнот, ви претстои вечноста без смрт.“ Потоа Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го рецитира ајетот: „И предупреди ги со Денот на тагата, кога со полагањето на сметката ќе биде завршено, а тие се во немар и тие не веруваат.“ (Мерјем, 39) [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека смртта ќе биде донесена на Судниот ден во форма на црно-бел овен. Потоа гласникот ќе повика: „О жители на Џенетот,“ и тие ќе ги подигнат своите глави и ќе погледнат. Гласникот ќе праша: „Го препознавате ли ова?“ Тие ќе речат: „Да, ова е смртта,“ и сите ќе ја видат и ќе ја препознаат. Потоа гласникот ќе повика: „О жители

на Огнот,“ и тие ќе ги подигнат своите глави и ќе погледнат. Гласникот ќе праша: „Го препознавате ли ова?“ Тие ќе речат: „Да, ова е смртта,“ и сите ќе ја видат. Потоа смртта ќе биде заклана, и гласникот ќе рече: „О жители на Џенетот, ви претстои вечноста без смрт, и о жители на Огнот, ви претстои вечноста без смрт.“ Ова ја зголемува богатта и уживањето за верниците и агонијата во казната за неверниците. Потоа Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го рецитираше ајетот: „И предупреди ги со Денот на тагата, кога со полагањето на сметката ќе биде завршено, а тие се во немар и тие не веруваат.“ (Мерјем, 39) На Судниот ден ќе бидат поделени жителите на Џенетот и Огнот, и секој од нив ќе влезе во своето вечно престојувалиште. Грешникот ќе жали и ќе се кае бидејќи не правел добро, додека немарниот ќе жали бидејќи не правел уште повеќе добри дела.

Benefits from the Hadith:

1. Крајното престојувалиште на човекот на Судниот ден ќе биде вечноста во Џенетот или Огнот.
2. Сериозно предупредување за ужасот на Судниот ден, и дека тоа е денот на жалење и каење.
3. Објаснување за трајната среќа на жителите на Џенетот и трајната тага на жителите на Огнот.

(65035)

(78) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: إنه سمع نبي الله صلى الله عليه وسلم يقول: **«لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ، لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ، تَغْدُو خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا».** [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(78) – Од Омер бин Хатаб, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Ако вистински се потпрете врз Аллах, Тој би ве снабдил како што ги снабдува птиците, наутро одлетуваат гладни а навечер долетуваат сити.“ [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни дава поттик да се потпираме врз Аллах Возвишениот, било да се работи за добивање на некаква корист или за отстранување на некаква штета, било да се овосветски или верски работи, бидејќи никој, освен Него Возвишениот не може да ни даде или да не лиши од нешто, да ни наштети или да ни даде некаква корист. И да ги земеме предвид причините според кои ќе добиеме некаква корист или ќе отстраниме штета, притоа искрено потпирајќи се врз Аллах. Секогаш кога вака ќе направиме, Аллах ќе нè снабдува како што тоа го прави со птицата која наутро одлетува гладна, а потоа долетува ноќе со полн stomak. Оваа постапка на птицата е вид на земање предвид на причините со кои го бараме снабдувањето, а не со мрзеливост и рамнодушност.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на потпирањето, таа е најголемата причина со која се привлекува снабдувањето.
2. Потпирањето не го анулира работењето како причина, бидејќи тој не извести дека вистинското потпирање не е

без утринското излегување барајќи снабдување со работа.

3. Грижа на исламското законодавство за делата кои произлегуваат од срцето, бидејќи потпирањето врз Бог/Аллах е внатрешно дело.
4. Да се потпираме само врз причините е недостаток во верата, а занемарувањето на причините е недостаток на разум.

(4721)

(79) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُسَلِّمُ الرَّاَكِبُ عَلَى الْمَاشِي، وَالْمَاشِي عَلَى الْقَاعِدِ، وَالْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ». وَلِلْبُخَارِيِّ: «يُسَلِّمُ الصَّغِيرُ عَلَى الْكَبِيرِ، وَالْمَارُّ عَلَى الْقَاعِدِ، وَالْقَلِيلُ عَلَى الْكَثِيرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(79) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Тој што јава ќе го поселами тој што пешачи, пешакот ќе го поселами тој што седи, а помалата група ќе ја поселами поголемата.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè упатува на правилата при поздравувањето со селам: „Еселаму алејкум ве рахметуллахи ве берекатуху.“ Помладиот ќе го поздрави постариот, тој што јава ќе го поздрави оној што оди пеш, тој што оди ќе го поздрави тој што седи, а помалата група ќе ја поздрави со селам поголемата.

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е да се поздравиме со селам на начин како што е спомнато во хадисот, но доколку тој што пешачи го

поздрави тој што јава, или некого кој е во друга положба, поздравот ќе биде важечки, но ќе биде спротивно на она што е подобро и повредно.

2. Ширењето на селамот на начин како што е спомнато во хадисот е причина за блискост и љубов помеѓу муслиманите.
3. Доколку две лица се во иста положба во однос на гореспомнатото, подобриот од нив ќе биде тој што прв ќе поздрави со селам.
4. Потполноста на овој верозакон кој го објаснил сето она што им е неопходно на луѓето.
5. Подучување со правилата на поздравување со селам, со кои секому му се дава неговото право.

(4243)

(80) - عن أبي ذر رضي الله عنه: عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا رَوَى عَنِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَنَّهُ قَالَ: «يَا عِبَادِي إِنِّي حَرَمْتُ الظُّلْمَ عَلَى نَفْسِي، وَجَعَلْتُهُ بَيْنَكُمْ مُحَرَّمًا، فَلَا تَظَالُمُوا، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ ضَالٌّ إِلَّا مَنْ هَدَيْتُهُ، فَاسْتَهْدُونِي أَهْدِكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ جَائِعٌ إِلَّا مَنْ أَطْعَمْتُهُ، فَاسْتَطْعِمُونِي أَطْعِمَكُمْ، يَا عِبَادِي كُلُّكُمْ عَارٍ إِلَّا مَنْ كَسَوْتُهُ، فَاسْتَكْسُونِي أَكْسُكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ تُخْطِئُونَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَأَنَا أَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا فَاسْتَغْفِرُونِي أَغْفِرْ لَكُمْ، يَا عِبَادِي إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا ضُرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتُمْ كَانُوا عَلَى أَتَقَى قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ مَا زَادَ ذَلِكَ فِي مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتُمْ كَانُوا عَلَى أَفْجَرِ قَلْبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِنْ مُلْكِي شَيْئًا، يَا عِبَادِي لَوْ أَنَّ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ وَإِنْسَكُمْ وَجَنَّتُمْ كَانُوا فِي صَعِيدٍ وَاحِدٍ فَسَأَلُونِي فَأَعْطَيْتُ كُلَّ إِنْسَانٍ مَسْأَلَتَهُ مَا نَقَصَ ذَلِكَ مِمَّا عِنْدِي إِلَّا كَمَا يَنْقُصُ الْمِخْيَطُ إِذَا أُدْخِلَ الْبَحْرَ، يَا عِبَادِي إِنَّمَا هِيَ أَعْمَالُكُمْ أُحْصِيهَا لَكُمْ ثُمَّ أُوَفِّيكُمْ بِهَا، فَمَنْ وَجَدَ خَيْرًا فَلْيَحْمَدِ اللَّهَ، وَمَنْ وَجَدَ غَيْرَ ذَلِكَ فَلَا يَلُومَنَّ إِلَّا نَفْسَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(80) – Од Ебу Зер, радијаллаху анху, се пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пренесува од Возвишениот Аллах дека рекол: „О робови Мои, Јас Самиот Себеси си ја забранив неправдата, и ја забранив меѓу вас, затоа не бидете неправедни меѓусебно. О робови Мои, сите сте во заблуда освен тие кои ги упатив, затоа барајте од Мене упатство, па ќе ве упатам. О робови Мои, сите сте гладни, освен оној кого Јас ќе го нахранам, затоа побарајте од Мене да ве нахранам, и Јас ќе ве нахранам. О робови Мои, сите сте необлечени, освен оној што Јас го облекувам, затоа побарајте од Мене да ве облечам, и Јас ќе ве облечам. О робови Мои, вие грешите и дење и ноќе, а Јас сум Тој кој ги простува сите гревови, затоа барајте од Мене да ви простам, и Јас ќе ви простам. О робови Мои, никогаш не можете да смислите нешто што ќе Ми нанесе штета, а потоа да Ми ја направите, ниту пак можеш да смислите нешто што ќе Ми донесе корист, па да Ми ја направите. О робови Мои, кога сите луѓе и цини, од првиот до последниот, би биле богобојазливи како најбогобојазливиот меѓу вас, тоа воопшто не би ја зголемило Мојата власт. О робови Мои, кога сите луѓе и цини, од првиот до последниот, би биле грешници како најрасипаниот меѓу вас, тоа нема да ја намали Мојата власт! О робови Мои, ако сите луѓе и цини, од првиот до последниот, се соберат на едно место и од Мене бараат сè што ќе посакаат, а потоа на секој од нив да му го дадам она што го побарал, тоа нема да го намали она што го поседувам. Ни толку колку што игла натопена во морето би ја намалила водата! О робови Мои, вашите дела се најбитни, сè е сочувано кај Мене и Јас ќе наградам според направеното. Затоа, кој ќе најде добро и награда, нека Му се заблагодари на Аллах, а кој ќе најде казна и зло, да не обвинува никого освен себеси. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни укажува на фактот дека Возвишениот Аллах ја забранил Себеси неправдата, а исто така ја забранил и на своите созданија, затоа не правете меѓусебно неправда. Исто така, Возвишениот Аллах ни кажа дека сите Негови робови се во заблуда, освен оние кои ги упатил и насочил на вистинскиот пат. Кој бара од Аллах, Аллах ќе го упати и насочи на прав пат. Сите луѓе се сиромашни и имаат голема потреба од Аллах во сите работи. Па кој бара од Аллах некоја потреба, Тој ќе му ја исполни. И дека тие грешат деноноќно, а Аллах Возвишениот им ги покрива гревовите и им простува кога робовите Го молат за прошка. И дека тие не можат да Му наштетат ниту да Му донесат некаква корист на Аллах. И кога би биле сите како човек со најбогобојазливото срце, тоа не би ја зголемило власта која Аллах ја има. Исто така, кога сите луѓе би го имале срцето на најгрешниот човек, тоа не би ја намалила власта на Аллах. Сите луѓе се слаби и сиромашни во однос на Аллах, имаат потреба од Семоќниот Аллах во секоја ситуација, време и место, а Тој е Независен од кого било. Кога сите луѓе и цини, од првиот до последниот, би застанеле на едно место и би Му се молеле на Аллах, па Тој би ги задоволил сите нивни потреби и тоа не би го намалило она што е кај Него. Како игла која би ја ставиле во морето а потоа би ја извадиле, тоа нема ништо да намали од морето. Сето ова е заради потполна независност на Возвишениот Аллах.

И дека Севишниот ги чува и ги евидентира сите дела што ги прават Неговите робови, и нив ќе ги измери на Судниот ден. Кој ќе најде добро и награда, нека Му се заблагодари на Аллах за успехот во послушноста кон Него, а кој ќе најде казна и зло, нека не обвинува никого освен сопствената душа која го одвела во пропаст.

Benefits from the Hadith:

1. Овој хадис, во кој Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пренесува од Аллах, се нарекува хадис кудси или хадис илахи (божествен хадис). Тоа е хадис чиешто изрази и значења се од Семоќниот Аллах, но ги нема оние карактеристики на Куранот со што тој се одликува, како што се: неговото цитирање претставува чин на обожување, обврската да бидеме чисти кога го допираме, Куранот е предизвик кон сите луѓе и некои други специфичности.
2. Какво и да е знаењето или упатството кај луѓето тоа е дар од Аллах.
3. Доброто кое Аллаховиот роб ќе го постигне е овозможено од Аллах Возвишениот, а злото кое ќе му се случи е од него самиот и неговите страсти.
4. Кој ќе направи добрина, тоа е затоа што Аллах му овозможил, и наградата за тоа е Аллаховата благодат, па нека Му се заблагодари за тоа, а тој што ќе направи зло немој да критикува никого освен себеси.

(4810)

(81) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «اتَّقُوا الظُّلْمَ، فَإِنَّ الظُّلْمَ ظُلُمَاتٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَاتَّقُوا الشُّحَّ، فَإِنَّ الشُّحَّ أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ، حَمَلَهُمْ عَلَى أَنْ سَفَكُوا دِمَاءَهُمْ وَاسْتَحْلَوْا مَحَارِمَهُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(81) – Џабир бин Абдулах, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Пазете се од неправдата! Навистина неправдата ќе биде темнини на Судниот ден. Пазете се од среброљубието! Навистина среброљубието ги уништи оние пред вас. Таа ги натера да пролеат крв и да си го дозволат она што беше забрането.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè предупредува од неправдата, како што е: угнетувањето на луѓето, неправдата кон себе и неисполнувањето на Аллаховото право. Неправда е некому да не му дадеш нешто што му припаѓа. На Судниот ден неправдата ќе биде како темнина која носи страдање и ужас. Пратеникот ни забранува да бидеме алчни и скржави, тако што нема да ги исполниме материјалните обврски или ќе имаме прекумерна страст кон овој свет. Овој тип на неправда ги уништи претходните народи бидејќи ги наведе да се убиваат меѓусебно и да го дозволат она кое Севишниот им го забранил.

Benefits from the Hadith:

1. Давањето милосрдие и солидарноста со браќата муслимани е причина за взаемна љубов и блискост.
2. Скржавоста и алчноста водат кон гревовите, неморалот и расипаноста.
3. Треба да земеме поука од минатите народи.

(82) - عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَيُسَبِّحُ لِلظَّالِمِ، حَتَّى إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يُفْلِتْهُ» قَالَ: ثُمَّ قَرَأَ: «وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَى وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ» {هود: 102} [صحيح] - [متفق عليه]

(82) – Ебу Муса, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Семоќниот Аллах му дава рок на неправедникот, но кога ќе го фати нема да може да избега. Потоа, Пратеникот го рецитирал ајетот: „Ете така Господарот твој казнува кога казнува села и градови кои правеле насилства, Тој ги казнува, навистина, болно и страшно.“ [Худ: 102]. [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè предупредува за тоа колку е погубно да се настојува во гревови, ширк (политеизам) и неправда кон луѓето. Аллах, Севишниот, го остава неправедникот да прави неправда, го остава да живее, му дава богатство и му ја одложува казната, но ако не се покае, го зграбува и не го остава ниту го пушта поради неправдата што ја направил.

Потоа Пратеникот го цитирал ајетот: „Ете така Господарот твој казнува кога казнува села и градови кои правеле насилства, Тој ги казнува, навистина, болно и страшно.“ [Худ: 102].

Benefits from the Hadith:

1. Паметниот треба да побрза да се покае, нема никогаш да биде сигурен од Аллаховата казна, доколку продолжи со неправедноста.
2. Аллах, Возвишениот, им дава рок на неправедните и не ибрзува со казната, за да навлезат подлабоко во гревот и за да им ја зголеми казната доколку не се покаат.

3. Неправедност е причина за Аллаховото казнување на цели народи.
4. Ако Allah уништи некој народ, а помеѓу нив имало и добри луѓе, таквите ќе бидат оживеани на Судниот ден во состојба во која се наоѓале – со добри дела, и нема да им наштети тоа што ги опфатила казната предвидена за неправедните.

(5811)

(83) - عن ابن عباس رضي الله عنهما عن النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيمَا يَرُوي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ، ثُمَّ بَيَّنَّ ذَلِكَ، فَمَنْ هَمَّ بِحَسَنَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ إِلَى سَبْعِمِائَةٍ ضِعْفٍ، إِلَى أَضْعَافٍ كَثِيرَةٍ، وَمَنْ هَمَّ بِسَيِّئَةٍ فَلَمْ يَعْمَلْهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ عِنْدَهُ حَسَنَةً كَامِلَةً، فَإِنْ هُوَ هَمَّ بِهَا فَعَمِلَهَا كَتَبَهَا اللَّهُ لَهُ سَيِّئَةً وَاحِدَةً». [صحيح] - [متفق عليه]

(83) – Од Ибн Абас, радијаллаху анхума Од Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кој пренесува од својот Возвишен Господар: Рекол Возвишениот: „Аллах ги одредил добрите и лошите дела, потоа ги појаснил, тој што ќе посака да направи добро дело, но не го направи, Аллах ќе го запише кај Себе како да го направил, а кој пак одлучи да направи добрина и тоа го направи, Аллах ќе му запише од десет до седумстотини пати повеќе севапи, додека тој што ќе посака да направи лошо дело, но нема да го направи, Аллах ќе му запише за тоа како потполна добрина, но доколку посака и го направи, Аллах ќе му запише само еден грев." [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни појаснува дека Аллах Возвишениот, ги одредил добрите и лошите дела, а потоа на мелеците им објаснил како да ги запишуваат:

Тој што ќе посака и одлучи да направи добро дело ќе ја добие наградата за тоа дело иако не го направил, а ако го направи ќе му се зголемат севапите од десет до седумсто пати, па дури и повеќе од тоа, ова зголемување ќе биде условено со неговата искреност во срцето, од тоа колку тоа дело им користи на другите и слично.

Од друга страна кој ќе посака и одлучи да направи лошо дело но сепак не го направи, заради Аллах, тоа ќе му биде запишано како добрина, а ако не го направил затоа што бил зафатен или

немал можност, тогаш нема да му биде запишано ништо (ниту добро ниту лошо дело), а ако не го направил заради слабост и немоќ ќе му биде запишана неговата намера, и на крај ако сепак го направи делото, ќе му биде запишан еден грев за тоа.

Benefits from the Hadith:

1. Објаснување на Аллаховите големи благодати кон овој умет во зголемувањето на добрите дела и запишувањето на истите кај Него, додека со лошите дела не е така.
2. Важноста на намерата кога се прават делата и какви последици има таа.
3. Вреднување, добрина и убав однос на Возвишениот Аллах кон тој што ќе посака да направи добро а не го направи, Аллах сепак ќе му го запише како добро дело.

(4322)

(84) - عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أُنْوَخِدُ بِمَا عَمِلْنَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ؟ قَالَ: «مَنْ أَحْسَنَ فِي الْإِسْلَامِ لَمْ يُؤَاخَذْ بِمَا عَمِلَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَمَنْ أَسَاءَ فِي الْإِسْلَامِ أُخِذَ بِالْأَوَّلِ وَالْآخِرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(84) – Од Ибн Месуд, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: Еден човек праша: „О, Аллахов Пратенику, дали ќе бидеме казнети за она што сме го правеле во времето на незнаењето (џахилиет)?“ Тој одговори: „Кој ќе биде добар во исламот, нема да биде казнет за она што го правел во времето на незнаењето. А кој ќе биде лош во исламот, ќе биде казнет и за првото и за последното.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ја објаснува вредноста на прифаќањето на исламот, и дека кој ќе го прифати исламот и ќе биде искрен и добар муслиман, нема да биде казнет за гревовите што ги направил во времето на незнаењето (џахилиетот - времето пред да го прифати исламот). Додека, пак, оној кој ќе биде лош во исламот, било да е лицемер или да направи отпадништво од верата, ќе биде казнет и за делата направени при неверството и за делата направени по прифаќањето на исламот.

Benefits from the Hadith:

1. Грижата на асхабите, Аллах нека е задоволен со сите нив, и нивниот страв за делата што ги направиле во времето пред да го прифатат исламот.
2. Поттикнување на истрајност во исламот.
3. Вредноста на прифаќањето на исламот и дека ги брише претходните гревови.

4. Отпадникот и лицемерот ќе бидат казнети за сите дела што ги направиле во времето пред исламот и за сите гревови што ги направиле во исламот.

(65002)

(85) - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ نَاسًا مِنْ أَهْلِ الشَّرْكِ، كَانُوا قَدْ قَتَلُوا وَأَكْثَرُوا، وَزَنَوْا وَأَكْثَرُوا، فَأَتَوْا مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا: إِنَّ الَّذِي تَقُولُ وَتَدْعُو إِلَيْهِ لِحَسَنٍ، لَوْ تَخْبِرُنَا أَنَّ لِمَا عَمِلْنَا كَفَّارَةً، فَتَنْزَلَ {وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ} [الفرقان: 68]، وَتَنْزَلَتْ: {قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ} [الزمر: 53]. [صحيح] - [متفق عليه]

(85) – Ибн Абас, радијаллаху анху, пренесува дека една група многубошци (мушрици) кои убивале многу, и извршувале блуд во голема мера, дошле кај Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и рекле: „Она што го говориш и кон што повикуваш е убаво. Ако би можел да ни кажеш дали има искупување (кефарет) за она што го имаме направено?“

Тогаш беше објавен ајетот: „И тие кои покрај Аллах на друг бог не му се молат, и кои не убиваат душа што Аллах ја забранил, освен со право, и кои не прават блуд...“ (Ел-Фуркан, 68)

И исто така беше објавен ајетот: „Кажи: ,О робови Мои кои против себеси во гревовите претерувавте, не губете надеж во Аллаховата милост.““ (Ез-Зумер, 53) [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Група многубошците, кои претходно сториле многу убиства и блуд, дошле кај Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и го прашале:

„Она на што повикуваш од исламот и неговите учења е нешто убаво. Но, каква е нашата состојба со она што го сторивме – со многубоштвото и големите гревови? Дали има искупување (кефарет) за тоа?“

Тогаш беа објавени двата ајета, со кои Аллах го прифати покајанието на луѓето, и покрај нивните бројни и големи гревови.

Ако не беше оваа можност за покајание, тие ќе продолжеа во своето неверие и зулум, и никогаш немаше да влезат во оваа вера.

Benefits from the Hadith:

1. Величината и богатството на исламот – Тој, навистина, ги брише претходните гревови
2. Неизмерната милост, прошка и простување на Аллах.
3. Забраната на многубоштвото (ширкот), на неправното убивање и на блудот– и заканата за оној што ги прави овие гревови.
4. Вистинското покајание, заедно со искреноста и добрите дела ги брише сите големи гревови, вклучително и неверувањето во Возвишениот Аллах.
5. Забраната на очајувањето и губењето надеж во Аллаховата милост.

(65071)

(86) - عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ أَشْيَاءَ كُنْتُ أَتَحَنَّنُ بِهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ مِنْ صَدَقَةٍ أَوْ عَتَاقَةٍ، وَصَلَةِ رَحِمٍ، فَهَلْ فِيهَا مِنْ أَجْرٍ؟ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَسَلِمْتَ عَلَى مَا سَلَفَ مِنْ خَيْرٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(86) – Од Хаким бин Хизам, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: „О, Аллахов Пратенику, што е со делата што ги правев во времето на џахилиетот, како што се милосрдieto, ослободувањето на робовите и одржувањето на роднинските врски? Дали за нив има награда?“ Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, одговори: „Исламот го прими заедно со добрите дела што си ги направил.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека кога неверникот ќе прими ислам, ќе биде награден за добрите дела што ги правел во времето џахилиетот пред да го прими исламот, како што се милосрдieto, ослободувањето на робовите и одржувањето на роднинските врски.

Benefits from the Hadith:

1. Добрите дела на неверникот направени на овој свет нема да бидат наградени на идниот свет ако умре како неверник.

(65016)

(87) – عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مُؤْمِنًا حَسَنَةً، يُعْطَى بِهَا فِي الدُّنْيَا وَيُجْزَى بِهَا فِي الْآخِرَةِ، وَأَمَّا الْكَافِرُ فَيُطْعَمُ بِحَسَنَاتِ مَا عَمِلَ بِهَا لِلَّهِ فِي الدُّنْيَا، حَتَّى إِذَا أَفْضَى إِلَى الْآخِرَةِ، لَمْ تَكُنْ لَهُ حَسَنَةٌ يُجْزَى بِهَا».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(87) – Енес бин Малик, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллах не му прави неправда на верникот за неговото добро дело; го наградува на овој свет и ќе го награти и на идниот свет. Што се однесува на неверникот, тој ќе биде награден за добрите дела што ги направил за Аллах на овој свет, но кога ќе дојде на идниот свет, нема да има добро дело за кое ќе биде награден.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ја објаснува Аллаховата огромна сомилост кон верниците и Неговата праведност кон неверниците. Што се однесува на верникот, наградата за неговото добро дело не се намалува; тој ја добива награда за тоа уште на овој свет и ќе биде награден и на идниот свет. Понекогаш целата награда за одредени дела му се чува само за идниот свет. Што се однесува на неверникот, Аллах му дава награда за добрите дела што ги направил на овој свет, но кога ќе дојде на идниот свет, нема да има добро дело за кое ќе биде награден, бидејќи доброто дело што користи на двата света мора да биде направено од верник.

Benefits from the Hadith:

1. Оној кој ќе умре како неверник, неговите дела нема да му користат.

(65015)

(88) - عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضي الله عنه قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ:
 «قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ مَا دَعَوْتَنِي وَرَجَوْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ عَلَى مَا كَانَ فِيكَ وَلَا أُبَالِي،
 يَا ابْنَ آدَمَ لَوْ بَلَغَتْ ذُنُوبُكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَغْفَرْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ، وَلَا أُبَالِي، يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ
 أَتَيْتَنِي بِقَرَابِ الْأَرْضِ خَطَايَا ثُمَّ لَقَيْتَنِي لَا تَشْرُكَ بِي شَيْئًا لَا تَيْتُكَ بِقَرَابِهَا مَغْفِرَةً». [حسن] - [رواه
 الترمذي]

(88) – Од Енес бин Малик, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели:

„Возвишениот Аллах рекол:

О сине Адемов, сè додека Ми се обраќаш со дова и се надеваш во Мене, ќе ти простам, без разлика на твоите гревови, и тоа не Ми претставува тешкотија.

О сине Адемов, доколку твоите гревови достигнат до небесата, а потоа побараш прошка од Мене, ќе ти простам, и тоа не Ми претставува тешкотија.

О сине Адемов, ако дојдеш кај Мене со гревови колку што е Земјата, но не Ми припишуваш здруженици, ќе ти дојдам со исто толкава прошка." [رواه الترمذي] - [حسن]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, известува дека Возвишениот Аллах рекол во хадис кудси:

„О сине Адемов, сè додека Ми се обраќаш со дова и се надеваш на Мојата милост, без да паѓаш во очај, ќе ги прикријам и избришам твоите гревови, без разлика колку и да се големи, и тоа нема да Ми претставува тешкотија. О сине Адемов, ако твоите

гревови станат толку многубројни така што ќе го исполнуваат просторот помеѓу небесата и Земјата, а потоа ќе побараш прошка од Мене, ќе ти ги простам сите гревови, без да Ми претставува каква било потешкотија.

О сине Адемов, ако по смртта дојдеш кај Мене со гревови што би ја наолниле целата Земја, но умреш како мувехид (монотеист), ќе те пречекам со прошка исто толкава колку што би ја преполнила Земјата, бидејќи Јас сум Оној Кој простува и ги простувам сите гревови, освен ширкот.“

Benefits from the Hadith:

1. Ширината и големината на Аллаховата милост, прошка и добрина.
2. Вредноста на тевхидот и дека Аллах им ги простува гревовите и престапите на оние кои се мувехиди (монотеисти).
3. Опасноста од ширкот и дека Аллах не им простува на оние кои Му припишуваат здруженици.
4. Ибн Реџеб рекол: „Овој хадис ги содржи трите причини за добивање прошка за гревовите:
- 5.
6. 1. Обраќање со дова и надеж во Аллаховата милост.
- 7.
8. 2. Барање прошка и покајание.
- 9.
- 10.3. Смрт во состојба на тевхид.“
- 11.Овој хадис е еден од хадисите што Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги пренесува од својот

Господар и се нарекува како хадис кудси. Тој по своето значење и израз доаѓа од Аллах, но не ги поседува посебните својства на Куранот, каков е фактот дека читањето на Куранот претставува посебен облик на ибадет, за истиот е пропишана задолжителната чистота (абдест) при читање, неговата натприродност и предизвик до луѓето да достават нешто слично на него, и друго.

12. Гревовите се делат на три вида:

13.

14.1. Ширкот – Аллах не го простува овој грев. Возвишениот Аллах вели: „Кој на Аллах ќе Му припишува здружник, Аллах ќе му го забрани влезот во Џенетот.“ (Ел Маиде, 72)

15.

16.2. Зулумот, неправдата што човекот си ја нанесува себеси во неговиот однос кон Аллах, преку правењето престапи и гревови. Аллах ги простува таквите гревови и преминува преку нив, ако сака.

17.

18.3. Гревовите во односите меѓу луѓето, каде што е направена неправда кон другите. Аллах нема да ги остави овие гревови и неопходно е да има казна и компензација за нив.

(5456)

(89) - عن أبي هريرة رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فِيمَا يَحْكِي عَنْ رَبِّهِ عَزَّ وَجَلَّ، قَالَ: «أَذْنَبَ عَبْدٌ ذَنْبًا، فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: عَبْدِي أَذْنَبَ ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، ثُمَّ عَادَ فَأَذْنَبَ، فَقَالَ: أَيُّ رَبِّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي، فَقَالَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى: أَذْنَبَ عَبْدِي ذَنْبًا، فَعَلِمَ أَنَّ لَهُ رَبًّا يَغْفِرُ الذَّنْبَ، وَيَأْخُذُ بِالذَّنْبِ، اْعْمَلْ مَا شِئْتَ فَقَدْ غَفَرْتُ لَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(89) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува, дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пренесувајќи од својот Господар рекол: „Кога робот ќе направи грев и ќе рече: „Аллаху мој, прости ми го мојот грев.', Аллах, Возвишениот вели: „Мојот роб згрешил и знае дека има Господ Кој ги простува гревовите и казнува за гревовите', потоа пак ќе направи грев и ќе каже: „Господару, прости ми го гревот', а Аллах, Возвишениот вели: „Мојот роб згрешил и знае дека има Господ Кој ги простува гревовите и казнува за гревовите', потоа пак ќе направи грев и ќе каже: „Господару, прости ми го гревот', а Аллах, Возвишениот вели: „Мојот роб згрешил и знае дека има Господ Кој ги простува гревовите и казнува за гревовите, прави што сакаш, Јас ти ги простив гревовите." [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го пренесува овој говор од неговиот Господар дека кога Аллаховиот роб ќе направи грев, а потоа ќе рече: „Аллаху мој, прости ми го гревот!“ , Аллах вели: „Мојот роб направил грев. Тој знае дека има Господ Кој може да го прости гревот, може да го сокрие и да го надмине, или може да казни. Му простив на таквиот.“ По некое време, истиот тој роб повторно прави грев, и Му се обраќа на Аллах: „Господару, прости ми!“ Аллах потоа вели: „Мојот роб направи

грев. Тој знае дека има Господ Кој може да го прости гревот, може да го сокрие и да го надмине, или може да казни. Му простив на Мојот роб.“ Потоа повторно го прави гревот и вели: „Господару, прости ми го гревот!“ Аллах вели: „Мојот роб направи грев“. Тој знае дека има Господ кој може да прости грев, може да го сокрие и да премине преку него, а може и да казни. Му простив на Мојот роб. Нека прави што сака затоа што сè додека прави гревови, а потоа се кае со намера повеќе да не се врати на гревот. Меѓутоа, страстите го совладуваат и тој повторно запаѓа во грев. Сè додека тој постапува вака со гревот, барајќи опрост и прошка, Јас ќе му простувам бидејќи покајанието го брише она што било направено претходно.“

Benefits from the Hadith:

1. Аллаховата милост кон Неговите робови е голема, и колку и да згреши човек и што и да направи, ако се покае и Му се врати, Аллах ќе му прости.
2. Оној кој верува во Аллах Возвишениот, се надева на Неговото простување и се плаши од Неговата казна. Затоа нека побрза кон покајанието и нека не продолжува со своите гревови.
3. Условите за правилно покајание се: престанок со гревот, каење за гревот, цврста одлука дека нема да се вратиме на тој грев, а ако се работи за неправда извршена врз други луѓе во однос на нивниот имот, честа или животот; тогаш го имаме и четвртиот услов, а тоа е: барање прошка од оној на кој му е нанесена неправда или да му се врати она што му припаѓа.
4. Важноста на знаењето за Аллах, затоа што тоа го насочува човекот да се покае кога ќе направи грев и не

му дозволува да инсистира на гревот и да ја изгуби
надежта во милоста на Аллах.

(4817)

(90) - عَنْ عَلِيٍّ قَالَ: إِنِّي كُنْتُ رَجُلًا إِذَا سَمِعْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَدِيثًا نَفَعَنِي اللَّهُ مِنْهُ بِمَا شَاءَ أَنْ يَنْفَعَنِي بِهِ، وَإِذَا حَدَّثَنِي رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِهِ اسْتَحْلَفْتُهُ، فَإِذَا حَلَفَ لِي صَدَّقْتُهُ، وَإِنَّهُ حَدَّثَنِي أَبُو بَكْرٍ، وَصَدَقَ أَبُو بَكْرٍ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ رَجُلٍ يُذْنِبُ ذَنْبًا، ثُمَّ يَقُومُ فَيَتَطَهَّرُ، ثُمَّ يُصَلِّي، ثُمَّ يَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، إِلَّا غَفَرَ اللَّهُ لَهُ»، ثُمَّ قَرَأَ هَذِهِ الْآيَةَ: {وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ} [آل عمران: 135]. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه وأحمد]

(90) – Али рече: „Кога ќе слушнев нешто од Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, Возвишениот би ми дал да имам корист од тоа, онолку колку што Тој сака. И ако некој од асхабите ќе ми кажеше нешто, ќе побарав од него да се заколне, па ако се заколнеше ќе му поверував, а Ебу Бекр ми кажуваше, а тој ја кажува вистината, дека го слушнал Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, како вели: „Нема ниту еден Божји роб кој ќе направи грев, а потоа ќе земе абдест, па ќе клања намаз, а после тоа ќе побара прошка од Аллах, а да не му прости Возвишениот‘ потоа го цитираше куранскиот ајет: „И за тие кои, кога нешто лошо ќе сторат или себеси насилство ќе си сторат, на Аллах ќе се сетат и прошка за своите гревови молат.““ (Али Имран: 135) [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека секој Божји роб кој ќе направи грев, а потоа убаво ќе земе абдест, ќе клања намаз два рекати со намера да се покае за тој грев и ќе побара прошка од Аллах, Возвишениот, гревот ќе му го прости.

Потоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ги кажал зборовите на Возвишениот: „И за тие кои, кога нешто лошо ќе сторат или себеси насилство ќе си сторат, на Аллах ќе се сетат и прошка за своите гревови молат.“ (Али Имран: 135)

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да клањаме намаз а потоа да побараме прошка за гревот што претходно сме го направиле.
2. Големина на Аллаховото простување, Тој ја прифаќа тевбата и барањето на прошка.

(65063)

(91) - عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَبْسُطُ يَدَهُ بِاللَّيْلِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ النَّهَارِ، وَيَبْسُطُ يَدَهُ بِالنَّهَارِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ اللَّيْلِ، حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(91) – Ебу Муса, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот веровесник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина, Семоќниот и Возвишениот Аллах ја пружа Својата рака ноќе за да му даде можност за покајание на оној кој згрешил преку денот и ја пружа Својата рака дење за да му даде можност за покајание на оној кој згрешил во текот на ноќта, сè додека Сонцето не изгрее од западот.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека Возвишениот Аллах го прифаќа покајанието од Своите робови. Доколку робот згреши преку ден, а се покае во текот ноќта, Аллах го прифаќа неговото покајание. Ако згреши ноќе, а се покае преку ден, Аллах исто така го прифаќа неговото покајание. Аллах ја

пружа Својата рака за покајанието, прифаќајќи го и радувајќи Му се на истото. Вратата на покајанието останува отворена сè додека Сонцето не изгрее од западот, што ќе го означи почетокот на крајот на овој свет. Па, кога Сонцето ќе изгрее од западот, вратата на покајанието ќе биде затворена.

Benefits from the Hadith:

1. Прифаќањето на покајанието трае сè додека вратата на покајанието е отворена, но таа врата ќе се затвори кога Сонцето ќе изгрее од западот. Покрај тоа, човекот мора да се покае и пред душата да стигне до грлото, што го означува моментот на смртта.
2. Не треба да се губи надеж или да се очајува поради гревот, бидејќи милоста и прошката на Аллах се безгранични, а вратата на покајанието останува отворена.
3. Условите за прифаќање на покајанието се:
 - 4.
 5. 1. Престанок со извршување на гревот.
 - 6.
 7. 2. Искрено каење за направеното.
 - 8.
 9. 3. Цврста одлука никогаш повеќе да не се врати на тој грев.
 - 10.
 11. Ако гревот се однесува на нечие право, дополнително се бара човекот да го врати тоа право на сопственикот или да побара прошка од оној кому му е нанесена неправда.

(92) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «يَنْزِلُ رَبُّنَا تَبَارَكَ وَتَعَالَى كُلَّ لَيْلَةٍ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا حِينَ يَبْقَى ثُلُثُ اللَّيْلِ الْآخِرِ، يَقُولُ: «مَنْ يَدْعُونِي فَأَسْتَجِيبَ لَهُ؟ مَنْ يَسْأَلُنِي فَأُعْطِيَهُ؟ مَنْ يَسْتَغْفِرُنِي فَأَغْفِرَ لَهُ؟». [صحيح] - [متفق عليه]

(92) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Нашиот Возвишениот Господар секоја вечер кога ќе настапи последната третина од ноќта се спушта на земното небо и вели: „Има ли некој што ме моли, па да му се одсвијам? Има ли некој да бара нешто од Мене, па Јас да му дадам, има ли некој што бара од Мене прошка, па да му простам?““ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека Возвишениот Аллах се спушта на земното небо секоја вечер кога ќе настапи последната третина од ноќта. Тој потоа нè поттикнува да Го молиме затоа што ќе се одсвие, поттикнува да бараме од Него затоа што ќе даде, и повикува да бараме од Него прошка затоа што Тој им простува на Своите робови верници.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на последната третина од ноќта, како и вредноста на намазот, довата и истигфарот во тоа време.
2. Кога човекот ќе го слушне овој хадис треба да биде истраен да го искористи времето во кое довите се примаат.

(93) - عن الثُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رضي الله عنه قال: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ - وَأَهْوَى الثُّعْمَانُ بِإِصْبَعَيْهِ إِلَى أُذُنَيْهِ -: «إِنَّ الْخَلَالَ بَيْنَ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيْنَ، وَبَيْنَهُمَا مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرْعَى حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مَلِكٍ حِمًى، أَلَا وَإِنَّ حِمَى اللَّهِ مَحَارِمُهُ، أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(93) – Од Нуман бин Бешир, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дека кажал - и покажа Нуман со прстите кон ушите:- „Халалот е јасен и харамот е јасен, а помеѓу нив се сомнителните работи кои не им се јасни на повеќето луѓе, па кој се оддалечи од тие сомнителни работи, тој ја сочувал својата вера и чест, а кој ќе навлезе во сомнителните работи ќе навлезе во забранетото, исто како пастирот кој го чува своето стадо блиску до забрането место, стадото лесно може да влезе во него. Секој Владател има забранети територии, а таа на Аллах се харамот. Навистина во телото има еден орган, ако е тој здрав и телото ќе биде здраво, а ако тој не е здрав и телото ќе биде расипано, а тоа е срцето." [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го толкува општото правило во сите работи, а тоа правило во шеријатот се дели на три дела: јасниот халал, јасниот харам и сомнителните работи за кои не е јасно дали спаѓаат во халал или харам, поголемиот број на луѓе не знаат во која група спаѓаат.

Кој ги одбегнува овие сомнителни работи ќе ја спаси својата вера со тоа што се оддалечил да не навлезе во некоја забранета работа, и исто така ја спасил својата чест од тоа луѓето да кажуваат нешто лошо за него затоа што навлегол во овие сомнителни

работи. Кој не се одалечил од сомнителните работи, таквиот се изложил или да навлезе во забранети работи, или пак луѓето да зборуваат за неговата чест. Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дал пример со кој ја опишува состојбата на тие што навлегле во сомнителни работи, дека е слична на пастирот кој го чува своето стадо блиску до туѓа земја. Голема е можноста стадото на овој пастир да навлезе во таа туѓа земја заради близината во која се наоѓа, исто е и со тој што прави дела кои се сомнителни, бидејќи тој се приближува до забранетото и многу лесно може да направи нешто забрането. А потоа Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè извештал дека во телото има еден орган (срцето), ако е здрав и телото ќе биде здраво, а ако е болен (нефункционален) и телото ќе биде болно.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да го оставиме сомнителното, за кое нема објаснување каков е прописот.

(4314)

(94) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَلَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا مَا بَلَغَ مُدَّ أَحَدِهِمْ، وَلَا نَصِيفَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(94) – Од Ебу Сеид ел-Худри, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не ги навредувајте моите асхаби! Затоа што, дури и ако некој од вас даде садака во злато колку планината Ухуд, тоа не би достигнало ни еден муд од она што го дале тие, ниту половина од тоа.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го забранил навредувањето на асхабите, особено на првите и најистакнатите меѓу мухаџирите и енсарите. Тој појаснил дека дури и ако некој даде во садака злато во количина колку планината Ухуд, тоа не би можело да се израмни со наградата за еден муд храна – или половина од него – што го поделил некој од асхабите. Муд е мерка што одговара на полни дланки на човек со просечна големина.

Ова се должи на нивната искреност, искрената намера и нивната подготвеност да жртвуваат и да се борат на Аллаховиот пат уште пред освојувањето на Мека, кога потребата за тоа била најголема.

Benefits from the Hadith:

1. Навредувањето на асхабите, Аллах нека е задоволен со нив, е харам и спаѓа во големите гревови.

(11000)

(95) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: كُنْتُ خَلَفَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا، فَقَالَ: «يَا غَلَامُ، إِنِّي أَعَلَّمْتُكَ كَلِمَاتٍ، أَحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، أَحْفَظِ اللَّهَ تَحُدُّهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ، لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، رُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ».

[صحيح] - [رواه الترمذي]

(95) – Од Ибн Абас, радијаллаху анху, се пренесува: Еден ден бев зад Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, па ми рече: „Момче, ќе те научам со овие зборови: Чувај го Аллах и Тој тебе ќе те чува, Чувај го Аллах, па секогаш ќе Го најдеш пред себе. Кога бараш, барај од Аллах. Кога бараш помош, побарај ја од Аллах. И знај дека кога сите луѓе би се собрале за да ти направат дури и најмала корист, не би можеле ништо освен она што Аллах ти го одредил и го пропишал. И кога би се собрале да ти наштетат со нешто, нема да можат да ти наштетат освен онолку колку што Аллах одредил и напишал. Перото на судбината е кренато и листовите на страниците се осушени. [صحيح] - [رواه الترمذي]

Објаснување:

Ибн Абас, радијаллаху анху, ни кажува дека, кога бил момче, јавал зад Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и Пратеникот му рекол: „Ќе те научам на некои работи со кои Аллах ќе ти даде корист:

Чувај го Аллах со извршување на она што Тој го заповедал и воздржи се од она што Тој го забранил. На тој начин, секогаш ќе те најде во добри дела, а не во гревови. Ако го сториш тоа, Аллах ќе те награди со тоа што ќе те заштити од тешкотиите на овој и идниот свет и ќе ти помогне во сите твои активности каде и да се упатиш.

А кога сакаш да побараш нешто, не барај од никого освен од Аллах, Кој се одсива на тие што Го молат.

А кога ти треба помош, не барај ја од никој друг освен Аллах.

Биди убеден дека нема да ти се случи никаква корист во животот, дури и ако сите луѓе на Земјата се соберат да ти го овозможат тоа, освен со дозвола на Аллах. Од друга страна, нема да те снајде никаква штета дури и ако сите луѓе станат против тебе, освен ако Аллах така одредил.

Ова е нешто што Аллах Возвишениот го напишал, го одредил сходно на Неговата Мудрост и Знаењето, и нема менување на тоа што Тој го запишал (одредил).

Benefits from the Hadith:

1. Важноста на подучувањето на малите деца и младите за верата, како што се монотеизмот, етиката и друго.
2. Наградата ќе биде соодветна на направеното дело.
3. Наредено е да се потпреме и да бараме помош само од Аллах и никој друг. Тој е најдобар на кого можеме да се потпреме.
4. Верување во судбината и одредбата, но и задоволство со истата, и дека Аллах ги предодредил сите работи.
5. Кој ќе ја запостави Аллаховата наредба, и него Аллах ќе го запостави, и нема да го чува.

(4811)

(96) – عَنْ سُفْيَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْثَّقَفِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، قُلْ لِي فِي الْإِسْلَامِ قَوْلًا لَا أَسْأَلُ عَنْهُ أَحَدًا غَيْرَكَ، قَالَ: «قُلْ: آمَنْتُ بِاللَّهِ، ثُمَّ اسْتَقِمْ». [صحيح] - [رواه مسلم وأحمد]

(96) – Пренесено е дека Суфјан бин Абдулах ес Секафи, радијаллаху анху, рекол: „Прашав: ,О, Алаховиот Пратенику, кажи ми нешто за исламот, за што нема да морам никого да прашувам после тебе?‘ Аллаховиот пратеник, алејхи селам рече: ,Речи: Верувам во Аллах, а потоа биди истраен во тоа.“ [صحيح] - [رواه مسلم وأحمد]

Објаснување:

Асхабот Суфјан бин Абдула, радијаллаху анху, барал Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, да го подучи на нешто сеопфатно што ја опфаќа смислата на исламот, за тој цврсто да се придржува кон тоа, и да не прашува веќе никого. Пратеникот, алејхи селам, му рекол: Кажи дека Возвишениот Аллах е Еден и верувам дека Тој е мојот Господар, Господ, Создател и Единствениот кој заслужува да биде обожуван, Нему никој не Му е рамен. А потоа ќе биде истраен во покорноста кон Аллах, така што ќе ги извршува неговите наредби и ќе се оддалечи од неговите забрани, и перманентно ќе биде во таа состојба.

Benefits from the Hadith:

1. Основата на верата е верување во Аллаховиот „рубубујет“, господарство, во „улухијетот“, божественоста и во Неговите имиња и својства.
2. Важноста на истрајноста по декларирањето на верувањето, перманентноста во ибадет, како и потполната стабилност во тие работи.
3. Верувањето е услов за прифаќање на делото.

4. Верувањето во Аллах, опфаќа сè што мора да се верува од постулатите и основите на верата, потоа следат внатрешните дела на срцето, но исто така и покорноста и потполната предаденост на Аллах, внатрешно и надворешно.
5. Истрајност е да се држиме кон патот, со извршувањето на должностите и избегнувањето на забраните.

(65018)

(97) - عَنِ التُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادُّهِمْ وَتَرَاحُمِهِمْ وَتَعَاطُفِهِمْ مَثَلُ الْجَسَدِ، إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عُضْوٌ تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحُمَّى». [صحيح] - [متفق عليه]

(97) – Од Нуман бин Бешир, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, вели: „Примерот на верниците, во нивната меѓусебна грижа, милосрдие и сочувство, се како примерот на едно тело. Кога ќе се разболи еден дел од телото, сите останати делови реагираат со несоница и треска.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни појаснува дека состојбата меѓу муслиманите мора да биде таква да си посакуваат добро, да се сакаат и да се помагаат. Ако некој е повреден, сите сочувствуваат со него. Муслиманите се како едно тело, ако некој дел од телото се разболи, остатокот од телото го чувствува тоа преку несоница и грозница.

Benefits from the Hadith:

1. Правата на муслиманите мора да се почитуваат, мора да се помагаме меѓусебно и да бидеме љубезни и благи едни кон други.
2. Помеѓу верниците мора да владее љубов и меѓусебна поддршка.

(4969)

(98) – عن عثمان بن عفان رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ تَوَضَّأَ فَأَحْسَنَ الوُضْوءَ خَرَجَتْ خَطَايَاهُ مِنْ جَسَدِهِ حَتَّى تَخْرُجَ مِنْ تَحْتِ أَظْفَارِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(98) – Осман бин Афан, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој на најубав можен начин ќе земе абдест, гревовите ќе го напуштат неговото тело, па дури ќе излезат и тие под ноктите.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни укажува на фактот дека секој што ќе земе абдест придржувајќи се кон сите сунети на абдестот, тој ќе биде причина да му бидат простени и избришани неговите гревови, па дури ќе му излезат и гревовите од под ноктите на рацете и нозете.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да ги научиме правилата и сунетите на абдестот и според нив да земаме абдест.
2. Вредноста на абдестот, тој е причината за простувањето на малите гревови, додека за големите гревови треба да се направи тевба.

3. Услов за простување на гревовите е потполноста на абдестот, и да се земе абдест како што ни покажал Аллаховиот пратеник, алејхи селам, без да испуштиме нешто.
4. Простувањето на гревовите, спомнато во овој хадис, е условено со избегнувањето на големите гревови и направената тевба за истите, Аллах, Возвишениот, рекол: „Ако ги избегнувате голе-ми-те гревови кои ви се забра-не-ти, Ние ќе ги покриеме вашите ло-ши дела.“ (Ен Ниса: 31).

(6263)

(99) – عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا أَتَيْتُمُ الْغَائِطَ فَلَا تَسْتَقْبِلُوا الْقِبْلَةَ، وَلَا تَسْتَدْبِرُوهَا وَلَكِنْ شَرِّقُوا أَوْ غَرِّبُوا» قَالَ أَبُو أَيُّوبَ: فَقَدِمْنَا الشَّامَ فَوَجَدْنَا مَرَا حِصَصَ بُنَيْتٍ قِبَلَ الْقِبْلَةِ فَنَنْحَرِفُ، وَنَسْتَغْفِرُ اللَّهَ تَعَالَى. [صحيح] - [متفق عليه]

(99) – Од Ебу Ејуб ел Енсари, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот веровесник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „При нужда, не се свртувајте кон киблата ниту со лицето, ниту со грбот. Наместо таа насока, свртете се кон истокот или западот.“

Ебу Ејуб рекол: „Кога пристигнавме во Шам, најдовме нужници изградени свртени кон киблата, се свртувавме налево или надесно и баравме прошка од Возвишениот Аллах.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му забранил на оној што сака да изврши мала или голема нужда да биде свртен кон киблата, односно кон Кабата, било со лицето или со грбот.

Наместо тоа, треба да биде свртен од неа, насочувајќи се кон исток или запад, ако неговата кибла е како онаа на жителите на Медина (кон југ). Потоа Ебу Ејуб, Аллах нека е задоволен со него, раскажува дека кога пристигнале во Шам, виделе нужници изградени и свртени кон Ќабата. Поради тоа, со своите тела се свртувале од правецот на киблата и покрај тоа барале прошка од Аллах.

Benefits from the Hadith:

1. Мудроста на оваа забрана е во величањето и почитувањето на чесната Ќаба.
2. Барање прошка по излегувањето од местото за извршување нужда.
3. Убавиот начин на подучување на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем; Тој кога ја спомнал забранетата постапка, истовремено ги упатил кон дозволената алтернатива.

(3078)

(100) – عَنْ أَبِي قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يُمَسِّكَنَّ أَحَدُكُمْ ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ وَهُوَ يَبُولُ، وَلَا يَتَمَسَّحُ مِنَ الْخَلَاءِ بِيَمِينِهِ، وَلَا يَتَنَقَّسُ فِي الْإِنَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(100) – Ебу Катаде, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Никој од вас нека не го држи половиот орган со десната рака додека мокри, не ја користете десната рака при чистење по нужда, и немојте да дувате во садот од кој пиете.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, во овој хадис објаснил некои правила од секојдневниот живот, забранувајќи мажот да го држи половиот орган со десната рака додека мокри и да ја користи десната рака за отстранување на нечистотија од малата или големата нужда, бидејќи десната рака е наменета за благородните постапки. Тој исто така, забранил човекот да дува во садот од кој пие.

Benefits from the Hadith:

1. Потврда дека исламот е пред другите во воспоставувањето правила на етикеција и чистота.
2. Избегнување на нечистотиите, а ако доколку постои потреба од допир, тогаш тоа да се прави со левата рака.
3. Објаснување на почеста и вредноста на десната рака во однос на левата.
4. Комплетноста на исламскиот верозакон – шеријат и сеопфатноста на неговите учења.

(101) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَغْسِلُ، أَوْ كَانَ يَغْتَسِلُ، بِالصَّاعِ إِلَى خَمْسَةِ أَمْدَادٍ، وَيَتَوَضَّأُ بِأَمْدٍ. [صحيح] - [متفق عليه]

(101) – Енес, Аллах нека е задоволен со него, раскажува дека Верознесникот, салаллаху алејхи ве селем, се капел со количина вода од еден са‘а до пет мудови, а земал абдест со количина од еден муд. [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се бањал по ценабет користејќи количина вода од еден са‘а до пет мудови, а за абдест му била доволна количина од еден муд. Са‘а е мерка што содржи четири мудови, додека мудот е количина вода што може да се собере во две дланки на човек со просечна градба.

Benefits from the Hadith:

1. Пропишаноста на умереното користење вода за абдест и гусул, избегнувајќи прекумерност, дури и кога водата е лесно достапна.
2. Препорачливо е да се користи само неопходната количина вода за абдест и гусул, бидејќи тоа е во согласност со практиката на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем.
3. Целта е комплетно и правилно извршување на абдестот и гусулот, со почитување на сунетот и исламските прописи, избегнувајќи прекумерно трошење или прекумерна штедливост, при што се земаат предвид условите како достапноста на водата, времето и другите околности.
4. Терминот „ценабет“ означува состојба на голема правна нечистотија што произлегува од ејакулација или

сексуален однос. Во оваа состојба, лицето мора да го избегнува намазот и другите облици на ибадет додека не се исчисти.

5. Са'а е позната мерка, а овде се мисли како се сметало во времето на Веровесникот, чија тежина изнесува 480 мискали добро жито, што е еквивалентно на 3 литри.
6. Мудот е шеријатска мерка која претставува количина вода што може да се собере во двете дланки на човек со просечна големина. Според едногласниот став на исламските правници, мудот е една четвртина са'а и изнесува околу 750 милилитри.

(8387)

(102) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ أَحَدِكُمْ إِذَا أَحْدَثَ حَتَّى يَتَوَضَّأَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(102) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллах не го прифаќа намазот на кој било од вас, кој е без абдест (состојба на хадес-правна нечистотија), сè додека не земе абдест.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека еден од условите за намазот е правната чистота. Оној што сака да го клања намазот, негова обврска е да земе абдест ако претходно направил нешто што го расипува, како извршување на нужда, мала или голема, спиење и сл.

Benefits from the Hadith:

1. Намазот на оној што нема абдест нема да биде додека не ја постигне потребаната чистотса со гусул-капење од голема нечистотија, или со абдест од мала нечистотија.
2. Абдестот значи на почетокот за земеме вода и со неа прво ќе ја испереме устата. Потоа, водата се вшмркува во носот и се исфрла. Следно, лицето треба да се измие трипати и рацете до зад лактите трипати. Понатаму еднаш целосно ќе се потрие главата со влажни раце, и на крајот трипати ќе се измијат нозете вклучувајќи ги и глуждовите.

(3534)

(103) – عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَخْبَرَنِي عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ: أَنَّ رَجُلًا تَوَضَّأَ فَتَرَكَ مَوْضِعَ ظُفْرِ عَلَى قَدَمِهِ فَأَبْصَرَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «ارْجِعْ فَأَحْسِنْ وُضُوءَكَ» فَارْجَعَ، ثُمَّ صَلَّى. [صحيح بشواهده] - [رواه مسلم]

(103) – Џабир, радијаллаху анху, рекол: Омер бин Хатаб ме извести дека: Некој човек земал абдест и не си ја измил ногата колку површината на ноктот. Пратеникот го набљудувал и му рекол: „Врати се назад и убаво земи абдест.“, па тој го повторил абдестот, а потоа клањал. [صحيح بشواهده] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Омер, радијаллаху анху, нè известил дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забележал дека еден човек, откако земал абдест, не измил површина со големина на ноктот на ногата, па му рекол, укажувајќи му на пропуштеното: „Врати се назад и дополни го абдестот. Водата нека го намокри секој дел од телото како што

треба.“ Човекот се вратил и земал потполн абдест, па потоа го клањал намазот.

Benefits from the Hadith:

1. Наредбата кон доброто и упатувањето на неуките и невнимателните не треба да се одложува, особено ако нивните постапки ќе бидат причина да не им се признае/прими ибадетот.
2. Обврска е водата да ги намокри сите делови од телото кои се мијат при абдест. Кој ќе остави дури и мал дел од телото неизмиен, абдестот не му е валиден и ќе мора повторно да го земе ако поминало долго време.
3. Обврска е правилно да земеме абдест, така што потполно ќе ги извршиме постапките на абдестот како што ни е наредено со исламските прописи.
4. Стапалата се делот кој се мие при земањето абдест и не е доволно да ги поминеме со влажна дланка-месх, туку мора се измијат.
5. Не смее да помине долго време помеѓу миење на два дела од телото, така што ќе го измиеме следниот дел на телото пред да се исуши претходниот дел на телото кој го миевме.
6. Незнаењето или забораването не се причината да изоставиме некоја обврска, тие се причината да немаме грев за тоа, па така овој човек кој не замал абдест прописно заради незнаењето, Аллаховиот пратеник, алејхи селам, не му дозволил да ја изостави обврската која ја имал, а тоа е абдестот, туку му наредил да го повтори.

(104) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: رَجَعْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ مَكَّةَ إِلَى الْمَدِينَةِ حَتَّى إِذَا كُنَّا بِمَاءٍ بِالطَّرِيقِ تَعَجَّلَ قَوْمٌ عِنْدَ الْعَصْرِ، فَتَوَضَّؤُوا وَهُمْ عَجَالٌ، فَأَنْتَهَيْنَا إِلَيْهِمْ وَأَعْقَابُهُمْ تَلُوحٌ لَمْ يَمْسَسْهَا الْمَاءُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَيْلٌ لِلْأَعْقَابِ مِنَ النَّارِ أَسْبِغُوا الْوُضُوءَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(104) – Од Абдулах бин Амр, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува: „Се враќавме со Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, од Мека кон Медина. На патот, кога пристигнавме до место со вода, некои луѓе побрзаа во времето на икиндија да земат абдест набрзина. Кога стигнавме кај нив, забележавме дека задниот дел од нивните пети останал сув, бидејќи водата не ги допрела. Тогаш Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рече: „Тешко на петите од огнот! Земајте го абдестот потполно!“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, патувал од Мека кон Медина заедно со своите асхаби. На патот наишле на извор, па некои од асхабите побрзале да земат абдест за икиндискиот намаз. Во нивното брзање, задниот дел од нивните пети останал сув, бидејќи водата не ги допрела. Тогаш Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Казна и пропаст во огнот ги чека оние кои не го мијат задниот дел од нозете при абдестот.“ Потоа им наредил да го земаат абдестот темелно и целосно.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е стапалата да се мијат при абдестот, бидејќи да беше дозволено само потирањето, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, немаше да се закани со оган за оној кој го пропушта миењето на петите.

2. Потребно е целосно опфаќање со вода на деловите што се мијат при абдестот. Оној кој намерно или од немарност ќе остави дури и најмал дел од телото неизмиен, неговиот намаз нема да биде валиден.
3. Важноста на подучување и упатување на неуките.
4. Учениот е должен да укаже на пропустите во исполнувањето на ваџибите и сунетите, користејќи соодветен и мудар пристап.
5. Мухамед Исхак ед-Дехлеви рекол: „Темелното миење при абдестот може да се подели на три вида: ваџиб – кое подразбира целосно поливање на местото со вода еднаш; сунет – миењето трипати; и препорачано – подолго и потемелно миење со повторување трипати.“

(66392)

(105) – عَنْ عَمْرِو بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ، قُلْتُ: كَيْفَ كُنْتُمْ تَصْنَعُونَ؟ قَالَ: يُجْزِي أَحَدَنَا الْوُضُوءُ مَا لَمْ يُحْدِثْ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(105) – Амр ибн Амир пренесува од Енес ибн Малик, радијаллаху анху, дека рекол: „Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, земаше абдест за секој намаз. Јас го прашав (Енес ибн Малик): „А вие како постапувавте?“

Тој одговори: „На еден од нас му беше доволен еден абдест, сè додека не го расипе (со нешто што го поништува).“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, земал абдест за секој задолжителен намаз, дури и ако го имал претходниот абдест; а сето

тоа со цел да ја добие наградата и користа (што доаѓаат со обновувањето на абдестот).

Дозволено е да се клањаат повеќе задолжителни намази со еден абдест, сè додека абдестот не биде поништен.

Benefits from the Hadith:

1. Најчестата пракса на Пратеникот, саллаллаху алејхи ве селлам, била да земе абдест пред секој намаз, целејќи ја со тоа потполноста (и она што е подобро).
2. Мустехаб – препорачливо е да се земе абдест за секој намаз.
3. Дозволено е да се клањаат повеќе намази со еден абдест.

(65080)

(106) – عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: تَوَضَّأَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّةً مَرَّةً.

[صحيح] - [رواه البخاري]

(106) – Од Ибн Абас, радијаллаху анхума, се пренесува дека рекол: Пратеникот, саллаллаху алејхи ве селем, земал абдест миејќи ги деловите од телото по еднаш. [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Пратеникот, саллаллаху алејхи ве селем, понекогаш, кога се абдестел, го миел секој од деловите на абдестот по еднаш: лицето – вклучувајќи го плакнењето на устата и вшмукувањето (внесувањето) вода во носот – рацете и нозете, по еднаш. Ова е минималната обврска во абдестот.

Benefits from the Hadith:

1. Задолжително во абдестот е деловите да се измијат по еднаш, а сè што е повеќе од тоа е препорачано (мустехаб).

2. Допуштено е понекогаш деловите за абдест да се измијат по еднаш.
3. Пропишано е главата да се помине со мокра рака еднаш.

(65081)

(107) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ مَرَّتَيْنِ مَرَّتَيْنِ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(107) – Од Абдулах ибн Зејд, радијаллаху анху, се пренесува дека: Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, се абдестел миејќи ги деловите од телото по двапати. [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, понекогаш, кога се абдестел, го миел секој од деловите на абдестот по двапати, така го миел лицето – вклучувајќи го плакнењето на устата и вшмукувањето (внесувањето) вода во носот – рацете и нозете, по двапати.

Benefits from the Hadith:

1. Задолжително во абдестот е деловите да се измијат по еднаш, а сè што е повеќе од тоа е препорачано (мустехаб).
2. Допуштено е понекогаш деловите за абдест да се измијат по двапати.
3. Пропишано е главата да се помине со мокра рака еднаш.

(65082)

(108) - عَنْ حُمْرَانَ مَوْلَى عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ رَأَى عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ دَعَا بِوُضُوءٍ، فَأَفْرَغَ عَلَى يَدَيْهِ مِنْ إِنَائِهِ، فَغَسَلَهُمَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ أَدْخَلَ يَمِينَهُ فِي الْوُضُوءِ، ثُمَّ تَمَضَّضَ وَاسْتَنْشَقَ وَاسْتَنْثَرَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثًا، وَيَدَيْهِ إِلَى الْمِرْفَقَيْنِ ثَلَاثًا، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ غَسَلَ كُلَّ رِجْلٍ ثَلَاثًا، ثُمَّ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَتَوَضَّأُ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا، وَقَالَ: «مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لَا يُحَدِّثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(108) – Од Хумран, слугата на Осман бин Афан, се пренесува дека тој видел како Осман бин Афан побарал вода за абдест. Тој истурил вода од садот по рацете и ги измил трипати. Потоа ја внел својата десна рака во садот, па ја исплакнал устата, вшмукал вода во носот и ја издувал. Потоа го измил своето лице трипати, рацете до лактите трипати, потоа (со влажни раце) ја поминал својата глава, а потоа ја измил секоја нога по трипати, па рече: „Го видов Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, како зема абдест на овој начин, и рече: „Кој ќе земе абдест како мојот абдест, а потоа ќе клања два реката, не размислувајќи за ништо друго за време на нив, Аллах ќе му ги прости неговите претходни гревови.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Осман, Аллах да биде задоволен со него, ја објаснил постапката на абдестот на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, на практичен начин за појасно разбирање. Побарал вода во сад, ја истурил трипати на своите раце, потоа ја внел својата десна рака во садот и зел вода, со која ја исплакнал устата и ја исфрлил. Потоа ја вовлекол водата со здив во внатрешноста на носот, ја исфрлил и го исчистил. Го измил лицето трипати, па ги измил рацете заедно со лактите трипати. Потоа со рака намокрена со вода ја поминал главата само еднаш, и на крајот ги измил нозете заедно со глуждовите трипати.

Кога завршил, Аллах нека е задоволен со него, им кажал дека го видел Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, како зема исто на тој начин абдест. Потоа, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, ги изградувал со веста дека оној кој ќе земе абдест на овој начин и ќе клања два реката, со смиреност и со срцето потполно посветено на својот Господар, Возвишениот, Аллах ќе го награти за потполниот абдест и за искрениот намаз, со простување на сите претходни гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е миењето на рацете пред нивното внесување во садот со вода при започнувањето на абдестот, дури и ако се работи за лице кое во тој момент станало по спиење. Меѓутоа, ако се работи за будење од ноќен сон, тогаш миењето на рацете е задолжително.
2. Учителот треба да го одбере најјасниот и најефикасниот пат за постигнување разбирање и вкоренување на знаењето кај ученикот, а еден од тие методи е подучување преку практичен пример.
3. Оној кој клања намаз треба да ги одбие мислите поврзани со работите од овој свет, бидејќи потполноста и совршеноста на намазот се постигнуваат со присуството на срцето во намазот. Сепак, невозможно е целосно да се избегнат мисли, па затоа треба да се труди да се контролира и да не им се препушта на таквите мисли.
4. Препорачливо е започнување со десната страна при земање на абдест.
5. Прописно е почитување на редоследот меѓу испирањето на устата, вовлекувањето вода во носот и исфрлањето на водата од носот при извршувањето на абдестот.

6. Препорачливо е миењето на лицето, рацете и нозете по трипати, додека задолжително е миењето само еднаш.
7. Простувањето на претходните гревови од Возвишениот Аллах се поврзува со исполнувањето на двата услова: земањето абдест и клањањето два реката, на начинот што е спомнат во хадисот.
8. Секој дел од телото кој се мие при абдест има своја граница:
9. границата на лицето е од местото каде што започнува вообичаената линија (никнувањето) на косата до долниот дел на брадата и вратот по должина, и од едното до другото уво по ширина.
10. Границата на рацете е од врвовите на прстите до лактите, каде што е зглобот меѓу подлактицата и надлактицата.
11. Границата на главата е од вообичаената линијата на (никнувањето) на косата на страните на лицето до горниот дел на вратот, со тоа што ушите се вклучени во поминувањето на водата преку главата.
12. Границата на нозете е целото стапало, заедно со глуждот, кој го поврзува стапалото со потколеницата.

(109) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا تَوَضَّأَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجْعَلْ فِي أَنْفِهِ ثَمًّا لِيَنْتَرُ، وَمَنْ اسْتَجَمَرَ فَلْيُوتِرْ، وَإِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلْيَغْسِلْ يَدَهُ قَبْلَ أَنْ يُدْخِلَهَا فِي وَضُوئِهِ، فَإِنَّ أَحَدَكُمْ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ». ولفظ مسلم: «إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْمِسُ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهَا ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاتَتْ يَدُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(109) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува, дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Кога некој од вас зема абдест, треба да стави вода во носот, а потоа да ја исфрли, а тој што се чисти по физиолошка потреба нека го направи тоа со непарен број на миене. Кога некој од вас ќе се разбуди, треба да ги измие рацете пред да земе абдест, бидејќи никој од вас не знае каде му биле рацете за време на спиењето.“ Според преданието на Муслим, се вели: „Кога некој од вас ќе се разбуди, пред да ги стави рацете во садот со вода, претходно треба да ги измие рацете трипати, бидејќи никој од вас не знае каде му биле рацете додека спие.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, објаснил некои прописи на чистотата, а тие се: Прво: Кој се абдести, треба со вода до го испере носот вшмркувајќи вода во него, а потоа ќе ја исфрли на ист начин. Второ: Оној што сака да ја отстрани нечистотијата со нешто друго освен вода, како што се камчиња, треба да го стори тоа непарен број пати, минимум трипати, а максимум онолку колку што е потребно за чистење на местото. Трето: Кој ќе се разбуди од ноќен сон, не треба да ја става раката во сад за да земе абдест пред да ја измие трипати надвор од садот, бидејќи не знае каде му била раката во текот на ноќта. Можеби има нечистотија на неговата рака или можеби шејтанот ставил на неа нешто штетно за него или што би ја расипало водата.

Benefits from the Hadith:

1. Кога земаме абдест, треба да ја вшмркаме водата во носот со помош на вдишување на воздух, за да потоа вдишениот воздух го искористиме да ја исфрлиме водата надвор при издишување.
2. Пофално е даа се измиеме со непарен број пати после физиолошка потреба.
3. Обврска е да ги измиеме рацете трипати, после спиењето ноќе.

(3033)

(110) - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَبْرَيْنِ، فَقَالَ: «إِنَّهُمَا لَيُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ، أَمَّا أَحَدُهُمَا فَكَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنَ الْبَوْلِ، وَأَمَّا الْآخَرُ فَكَانَ يَمْنِي بِالنَّمِيمَةِ» ثُمَّ أَخَذَ جَرِيدَةً رَطْبَةً، فَشَقَّهَا نِصْفَيْنِ، فَعَرَزَ فِي كُلِّ قَبْرٍ وَاحِدَةً، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لِمَ فَعَلْتَ هَذَا؟ قَالَ: «لَعَلَّهُ يُخَفَّفُ عَنْهُمَا مَا لَمْ يَنْبَسَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(110) – Од Ибн Абас, радијаллаху анху, се пренесува: „Алаховиот Пратеник, алејхи селам, еднаш помина покрај два гроба и рече: ,Овие двајца се казнуваат, но не за нешто големо. Едниот се казнува затоа што не се заштитил при уринирање, а другиот се казнува затоа што пренесуваше туѓи зборови.‘ Потоа зеде свежа палмова гранка, ја преполови и ја забодде во двата гроба по една половина. Асахабите го прашаа: ,О, Аллахов пратенику, зошто го направи тоа?‘ Тој одговори: ,Додека да се исушат ќе им се намали казнувањето.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, поминал покрај два гроба и рекол: Навистина овие двајца во гробот се

казнуваат; но казната не е за некој голем грев според вашето резонирање, но кај Аллах тие се сметаат за големи. Едниот од нив не се грижел да го заштити своето тело и облеката од нечистотијата на урината додека ја извршувал физиолошката потреба, а вториот ги пренесувал зборовите на луѓето, па така ќе пренесуваше зборови од други со цел да направи штета помеѓу нив, и за да се случи недоразбирање или некој инцидент помеѓу луѓето.

Benefits from the Hadith:

1. Пренесувањето на туѓи зборови и негрижа за урината се големи гревови и причина за казнување во кабурот/гробот.
2. Аллах, Возвишениот, му открил на Веровесникот некои гајб-непознати работи како што е: казнувањето во кабурот, како знак/потврда на неговото пратеништво.
3. Постапката на ставање гранки на гробот е само за Аллаховиот пратеник, алејхи селам; бидејќи Аллах му ја открил состојбата на умрениот, и не може некој друг според ова да го направи истото дело, затоа што никој не ја знае состојбата на умрените.

(3010)

(111) – عَنْ أَنَسٍ رضي الله عنه قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا دَخَلَ الْخَلَاءَ قَالَ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(111) – Енес, радијаллаху анху, раскажува: „Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, пред да влезе во тоалет, велеше: „Аллахумме инни е‘узу бике минел-хубуси вел-хабаис“ (Аллаху, барам засолниште кај Тебе од машките и женските нечесници).“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Кога Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ќе влезеше во место каде што ќе изврши физиолошка потреба, мала или голема, пред влегување барал Аллахова заштита од злото на машките и женските шејтани. Овие два збора „Хубус“ и „Хабаис“ исто така се толкуваат и како зло и нечистотија.

Benefits from the Hadith:

1. Пожелно е овие зборови да ги кажеме пред да влеземе во тоалет.
2. Сите суштества имаат потреба од својот Господар, Кој ќе ги заштити од она што им пречи или им нанесува штети во секоја состојба.

(3150)

(112) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا خَرَجَ مِنَ الْغَائِطِ قَالَ: «غُفْرَانُكَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(112) – Мајката на верниците, Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, раскажува: „Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, кога излегувал од нужникот, изговарал: „Гуфранеке“ (Аллаху, прости ми).“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, при излегување од нужникот по завршувањето со нуждата, изговарал „Гуфранеке“, што значи: „Аллаху, прости ми.“

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е по излегување од местото каде што се извршува нуждата да се изговори „Гуфранеке“.
2. Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, постојано го молел Аллах за опрост во сите ситуации.
3. Се вели дека причината за барањето опрост по извршувањето на нужда е чувството на недоволна благодарност кон Аллах за Неговите бројни благодати, меѓу кои е и олеснувањето на исфрлањето на она што му штети на човекот. Некои исто така велат дека со оваа дова се бара опрост за времето поминато без спомнување на Аллах додека трае извршувањето на нуждата.

(10046)

(113) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «السَّوَاكُ مَطَهْرَةٌ لِلْفَمِ، مَرْضَاةٌ لِلرَّبِّ». [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

(113) – Од Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Мисвакот е средство за чистење на устата и задоволство за Господарот.“ [صحيح] - [رواه النسائي وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека чистењето на забите со гранче од дрвото арак или слично средство ја чисти устата од нечистотии и непријатна миризба, и дека тоа е една од причините за човекот да го стекне Аллаховото задоволство, бидејќи претставува послушност кон Аллах и исполнување на Неговата наредба, како и одржување на хигиената која Аллах ја сака.

Benefits from the Hadith:

1. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ја истакнува препораката за користењето на мисвакот и го поттикнува својот умет често да го користи.
2. Најдобро е за чистењето на забите да се користи гранче од дрвото арак, но четката и пастата за заби исто така можат да го заменат.

(3588)

(114) – عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا قَامَ مِنَ اللَّيْلِ يَشُورُ فَاهُ بِالسَّوَاكِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(114) – Хузејфе, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога ќе се разбудел од спиење веднаш ги чистел забите со мисвак.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, често користел мисвак и го препорачувал неговото користење. Потврдено е неговото користење на мисвак во одредени времиња, како при будењето, кога тој, салаллаху алејхи ве селем, ја триел и чистел својата уста со мисвак.

Benefits from the Hadith:

1. Потврда за пропишаноста на користењето мисвак по ноќниот сон, бидејќи спиењето предизвикува промена во мирзбата на здивот, а мисвакот е средство за чистење.
2. Пропишаноста на користењето мисвак при секоја непријатна промена во здивот, што се изведува од претходното значење.
3. Чистотата е пропишана како општ принцип, бидејќи таа е дел од сунетот на веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, и е дел на верската етика.
4. Користењето мисвак опфаќа чистење на целата уста, вклучувајќи ги забите, непцата и јазикот.
5. Мисвакот е гранче што се сече од дрвото Арак или од други слични дрвја, и се користи за чистење на устата и забите, освежување на здивот и отстранување на непријатните мириси.

(115) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَوْلَا أَنْ أَشَقَّ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ - أَوْ: عَلَى أُمَّتِي - لَأَمَرْتُهُمْ بِالسَّوَاكِ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(115) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Да знаев дека нема да им отежнам на верниците – или на мојот умет – ќе им наредев да го користат мисвакот при секој намаз.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известил дека, доколку не се плашел дека ќе им отежне на верниците од неговиот умет, ќе им наредел да го користат мисвакот при секој намаз.

Benefits from the Hadith:

1. Благоста на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кон неговиот умет, секогаш се грижел да не им отежне.
2. Во основа, наредбите на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, укажуваат на обврска, освен кога постои доказ кој укажува дека станува збор за доброволно дело.
3. Препорачливоста и вредноста на користењето мисвак при секој намаз.
4. Ибн Декик ел-Ид рекол: „Мудроста во препораката за користење на мисвак при почнувањето со намазот е во тоа што намазот е чин на приближување кон Аллах, па затоа треба да се извршува во состојба на чистота и потполност, како израз на почит кон ибадетот.“

5. Хадисот го опфаќа користењето на мисвакот и за оној што пости, дури и по зенитот, како што е случајот со пладневниот и икиндискиот намаз.

(3364)

(116) – عن أبي هريرة قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «حَقُّ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ أَنْ يَغْتَسِلَ فِي كُلِّ سَبْعَةِ أَيَّامٍ يَوْمًا، يَغْسِلُ فِيهِ رَأْسَهُ وَجَسَدَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(116) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Аллаховиот Пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, вели: „Задолжително е за секој муслиман најмалку еднаш во седум дена да се искапе, при што ќе ја измие главата и телото.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, нè известил дека е обврска за секој разумен и полнолетен муслиман да се искапе еднаш неделно, при што ќе ја измие главата и телото, со цел да се очисти и уреди. Најприкладен ден за ова капење е петок, како што се подразбира од други верзии на хадисот.

Капењето во петок, пред џума-намазот, е силно препорачано (потврден сунет), дури и ако некој се избањал ден претходно — во четврток.

Доказ дека тоа капење не е строго задолжително е изјавата на Аиша, радијаллаху анха: „Луѓето работеа напорно и доаѓаа на џума во својата работна облека, па им беше речено: „Уште кога би се избањале“. – го пренесува Бухари.

Во друга негова верзија се додава: „Имаше непријатен мирис – како потење и слично – па сепак им беше само препорачано: „Уште кога би се избањале“.

А ако за нив не беше задолжително, тогаш за другите е уште помалку.

Benefits from the Hadith:

1. Хадисот ја истакнува грижата и вниманието што исламот му го посветува на чистотата и телесната уредност
2. Капењето во петок за џума-намазот е силно препорачана пракса (потврден сунет).
3. Главата е посебно спомната, иако е дел од телото, за да се укаже на нејзината важност.
4. Обврзан е да се избања секој кај кого се чувствува непријатна миризба што им пречи на луѓето.
5. Најпотврдениот ден за капење е петок – поради неговата вредност.

(65084)

(117) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: سمعتُ النبيَّ صلى الله عليه وسلم يقول: «الفِطْرَةُ خَمْسٌ: الْخِتَانُ وَالِاسْتِحْدَادُ وَقَصُّ الشَّارِبِ وَتَقْلِيمُ الْأَظْفَارِ وَتَنْفُ الْآبَاطِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(117) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, рекол: „Го слушнав Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Пет работи се од фитрата (природна чистота): обрежувањето, бричењето на срамните места, кратењето на мустаќите, сечењето на ноктите и отстранувањето на влакната под пазувите.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

„Пратеникот, саллаллаху алејхи ве селем, објаснил пет особини кои се од верата на исламот и од праксите на Пратениците.“

„Првата е обрежувањето: тоа подразбира отсекување на вишокот кожа на машкиот полов орган над неговата купола, и

отсекување на горниот дел од кожичката на половиот орган кај жената, над местото на пенетрација (во вагината).“

„Втората е истихдадот: бричењето на срамните влакна што се околу половиот орган.“

„Третата е кратењето на мустаќите: скратувањето на влакната што растат над горната усна на мажот, така што усната да биде видлива.“

„Четвртата е: сечењето на ноктите.“

„Петтата е: отстранувањето на влакната под пазувите.“

Benefits from the Hadith:

1. „Сунетите на пратениците, кои Аллах ги сака, ги одобрува и ги наредува, повикуваат кон совршенство, чистота и убавина.“
2. „Законитоста/пропишаноста на постојаното одржување на овие работи и да не се биде немарен кон нив.“
3. „Овие особини имаат верски и дуњалучки придобивки, како што се: подобрувањето на изгледот, одржувањето на телесната чистота, внимателноста во однос на чистотата, разликувањето од неверниците и покорност на Аллаховата наредба.“
4. „Во други хадиси се спомнуваат дополнителни особини на фитрата, освен овие пет, како што се: пуштањето на брадата, користењето на мисвакот и други.“

(3144)

(118) - عَنْ عَيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ رَجُلًا مَذَّاءً وَكُنْتُ أَسْتَحْيِي أَنْ أَسْأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِمَكَانِ ابْنَتِهِ فَأَمَرْتُ الْمُقْدَادَ بْنَ الْأَسْوَدِ فَسَأَلَهُ فَقَالَ: «يَغْسِلُ ذَكَرَهُ وَيَتَوَضَّأُ». وَلِلْبُخَارِيِّ: فَقَالَ: «تَوَضَّأُ وَاغْسِلُ ذَكَرَكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(118) – Од Али, радијаллаху анху, се пренесува: „Често ми излегуваше течност која што излегува пред ејакулација и ми беше срам да го прашам Аллаховиот пратеник, алејхи селам, па му реков на Микдад бин Есвед да го праша Пратеникот, а тој му одговорил: „Нека си ги измие гениталиите и нека земе абдест“. Во Бухари е забележано: „Тој рекол: „Зем и абдест и измиј ги гениталиите.““ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Али, радијаллаху анху, нè известил дека често му излегувала течност „мезиј“ – а тоа е бела, ретка течност која излегува од половиот орган заради сексуална возбуденост или пред ејакулација за време на интимните односи, и не знае што да направи кога таа излегува, бидејќи се срами да го праша Аллаховиот пратеник, алејхи селам, затоа што тој е маж на Фатима, ќерката на Веровесникот, алејхи селам, па затоа, му рекол на Микдад бин Есвед, тој да го праша Аллаховиот пратеник, алејхи селам, за тоа, и Пратеникот, алејхи селам, му одговорил: Да ги измие гениталиите а потоа да земе абдест.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на Али бин ебу Талиб, радијаллаху анху, кого срамот не го спречил да не го постави прашањето преку посредник.
2. Дозволено е да прашаме за одговор преку медијатор-посредник.

3. Дозволено е да каже човек за себе, нешто од што се срами, поради општ интерес.
4. Течноста која излегува пред ејакулација е нечиста, и мора да се измие како од телото така и од облеката.
5. Истекувањето на „мезиј“ е причина за губењето на абдестот.
6. Обврска е да се измие половиот орган и тестисите, како што е спомнато во еден друг хадис.

(3348)

(119) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنَ الْجَنَابَةِ، غَسَلَ يَدَيْهِ، وَتَوَضَّأَ وَضُوءَهُ لِلصَّلَاةِ، ثُمَّ اغْتَسَلَ، ثُمَّ يُحَلِّلُ بِيَدِهِ شَعْرَهُ، حَتَّى إِذَا ظَنَّ أَنَّهُ قَدْ أَرَوَى بَشَرَتَهُ، أَفَاضَ عَلَيْهِ الْمَاءَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ سَائِرَ جَسَدِهِ، وَقَالَتْ: كُنْتُ أَغْتَسِلُ أَنَا وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ إِنَاءٍ وَاحِدٍ، نَغْرِفُ مِنْهُ جَمِيعًا. [صحيح] - [رواه البخاري]

(119) – Од Аиша, мајката на верниците, радијаллаху анха, пренесено е дека кажала: Аллаховиот Пратеник кога се бањал по сексуален однос, прво ги миел рацете, потоа земал абдест како што се зема за намаз, потоа се капел и ја триел косата со раката, за да се увери дека кожата под неа е натопена. Трипати ја полевал со вода (косата и главата), а потоа го миел остатокот од телото. „Јас и Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, се капевме употребувајќи еден сад од каде ја зафакавме водата.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Кога Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се бањаше по интимен однос, започнуваше со миењето на рацете, потоа земаше абдест како што го прави тоа за намаз, па следни истураше вода

врз телото. Со рацете поминуваше низ косата за да се увери дека водата навлегла до корените и ја допрела кожата. После тоа трипати ја поливаше главата со вода, па го миеше и останатиот дел од телото. Аиша, радијаллаху анха, кажала дека таа и Аллаховиот пратеник, алејхи селам, се бањале гусл заедно зафаќајќи вода од истиот сад.

Benefits from the Hadith:

1. Постојат два вида гусул: минимален и целосен гусул.
Минимален гусул е кога човекот ќе одлучи да земе гусул, а потоа го избања целото тело со вода, заедно со миеење на устата и носот. Додека, комплетен гусл е човекот да се избања на начин како што се бањал Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, и како е објаснето во овој хадис.
2. Џунуб е секој кај кого се случила ејакулација или имал интимен однос па дури и да не дошло до ејакулација.
3. Дозволено е сопружниците да гледаат во срамните места на својот партнер и да се бањаат користејќи ист сад.

(3316)

(120) - عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَاجَةٍ، فَأَجْنَبْتُ فَلَمْ أَجِدِ الْمَاءَ، فَتَمَرَّغْتُ فِي الصَّعِيدِ كَمَا تَمَرَّغُ الدَّابَّةُ ثُمَّ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لَهُ فَقَالَ: «إِنَّمَا كَانَ يَكْفِيكَ أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ هَكَذَا» ثُمَّ ضَرَبَ بِيَدَيْهِ الْأَرْضَ ضَرْبَةً وَاحِدَةً، ثُمَّ مَسَحَ الشَّمَالَ عَلَى الْيَمِينِ، وَظَاهَرَ كَفَّيْهِ وَوَجْهَهُ. [صحيح] - [متفق عليه]

(120) – Амар бин Јасир, радијаллаху анху, рекол: „Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ме испрати да завршам некоја работа. Станав џунуб и бидејќи немав вода, легнав на земјата и се тркалав како што го прави тоа животното. Кога се вратив, му раскажав на Аллаховиот пратеник, што направив, а тој ми рече: „Доволно ќе беше да ја допреш земјата вака.“ и со дланките ја допре еднаш земјата, а потоа со левата дланка ја триеше десната, внатрешните и надворешните делови на дланките и на крајот го протри лицето.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, еднаш го испрати Амар бин Јасир на патување со цел да заврши некои од неговите работи. На патувањето Амар станал џунуб преку сексуален однос или ејакулација, а немал вода за капење. Знаел дека треба за земе тејемум наместо абдест, но не знаел како да постапи кога треба да земе тејемум во состојба на голема нечистотија (џунуб). Тој мислел дека, како што при абдест се мијат одредени делови на телото, при тејемум целото тело мора да биде допрено со земја, затоа што при гусул целото тело се мие со вода. Аналогно на тоа, тој се тркалал на земја се додека целото тело не ја допрело земјата, а потоа го клањал намазот. Кога се вратил кај Аллаховиот пратеник, алејхи селам, му спомнал како постапил, за да види дали постапил исправно или не. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, потоа му објаснил дека земање тејмум наместо абдест или гусул е на следниот начин: еднаш да се допре земјата со дланките на

рацете, потоа со левата дланка да се трие десната, и обратно надворешниот и внатрешниот дел од дланките и на крајот да се истрие лицето.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е да побараме вода пред да земеме тејемум.
2. Тејемум е пропишан за џунуб кој не може да најде вода за бањање.
3. Тејемумот се користи и за голема и за мала нечистотија.

(3461)

(121) - عَنْ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ، فَأَهْوَيْتُ لِأَنْزِعَ خُفِّيَّ، فَقَالَ: «دَعُهُمَا، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ» فَمَسَحَ عَلَيْهِمَا. [صحيح] - [متفق عليه]

(121) – Од Мугире, радијаллаху анху, се пренесува: „Бев со Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на патување и се наведнав да му ги соблечам мествите, но тој рече: „Остави ги, бидејќи бев со абдест кога ги облеков‘ а потоа помина со прстите (потре) по нив.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, еднаш беше на пат, па почна да зема абдест. Кога требаше да си ги измие нозете, Мугира бин Шуба, радијаллаху анху, ги испружил рацете кон Пратеникот, алејхи селам, за да ги соблече обувките на нозете на Пратеникот, па тој да може да ги измие нозете. Но Аллаховиот пратеник, алејхи селам, му рече: Остави ги и немој да ги собуваш, бидејќи јас ги облеков обувките (мествите) додека бев чист со абдест. Потоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, поминал со мокри прсти преку горниот дел на обувките, наместо да ги измие нозете.

Benefits from the Hadith:

1. Пропишано е триењето/месхот на обувките кога земаме абдест после мала нечистотија, а што се однесува до големата нечистотија, тогаш мора да се измијат нозете.
2. Месх-поминување со внатрешноста на раката врз горниот дел на ногата, се прави еднаш со намокрена рака врз горниот, а не врз долниот дел на ногата.
3. Услов за да направиме месх на обувките е да имаме абдест и да бидеме потполно чисти кога ги облекуваме, да бидат и обувките чисти и да ги покриваат задолжителните делови на ногата, да ги избришеме само како замена на миењето нозе за абдест, а никако како замена во голема нечистотија (џунуб) или некоја друга ситуација која подразбира миење на нозете, исто така бришењето има ограничено времетраење според верозаконот а тоа е: еден ден и една ноќ за тој што не е на пат и три дена и ноќи за тој што е на пат (мусафир).
4. По аналогија на обувките, секој сличен вид кој ја покрива ногата, како на пример чорапа, може да се користи на ист начин и дозволено е да направиме месх врз нив.
5. Убавиот морал на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, и методата која ја користеше да ги подучи другите, кога го спречи Мугире да му ги собуе обувките, а потоа му ја објаснил причината: дека тој ги облекол кога веќе бил чист, за да почувствува спокој и да го научи прописот.

(3014)

(122) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ أَبِي حُبَيْشٍ سَأَلَتِ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَتْ: إِنِّي أُسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهَرُ، أَفَادْعُ الصَّلَاةَ؟ فَقَالَ: «لَا، إِنَّ ذَلِكَ عِرْقٌ، وَلَكِنْ دَعِيَ الصَّلَاةَ قَدَرُ الْأَيَّامِ الَّتِي كُنْتَ تَحِيضِينَ فِيهَا، ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي». [صحيح] - [متفق عليه]

(122) – Од Аиша, мајката на верниците, радијаллаху анха, се пренесува дека Фатима бинт Ебу Хубејш го прашала Аллаховиот пратеник, алејхи селам, кажувајќи му: „Имам постојано протекување на крв и не можам да се исчистам, дали да го оставам намазот?“ Тој одговори: „Не, тоа е крв од капиларите. Немој да го клањаш намазот онолку денови (во месецот) колку што вообичаено ти трае менструацијата, а потоа избањај се и клањај!“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Фатима бинт Хубејш го прашала Аллаховиот Пратеник, алејхи селам: Постојано крвавам надвор од периодот на менструација. Дали во тој период ќе биде пропис на хајз во кој не се клања намаз? Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ѝ одговорил дека тоа е крв од истихаза. Таа крв укажува на здравствен проблем, бидејќи таа истекува од оштетена вената или крвен сад во матката, и дека тоа не е менструална крв. Џ кажа кога ќе се појави вообичаениот месечен циклус а пред да се разболиш од истихаза, во тој период немој да клањаш, да постиш или нешто друго што е забрането да се прави за време на месечниот циклус. А кога ќе заврши месечниот циклус во вообичаеното време, тогаш тоа е знак дека си чиста од хајз, избањај се комплетно за да ја тргнеш нечистотијата, а после тоа можеш да клањаш.

Benefits from the Hadith:

1. Жената има обврска да се избања после менструалниот циклус.

2. Жена која има „истихаза“ е должна да клања.
3. Хајз: менструална природна крв која протекува од материцата низ вагиналниот отвор на возрасна жена, и се појавува во определен период.
4. Истихаза: протекување на крв вон месечниот циклус од долниот дел на матката, а не од подлабокиот дел на матката.
5. Разликата помеѓу менструална крв и истихаза крв е: менструалната крв е црна, погуста и има непријатен мирис, додека истихаза крв е црвена поретка, и нема непријатен мирис.

(3029)

(123) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا وَجَدَ أَحَدُكُمْ فِي بَطْنِهِ شَيْئًا، فَأَشْكَلَ عَلَيْهِ أَخْرَجَ مِنْهُ شَيْءٌ أَمْ لَا، فَلَا يَخْرُجَنَّ مِنَ الْمَسْجِدِ حَتَّى يَسْمَعَ صَوْتًا، أَوْ يَجِدَ رِيحًا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(123) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, вели: „Кога некој од вас ќе почувствува нешто во својот стомак, па се посомнева дали излегло нешто од него или не, тогаш нека не излегува од џамијата (од намазот), сè додека не чуе звук или не почувствува миризба.““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, појаснил дека ако кај клањачот се појави сомнеж поради движење во стомакот, па не е сигурен дали навистина му излегло нешто или не; – тогаш не треба да излегува од намазот и да го прекинува за да го обнови абдестот,

сè додека не се увери во настанување на нешто што го поништува абдестот, како што е да чуе звук или да почувствува миризба. Тоа е затоа што сомнежот не го поништува она што е сигурно; тој е сигурен дека имал абдест, а настанувањето на хадесот (излегувањето на нечистотија) е само сомнеж.

Benefits from the Hadith:

1. Овој хадис е едно од основните начела на исламот и темелен принцип во фикхот, а тоа е дека сигурноста не се поништува со сомнеж. Основното правило е дека она што било сигурно – останува така, сè додека не се докаже спротивното.
2. Сомнежот не влијае врз чистотата (абдестот), и клањачот останува на својата состојба на чистота сè додека не се увери дека се случил хадес (нешто што го поништува абдестот).

(65083)

(124) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا شَرِبَ الْكَلْبُ فِي إِنَاءٍ أَحَدِكُمْ فَلْيَغْسِلْهُ سَبْعًا».

ولمسلم: «أَوْ لَاهُنَّ بِالتُّرَابِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(124) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Ако куче пие од нечиј сад, нека го измие седумпати.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, наредил садот да се измие седумпати ако куче го допре со јазикот. Првиот пат треба

да се мие со земја, а потоа со вода, за темелно да се отстрани неговата нечистотија и штетност.

Benefits from the Hadith:

1. Плунката на кучето претставува тежок вид нечистотија.
2. Ако куче пие од садот, тогаш и садот и водата во него стануваат нечисти.
3. Чистењето со земја и миењето седумпати се пропишани исклучиво за случај кога кучето пие од садот, а не за неговата урина, измет или друга нечистотија доколку ја оставило во садот.
4. Садот се мие со земја така што во него се става вода, потоа се додава земја и се мие со таа смеса.
5. Хадисот го опфаќа правилото за сите кучиња, вклучувајќи ги и оние што е дозволено да се чуваат, како ловечките кучиња, кучињата чувари и кучињата за чување на добитокот.
6. Сапунот и другите средства за чистење не ја заменуваат земјата, бидејќи Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, јасно нагласил да се користи земја.

(3143)

(125) – عن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِذَا قَالَ الْمُؤَذِّنُ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، فَقَالَ أَحَدُكُمْ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، ثُمَّ قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، قَالَ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، ثُمَّ قَالَ: أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، قَالَ: أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، ثُمَّ قَالَ: حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ، قَالَ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، ثُمَّ قَالَ: حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ، قَالَ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، ثُمَّ قَالَ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، قَالَ: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، ثُمَّ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِنْ قَلْبِهِ دَخَلَ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(125) – Од Омер ибнул Хатаб, радијаллаху анху, се пренесени овие зборови: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога муезинот ќе каже: „Аллаху Екбер, Аллаху Екбер“ (Аллах е Најголем), па некој од вас ќе каже (и ќе повтори): „Аллаху Екбер, Аллаху Екбер“, Потоа кога (муезинот) ќе каже: „Ешхеду Ен Ла Илахе Иллаллах“ (Сведочам дека нема друг Бог освен Аллах), па некој од вас ќе повтори: „Ешхеду Ен Ла Илахе Иллаллах“, Потоа кога ќе каже „Ешхеду Енне Мухаммеден Ресулуллах“ (Сведочам дека Мухаммед е Аллахов Пратеник), па некој од вас ќе повтори: „Ешхеду Енне Мухаммеден Ресулуллах“, Потоа кога (муезинот) ќе каже: „Хајје ‘Алас-Салах“ (Дојдете на намаз), па некој од вас ќе каже: „Ла Хавле Ве Ла Куввете Илла Биллах“ (Нема сила ниту моќ освен со Аллах), Потоа кога (муезинот) ќе каже: „Хајје ‘Алел Фелах“ (Дојдете на спас), па некој од вас ќе каже: „Ла Хавле Вела Куввете Илла Биллах“, Потоа кога (муезинот) ќе каже: „Аллаху Екбер, Аллаху Екбер“, потоа некој од вас ќе повтори: „Аллаху Екбер, Аллаху Екбер“, Потоа кога (муезинот) ќе каже: „Ла илахе Иллаллах“, потоа некој од вас ќе повтори: „Ла Илахе Иллаллах“, – од срце (ќе го кажува и ќе повторува по муезинот), ќе влезе во Џенетот.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Езанот е известување на луѓето за настапувањето на времето за намаз, а неговите зборови ги содржат постулатите на иманот-исламското верување.

Во овој хадис, Пратеникот ﷺ го појаснил пропишаното однесување при слушањето на езанот, а тоа е дека оној што го слуша треба да ги повторува зборовите на муезинот. Кога муезинот ќе каже: „Аллаху Екбер“, (Аллах е Најголем), слушателот исто така треба да каже: „Аллаху Екбер“, и така натаму. Исклучок се зборовите : „Хајје ‘Алес-Салах“ и „Хајје ‘Алел Фелах“, (Дојдете на намаз, и дојдете на спас), при што слушателот треба да изговори: „Ла Хавле Ве Ла Куввете Илла Биллах“ (Нема сила и моќ освен со Allah).

Пратеникот ﷺ исто така појаснил дека оној кој искрено од срце ги повторува зборовите на муезинот ќе влезе во Џенетот.

Значењето на зборовите од езанот: „Аллаху Екбер“ (الله أكبر) – значи дека Allah е Највозвишен, Највеличествен и Најголем од сè.

„Ешхеду Ен Ла Илахе Иллаллах“ (أشهد أن لا إله إلا الله) – значи: „Сведочам дека нема друг вистински бог освен Allah.“

„Ешхеду Енне Мухаммеден Ресулуллах“ (أشهد أن محمداً رسول الله) – значи: „Потврдувам и сведочам со мојот јазик и срце, дека Мухамед е Allahов пратеник, кого Возишениот Allah го испратил, и кому сме должни да му се покоруваме.“

„Хајје ‘Алес-Салах“ (حيَّ على الصلاة) – значи: „Дојдете на намаз“, а одговорот на оној што го слуша: „Нема сила ни моќ освен со Allah“ означува дека нема начин за избавување од пречките на покорноста, ниту сила за неговото извршување, ниту способност за кое било дело, освен со Allahовата помош и упатство.

„Хајје ‘Алел Фелах“ (حيَّ على الفلاح) – значи: „Дојдете на спас“, односно кон причината за вистинскиот успех – освојувањето на Џенетот и спас од Џехенмот.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на одговарањето на муезинот со повторувањето на истите зборови што тој ги изговара, освен при „Хајја ‘алас-салах“ и „Хајја ‘алел-фелах“, кога се вели: „Ла Хавле Ве Ла Куввете Илла Биллах“.

(65086)

(126) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا سَمِعْتُمُ الْمُؤَذِّنَ فَقُولُوا مِثْلَ مَا يَقُولُ، ثُمَّ صَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّهُ مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا، ثُمَّ سَلُوا اللَّهَ لِي الْوَسِيلَةَ، فَإِنَّهَا مَنْزِلَةٌ فِي الْجَنَّةِ، لَا تَنْبَغِي إِلَّا لِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ، وَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَنَا هُوَ، فَمَنْ سَأَلَ لِي الْوَسِيلَةَ حَلَّتْ لَهُ الشَّفَاعَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(126) – Од Абдуллах ибн Амр ибн ел Ас, радијаллаху анху, се пренесува дека го слушнал Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Кога ќе го чуете муезинот, повторете го она што го изговара, а потоа испратене салават врз мене, зашто оној кој ќе испрати еден салават кон мене, Аллах ќе испрати врз него десет салавати.

Потоа, замолете Го Аллах да ми го подари Весилех, зашто тоа е едно посебно место во Џенетот, кое му припаѓа само на еден од Аллаховите робови, и се надевам дека тоа сум јас. Кој ќе побара Весилех за мене, нему ќе му припадне мојот шефаат.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, ни дал упатство дека оној кој ќе го чуе муезинот додека повикува на намаз, треба да повторува по него, да изговара исто како него, освен при зборовите „Хајја але-с-салах“ и „Хајја але-л-фелах“, тогаш треба да се каже:

„Ла Хавле Ве Ла Куввете Илла Биллах“ („Нема сила ниту моќ освен со Аллах“).

Потоа, откако ќе заврши езанот, испраќа салават кон Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, затоа што кој ќе испрати еден салават кон него, Аллах, поради тоа, ќе испрати кон него десет салавати.

А значењето на „салават“ од Аллах за Својот роб е: Негова пофалба за тој роб пред мелеците.

Потоа, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, ни наредил да го молиме Возвишениот Аллах за Весилех за него, а тоа е едно воздигнато место во Џенетот, и тоа е највисокото место.

Тоа место му е подготвено само на еден од сите Аллахови робови, и не му прилега ниту ќе му биде дадено на никого освен на тој еден.

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Се надевам дека тоа ќе бидам јас.“

— а ова го кажал од скромност; затоа што, ако тоа возвишено место (Весилех) му припаѓа само на еден единствен човек, тогаш тоа не може да биде никој друг освен него, салаллаху алејхи ве селем, зашто тој е најдобриот од сите созданија.

Потоа, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, објасни дека оној кој ќе моли за него, салаллаху алејхи ве селем, да му биде даден Весилех, ќе го добие неговиот шефаат на Судниот ден.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да се повторува по муезинот.
2. Вредноста на салаватот на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, по повторувањето (завршувањето) на муезинот
3. Поттик да се моли за Весилех за Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, по испраќањето салават.

4. Појаснување на значењето на Весилех и неговата возвишена вредност, бидејќи тој не му прилега на никој друг освен на еден Аллахов роб.
5. Појаснување на врвната чест и вредност на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, бидејќи е издвоен со таа висока положба.
6. Оној кој ќе бара Весилех за Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, ќе го заслужи неговиот шефаат.
7. Појаснување на скромноста на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, кој побарал од својот умет да го молат Аллах за него за тоа високо место, иако тоа сигурно му припаѓа нему.
8. Големината на Аллаховата добрина и милост — па едно добро дело се наградува десеткратно.

(65087)

(127) - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ الْمُؤَذِّنَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، رَضِيَ اللَّهُ بِهِ رَبًّا وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، غُفِرَ لَهُ ذَنْبُهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(127) – Од Сад бин Векас, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Оној кога ќе го слушне муезинот и ги каже следниве зборови: „Ешхеду ен ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике леху, ве енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху, радијту биллахи раббен ве би Мухаммедин ресулен ве бил ислами динен“, ќе му бидат простени гревовите“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известил, дека човекот, што откако ќе го слушне муезинот, ќе го каже следното: „Ешхеду ен ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике леху-Сведочам дека нема друго вистинско божество освен Аллах, Единиот кому ништо не му е рамно“, односно потврдувам и признавам дека не постои вистински бог освен Аллах и дека сите други божества освен Него се лажни. "Ве енне Мухаммеден 'абдуху ве ресулуху-И дека Мухамед е Негов роб и пратеник“ потврдувам и сведочам дека Мухамед е Неговиот роб и затоа не заслужува да биде обожуван, и дека Тој е Негов Пратеник и никогаш не лаже. „Радијту биллахи раббен-Задоволен сум со Аллах како Господар“ задоволен сум што го имам Аллах за мој Господар, верувајќи во сите Негови карактеристики на господарство, божественост и Негови имиња и својства. „Ве би Мухаммедин ресулен-И со Мухамед како Пратеник“ задоволен сум што Мухамед е мојот веровесник, со сето она со што беше испратен и кое ни го доставил. "Ве бил ислами динен-И со исламот како вера“ исто така, задоволен сум што исламот е мојата вера со сите негови прописи, заповеди и

забрани. „Динен“ т.е. во тоа верувам и тоа предано го следам. Ќе му се простат гревовите, т.е. малите гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Повторување на оваа дова кога ќе го слушне езанот е причина за простувањето на гревовите.

(6272)

(128) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ قَالَ حِينَ يَسْمَعُ التَّذَاء: اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ، وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَأَبْعَثْهُ مَقَامًا مُحَمَّدًا الَّذِي وَعَدْتُهُ، حَلَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(128) – Џабир бин Абдулах, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе изговори кога ќе го слушне езанот: „Аллахумме Раббе хазихид-да’ветит-таммети вес-салатил-каимети, ати Мухаммеденил-весилете вел-фадилете, веб’асху мекамен махмуденил-лези ве’адтеху. (Аллаху мој, Господару на овој совршен повик и на намазот чие време е сега, дај му го на Мухамед посредништвото и добрината и оживеј го на достоиното место кое си му го ветил).‘ Нему ќе му биде дозволено моето застапништво (шефат) на Судниот ден.“ [صحيح] [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, појаснува дека оној кој ќе ја изговори оваа дова кога ќе го слушне муезинот, откако ќе заврши со езанот:

„Аллахумме Раббе хазихид-да’ветит-таммети“ (Аллаху мој, Господару на овој совршен повик) – се мисли на зборовите на езанот со кои се повикува на обожување на Аллах и на воспоставување на намазот,

„ет-таммети“ (совршен повик) – повик кон Аллаховото едноштво и потврда на објавата што ја испратил,

„вес-салатил-каимети“ (и на намазот чие време е сега) – се однесува на намазот што постојано ќе се воспоставува,

„ати Мухаммеденил-весилете“ (дај му го на Мухамед посредништвото) – подари му го на Мухаммед високиот степен во Џенетот, кој не му прилега никому освен нему, салаллаху алејхи ве селем,

„вел-фадилете“ (и добрината) – степен што е над сите останати созданија,

„веб’асху мекамен махмуденил-лези ве’адтеху“ (и оживеј го на достоиното место кое си му го ветил) – подигни го на пофалното место каде што оној што ќе застане, ќе биде пофален, а тоа е големото застапништво на Судниот ден,

„ел-лези ве’адтеху“ (кое си му го ветил) – во согласност со Аллаховите зборови: „Господарот твој на оној свет ќе ти го подари местото достоино за благодарност.“ (Ел Исра, 79) што му припаѓа само нему, салаллаху алејхи ве селем.

Оној кој ќе ја изговори оваа дова, ќе го заслужи и ќе му биде загарантирано застапништвото (шефатот) на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на Судниот ден.

Benefits from the Hadith:

1. Изговарањето на оваа дова е пропишано по завршувањето на повторувањето зад муезинот, а оној што не го слуша езанот, не ја изговара.
2. Високата положба на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бидејќи нему му е доделено застапништвото,

- добрината, пофалното место и големото застапништво на Судниот ден.
3. Потврда на застапништвото на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на тоа укажуваат неговите зборови: „Нему ќе му биде дозволено моето застапништво на Судниот ден.“
 4. Неговото застапништво, салаллаху алејхи ве селем, ќе биде за оние од неговиот умет што сториле големи гревови – да не влезат во Џехенмот, како и за оние што веќе влегле – да излезат од него, исто и за да влезат во Џенетот без пресметка или за воздигнување на степените на оние што веќе влегле во него.
 5. Ет-Тиби рекол:
 - 6.
 7. „Од почетокот на езанот до зборовите ‚Мухамед е Божјиот пратеник‘ се смета за совршениот повик, а зборовите ‚дојдете на намаз, дојдете на спас‘ се однесуваат на воспоставениот намаз, како што е речено во зборовите: ‚го воспоставуваат намазот‘.
 - 8.
 9. Можно е под ‚намаз‘ (салат) да се мисли на довата, а под ‚воспоставен‘ – оној кој постојано се извршува, бидејќи ‚воспостави нешто‘ значи ‚да го прави континуирано‘. Според ова, зборовите ‚и на воспоставениот намаз‘ би биле појаснување на совршениот повик.
 - 10.
 11. Може, исто така, под ‚намаз‘ да се мисли на самиот намаз на кој тогаш се повикува, што е и најјасното значење.“

12. Ел-Мухелеб рекол:

13.

14. „Овој хадис е поттик за изговарање дова во времето на намазите, бидејќи тоа е време кога се очекува и се надева дека довите ќе бидат примени.“

(10635)

(129) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: أتى النبي صلى الله عليه وسلم رجلٌ أعمى، فقال: يا رسول الله، إنه ليس لي قائدٌ يقودني إلى المسجد، فسأل رسول الله صلى الله عليه وسلم أن يُرَخِّصَ لَهُ فَيُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ، فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ التَّدَاءَ بِالصَّلَاةِ؟» فَقَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَاجِبٌ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(129) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, раскажува: „Еден слеп човек дојде кај Пратеникот, алејхи селам, и му рече: „Немам водич кој ќе ме води во џамија.“, и побара од Аллаховиот пратеник, алејхи селам, да му дозволи да се моли дома, па му дозволи. Меѓутоа, штом се сврте од него, го повика и го праша: „Дали го слушаш езанот за намаз?“ тој одговори потврдно, а Пратеникот му рече: „Тогаш мора да се одсвиеш.““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Еден слеп човек дојде кај Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, и му рече: „О Аллахов пратенику, немам кој да ми помогне да ме однесе во џамија кога е време да ги клањам петте молитви.“, барајќи со тоа да му олесни Пратеникот, алејхи селам, да не мора да клања во џемат и Пратеникот му го дозволи тоа, но кога човекот се свртел, Пратеникот го повикал и го прашал: „Дали го слушаш езанот за намаз?“ Откако слепиот одговорил потврдно, тој му наредил сепак да се одсвие на повикот за намаз.

Benefits from the Hadith:

1. Намаз со џемат е обврска, бидејќи олеснување не се бара за работите кои не се облигатни.
2. Наредбата да се одзвие тој што го слуша повикот за намаз укажува на обврска на намазот во џемат: бидејќи основата е дека наредбата укажува на обврската/облигатноста.

(11287)

(130) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «أَرَأَيْتُمْ لَوْ أَنَّ نَهْرًا بِبَابِ أَحَدِكُمْ يَغْتَسِلُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ خَمْسًا، مَا تَقُولُ ذَلِكَ يُبْقِي مِنْ دَرَنِهِ؟» قَالُوا: لَا يُبْقِي مِنْ دَرَنِهِ شَيْئًا، قَالَ: «فَذَلِكَ مِثْلُ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسِ، يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(130) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека го слушнал Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Што мислите, кога некој од вас би имал река пред својата врата и би се капел во неа петпати на ден, дали ќе остане нешто од неговата нечистотија?“ Тие рекоа: „Не, нема да остане ништо од неговата нечистотија.“ Тогаш тој рече: „Тоа е примерот на петте дневни намази со кои Аллах ги брише гревовите.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ги споредил петте дневни намази во текот на еден ден со река што тече пред нечиј дом. Тие намази ги бришат и отстрануваат малите гревови, како што се чисти од нечистотија човек кој се капе во река петпати на ден.

Benefits from the Hadith:

1. Оваа вредност е посебна за опростот на малите гревови, додека големите гревови не можат да се избришат без покајание.
2. Вредноста на клањањето на петте намази, и грижата да ги клаѓаме исполнувајќи ги потребните шартови, рукнови, ваџиби и сунети.

(4968)

(131) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ؟ قَالَ: «الصَّلَاةُ عَلَى وَقْتِهَا»، قَالَ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «ثُمَّ بِرُّ الْوَالِدَيْنِ» قَالَ: ثُمَّ أَيُّ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» قَالَ: حَدَّثَنِي بِهِنَّ، وَلَوْ اسْتَرْذَنُتُهُ لَرَأَدَنِي. [صحيح] - [متفق عليه]

(131) – Абдулах ибн Месуд, радијаллашу анху, рекол: „Го прашав Аллаховиот пратеник, алејхи селам: „Кое дело му е најмило на Аллах?“ Тој ми рече: „Намазот да се клања во негово определено време.“ Прашав: „А потоа?“, тој одговори: „Добродетелството кон родителите.“ Пак прашав: „А потоа?“, Тој рече: „Борбата на Аллаховиот пат“. Тоа ми го одговори Аллаховиот пратеник, алејхи селам, а да го прашав уште ќе ми одговореше со уште повеќе.“
[متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Прашан е Пратеникот, алејхи селам, кое добро дело Аллах најмногу го сака? Тој одговорил: Фарз намазот да се клања во неговото време кое е одредено со верозаконот. Потоа, добродетелство кон родителите, да покажеш добрина кон нив, да внимаваш на нивните права и да не бидеш непослушен кон нив. Следно е борбата на Аллаховиот пат, за да се воздигне Аллаховиот збор, за да се одбрани верата ислам и неговите следбеници, за да

се манифестираат исламските обреди, жртвувајќи го животот и имотот на тој пат.

Ибн Месуд, радијаллаху анху, рекол: Ме извести за овие дела; да прашав пак: А потоа кое?, тој ќе одговореше.

Benefits from the Hadith:

1. Некои дела се повредни од другите, според тоа колку Му се помили на Аллах.
2. Поттик за муслиманот прво да ги прави највредните дела, а потоа тие што следуваат и така натаму.
3. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, дал различни одговори кога го прашале за најдоброто дело, според различните карактери и состојби на асхабите, на начин кој е најкорисен за секој од нив.

(3365)

(132) - عَنْ عُثْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا مِنْ أَمْرٍ مُسْلِمٍ تَحْضُرُهُ صَلَاةٌ مَكْتُوبَةٌ فَيُحْسِنُ وُضُوءَهَا وَخُشُوعَهَا وَرُكُوعَهَا، إِلَّا كَانَتْ كَفَّارَةً لِمَا قَبْلَهَا مِنَ الذُّنُوبِ، مَا لَمْ يُؤْتِ كَبِيرَةً، وَذَلِكَ الدَّهْرُ كُلُّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(132) – Од Осман, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „За секој еден муслиман, кој кога ќе настапи пропишаниот намаз, ќе земе потполн абдест и ќе клања намаз понизно и потполно, тоа ќе биде откуп за гревовите што ги направил претходно, освен ако не направил голем грев. И така ќе биде цел живот.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, во овој хадис, ни објаснува дека секој еден муслиман кој кога ќе дојде времето на задолжителниот намаз, во потполна форма ќе земе абдест и ќе го изврши намазот со покајание во срцето и телото насочено кон Возвишениот Аллах, свесен за Неговата големина, потоа ќе ги изврши и сите ритуали како што се: руку, сецда и другите делови од намазот, тој намаз ќе му ги избрише помалите гревови што ги направил претходно, под услов да ги избегнува големите гревови, а оваа вредност/привилегија ќе трае довека и ќе важи за секој намаз.

Benefits from the Hadith:

1. Намазот што ги брише гревовите е оној во кој човекот зема целосен абдест, а потоа го извршува намазот со стравопочит и само заради Аллах.
2. Голема вредност е истрајноста во ибадетите, бидејќи тие се причината за простувањето на малите гревови.

3. Вреноста на потполното земање абдест, на убавото клањање и да понизноста во намазот.
4. Од голема важност е да ги избегнуваме големите гревови, за да ни бидат простени малите гревови.
5. Големите гревови не можат да бидат простени без покајание.

(6254)

(133) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يقول: «الصَّلَاةُ الْخَمْسُ، وَالْجُمُعَةُ إِلَى الْجُمُعَةِ، وَرَمَضَانُ إِلَى رَمَضَانَ، مُكْفَرَاتٌ مَا بَيْنَهُنَّ إِذَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(133) – Од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Петте дневни намази, петок до петок, и рамазан до рамазан, ги бришат гревовите меѓу нив, ако се избегнуваат големите гревови.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека петте дневни намази, петочната молитва и постот во месецот рамазан секоја година, ги бришат малите гревови помеѓу нив, под услов да се избегнуваат големите гревови. Големите гревови, како што се прељубата и пиењето алкохол, не се бришат освен со искрено покајание (тевба).

Benefits from the Hadith:

1. Гревовите се делат на мали и големи.
2. Бришењето на малите гревови е условено со избегнување на големите гревови.

3. Големите гревови се оние за кои е пропишана казна на овој свет или за кои е најавена казна на оној свет, или е опишана посебна казна, гнев или закана, или проклетство за оној што ги прави. Примери за големите гревови се прељубата и пиењето алкохол.

(3591)

(134) - عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ، وَاضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرِ، وَفَرِّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ». [حسن] - [رواه أبو داود]

(134) – Амр бин Шуајб пренесува од неговиот татко, кој пак од неговиот татко пренесува, дека рекол: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, вели: „Наредете им на вашите деца да го клањаат намазот кога ќе наполнат седум години, а казнете ги ако одбијат кога ќе наполнат десет години, и во тие години раздвојте те ги машките од женските во постела.“ [حسن] - [رواه أبو داود]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека таткото е должен да им наредува на своите деца, машки и женски, да клањаат кога ќе наполнат седум години и да ги подучат за сè што им е потребно за да го клањаат намазот. А кога ќе наполнат десет години, тогаш уште посилено ќе им нареди, па дури и ќе ги дисциплинира ако одбијат, исто така ќе ги одвои машките од женските деца да не спијат заедно.

Benefits from the Hadith:

1. Подучување на малите деца, пред да станат полнолетни за верските прашања, а најважното е намазот.

2. Котекот е само дисциплинска/воспитна мерка, и не теба да се претвори во казнување, според тој ќе биде прилагоден сходно на ситуацијата.
3. Верозаконот се грижи и ја чува човековата чест и ги затвора сите патишта кои би можеле да одведат кон безредие/декаденција.

(5272)

(135) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: قَسَمْتُ الصَّلَاةَ بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي نِصْفَيْنِ، وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ الْعَبْدُ: {الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ}، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: حَمْدِي عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ}، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَثْنَى عَلَيَّ عَبْدِي، وَإِذَا قَالَ: {مَالِكِ يَوْمَ الدِّينِ}، قَالَ: حَمْدِي عَبْدِي، - وَقَالَ مَرَّةً: فَوَضَّ إِلَيَّ عَبْدِي -، فَإِذَا قَالَ: {إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ}، قَالَ: هَذَا بَيْنِي وَبَيْنَ عَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ، فَإِذَا قَالَ: {اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ، صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ}، قَالَ: هَذَا لِعَبْدِي وَلِعَبْدِي مَا سَأَلَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(135) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, рекол: Го слушнав Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Возвишениот Аллах рекол: Го поделив намазот (Сура ел-Фатиха) помеѓу Мене и мојот роб на два дела, и на Мојот роб му припаѓа она што ќе го побара. Па кога робот ќе рече: (ЕЛХАМДУ ЛИЛЛАХИ РАББИЛ ‘АЛЕМИН) - (Секоја благодарност Му припаѓа на Аллах, Господарот на световите), Возвишениот Аллах вели: „Ми се заблагодари Мојот роб.“ Кога ќе рече: (ЕР-РАХМАНИР-РАХИМ), (Семилостив, Милостивиот) Аллах вели: „Мојот роб Ми искажа пофалби.“ Кога ќе рече: (МАЛИКИ ЈЕВМИД-ДИН), (Владетелот на Судниот ден) Возвишениот Аллах вели: „Мојот роб Ме возвелича.“ Исто така рекол: „Мојот роб целосно Ми ги довери сите негови работи.“ Кога ќе рече: (ИЈАКЕ НА‘БУДУ ВЕ ИЈАКЕ НЕСТЕ‘ИН), (Ние само Тебе Те обожуваме и само од Тебе помош бараме), Возвишениот Аллах вели: „Ова е помеѓу Мене и Мојот роб, и на Мојот роб му припаѓа она што ќе го побара.“ А кога ќе рече: (ИХДИНАС-СИРАТАЛ МУСТЕКИМ, СИРАТАЛ-ЛЕЗИНЕ ЕН‘АМТЕ АЛЕЈХИМ, ГАЈРИЛ МАГДУБИ АЛЕЈХИМ ВЕЛЕД-ДААЛЛИН}, (Упати нè на Вистинскиот пат. На патот на оние на кои им ја подари Твојата благодат, а не на патот на оние врз коишто гневот Свој го разлеа, ниту патот на оние што во заблуда скршнаа) Возвишениот Аллах вели: „Ова е за Мојот роб, и на Мојот роб му припаѓа она што го бара.“ [رواه مسلم] - [صحيح]

Објаснување:

Пратеникот Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, известил дека Возвишениот Аллах во Хадис ел-Кудси рекол:

„Ја поделив сурата Ел-Фатиха во намазот на два дела – едниот дел е за Мене, а другиот за Мојот роб.“

Првата половина е благодарност, пофалба и величење на Аллах, за што Јас ќе му дадам најдобра награда.

Втората половина е понизност и дова, на кои Јас ќе одговорам и ќе му дадам што ќе побара.

Кога тој што клања ќе рече: (ЕЛХАМДУ ЛИЛЛАХИ РАББИЛ ‘АЛЕМИН) - (Секоја благодарност Му припаѓа на Аллах, Господарот на световите), Возвишениот Аллах вели: „Ми се заблагодари Мојот роб.“

Кога ќе рече: (ЕР-РАХМАНИР-РАХИМ), (Семилостив, Милостивиот), Аллах вели: „Мојот роб Ми искажа пофалби, Ме пофали и Ми призна дека сум Дарител на благодати за Моите созданија.“

Кога ќе рече: (МАЛИКИ ЈЕВМИД-ДИН), (Владетелот на Судниот ден), Аллах вели: „Мојот роб Ме возвелича“, а тоа е највисоката чест.

Кога ќе рече: (ИЈЈАКЕ НА‘БУДУ ВЕ ИЈЈАКЕ НЕСТЕ‘ИН}, (Ние само Тебе Те обожуваме и само од Тебе помош бараме), Возвишениот Аллах вели: „Ова е помеѓу Мене и Мојот роб.“

Првата половина од овој ајет му припаѓа на Аллах, а тоа е: „Само Тебе Те обожуваме“ – што претставува признавање на Неговата божественост (Улухијјех) и одговор со покорност во обожувањето. Со тоа завршува делот што му припаѓа на Возвишениот Аллах.

А втората половина од овој ајет му припаѓа на човекот, а тоа е: „И само од Тебе помош бараме“ – што претставува барање помош од Аллах и Неговото ветување за поддршка.

А кога ќе рече: (ИХДИНАС-СИРАТАЛ МУСТЕКИМ, СИРАТАЛ-ЛЕЗИНЕ ЕН‘АМТЕ АЛЕЈХИМ, ГАЈРИЛ МАГДУБИ АЛЕЈХИМ ВЕЛЕД-ДААЛЛИН}, (Упати нè на Вистинскиот пат. На патот на оние на кои им ја поклони Твојата благодат, а не на патот на оние врз коишто гневот Свој го разлеа, ниту патот на оние што во заблуда скршнаа) Возвишениот Аллах вели: „Ова е

понижност и молба од Мојот роб, и нему ќе му биде дадено тоа што го побара. Веќе ја прифатив неговата дова.“

Benefits from the Hadith:

1. Голема е вредноста на сурата Ел-Фатиха, бидејќи Аллах, Возвишениот, ја именувал како „намаз“ (салаат).
2. Ова покажува колку Аллах, Возвишениот, се грижи за Својот роб – Го пофали за неговата благодарност, искажување на пофалби и величање, и му вети дека ќе му даде сè што ќе побара.
3. Оваа благородна сура опфаќа славење на Аллах, споменување на Судниот ден, молба кон Аллах, искреност во обожувањето Нему, барање упатство кон вистинскиот пат и предупредување од патиштата на заблудата.
4. Кога оној што се моли ќе ја почувствува длабочината на овој хадис додека ја чита ел-Фатиха, тоа ја зголемува неговата понижност и присутност во намазот.

(65099)

(136) – عن بريدة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ الْعَهْدَ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ». [صحيح] - [رواه الترمذي والنسائي وابن ماجه وأحمد]

(136) – Од Бурејде, радијаллаху анху, се пренесува следново: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина, договорот што е помеѓу нас и нив (неверниците) е намазот, па оној кој ќе го остави (намазот) – тој навистина станал неверник.“ [صحيح] - [رواه الترمذي والنسائي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Пратеникот ﷺ појаснил дека договорот и заветот меѓу муслиманите и оние кои се неверници и лицемери е намазот, па оној кој ќе го остави (намазот) – тој навистина станал неверник.

Benefits from the Hadith:

1. Овој хадис ја покажува возвишената положба на намазот и дека тој е разликата што го одделува верникот од неверникот.
2. Прописите во исламот се засноваат на надворешната состојба на човекот, а не на неговата внатрешност.

(65094)

(137) – عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشَّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(137) – Од Џабир, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Го слушнав Аллаховиот пејгамбер, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Навистина, помеѓу човекот и помеѓу ширкот (многубоштвото) и неверувањето е оставањето на намазот.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот ﷺ предупредил за опасноста од оставањето на пропишаниот намаз и известил дека помеѓу човекот, ширкот и неверувањето стои оставањето на намазот. Намазот е вториот столб на исламот и има огромна важност во верата. Кој го напушта негирајќи ја неговата задолжителност, тој, според консензусот на муслиманите, станува неверник. Ако го остава целосно од немарност и мрзеливост, исто така се смета за неверник, а се пренесува дека постоел едногласен став на асхабите за тоа. Но, ако некогаш го извршува, а понекогаш го пропушта, тогаш тој е изложен на оваа сериозна закана.

Benefits from the Hadith:

1. Важноста на намазот и неговото чување е од суштинско значење, бидејќи тој е границата помеѓу неверството и верувањето.
2. Сериозно предупредување за оставањето и запоставувањето на намазот.

(65093)

(138) – عن سالم بن أبي الجعد قال: قال رجل: ليتني صَلَّيْتُ فاسترَحْتُ، فكأنَّهم عابُوا ذلك عليه، فقال: سمعتُ رسولَ الله صلى الله عليه وسلم يقول: «يا بلالُ، أَقِمِ الصَّلَاةَ، أَرِحْنَا بِهَا».

[صحيح] - [رواه أبو داود]

(138) – Од Салим ибн ебу Ел-Џад, се пренесува дека рекол: Еден човек рече: „Кога би клањал, би можел да се одморам.“ А луѓето како да го укорија за тие зборови. Тогаш тој рече: „Јас го слушнав Пратеникот салаллаху алејхи ве селем, како вели: О Билал, повикај на намаз– одмори нè со него.““

[صحيح] - [رواه أبو داود]

Објаснување:

Еден човек од асхабите рекол:

„Кога би клањал – па да се одморам.“

Но тие што беа околу него како да го укорија за тие зборови.

Тогаш тој рече:

„Јас го слушнав Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „О Билал, повикај езан и икамет за намаз, да се одмориме со него.““

Зашто, навистина, намазот претставува интимно обраќање кон Возвишениот Аллах и носи смирување за душата и за срцето.

Benefits from the Hadith:

1. Смиреноста на срцето се постигнува преку намазот, зашто во него има интимно обраќање на Возвишениот Аллах.
2. Изразување неодобрување (и укор) за оној што е мрзелив во извршувањето на ибадетите.
3. Оној што го извршува она што му е задолжително и ја исполни својата обврска пред Аллах – добива со тоа одмор и чувство на смиреност.

(139) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِذَا كَبَّرَ فِي الصَّلَاةِ، سَكَتَ هَيَّيَّةً قَبْلَ أَنْ يَقْرَأَ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ بِأَيِّ أَنتَ وَأُمِّي أَرَأَيْتَ سَكُوتَكَ بَيْنَ التَّكْبِيرِ وَالْقِرَاءَةِ، مَا تَقُولُ؟ قَالَ «أَقُولُ: اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ، اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الْأَبْيَضُ مِنَ الدَّنَسِ، اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالثَّلْجِ وَالْمَاءِ وَالْبَرْدِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(139) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога го изговараше почетниот текбир во намазот, замолкнуваше за кратко пред да почне со рецитирањето. Тогаш го прашав: ‚О, Божји пратенику, за тебе би ги жртвувал и мајката и таткото, што изговараш за време на молчењето помеѓу почетниот текбир и рецитирањето?‘ Тој одговори:

,Изговарам: АЛЛАХУММЕ БА‘ИД БЕЈНИ ВЕ БЕЈНЕ ХАТАЈАЈЕ КЕМА БА‘АДТЕ БЕЈНЕЛ-МЕШРИКИ ВЕЛ-МАГРИБИ, АЛЛАХУММЕ, НЕККИНИ МИН ХАТАЈАЈЕ КЕМА ЈУНЕККА ЕС-СЕВБУЛ-ЕБЈЕДУ МИНЕД-ДЕНЕС, АЛЛАХУММЕ-ГСИЛНИ МИН ХАТАЈАЈЕ БИЛ-МАИ ВЕС-СЕЛЦИ ВЕЛ-БЕРД (Аллаху мој, оддалечи ме од моите гревови како што ги оддалечи истокот и западот, Аллаху мој измиј ги моите гревови со вода, снег и мраз, Аллаху мој прочисти ме од гревовите како што се чисти белата облека од нечистотиите.)“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, по почетниот текбир во намазот, кратко ќе замолкнеше пред да ја рецитира сурата Ел-Фатиха. Намазот го започнуваше со изговарање на некои дови, а една од пренесените дови е следнава: Аллаху мој,

оддалечи ме од моите гревови како што ги оддалечи истокот и западот, Аллаху мој измиј ги моите гревови со вода, снег и мраз, Аллаху мој прочисти ме од гревовите како што се чисти белата облека од нечистотиите. Со оваа дова тој го молел Возвишениот Аллах да го оддалечи од гревовите така што никогаш да не направи грев, како што истокот и западот се оддалечени и никогаш не се среќаваат. Доколку се случи да направи грев, да го исчисти и да ги отстрани гревовите, како што нечистотијата се отстранува од белата облека. Исто така, го молел Аллах да го измие од гревовите, да ја смири жештината и последиците од нив со овие ладни средства за прочистување: вода, снег и мраз.

Benefits from the Hadith:

1. Тивко изговарање на почетната дова, дури и во намазите во кои се рецитира наглас.
2. Асхабите, Аллах нека е задоволен со нив, внимателно ги следеле постапките и состојбите на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, во секое негово движење и мирување.
3. Пренесени се различни формулации на почетната дова и најдобро е човекот да ги практикува сите пренесени и потврдени форми од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, така што понекогаш ќе изговара една дова, а другпат друга.

(3104)

(140) - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَرْفَعُ يَدَيْهِ حَذْوَ مَنْكِبَيْهِ إِذَا افْتَتَحَ الصَّلَاةَ، وَإِذَا كَبَّرَ لِلرُّكُوعِ، وَإِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ الرُّكُوعِ، رَفَعَهُمَا كَذَلِكَ أَيْضًا، وَقَالَ: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ، رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ»، وَكَانَ لَا يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي السُّجُودِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(140) – Ибн Омер, Аллах нека е задоволен со него и неговиот татко, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги кревал рацете до висината на рамениците кога ќе го започнел намазот, и кога ќе изговорел текбир при преминување на руку и кога ќе ја кренел главата од руку, исто така ги кревал рацете на истиот начин.

Потоа велел: „Семиаллаху лимен хамидех, раббена ве лекел хамд.“

Но, тоа не го правел при извршувањето на сецда. [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги кревал рацете на три места за време на намазот, до висината на рамениците, кои претставуваат спој помеѓу коската на рамото и надлактицата.

Првата позиција: Кога ќе го започнел намазот при почетниот текбир кој означува влегување во намазот.

Втор пат: Кога ќе изговорел текбир при преминувањето на руку.

Трет пат: Кога ќе ја кренел главата од руку и ќе изговорел: „Семиаллаху лимен хамидех, раббена ве лекел хамд.“

Тој не ги кревал рацете при извршувањето на сецда, ниту при станувањето од неа.

Benefits from the Hadith:

1. Од мудростите на кревањето на рацете во намазот е дека тоа кревање се смета за украс на намазот и величање на Возвишениот Аллах.
2. Од Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, е потврдено дека рацете ги кревал и на четврто место, како што е пренесено од Ебу Хумејд ес-Саиди во хадисот забележан кај Ебу Давуд и други, а тоа е при станувањето по првиот тешехуд во трирекатните и четирирекатните намази.
3. Од Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, исто така е потврдено дека ги кревал рацете до висината на ушите, без да ги допира, како што е пренесено во хадисот од Малик бин Хувејрис, забележан во Сахих Бухари и Сахих Муслим: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога ќе изговореше текбир, ги креваше рацете сè додека не бидат во висина на ушите.“
4. Комбинирањето на зборовите „Семиаллаху лимен хамидех“ и „Раббена ве лекел хамд“ е пропишано за имамот и за оној што клања сам. Што се однесува до оној што клања зад имамот, тој изговара само: „Раббена ве лекел хамд.“
5. Зборовите „Раббена ве лекел хамд“ по руку се потврдени од Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, во четири различни формулации, а оваа форма е една од нив. Најдобро е верникот да ги применува сите формулации, така што понекогаш ќе применува една, а друг пат друга.

(3095)

(141) - عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(141) – Убаде бин Самит, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Нема намаз оној кој не ја изговорил (сурата) Ел Фатиха.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека намазот нема да биде исправен без читање на поглавјето Ел Фатиха. Нејзиното изговарање е еден од столбовите на намазот.

Benefits from the Hadith:

1. Не е исправно да се чита ништо друго наместо поглавјето Ел Фатиха, за оној кој е во можност.
2. Рекатот во кој не е изговорено поглавјето Ел Фатиха не е валиден. Било да е намерно испуштено, од незнаење или поради заборав, рецитирањето на ова поглавје е рукн/столб на намазот, а рукнот никако не може да се изостави.
3. Обврската да се рецитира ова поглавје отпаѓа кај клањачот кој стигнал во намазот кога имамот е во состојба на поклон/руку.

(5378)

(142) - عن ابن عَبَّاسٍ رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «أُمِرْتُ أَنْ أَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: عَلَى الْجَبْهَةِ وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْيَدَيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ، وَلَا نَكُفَّتِ الثِّيَابَ وَالشَّعَرَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(142) – Ибн Абас, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Наредено ми е да направам сеџда со седум делови од телото: челото – и покажа со раката кон носот, дланките, колената и врвовите на стапалата. Исто така, ми беше наредено притоа да не ги собирам алиштата и косата.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни кажал дека Аллах му наредил кога клања намаз и паѓа на сеџда да го направи тоа со седум делови од телото; а тие се:

Прво: челото, тоа е горниот рамен дел од лицето, над носот и очите, Аллаховиот пратеник, алејхи селам, покажал со својата рака кон носот, појаснувајќи дека челото и носот се еден орган од тие седум делови, и со тоа потврдил дека тој што прави сеџда треба ја допре земјата со носот.

Второ и трето: рацете.

Четврто и петто: колената.

Шесто и седмо: прстите на нозете.

Пратеникот ни забранил да си ја врзуваме косата и да си ја собираме облеката при извршувањето на сеџдата додека се спуштаме на земјата, за да ги заштитиме. Напротив, потребно е да ја оставиме косата и облеката да ја допираат земјата, па и тие да направат сеџда со останатите делови на телото.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е да паѓаме ничкум во намазот на седумте делови на телото.
2. Не е препорачано да ја собираме облеката и косата во намазот.
3. Клањачот треба да биде смирен во намазот, тоа ќе се случи кога ќе ги спушти сите седум делови на телото на земјата, и во таа состојба ќе се смири и ќе го цитира задолжителниот зикр.
4. Забраната да се собере косата се однесува само за мажите, но не и за жените, бидејќи жената во намаз мора да биде покриена со шамија.

(10925)

(143) - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ قَالَ: حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ عَبْسَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الرَّبُّ مِنَ الْعَبْدِ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ الْآخِرِ، فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَذْكُرُ اللَّهَ فِي تِلْكَ السَّاعَةِ فَكُنْ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(143) – Од Ебу Умаме се пренесува дека Амр бин Абесе, Аллах нека е задоволен со него, раскажал дека го слушнал Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Господарот е најблиску до Својот роб во последниот дел од ноќта. Ако можеш да бидеш од оние што Го спомнуваат Аллах во тој час, тогаш биди.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека Господарот е најблиску до Својот роб во последната третина од ноќта. Ако ти, о вернику, бидеш упатен и имаш можност да бидеш

меѓу оние што Му се покоруваат на Аллах – што клањаат, Го спомнуваат и бараат прошка во овој благословен час – тогаш искористи ја оваа прилика и посветено труди се во неа.

Benefits from the Hadith:

1. Хадисот е поттик муслиманот да Го спомнува Аллах во последниот дел од ноќта.
2. Временските периоди се разликуваат според нивната вредност кога станува збор за зикрот, довата и намазот.
3. Мирк вели во врска со разликата помеѓу зборовите „Господарот е најблиску до Својот роб“ и „Робот е најблиску до својот Господар кога е на сеџда“: Првото укажува на времето кога Господарот е најблиску до робот, а тоа е во последниот дел од ноќта, додека второто укажува на состојбата во која робот е најблизок до Господарот, а тоа е кога е на сеџда.

(3236)

(144) - عَنْ جَرِيْرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَنَظَرْنَا إِلَى الْقَمَرِ لَيْلَةً - يَعْنِي الْبَدْرَ - فَقَالَ: «إِنَّكُمْ سَتَرُونَ رَبَّكُمْ كَمَا تَرُونَ هَذَا الْقَمَرَ، لَا تَضَامُونَ فِي رُؤْيَيْهِ، فَإِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ لَا تُغْلَبُوا عَلَى صَلَاةٍ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلِ غُرُوبِهَا فَافْعَلُوا» ثُمَّ قَرَأَ: «وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(144) – Церир ибн Абдулах, радијаллаху анху, вели: „Бевме кај Веровесникот, алејхи селам, и тој погледна во Месечината, а беше ноќ со полна месечина, па рече: „Навистина ќе го видите вашиот Господ како што ја гледате оваа Месечина и нема да ви претставува мака да Го видите, па ако можете да не ја пропуштите молитвата пред изгрејсонце (сабах) и пред зајдисонце (икиндија), направете го тоа,‘ потоа го цитирал ајетот: „...и ве-ли-чај Го Господарот свој и за-бла-годарувај Му се пред Сон-це-то да излезе и пред да зајде.“ (Каф: 39) [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Една ноќ – четиринаесеттата ноќ од лунарниот месец – асхабите кои биле во друштво на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, го слушнале како вели: „Муслиманите несомнено ќе го гледаат нивниот Господар, вистински, со голо око, нема да се туркаат нема да се изморат ниту ќе им биде тешко додека го гледаат Аллах Возвишениот.“ Потоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рече: „Ако можете да им се спротивставите на причините кои ве одвраќаат од сабах и икиндија намазот, направете го тоа, и клањајте ги на пропишан начин, во нивните времиња, во џемат. Навистина, тоа ќе биде причина да го гледате лицето на Аллах, Возвишениот.“ Потоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, го цитирал ајетот: „...и ве-ли-чај Го Господарот свој и за-бла-годарувај Му се пред Сон-це-то да излезе и пред да зајде.“

Benefits from the Hadith:

1. Радосни вести за верниците, дека ќе гледаат во Аллах, Возвишениот, кога ќе бидат во Џенетот.
2. Една од методите на повикувањето во исламот е: потврдување, поттик и давање примери.

(5657)

(145) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَرَأَ فِي رَكْعَتَيِ الْفَجْرِ: {قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ}، {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ}. [صحيح] - [رواه مسلم]

(145) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, во двата реката на сабахскиот сунет ги рецитирал сурите „Кул ја ејјухел кафирун“ на првиот рекат и „Кул хуаллаху ехад“ во вториот. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, преферираше во двата реката на сабахскиот сунет, по Фатиха, на првиот рекат да ја рецитира сурата „Кул ја ејјухел кафирун“ (Ел-Кафирун), а во вториот „Кул хуаллаху ехад“ (Ел-Ихлас).

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е по Фатиха во сабахскиот сунет да се рецитираат овие две сури.
2. Овие две сури се нарекуваат како „Сури на искреноста“, бидејќи во сурата Ел-Кафирун има отфрлање на сè што мушриците обожуваат освен Аллах, како и потврда дека тие, поради нивниот ширк, не се вистински Аллахови робови, бидејќи нивните дела се поништени, а само Аллах е Единствениот достоин за обожување. Додека во

сурата Ел-Ихлас има потврда на Аллаховото едноштво (тевхид), искреноста во обожувањето кон Него и појаснување на Неговите својства.

(11256)

(146) – عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ صَلَّى الْبَرْدَيْنِ دَخَلَ الْجَنَّةَ» [صحيح] - [متفق عليه]

(146) – Од Ебу Муса ел-Ешари, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе ги клања бердејн (намазите сабах и икиндија), ќе влезе во Џенетот.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги поттикнал муслиманите да бидат истрајни во клањањето на „бердејн“ – сабах и икиндија намазите – и ја пренел радосната вест дека оној кој ги извршува навреме, со присуство во џемат и со целосно исполнување на нивните прописи, тие ќе бидат причина за неговото влегување во Џенетот.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на истрајноста во клањањето на сабах и икиндија намазите лежи во тоа што сабах намазот се извршува во време кога човекот најмногу ужива во сонот, додека икиндија намазот се клања во период кога човекот е најмногу зафатен со своите обврски. Оној кој е истраен во нивното клањање, со уште поголема посветеност ќе биде истраен и во останатите намази.
2. Сабах и икиндија намазите се наречени „бердејн“ затоа што сабах намазот се клања кога е свежината на ноќта, а

икиндија намазот кога е денот најсвеж. Иако икиндија намазот понекогаш се извршува во топлите периоди, тој е поподнослив од времето што му претходи. Ова именување на „бердејн“ може исто така да биде форма на општо именување, слично како што се користи терминот „две месечини“ (камеран) за Сонцето и Месечината.

(4198)

(147) - عَنْ جُنْدُبِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْقَسْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ صَلَّى صَلَاةَ الصُّبْحِ فَهُوَ فِي ذِمَّةِ اللَّهِ، فَلَا يَطْلُبَنَّكُمُ اللَّهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ، فَإِنَّهُ مَنْ يَطْلُبْهُ مِنْ ذِمَّتِهِ بِشَيْءٍ يَدْرِكْهُ، ثُمَّ يَكْبَهُ عَلَى وَجْهِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(147) – Рекол Џундуб бин Абдулах ел Касриј, радијаллаху анху: Аллаховиот пратеник, салалаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе го клања сабах намазот, ќе биде под Аллахова заштита, и немојте таа заштита од Аллах да ја проневерите, бидејќи тој што Аллах ќе го побара да одговара за таа проневера сигурно ќе го пронајде, а потоа ќе го фрли со лицето во цехенемскиот оган". " [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил дека тој што ќе го клања сабах намазот ќе биде под Аллаховата заштита, Тој ќе го чува и брани, и ќе му биде напомош.

После тоа, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, нè предупредува да не ја нарушуваме заштитата, со тоа што нема да го клањаме сабах намазот, или ги вознемируваме оние што го клањаат. Таквиот ја поништил претходната блискост, и заслужил тешка казна: Аллах да побара одговорност за запоставувањето на Неговите права, а кого Аллах ќе го побара има и да го најде, а потоа ќе го фрли со лицето надолу во Огинот.

Benefits from the Hadith:

1. Важноста и вредноста на утринската молитва.
2. Големо предупредување ако некој го спречи или му наштети на оној кој клања сабах намаз.
3. Возвишениот Аллах ќе му се одмазди на оној кој ги вознемирува Неговите добри робови.

(5435)

(148) – عن بريدة بن الحصيب رضي الله عنه أنه قال: بَكَّرُوا بِصَلَاةِ الْعَصْرِ، فَإِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَرَكَ صَلَاةَ الْعَصْرِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(148) – Од Бурејде бин ел Хусајб, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Побрзајте со икиндискиот намаз! Го слушнав Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, како вели: „Кој ќе го испушти икиндискиот намаз, делата веќе му пропаднаа.““ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè предупредува за намерното одложување на икиндискиот намаз, додека не истече неговото време. Оној што го прави тоа ќе ги загуби своите добри дела, и ќе му бидат бескорисни.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да внимаваме на икиндискиот намаз и да побрзаме да го клањаме овој намаз на почетокот на своето време.
2. Тешка закана за оној кој ќе го остави икиндискиот намаз. Да го пропуштиме овој намаз е полошо од пропуштањето на кој било друг намаз, бидејќи тој е средниот намаз, кој е

особено нагласен да се чува: „Чувајте го намазот (мо-лит-вата), особено средниот на-маз, и пред Аллах понизно стој-те.“

3. (Ел Бекаре: 238).

(6261)

(149) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيُصَلِّ إِذَا ذَكَرَهَا، لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ: {وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي} [طه: 14]». [صحيح] - [متفق عليه]

(149) – Од Енес ибн Малик, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе заборави некој намаз, нека го клања кога ќе се сети на него, затоа што нема друго искупување за тоа освен на тој начин.“ Потоа го рецитирал ајетот: „И извршувај го намазот за да Ме спомнуваш.“ (Та Ха, 14) [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Пратеникот Мухаммед, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека оној кој ќе заборави да изврши некој од задолжителните намази сè додека не помине неговото време, треба веднаш да го надомести и да го клања штом се сети на него.

Нема бришење или покривање на гревот од пропуштањето, освен ако муслиманот го изврши намазот кога ќе се сети. Аллах вели во Својата благородна Книга: „И извршувај го намазот за да Ме спомнуваш.“ (Та Ха, 14), односно: изврши го пропуштениот намаз кога ќе се сетиш на него.

Benefits from the Hadith:

1. Објаснување на важноста на намазот и неопходноста да не се занемарува неговото извршување и наклањување.

2. Не е дозволено намерно одложување на намазот надвор од неговото време без оправдана причина.
3. Обврска да се клања пропуштениот намаз за оној што заборавил кога ќе се сети, и за оној што спиел кога ќе се разбуди.
4. Обврска за клањање на пропуштените намази во моментот кога ќе се сети или разбуди, па дури и во забранетите времиња (кога е забрането клањањето).

(65088)

(150) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ أَثْقَلَ صَلَاةٍ عَلَى الْمُنَافِقِينَ صَلَاةُ الْعِشَاءِ وَصَلَاةُ الْفَجْرِ، وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِيهَا لَأَتَوْهَا وَلَوْ حَبَوًّا، وَلَقَدْ هَمَمْتُ أَنْ أَمُرَّ بِالصَّلَاةِ فَتَقَامَ، ثُمَّ أَمُرَّ رَجُلًا فَيُصَلِّيَ بِالنَّاسِ، ثُمَّ أَنْطَلِقَ مَعِيَ بِرِجَالٍ مَعَهُمْ حُزْمٌ مِنْ حَطَبٍ إِلَى قَوْمٍ لَا يَشْهَدُونَ الصَّلَاةَ، فَأَحْرَقَ عَلَيْهِمْ بُيُوتَهُمْ بِالنَّارِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(150) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина, најтешки намази за мунафиците се јација намазот и сабах намазот, но кога би знаеле какво (добро) има во нив, би доаѓале дури и ползејќи, и навистина, размислувајќи да наредам намазот да се воспостави, па да назначам човек кој ќе им биде имам на луѓето, а потоа да отидам со луѓе кои носат снопови дрва до оние кои не присуствуваат на намазот, па да им ги запалам нивните куќи.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, не известува за лицемерите и за нивната мрзеливост за присуството на намазите, особено вечерниот (јација) и утринскиот (сабах) намаз. Кога тие навистина, би ја знаеле вистинската вредност и награда за нивното присуство на овие намази во џемат, заедно со муслиманите, би

дошле на нив дури и ползејќи како дете што ползи на раце и колена.

. Пратеникот, саллаллаху алејхи ве селем, бил решен да нареди намазот да започне, а тој да назначи човек кој ќе ги предводи луѓето наместо него, потоа да тргне со група која ќе носи врзопи дрва до домовите на оние што не учествуваат во заеднички намаз (во џемат), за да ги запали нивните куќи, поради тежината на гревот што го направиле. Сепак, тој не го направил тоа, бидејќи во тие домови имаше жени, деца и други невини или оправдани лица (да не присуствуваат во џамија) кои немаа никаква вина.

Benefits from the Hadith:

1. Сериозноста на гревот на изостанување од заедничкиот намаз во џамијата.
2. Лицемерите со својот ибадет не целат на ништо друго освен на пофалби и стекнување углед, па затоа не доаѓаат на намаз освен кога ќе ги видат луѓето.
3. Големината на наградата за извршувањето на јација и сабах намазот во џемат, кои навистина заслужуваат да се дојде на нив, дури и ползејќи.
4. Редовното извршување на јација и сабах намазот е заштита од лицемерието, а изостанувањето од нив е својство на лицемерите.

(3366)

(151) – عن ابن عباس رضي الله عنهما: كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول بين السجدين: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وارْحَمْنِي، وعافني، واهْدِنِي، وارزُقني». [حسن بشواهده] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(151) – Ибн Абас, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, помеѓу две сеџди, велел: „Аллаху, прости ми, смилувај ми се, дај ми здравје, упати ме и нахрани ме!“ [حسن] [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد] - [بشواهده]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ја кажувал оваа дова со пет реченици, помеѓу две сеџди во намазот. А сето тоа нужно му е потребно на секој муслиман, бидејќи го опфаќа и овозветско и ахиретско добро. Барањето прошка и простувањето на гревот, барањето милост, спас од сомнежите, забранетите страсти, незнаењето и болеста. Дополнително, бараме упатство од Аллах кон вистината и постојаност во истата и на крајот бараме снабдување со верувањето, знаењето, добрите дела и халал имот.

Benefits from the Hadith:

1. Пропишано е оваа дова да ја кажуваме помеѓу двете сеџди во намазот.
2. Вредноста на оваа дова која содржи овоземното и ахиретско добро.

(10930)

(152) - عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: عَلَّمَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَفَّنِي بَيْنَ كَفَّيْهِ، التَّشَهُّدَ، كَمَا يُعَلِّمُنِي السُّورَةَ مِنَ الْقُرْآنِ: «التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

وفي لفظ لهما: «إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّلَامُ، فَإِذَا قَعَدَ أَحَدُكُمْ فِي الصَّلَاةِ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، فَإِذَا قَالَهَا أَصَابَتْ كُلَّ عَبْدٍ لِلَّهِ صَالِحٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنَ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(152) – Ибн Месуд, радијаллаху анху, пренесува: „Алаховиот пратеник, алејхи селам, ми го научи тешехудот, додека раката ми беше помеѓу неговите раце, како што ме подучуваше на сура од Куранот.

,Ет-техијату лиллахи вес-салавату вет-тајибату, ес-селаму алејке ејјухен-небију ве рахметуллахи ве берекатуху, ес-селаму алејна ве ала ибадилахис-салихин. Ешхеду ен ла илахе иллаллаху ве ешхеду енне Мухамеден абдуху ве ресулуху (Сите пофалби му припаѓаат на Аллах, благословите и добрите дела; мир над тебе, Веровеснику, и нека е Аллаховата милост и мир над тебе и над нас и добрите робови Аллахови. Сведочам дека нема вистински бог освен Аллах и сведочам дека Мухамед е Негов слуга и Негов Пратеник.)“ Во друг хадис на Бухари и Муслим стои: „Аллах е Селам, кога некој од вас ќе седне на тешехуд во намазот, нека каже: ,Ет-техијату лиллахи вес-салавату вет-тајибату, ес-селаму алејке ејјухен-небију ве рахметуллахи ве берекатуху, ес-селаму алејна ва ала ибадилахис-салихин‘, кога ќе го каже тоа, секој добар Аллахов слуга на небесата и на Земјата ќе биде поздравен со тој селам. ,Ешхеду ен ла илахе илалаху ве ешхеду енне Мухамеден абдуху ве Ресулуху‘, А потоа, нека го моли Аллах за што сака.“

[متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам го научил Ибн Месуд, радијаллаху анху, како да го изговара „етехијатот“ додека клањал намаз, неговата рака била во неговите две раце, за да го привлече вниманието на Ибн Месуд и на важноста на овој зикр како да е учење на сура од Куранот. Ова укажува на тоа дека Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, се грижел за изразите и значењата на овој зикр. И рече: „Ет-техијјату лиллахи“: а тоа е секој говор и дело кои упатуваат на големината, сето тоа Allah, Возвишениот, го заслужува. „Ес-селевату“: Тоа е општопозната молитва (намазот), било да е фарз или нафила, кои Му припаѓаат на Allah, Возвишениот. „Ет-тајџибату“: Тоа се зборови, постапки и убав опис кој упатува на совршенство, сето тоа му припаѓа на Allah, Возвишениот. „Ес-селаму алејке ејјухен-небијју ве рахметуллахи ве берекатуху“: Молиме за спас на Пратеникот од каква било нелагодност или несреќа, и да му се зголеми секое добро. „Ес-селаму алејна ве ала ибадиллахис-салихин“: Молитва за спас на тој што клања и за спас на секој добар Божји роб било да е на Земјата или на вишното небо. „Ешхеду ен ла илахе иллаллах“: Значи потврдувам, со потполна убеденост, дека нема друго божество кое може да се обожува освен Allah. „Ве енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху“: Потврдувам дека тој е роб и последен Пратеник.

Потоа Пратеникот, алејхи селам, го поттикнал клањачот да одбере молитви кои тој ги сака.

Benefits from the Hadith:

1. Тешехудот се чита на седење после направената последна сецда во секој намаз, и на седењето по вториот рекат во намазите кои имаат три или четири реката.
2. Обврска е да го кажеме „Ет-техијјату“ на седењето, но дозволено да кажуваме и други зборови кои се кажуваат

во оваа позиција, а кои се пренесуваат од Аллаховиот пратеник, алејхи селам.

3. Дозволено е да молиме во намаз за тоа што сакаме, освен ако се работи за грев.
4. Пофално е да се почне со самиот себе, кога сакаме да се молиме за некого.

(3096)

(153) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدْعُو وَيَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

وَفِي لَفْظٍ لِمُسْلِمٍ: «إِذَا فَرَعَ أَحَدُكُمْ مِنَ التَّشَهُّدِ الْآخِرِ، فَلْيَتَعَوَّذْ بِاللَّهِ مِنْ أَرْبَعٍ: مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(153) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, вели: Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, се молеше и го кажуваше следното: „Аллахумме инни е‘узу бике мин ‘азабил-кабри ве мин ‘азабин-нари ве мин фитнетил-махја вел-мемати ве мин фитнетил-месихид-деџтали“ (Аллаху, ја барам Твојата заштита од казната во гробот и од казната во пеколот, од искушенијата на животот и смртта и од искушенијата на лажниот Месија Деџал.)“ Во Муслим, се вели: „Кога некој од вас ќе биде на последниот тешехуд, нека побара од Аллах засолниште за четири работи: Казната на кабурот, искушението на животот, искушението на смртта и од злото на лажниот месија Деџал.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, барал заштита од Аллах од четири работи, после зикр на тешехуд-последното седење, а

пред да даде селам. И ни наредил на тој начин да бараме заштита од Аллах.

Прво: од казнувањето во гробот.

Второ: од казната на огинот, на Судниот ден.

Трето: од искушенијата на животот, како што се забранетите овосветски уживања, застранетите идеологии. И заштита од искушението на смртта, во моментот кога умираме, да не скршваме од верата ислам и традицијата, сунетот, или искушение во гробот, како што е испрашувањето кое ќе го спроведат двата мелека.

Четврто: искушението на лажниот месија Деџал кој ќе се појави кон крајот на светот, и со кого Аллах ќе ги стави на искушение луѓето, тој е посебно спомнат затоа што ќе биде големо искушение и многу луѓе ќе застранат од вистинскиот пат.

Benefits from the Hadith:

1. Ова е една од најсеопфатните и поважните дови, бидејќи содржи барање заштита од Аллах од злото и на овој и на идниот свет.
2. Потврда дека постои казнување во гробот и дека таа е вистина.
3. Опасноста на искушенијата и важноста да бараме заштита од Аллах, и да се молиме за спас од нив.
4. Потврдување дека Деџалот ќе се појави и дека ќе биде големо искушение.
5. Пофално е оваа дова да ја кажуваме на последното седење-тешехуд.
6. Пожелно е да се помолиме (да направиме дова) после секое направено добро дело.

(154) - عَنْ مَعْدَانَ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ الْيَعْمَرِيِّ قَالَ: لَقِيتُ ثُوبَانَ مَوْلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقُلْتُ: أَخْبِرْنِي بِعَمَلٍ أَعْمَلُهُ يُدْخِلُنِي اللَّهُ بِهِ الْجَنَّةَ؟ أَوْ قَالَ قُلْتُ: بِأَحَبِّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ، فَسَكَتَ. ثُمَّ سَأَلْتُهُ فَسَكَتَ. ثُمَّ سَأَلْتُهُ الثَّالِثَةَ فَقَالَ: سَأَلْتُ عَنْ ذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: «عَلَيْكَ بِكَثْرَةِ السُّجُودِ لِلَّهِ، فَإِنَّكَ لَا تَسْجُدُ لِلَّهِ سَجْدَةً، إِلَّا رَفَعَكَ اللَّهُ بِهَا دَرَجَةً، وَحَظَّ عَنْكَ بِهَا حَظِيئَةً» قَالَ مَعْدَانُ: ثُمَّ لَقِيتُ أَبَا الدَّرْدَاءِ فَسَأَلْتُهُ فَقَالَ لِي: مِثْلَ مَا قَالَ لِي: ثُوبَانُ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(154) – Од Мадан бин Ебу Талха ел-Ја‘мери се пренесува дека рекол: Се сретнав со Севбан, ослободениот роб на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и го прашав: „Каж ми дело кое, ако го практикувам, Аллах ќе ме внесе во Џенетот?“ Или реков: „Кое е најомиленото дело кај Аллах?“ Тој молчеше. Го прашав повторно, но тој пак молчеше. Кога го прашав по третпат, тој ми рече: „Го прашав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, за истото и тој ми одговори:

Често паѓај му ничкум на сецда на Аллах, бидејќи секоја сецда што ќе Му ја направиш Нему, Тој ќе те воздигне за еден степен и ќе ти избрише еден грев.“

Мадан продолжи: „Потоа се сретнав со Ебу Дерда и го прашав за истото, и тој ми одговори исто како што ми одговори Севбан.““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бил прашан за делото кое е причина за влегувањето во Џенетот или за најомиленото дело кај Аллах.

Тогаш тој, салаллаху алејхи ве селем, му одговорил на тој што го поставил прашањето:

„Практикувај често паѓање на сецда во намазот, бидејќи секоја сецда што ќе ја направиш за Аллах, Тој ќе те воздигне за еден степен и ќе ти избрише еден грев.“

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за муслиманот да биде истраен во извршувањето на намазот, фарз и нафила намазите, бидејќи сецдите се составен дел од намазот.
2. Објаснување на разбирањето и знаењето за верата кои ги поседувале асхабите и кои знаеле дека Џенетот не може да се постигне – после Аллаховата милост – освен преку дела.
3. Сецдата во намазот е една од најголемите причини за воздигнувањето на степените и за простувањето на гревовите.

(3732)

(155) – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا صَلَاةَ بِمَحْضَرَةِ الطَّعَامِ، وَلَا هُوَ يُدَافِعُهُ الْأَخْبَثَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(155) – Се пренесува дека Аиша, радијаллаху анха, рекла: „Го слушнав Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Нема намаз во присуство на храна, ниту додека човекот се воздржува од природните потреби (од големата и малата нужда).““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранил да се извршува намаз во присуство на храна кон која копнее душата на оној кој клања и срцето му е насочено кон неа.

Исто така, тој забранил да се извршува намаз додека човекот се воздржува од двете физиолошки потреби, мокрење и измет, бидејќи ќе биде преокупиран со ослободувањето од таа непријатност.

Benefits from the Hadith:

1. Пред да започне со намазот, верникот треба да отстрани сè што може да му го одвлече вниманието за време на намазот.

(3088)

(156) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَمَّا يَخْشَى أَحَدَكُمْ - أَوْ: لَا يَخْشَى أَحَدَكُمْ - إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ قَبْلَ الْإِمَامِ، أَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ رَأْسَهُ رَأْسَ حِمَارٍ، أَوْ يَجْعَلَ اللَّهُ صُورَتَهُ صُورَةَ حِمَارٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(156) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Зарем никој од вас не се плаши кога ќе ја крене главата пред имамот, Аллах да не ја претвори неговата во глава на магаре или да го направи неговиот изглед во изглед на магаре?!“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни ја објаснил големата закана која се однесува на оној што ќе ја крене главата пред да го направи тоа имамот. Аллах може да му ја претвори главата во глава на магаре или да му го искриви изгледот и да изгледа како магаре.

Benefits from the Hadith:

1. Тој што клања зад имамот може да се најде во четири состојби, од кои три се забранети, а тие се: да побрзаме

пред имамот, паралелно да ги правиме движењата, и да клаѓаме одложено. Пропишано е да се следи имамот.

2. Обврска на оној што клаѓа зад имамот е да го следи имамот во движењето во намазот.
3. Заканата дека ќе му биде променет изгледот на тој што ја подига главата пред да ја подигне имамот, во изглед на магаре е од можен карактер.

(3086)

(157) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا شَكَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ، فَلَمْ يَدْرِ كَمْ صَلَّى ثَلَاثًا أَمْ أَرْبَعًا، فَلْيُطْرَحِ الشَّكُّ، وَلْيَبْنِ عَلَى مَا اسْتَيْقَنَ، ثُمَّ يَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ يُسَلَّمَ، فَإِنْ كَانَ صَلَّى خَمْسًا شَفَعْنَ لَهُ صَلَاتَهُ، وَإِنْ كَانَ صَلَّى إِتِمَامًا لِأَرْبَعٍ كَانَتْ تَرْغِيمًا لِلشَّيْطَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(157) – Ебу Сеид ел Худри, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога некој од вас ќе се посомнева во својот намаз и не е сигурен дали клаѓал три или четири рекати, нека го отфрли сомнежот и нека се потпре на она за што е сигурен. Потоа, нека направи две сејди пред да го предаде селамот. Ако клаѓал пет рекати, тие ќе го направат неговиот намаз парен, а ако клаѓал четири рекати, тие ќе бидат понижување за шејтанот.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека ако клаѓачот се посомнева во својот намаз и не знае дали клаѓал три или четири рекати, треба да го отфрли сомнежот за дополнителниот рекат и да се потпре на бројот за кој е сигурен. Во тој случај, ќе смета дека клаѓал три рекати, па ќе додаде уште еден

за да го заврши четвртиот, а потоа ќе направи две сехви сецди пред да го предаде селамот.

Ако навистина клањал четири рекати, додавањето на уште еден рекат го прави намазот пет рекати, а двете сехви сецди служат како замена за дополнителниот рекат, со што намазот станува парен, а не непарен. Ако, пак, навистина клањал три рекати и додаде четврт, тогаш ја исполнил својата должност без да има недостаток ниту вишок.

Двете сехви сецди се понижување за шејтанот и го оддалечуваат од неговата цел, бидејќи тој се обидува да го збунува клањачот и да му го наруши намазот. Намазот на човекот, сепак, станува целосен кога ќе ја следи Аллаховата наредба за правење сецда, нешто што Иблис одбил да го направи кога му било наредено да му направи сецда на Адем, алејхи селам.

Benefits from the Hadith:

1. Ако клањачот се посомнева во својот намаз и не може да преовлада ниту една можност, треба да го отфрли сомнежот и да се потпре на она што е сигурно, односно на помалиот број рекати. Потоа, ќе го заврши својот намаз, ќе направи две сехви сецди пред да го предаде селамот и дури потоа ќе го предаде селамот.
2. Овие две сехви сецди служат како средство за дополнување на намазот и како начин за одбивање на шејтанот, оставајќи го поразен, понижен и оддалечен од неговата цел.
3. Сомнежот што се споменува во хадисот се однесува на несигурноста без преовладување на која било можност. Ако постои претпоставка и преовладување на една опција, тогаш треба да се постапи според неа.

4. Се нагласува значењето на борбата против сомнежите и нивното одбивање преку следење на шеријатските прописи.

(11231)

(158) - عَنْ وَابِصَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى رَجُلًا صَلَّى وَخْدَهُ خَلْفَ الصَّفِّ، فَأَمَرَهُ أَنْ يُعِيدَ صَلَاتَهُ. [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(158) – Вабиса, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, видел човек како клања сам зад сафот и му наредил да го повтори намазот. [حسن] - [رواه] [أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, видел човек како клања сам зад сафот и му наредил да го повтори намазот, бидејќи во таква состојба неговиот намаз не бил исправен.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за рано доаѓање на заедничкиот намаз и заземање место во првите редови, како и предупредување да не се клања сам зад сафот, за да не стане намазот невалиден.
2. Ибн Хаџер рекол: „Ако некој го започне намазот сам зад сафот, а потоа се придружи на сафот пред да се исправи од руку, не треба да го повтори намазот, како што се спомнува во хадисот на Ебу Бекрех. Но, ако не постапи така, тогаш мора да го повтори намазот според општото значење на хадисот на Вабиса.“

(11303)

(159) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: ذُكِرَ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلٌ نَامَ لَيْلَهُ حَتَّى أَصْبَحَ، قَالَ: «ذَاكَ رَجُلٌ بَالَ الشَّيْطَانُ فِي أُذُنَيْهِ، أَوْ قَالَ: فِي أُذُنِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(159) – Абдулах бин Месуд, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: Беше спомнат човек пред Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кој преспал цела ноќ сè до разденување. Тогаш пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рече: „Тоа е човек во чие уво шејтанот се измокрил,“ или рече: „во неговите уши.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Пред Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бил спомнат човек кој спиел сè до разденување и изгрејсонце, и не станал за задолжителниот сабах намаз. Тогаш пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рече: „Тоа е човек во чие уво шејтанот се измокрил.“

Benefits from the Hadith:

1. Непожелно е да се остава ноќниот намаз, а тоа се случува поради шејтанот.
2. Потребно е да се внимава на шејтанот, кој му застанува на човекот на секој пат за да го оддалечи од покорноста кон Возвишениот Аллах.
3. Ибн Хаџер рекол: Зборовите „не станал за намаз“ се однесуваат на намазот воопшто, но може да значат и конкретен намаз, било да е тоа ноќниот или пропишаниот намаз.

4. Ет-Тиби рекол: Посебно е спомнато увото, иако окото е повеќе поврзано со сонот, како навестување на тежината на сонот, бидејќи слухот е основниот фактор за будење. А споменувањето на мокрењето е затоа што тоа најлесно продира во шуплините и најбрзо се шири низ вените, предизвикувајќи мрзеливост во целото тело.

(3714)

(160) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «خَيْرُ يَوْمٍ طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، فِيهِ خُلِقَ آدَمُ، وَفِيهِ أُدْخِلَ الْجَنَّةَ، وَفِيهِ أُخْرِجَ مِنْهَا، وَلَا تَقُومُ السَّاعَةُ إِلَّا فِي يَوْمِ الْجُمُعَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(160) – Од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Најдобриот ден во кој изгреало Сонцето е петокот. На тој ден е создаден Адем, на тој ден бил внесен во Џенетот и на тој ден бил изведен од него. Исто така, и Судниот ден ќе настапи во петок.“
[صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, известува дека најдобриот ден во кој изгреало Сонцето е петокот. Меѓу неговите посебни одлики се тоа што Аллах го создал Адем, алејхи селам, токму на тој ден, на тој ден влегол во Џенетот, и на тој ден бил изведен од него и бил спуштен на Земјата. Исто така, Судниот ден ќе настапи во петок.

Benefits from the Hadith:

1. Одликата на петокот во однос на останатите денови од неделата.

2. Во петок се поттикнува на извршување повеќе добри дела со цел да се придобие милоста на Возвишениот Аллах и истовремено да се избегне Неговата казна.
3. Што се однесува до одликите на петокот споменати во хадисот, некои велат дека тие не се наведени исклучиво за да се истакне неговата вредност, бидејќи протерувањето на Адем од Џенетот и Судниот ден не се сметаат за вредности. Од друга страна, има алими кои велат дека и тие се вредности, бидејќи протерувањето на Адем беше причина за постоењето на неговото потомство, меѓу кои се пратениците, веровесниците и добрите луѓе. Судниот ден, пак, ќе биде причина за забрзување на наградата за добрите и за добивање на почестите кои Аллах им ги подготвил.
4. Исто така, за петокот се споменуваат и други одлики кои не се наведени во овој хадис, како на пример дека во него беше прифатено покајанието на Адем, во него преселил од овој свет, и во него постои момент кога верникот, додека дови, побара нешто од Аллах, Тој ќе му го даде.
5. Најдобриот ден во годината е денот на Арафат, а според други мислења – денот на курбанскиот бајрам. Најдобриот ден во неделата е петокот, а најдобрата ноќ е ноќта на кадр.

(161) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ اغْتَسَلَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ غُسْلَ الْجَنَابَةِ ثُمَّ رَاحَ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَدَنَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الثَّانِيَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَقَرَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الثَّالِثَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ كَبْشًا أَقْرَنَ، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الرَّابِعَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ دَجَاجَةً، وَمَنْ رَاحَ فِي السَّاعَةِ الْخَامِسَةِ، فَكَأَنَّمَا قَرَّبَ بَيْضَةً، فَإِذَا خَرَجَ الْإِمَامُ حَضَرَتْ الْمَلَائِكَةُ يَسْتَمِعُونَ الذِّكْرَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(161) – Од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе се избања во петок како што се бања после ценабет, а потоа порано тргне во џамија, ќе биде награден како да жртвувал камила. Кој ќе тргне во вториот час, ќе биде награден како да жртвувал крава. Кој ќе тргне во третиот час, како да жртвувал овен со рогови. Кој ќе тргне во четвртиот час, како да жртвувал кокошка. А кој ќе тргне во петтиот час, како да жртвувал јајце. А кога имамот ќе почне со хутбата, мелеците пристапуваат и го слушаат потсетувањето.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува за вредноста на раното одење на џума намаз. Времето на раното одење започнува од изгрејсонцето и трае сè до доаѓањето на имамот, што претставува временски период од пет часа. Овој период е поделен на пет делови според времето помеѓу изгрејсонцето и моментот кога имамот ќе пристигне и ќе се качи на минберот за хутбата:

Прво: Кој ќе се искапи целосно, како што се капи после ценабет, и ќе тргне кон џамијата во првиот час, ќе биде награден како да дал како садака камила.

Второ: Кој ќе тргне во вториот час, ќе биде награден како да дал садака крава.

Трето: Кој ќе тргне во третиот час, ќе биде награден како да дал садака овен со рогови.

Четврто: Кој ќе тргне во четвртиот час, ќе биде награден како да дал садака кокошка.

Петто: Кој ќе тргне во петтиот час, ќе биде награден како да дал садака јајце.

А кога имамот ќе излезе за да ја одржи хутбата, мелеците што седеле кај вратите и ги запишувале оние кои први дошле во џамијата престануваат да пишуваат и се придружуваат на собирот за да ја слушаат хутбата и потсетувањето.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за бањање во петок пред одење на џума намаз.
2. Вредноста на раното одење на џума намаз уште од првите часови на денот.
3. Поттик за брзање во правењето добри дела.
4. Присуството на мелеците на џума намазот и нивното слушање на хутбата.
5. Мелеците стојат на вратите на џамиите и ги запишуваат оние што доаѓаат на џума намаз, според редоследот на нивното пристигнување.
6. Ибн Реџеб рекол: „Зборовите: „Кој ќе се избања во петок, а потоа ќе тргне (кон џамијата)“ укажуваат на тоа дека препорачаното време за петочното капење започнува со зората и трае сè до одењето на џума намаз.“

(5393)

(162) - عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»، قَالَ الْوَلِيدُ: فَقُلْتُ لِلْأَوْزَاعِيِّ: كَيْفَ الْأَسْتِغْفَارُ؟ قَالَ: تَقُولُ: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(162) – Од Севбан, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, кога завршуваше со намазот, трипати бараше прошка од Аллах, а потоа кажуваше: „О Аллах, Ти си Селам и од Тебе е селамот, благословен си Ти, О Сопственику на големината и благородноста.“ Велид рекол: „Го прашав Евзаи за тоа како да побарам прошка од Аллах, а тој ми рече: „Изговарај: Естагфирулах, естагфирулах.““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Кога Аллаховиот пратеник, алејхи селам, завршуваше со намазот, кажуваше: Естегфируллах, естегфируллах, естегфируллах.

Потоа го величаше Господарот велејќи: „Аллаху мој, Ти си Селам (Мир) и ти даваш селам (мир), благословен си Ти, Сопственику на големината и благородноста.“ Аллах е Селам, т.е. Тој има совршени својства и е далеку од каков било недостаток или мана. Од Него, и од никој друг, Славен нека е, бараме спас од сите зла на овој и на идниот свет. Тој го поседува доброто на овој и на другиот свет. Нему му приличи и е сопственик на големината и благородноста.

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е да бараме прошка за гревовите веднаш по намазот и тоа да го правиме почесто.

2. Пофално е да бараме прошка за гревовите, како надополнување на недостатоците и пропустите во ибадетите.

(10947)

(163) – عَنْ أَبِي الزُّبَيْرِ قَالَ: كَانَ ابْنُ الزُّبَيْرِ يَقُولُ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ حِينَ يُسَلِّمُ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ التَّعَمُّةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ» وَقَالَ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَهْلُلُ بِهِنَّ دُبُرَ كُلِّ صَلَاةٍ». [صحيح] -

[رواه مسلم]

(163) – Од Ебу Зубејр, е пренесено дека кажал: „Ибн Зубејр го кажуваше овој зикр по секој намаз после давање на селам: „Нема вистинско божество освен Аллах, Единствениот, Кој нема партнери, Нему Му припаѓа сета моќ и секоја благодарност и Тој може да направи сè. Нема состојба ниту сила освен таа на Аллах, нема друго божество освен Аллах, Ние Му се поклонуваме Само на Аллах, Нему Му припаѓа секоја благодат, почит и секоја убава пофалба. Нема друго вистинско божество освен Аллах. Искрено му ја исповедаме нашата вера, дури и ако тоа го мразат неверниците. (Ла илахе илаллаху вехдеху ла шерике леху, лехул-мулку ве лехул-хамду ве хуве 'ала кули шеј'ин кадир, ла хавле ве ла куввете илла биллах, ла илахе илаллаху ве ла на'буду ила ијјаху, лехун-ни'мету ве лехул-фадлу ве лехус-сена'ул-хасен, ла илахе илаллаху мухлисине лехуд-дин ве лев керихел-кафирун)“ Ибн Зубеир рече: „Алаховиот Пратеник, алејхи селам, го кажуваше овој зикр после секој намаз.““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, го кажуваше овој зикр после секој пропишан намаз, а неговото значење е:

„Ла илахе иллаллах“, значи нема вистинско божество кое се обожува освен Аллах.

„Вахдеху ла шерике леху“, значи: Му нема рамен и истоветен во Неговиот „улухијет“-божественост, ниту во „рубубијет“-господарење, ниту во Неговите совршени својства и имиња.

„Лехул-мулку“, значи: Тој ја има апсолутната моќ која опфаќа сè, Господар е на небесата и Земјата и на сето она што е помеѓу нив.

„Ве лехул-хамду“, значи: дека Тој го поседува апсолутното совршенство, Тој е пофален со совршенство, Во секоја ситуација Го величаме и Го сакаме, и во благосостојба и при потешкотии.

„Ве хуве ала кулли шеј'ин кадир“, Неговата моќ е апсолутна и потполна во секој аспект, ништо не може да Го спречи, ниту да Му се спротивстави во која било работа.

„Ла хавле ве ла куввете илла биллах“, значи: нема промена на каква било состојба, од правење грев кон покорноста Нему, ниту има сила освен таа на Аллах. Тој помага и врз Него се потпираме.

„Ла илахе иллаллах, ве ла на'буду илла ијјах“ е потврда на значењето на „улухијетот“ и негирање на многубоштвото, исто така и дека само Тој смее да се обожува и никој друг.

„Лехун-ни'мету ве лехул-фадлу“: Тој ги создава и ги поседува богатите, и ги распределува кому Тој сака од Неговите робови.

„Ве лехус-сенаул-хасену“: Нему Му припаѓа убавата пофалба: тој е величан во Неговото битие, во Неговите особини, во Неговите дела и Неговите благодати и во секоја состојба.

„Ла илахе иллаллах, мухлисине лехуд-дин“, т.е. Го сметаме за Единствен, искрени сме во тоа и далеку сме од лицемерието во покорноста кон Аллах.

„Ве лев керихел-кафирун“, значи: постојани во верувањето во Аллах, во правење на богоугодни дела, па макар тоа да го мразат неверниците.

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е секојдневно да го повторуваме овој зикр после секој пропишан намаз.
2. Муслиманот се гордее со својата вера и јавно ги манифестира верските обреди, макар тоа да го мразат неверниците.
3. Кога во хадисот се наведува изразот „по намазот“ – ако е зикр, тогаш во основа се кажува после селамот, а ако е дова, тогаш се кажува пред давањето селам.

(6203)

(164) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ سَبَّحَ اللَّهَ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَحَمِدَ اللَّهَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَكَبَّرَ اللَّهَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، فَتِلْكَ تِسْعَةٌ وَتِسْعُونَ، وَقَالَ: تَمَامَ الْمِائَةِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ غُفِرَتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(164) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Секој кој после секој намаз ќе изговори, субханаллах триесет и три пати, елхамдулиллах триесет и три пати и Аллаху екбер триесет и три пати — што вкупно изнесува деведесет и девет, а за стотиот ќе рече: Ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике лех, лехул мулку ве лехул хамду, ве хуве ала кулли шеј-ин кадир — ќе му бидат простени гревовите, дури и ако се многубројни како морската пена.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека оној кој после завршувањето на задолжителниот намаз ќе изговори:

Триесет и три пати „субханаллах“, што значи негирање дека Аллах има каков било недостаток.

Триесет и три пати „елхамдулиллах“, што претставува пофалба на Аллах со Неговите совршени атрибути, изразувајќи љубов и величење кон Него.

Триесет и три пати „Аллаху екбер“, што значи дека Аллах е најголем и највозвишен од сè друго.

А за стотиот пат ќе рече: „Ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике лех, лехул мулку ве лехул хамду, ве хуве ала кулли шеј-ин кадир“, што значи: „Нема друг вистински бог достоин за обожување освен Аллах, Единствениот, Кој нема партнер. Нему му припаѓа владеењето и сета пофалба и Тој е Семоќен.“

Оној кој го изговори ова, неговите гревови ќе бидат избришани и простени, дури и ако се многубројни како белата пена што се појавува на морето при неговото бранување и разбивање.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е овој зикр да се изговара по завршувањето на задолжителните намази.
2. Овој зикр е причина за простување на гревовите.
3. Големината на милоста, добрината и прошката на Возвишениот Аллах.
4. Овој зикр е причина за простување на гревовите, при што се мисли на искупување на малите гревови, додека големите гревови можат да се искупат само преку искрено покајание.

(10948)

(165) – عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ لَمْ يَمْنَعْهُ مِنْ دُخُولِ الْجَنَّةِ إِلَّا أَنْ يَمُوتَ». [صحيح] - [رواه النسائي في الكبرى]

(165) – Ебу Умаме, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе го рецитира Ајетул-Курсиј после секој задолжителен намаз, нема да го спречи од влезот во Џенетот освен смртта.“ [صحيح] - []

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известил дека оној кој ќе го рецитира Ајетул-Курсиј по завршувањето на задолжителниот намаз, ништо нема да го спречи да влезе во Џенетот освен смртта. Ајетул-Курсиј се наоѓа во сурата Ел-Бекаре

и гласи: „Аллах е, нема друг бог освен Него, Живиот и Самоопстојувачкиот Одржувател! Не Го обзема ни дремка ни сон! Негово е тоа што е на небесата и на Земјата! Кој може кај Него да се зазема освен со Негова дозвола?! Тој знае што било пред и што ќе биде по нив, и тие не можат да опфатат од Неговото знаење, освен колку што Тој сака! Неговиот Курсиј ги опфаќа и небесата и Земјата, и Нему не Му е тешко да ги одржува! Тој е Севишниот, Величествениот!“ (Ел Бекаре, 255)

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на овој благословен ајет произлегува од неговата содржина, која ги опфаќа возвишените имиња и совршените атрибути на Аллах.
2. Препорачливо е овој величествен ајет да се рецитира по секој задолжителен намаз.
3. Добрите дела се причина за влез во Џенетот.

(10950)

(166) - عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: حَفِظْتُ مِنَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ رَكَعَاتٍ: رَكَعَتَيْنِ قَبْلَ الظُّهْرِ، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَهَا، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَ الْمَغْرِبِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكَعَتَيْنِ بَعْدَ الْعِشَاءِ فِي بَيْتِهِ، وَرَكَعَتَيْنِ قَبْلَ صَلَاةِ الصُّبْحِ، وَكَانَتْ سَاعَةً لَا يُدْخَلُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيهَا، حَدَّثَنِي حَفْصَةُ أَنَّهَا إِذَا أَدَّى الْمُؤَدُّنَ وَطَلَعَ الْفَجْرُ صَلَّى رَكَعَتَيْنِ، وَفِي لَفْظٍ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُصَلِّي بَعْدَ الْجُمُعَةِ رَكَعَتَيْنِ. [صحيح] - [متفق عليه بجميع رواياته]

(166) – Ибн Омер, радијаллаху анху, пренесува: „Запомнив од Аллаховиот пратеник, алејхи селам, десет рекати: два реката пред и два реката по пладневниот намаз, два реката по вечерниот (акшам) намаз во неговата кука, два реката по јација намаз во неговата кука и два реката пред сабах намаз. Имаше и време кога никој не влегуваше кај Аллаховиот пратеник, Хафса ми кажуваше дека тој кога муезинот повикуваше на намаз и кога настапуваше зората, клањаше два реката.“ Во друг хадис е наведено дека Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, клањаше после цума намаз два реката. [متفق عليه بجميع رواياته] - [صحيح]

Објаснување:

Абдулах бин Омер, радијаллаху анху, ни објаснува дека запомнил нафиле намази од Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, и тие биле десет рекати, кои уште се нарекуваат и потврдени сунети. Два реката пред пладне намаз, и два после него, два реката после акшам намаз кои ги клањал дома, и два реката после јација намаз исто ги клањал дома, пред сабах намаз клањал два реката, тоа се вкупно десет рекати. А на цума намазот клањал два реката после фарзот.

Benefits from the Hadith:

1. Пожелно е да ги клањаме овие сунети, и да истраеме во нивното клањање.

2. Пофално е сунет намазот да го клањаме дома.

(3062)

(167) – عن عائشة أم المؤمنين رضي الله عنها: أن النبي صلى الله عليه وسلم كان لا يدع أربعاً قبل الظهر ورَكَعتين قبل الغَدَاة. [صحيح] - [رواه البخاري]

(167) – Мајката на верниците, Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, никогаш не ги пропуштал четирите рекати пред пладневниот намаз и двата рекати пред сабахот. [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, известила дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, редовно ги клањал нафилите во нејзиниот дом и никогаш не ги пропуштал четирите рекати пред пладневниот намаз, кои ги завршувал со два селама, и двата реката пред сабах намазот.

Benefits from the Hadith:

1. Пожелно е редовно да се клањаат четирите рекати пред пладневниот намаз и двата реката пред сабах намазот.
2. Најдобро е нафилите да се клањаат во домот, и токму затоа Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, го пренесувала ова.

(11249)

(168) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُعَفَّلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلَاةٌ، بَيْنَ كُلِّ أَذَانَيْنِ صَلَاةٌ» ثُمَّ قَالَ فِي الثَّالِثَةِ: «لِمَنْ شَاءَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(168) – Абдулах бин Мугафел, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Помеѓу двата езана има намаз, помеѓу двата езана има намаз.“ А при третото повторување, додал: „За оној кој сака.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека помеѓу секој езан и икамет има нафила намаз. Ова го повторил трипати, а при третото повторување нагласил дека тоа е препорачливо за оној кој сака да клања.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е да се клања нафила намаз помеѓу езанот и икаметот.
2. Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, често повторувал нешто повеќепати за подобро да допре до слушателите и за да ја истакне важноста на тоа што го кажува.
3. Под „два езана“ се мисли на езанот и икаметот. Овој начин на изразување е вообичаен во арапскиот јазик за нагласување, слично како што се користи изразот „две месечини“ за Сонцето и Месечината или „двајцата Омери“ за Ебу Бекр и Омер.
4. Езанот го означува настапувањето на времето за намаз, додека икаметот го означува повикот за започнување на намазот.

(169) – عَنْ أَبِي قَتَادَةَ السَّلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَرْكَعْ رَكَعَتَيْنِ قَبْلَ أَنْ يَجْلِسَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(169) – Од Ебу Катаде Ес-Селемиј, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога некој од вас ќе влезе во џамија, нека клања два реката пред да седне.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, го поттикнал секој што ќе влезе во џамија — во кое било време и со каква било намера — да клања два реката пред да седне.

Овие два реката се нарекуваат „Техијјат ал-месцид“ (поздрав на џамијата)

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е да се клањаат две реката, како поздрав кон џамијата, пред да се седне.
2. Оваа наредба се однесува на оној кој има намера да седне во џамијата, а не на оној што само ќе влезе и ќе излезе без да седне.
3. Ако некој влезе во џамијата и ги најде луѓето како веќе клањаат, тој ќе му се приклучи на намазот — тогаш тој е ослободен од обврската да ги клања два реката (техијјат ал-месцид).

(65091)

(170) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ: أَنْصِتْ، يَوْمَ الْجُمُعَةِ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَعَنْتَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(170) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Ако му речеш на твојот другар: „Молчи!“ во петок, додека имамот држи хутба, тогаш си направил престап.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека едно од обврзувачките правила за оној кој присуствува на петочната хутба е должноста да го слуша хатибот, со цел да размислува за поуките и советите. И оној кој ќе прозбори, дури и најмалку, додека имамот ја држи хутбата – па ќе му рече на другиот: „Молчи“ или „Слушај“ – ја губи вредноста и потполноста на наградата од џума намазот.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е зборувањето за време на слушањето на хутбата, дури и ако тоа е со цел за спречување на нешто лошо, возвраќање на селамот или поздравувањето на оној што кивнал (да му кажеш: „Јерхамукаллах“).
2. Од ова се иззема оној кој му се обраќа на имамот или на кого му се обраќа имамот.
3. Дозволено е зборувањето меѓу двете хутби доколку има потреба.
4. Ако се спомене Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, додека имамот држи хутба, тогаш ќе упатиш салават и селам на него, но тивко, исто така и кажувањето „амин“ на довата (на хатибот).

(171) - عن عمران بن حصين رضي الله عنه قال: كَانَتْ بِي بَوَاسِيرُ، فَسَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الصَّلَاةِ، فَقَالَ: «صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

[صحيح] - [رواه البخاري]

(171) – Имран бин Хусајн, радијаллашу анху раскажува: Боледував од хемороиди па го прашав Аллаховиот пратеник, салаллашу алејхи ве селем, а тој ми одговори: „Клањај стоечки, а ако не можеш тогаш седејќи, а ако не можеш тогаш легнат на страна.“

[صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни појаснил дека основниот начин на извршување на намазот е во стоечка положба. Ако човекот не може да го направи тоа, тогаш нека се моли седејќи, а ако не може на тој начин, тогаш нека клања легнат на страна.

Benefits from the Hadith:

1. Должноста да се клања не престанува сè додека човекот е свесен и не ја згубил свеста и разумот, но може зависно од одредени ситуации, различно да се практикува.
2. Исламот е лесна и толерантна вера, бидејќи човекот прави богоугодни дела според неговите можности.

(172) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيَمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(172) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Еден намаз извршен во оваа моја џамија е подобар од илјада намази во која било друга џамија, освен во Месџид ал-Харам (Ќаба).“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

„Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, ја појаснил вредноста на намазот во неговата џамија, и дека таа е повредна од илјада намази во која било друга џамија на Земјата, освен џамијата во Мека, каде намазот е повреден од намазот во неговата, салаллаху алејхи ве селем, џамија.“

Benefits from the Hadith:

1. Умножување на наградата за намазот во Месџид ал-Харам и Месџид ан-Набави (Пратениковата џамија).
2. Намазот во Месџид ал-Харам (Ќаба) е подобар од сто илјади намази во која било друга џамија.

(65090)

(173) – عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ لَبِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ عُثْمَانَ بْنَ عَفَّانَ أَرَادَ بِنَاءَ الْمَسْجِدِ فَكَرَهُ النَّاسُ ذَلِكَ، وَأَحَبُّوا أَنْ يَدْعُوهُ عَلَى هَيْئَتِهِ، فَقَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ بَنَى مَسْجِدًا لِلَّهِ بَنَى اللَّهُ لَهُ فِي الْجَنَّةِ مِثْلَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(173) – Од Махмуд ибн Лебид, радијаллаху анху, се пренесува дека Осман ибн Афан, радијаллаху анху, сакал да ја прошири и обнови џамијата (на Аллаховиот Пратеник, алејхис-селем), но на некои луѓе не им се допаднало тоа и повеќе сакале таа да остане во својата оригинална форма. Тогаш тој рекол: „Го слушнав Пратеникот ﷺ како вели: „Кој ќе изгради џамија за Аллах, Аллах ќе му изгради слична на неа во Џенетот.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Осман ибн Афан, радијаллаху анху, сакал да ја обнови Пратеничката џамија и да ја изгради во подобра состојба отколку што била претходно. Но, на луѓето тоа не им се допаѓало, бидејќи тоа ќе значело промена на изгледот што го имала џамијата за време на животот на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем. Џамијата тогаш била изградена од земјени тули, а покривот ѝ бил од палмини гранки. Осман, пак, сакал да ја изгради од камен и малтер.

Затоа Осман, радијаллаху анху, им објаснил дека слушнал од Пратеникот салаллаху алејхи ве селем, дека рекол:

„Кој ќе изгради џамија барајќи го Аллаховото задоволство, а не за покажување или стекнување углед, Аллах ќе му даде најдобра награда со ист вид на дело — ќе му изгради слична на неа во Џенетот.“

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за изградба на џамии и вредноста на тоа дело

2. Проширувањето и обновувањето на џамијата влегуваат во вредноста на изградба на џамија.
3. Важноста на искреноста кон Аллаh ﷻ во сите дела.

(65089)

(174) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا تَقَصَّتُ صَدَقَةً مِنْ مَالٍ، وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا، وَمَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(174) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Богатството не се намалува со давањето милостина, а Аллах за опростувањето кое ќе го направи робот само ќе му го зголеми угледот, и никој нема да се понизи заради Аллах, а да не биде воздигнат од Него." [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни појаснува дека милостината не го намалува имотот, туку го брани од несреќа, и дека Аллах ќе му надокнади на сопственикот со големо добро, па имотот ќе биде зголемен, а не намален.

Опростување, иако има можност да се освети или да возврати, на човекот само ќе му ги зголеми угледот и возвишеноста.

Нема таков, којшто се понизил заради Аллах, а не заради страв, учтивост или заради некоја корист, а да не биде награден со почит и возвишеност.

Benefits from the Hadith:

1. Доброто и спасот се во практикувањето на исламското законодавство и правењето на добри дела, иако некои луѓе го мислат спротивното.

(175) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «قَالَ اللَّهُ: أَنْفَقَ يَا ابْنَ آدَمَ أَنْفَقْ عَلَيْكَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(175) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Аллах рекол: „Давај (помагај), о сине на Адем, па ќе ти биде дадено (ќе ти се помогне).“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека Возвишениот Allah рекол: „Сине Адамов (човеку), давај од твојот имот – она што ти е задолжително-фарз или пофално-мустехаб – а Јас ќе ти надоместам за тоа и ќе ти дадам бериќет во имотот.“

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за давање милостина и споделување на имотот на Аллаховиот пат.
2. Давањето во добротворни цели е причина за бериќет во имотот и во неговото зголемување, но исто така Allah ќе му го надомести на Својот роб она што го потрошил во таа намена.
3. Овој хадис во кој Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пренесува од Allah се нарекува хадис кудси или хадис илахи (божествен хадис). Тоа е хадис чишто изрази и значења се од Семоќниот Allah, но ги нема оние карактеристики на Куранот со кои тој се одликува, како што се: неговото цитирање претставува чин на обожување, обврската да бидеме чисти кога го допираме,

Куранот е објавен да ги предизвика кон сите луѓе и некои други специфичности.

(5805)

(176) – عن أبي مسعود رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَنْفَقَ الرَّجُلُ عَلَى أَهْلِهِ يَحْتَسِبُهَا فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(176) – Од Ебу Месуд, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога човекот ќе потроши имот за своето семејство убеден дека ќе биде награден за тоа, ќе му се смета како да дал милостина.“ [متفق] - [صحيح] عليه

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека тој што троши имот за своето семејство, за кое е должен да го издржува, како сопругата, родителите, децата и другите, сакајќи со тоа да се приближи до Возвишениот Аллах и надевајќи се на Неговата награда, ќе има награда како да дал милостина.

Benefits from the Hadith:

1. Ќе се постигне награда и севап заради потрошениот имот за своето семејство.
2. Верникот секое свое дело го работи заради Аллах и очекува севап и награда од Него.
3. Треба да имаме убав наум во секое дело кое го правиме, па дури и кога трошиме за нашето семејство.

(6460)

(177) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ انْقَطَعَ عَنْهُ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثَةٍ: إِلَّا مِنْ صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(177) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога ќе умре човекот, неговите дела престануваат, освен во три случаи: трајната садака, знаењето од кое луѓето имаат корист по него или добродетелното дете кое прави дова за него.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известил дека делата на починатиот престануваат со неговата смрт, па така повеќе не му се запишуваат добрите дела, освен во овие три случаи, бидејќи тој бил нивен причинител:

1. Трајната садака која носи постојана награда и не се прекинува, како што се вакафот, градењето џамии, копањето бунари и слично.

2. Знаење од кое луѓето имаат корист, како што е пишувањето корисни книги или поучувањето некого, па тој да го пренесува тоа знаење и по неговата смрт.

3. Добродетелно дете кое е верник, што прави дова за своите родители.

Benefits from the Hadith:

1. Учените се едногласни дека делата што му носат награда на човекот по неговата смрт се: трајната садака, знаењето од кое луѓето имаат корист и довата. А во други хадиси се спомнува и хаџот.
2. Во овој хадис посебно се издвоени овие три дела, бидејќи тие се основа на доброто и најчесто оние што се стремат

кон добри дела сакаат да остават нешто од тоа што е спомнато во хадисот, за да продолжи и по нивната смрт.

3. Секое знаење од кое луѓето имаат корист му носи награда на оној што го оставил, но на највисоко место меѓу сите науки се наоѓа шеријатската наука и науките кои ја поткрепуваат.
4. Знаењето е најкорисно од овие три дела, бидејќи од него има полза и оној што го изучува. Преку знаењето се зачувува шеријатот, им користи на луѓето воопшто, а неговата корист е најсеопфатна, бидејќи луѓето учат и од знаењето што било распространето за време на животот на оној што го пренесувал, како и од она што останало по неговата смрт.
5. Поттик за воспитување деца добротвори, бидејќи тие им користат на своите родители и на Ахирет, а една од нивните најголеми добрини е што ќе прават дова за нив.
6. Поттик за добродетелство кон родителите и по нивната смрт, што исто така е форма на почитување и добрина од која и детето има корист.
7. Довата му користи на починатиот дури и ако не е од неговото дете, но детето е посебно спомнато, бидејќи најчесто продолжува да прави дова за родителот сè до својата смрт.

(65566)

(178) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَلَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا قَدِمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمَدِينَةَ انْجَفَلَ النَّاسُ قَبْلَهُ، وَقِيلَ: قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ، قَدِمَ رَسُولُ اللَّهِ، ثَلَاثًا، فَجِئْتُ فِي النَّاسِ لِأَنْظُرَ، فَلَمَّا تَبَيَّنْتُ وَجْهَهُ، عَرَفْتُ أَنَّ وَجْهَهُ لَيْسَ بِوَجْهِ كَذَّابٍ، فَكَانَ أَوَّلُ شَيْءٍ سَمِعْتُهُ تَكَلَّمَ بِهِ أَنْ قَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ، أَفْشُوا السَّلَامَ، وَأَطْعِمُوا الطَّعَامَ، وَصَلُّوا الْأَرْحَامَ، وَصَلُّوا بِاللَّيْلِ وَالنَّاسُ نِيَامٌ، تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِسَلَامٍ». [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(178) – Абдулах бин Селам, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Кога Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пристигна во Медина, луѓето се собраа околу него и велеа: „Пристигна Божјиот пратеник!“ – трипати. Потоа и јас отидов заедно со луѓето за да го видам, и кога го здогледав неговото лице, веднаш сфатив дека тоа не може да биде лице на лажливец. Првите зборови што ги слушнав од него беа: „О луѓе, ширете го селамот, нахранете ги гладните, одржувајте ги роднинските врски и клањајте ноќе додека луѓето спијат – ќе влезете во Џенетот со мир.““ [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Кога Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пристигнал во Медина, луѓето побрзале да му пристапат. Меѓу оние што дошле кај него бил и Абдулах бин Селам, Аллах нека е задоволен со него, кој бил евреин. Кога го видел, веднаш сфатил дека неговото лице не може да биде лице на лажливец, поради светлината, убавината и достоинството што зрачеле од него. Првото што го слушнал од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, бил неговиот повик кон дела што водат до влез во Џенетот. Меѓу кои се:

1. Ширењето на селамот – поздравување со „селама“ на тие што ги познаваш и тие што не ги познаваш.
2. Храњењето на гладните преку давањето садака, подароци и угостување.

3. Одржувањето на роднинските врски со тие со кои имаш семејни или крвни врски од страната на таткото или мајката.

4. Клањањето доброволен намаз ноќе, додека луѓето спијат.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е ширењето на поздравот со селам меѓу муслиманите. Што се однесува до немуслиманите, не треба да им се упатува поздрав со селам. Меѓутоа, ако тие поздрават со зборовите „селам алејкум“, одговорот треба да биде „ве алејкум“.

(5520)

(179) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ اللَّهَ طَيِّبٌ لَا يَقْبَلُ إِلَّا طَيِّبًا، وَإِنَّ اللَّهَ أَمَرَ الْمُؤْمِنِينَ بِمَا أَمَرَ بِهِ الْمُرْسَلِينَ، فَقَالَ: {يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُّوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا، إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ} [المؤمنون: 51] وَقَالَ: {يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ} [البقرة: 172] ثُمَّ ذَكَرَ الرَّجُلُ يُطِيلُ السَّفَرَ أَشْعَثَ أَغْبَرَ، يَمُدُّ يَدَيْهِ إِلَى السَّمَاءِ: يَا رَبَّ، يَا رَبَّ، وَمَطْعَمُهُ حَرَامٌ، وَمَشْرَبُهُ حَرَامٌ، وَمَلْبَسُهُ حَرَامٌ، وَغُذِيَ بِالْحَرَامِ، فَأَنَّى يُسْتَجَابَ لِذَلِكَ؟». [صحيح] - [رواه مسلم]

(179) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „О луѓе, навистина Аллах е Убав и не прифаќа освен она што е убаво. Аллах им го нареди на верниците истото што им го нареди и на пратениците. Возвишениот Аллах вели: „О, Пратеници, со дозволени и убави јадења хранете се и добри дела правете, бидејќи Јас добро знам вие што правите!“ И вели: „О, верници, јадете од добрата храна со која ве снабдивме и бидете Му благодарни на Аллах, ако навистина само Него Го обожувате!“ Потоа го спомна човекот кој долго патува, со разбушавена коса и правлив, ги подига рацете кон небото и вели: „Господару мој, Господару мој,“ а неговата храна е харам, неговиот пијалак е харам, неговата облека е харам, и е хранет со харам, па како да му биде примена молбата?“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот, алејхи селам, ни кажа дека Аллах е добар, свет, над сите недостатоци и мани, и се карактеризира со совршенство, и нема да прими ниту едно дело или говор освен оние што се добри, искрено направени за Аллах и во согласност со праксата на Пратеникот, алејхи селам, и не треба да Му се доближуваме на Аллах освен на овој начин, а една од најголемите работи што може да се постигне со добри дела за верникот е добрата храна, која

треба да биде халал. На овој начин и делата ќе му бидат добри, и затоа Аллах им заповеда на верниците да го прават она што им заповедал на пејгамберите, да јадат халал храна и да прават добри дела. Тој рекол: „О, Пратеници, со дозволени и убави јадења хранете се и добри дела правете, бидејќи Јас добро знам вие што правите!“, исто така Возвишениот рекол: „О, верници, јадете од добрата храна со која ве снабдивме и бидете Му благодарни на Аллах.“

Потоа, алејхи селам, предупреди да не јадеме харам, кој ги поништува делата и не дозволува да бидат прифатени, без разлика колку причини сме исполниле за да бидат прифатени. Меѓу нив се:

Прво: Долгото патување со цел да направиме некое богоугодно дело како што се ацилакот, цихадот, одржувањето на семејни врски и др.

Второ: Ако косата е бушава затоа што не е исчешлана, а бојата на косата и облеката се смениле поради прав, бидејќи е во тешка ситуација.

Трето: Ги кренал рацете кон небото молејќи се.

Четврто: Упорно Го повикува Аллах со Неговите убави имиња: Господару! Господару!

И покрај овие причини за одсив на молитвата, тој не беше слушнат; Тоа е затоа што она што го јаде, пие и она што го носи е харам, се храни со она што е харам, па ни оддалеку не е можен одсив на оној со овие карактеристики, и како да му се одсвие?!

Benefits from the Hadith:

1. Совршеноста на Аллаховото битие, на Неговите атрибути, делата и прописите.
2. Наредба да бидеме искрени во делата, само за Аллах, и да бидат во согласност со праксата на Аллаховиот пратеник, алејхи селам.

3. Користење на она што поттикнува на дејствување, како што рекол Пратеникот, алејхи селам: „Аллах им наредил на верниците да го прават она што им го наредил на веровесниците“, ако верникот знае дека тоа е една од наредбите кон веровесниците, ќе биде охрабрен да се придржува кон тоа.
4. Една од причините довата да биде одбиена е конзумирањето на харам.
5. Меѓу причините за одсив на довата се пет работи – едно од нив е: долгото патување, поради скрушеноста што ја носи, што е една од најголемите причини за одсив.
6. Втората причина е: во состојба на потреба.
7. Третата причина: подигање раце кон небото.
8. Четврта причина: истрајно да бараме од Аллах и постојано да го спомнуваме Неговото господство, што е една од најголемите причини за одсив на довата.
9. Петта причина: конзумирање на халал храна.
10. Конзумирањето на халал храна е една од причините кои ни помагаат да правиме добри дела.
11. Ел Кади рекол: „Убавото е спротивно на лошото, па ако Возвишениот Аллах се опишува така, тоа значи дека Тој е далеку од недостатоци и е Свет од какви било мани, а ако човекот е опишан со овие зборови во општа смисла, тоа значи дека е далеку од недостатоците во моралот и грдите дела, туку е спротивно од тоа, а ако овој збор го користиме за имотот, тоа значи дека е халал и дека е од најубаво стекнатите имоти.“

(180) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ أَنْظَرَ مُعْسِرًا، أَوْ وَضَعَ لَهُ، أَظْلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(180) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе го одложи рокот на враќањето на долгот на должникот или во потполност се откаже од побарување на долгот, Возвишениот Аллах ќе го стави во сенката на Својот Арш на Судниот ден, на денот кога друга ладовина нема да има." [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил дека оној што ќе му одложи рок на враќање на должникот или се откаже од долгот, неговата награда е: Аллах ќе го засолни на Судниот ден под Својот Арш, а тој Ден Сонцето ќе се приближи до главите на Аллаховите робови и ќе биде екстремно жешко. Никој нема да најде засолниште освен оној кого Аллах го засолнил.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста кога ќе им олесниме на Аллаховите робови, и тоа ќе биде причина човекот да биде спасен од стравотиите на Судниот ден.
2. Наградата е според направеното дело.

(4186)

(181) – عن جابر رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «رَجِمَ اللَّهُ رَجُلًا سَمَحًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا اقْتَضَى». [صحيح] - [رواه البخاري]

(181) – Џабир, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллах нека му се смилува на човекот кој е лесен кога продава, кога купува и кога го побарува своето право." [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ја побара Божјата милост за секој што беше лесен, дарежлив и великодушен во својата продажба; не го притиска купувачот со цената и го третира на најубав начин. Лесен, дарежлив и великодушен кога купува; не ја потценува и не ја обезвреднува стоката. Лесен, дарежлив и великодушен кога бара да му се вратат долговите; не го притиска сиромашниот и оскудниот, туку го бара тоа со нежност и љубезност, и му дава време на оној што е во тешка ситуација.

Benefits from the Hadith:

1. Една од целите на шеријатот е да ги зачува добрите односи меѓу луѓето.
2. Поттикнувањето на високите морални вредности во меѓучовечките односи, како што се купопродажбата и слично.

(3716)

(182) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «كان رجلٌ يُدَايِنُ النَّاسَ، فكان يقول لفتاه: إِذَا أَتَيْتَ مُعْسِرًا فَتَجَاوَزْ عَنْهُ، لعلَّ اللهَ يَتَجَاوَزَ عَنَّا، فلقي اللهَ فتَجَاوَزَ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(182) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Божјиот пратеник ﷺ рекол: „Имаше еден човек кој им даваше заеми на луѓето и му велеше на својот слуга: „Ако најдеш на некој што е во тешка ситуација, прости му го долгот, можеби Аллах ќе ни прости нам.’ Па кога го сретна Аллах (умре), Аллах му прости.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, раскажува за човек кој им даваше заеми на луѓето или им продаваше стоки со одложено плаќање. Тој му велеше на својот слуга, кој беше одговорен за собирањето на долговите: Ако најдеш на некој што не може да го отплати долгот, „прости му го“; или со давање повеќе време и без притисок, или со прифаќање на она што го има, дури и ако е помалку од долгот, со надеж дека Аллах ќе ни прости и ќе ни се смилува. Кога умре, Аллах му прости и ги избриша неговите гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Добрината во односите со луѓето, простувањето и олеснувањето на оние што се во тешка ситуација спаѓаат помеѓу најголемите причини за спас на човекот на Судниот ден.
2. Добрината кон луѓето, искреноста кон Аллах и надежта во Неговата милост се причини за простување на гревовите.

(183) - عَنْ خَوْلَةَ الْأَنْصَارِيَّةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِنَّ رَجُلًا يَتَحَوَّضُونَ فِي مَالِ اللَّهِ بِغَيْرِ حَقٍّ، فَلَهُمْ النَّارُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(183) – Се пренесува дека Хавла ел Енсарија, радијаллаху анха, кажала: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Навистина има луѓе кои го злоупотребуваат јавниот имот, за таквите е подготвен Џехенмот на Судниот ден." [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни кажува за луѓето кои незаконски и бесправно го користат/присвојуваат имотот на муслиманите. Овој хадис се однесува на сите видови незаконско стекнување на имот, како и неговото незаконско трошење. Тука спаѓа неовластеното користење на имотот на сирачињата, вакафски имот, негирање на доверените предмети на чување и несоодветна употреба на јавен имот.

Потоа нè извести Аллаховиот пратеник, алејхи селам, дека казната ќе биде Огнот на Судниот ден.

Benefits from the Hadith:

1. Имотот кој е заедничка сопственост на муслиманите е всушност сопственост на Аллах. Им дал да го користат на пропишан начин, а не да го трошат на она што не е пропишано. Ова важи како за владетелите, така и за обичните луѓе.
2. Исламското законодавство го осудува бесправното трошење на јавен имот, и тој што ќе ја преземе одговорноста за тој имот, ќе одговара на Судниот ден за

неговите криминалии и за злоупотребите кои ги направил.

3. Во оваа осуда спаѓа и тој што бесправно го троши било својот или, пак, туѓиот имот.

(5331)

(184) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قَالَ اللَّهُ: كُلُّ عَمَلٍ ابْنِ آدَمَ لَهُ، إِلَّا الصَّيَّامَ، فَإِنَّهُ لِي وَأَنَا أَجْزِي بِهِ، وَالصَّيَّامُ جُنَّةٌ، وَإِذَا كَانَ يَوْمُ صَوْمٍ أَحَدِكُمْ فَلَا يَرْفُثْ وَلَا يَصْخَبْ، فَإِنْ سَابَّهُ أَحَدٌ أَوْ قَاتَلَهُ، فَلْيَقُلْ إِنِّي أَمْرٌ صَائِمٌ، وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَخُلُوفُ فَمِ الصَّائِمِ أَطْيَبُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ رِيحِ الْمِسْكِ، لِلصَّائِمِ فَرْحَتَانِ يَفْرَحُهُمَا: إِذَا أَفْطَرَ فَرِحَ، وَإِذَا لَقِيَ رَبَّهُ فَرِحَ بِصَوْمِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(184) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Возвишениот Аллах вели: Секое дело што го прави синот Адемов, му припаѓа нему, освен постот! Навистина, постот е Мој и Јас го наградувам за него. Постот е штит, кога некој од вас пости, нека не зборува простаклаци и нека не го крева гласот, расправајќи се, ако некој го навреди или се степа со него, нека каже: „Јас постамам!“ Се колнам во Оној во чија рака е душата на Мухамед, здивот од устата на постачот е поубав кај Аллах од мирисот на мошус. Постот има две радости: една кога ќе го заврши постот и друга кога ќе Го сретне својот Господар, и ќе се израдува на својот пост!“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известил дека Возвишениот Аллах, во хадис кудсиј, рекол:

„Секое добро дело на потомците Адамови ќе се множи десет до седумстотини пати, освен постот. Аллах вели постот е Мој и во него не се појавува лицемерието, и Јас ќе наградам за него, и само

Јас ја знам висината на наградата и умножувањето на човековите добри дела.“

Потоа рече: (А постот е штит) и заштита, перде и силна тврдина која штити од Џехенмот. Затоа што тоа е воздржување од страстите и правење гревови, а Џехенмот е опкружен со страстите.

(Па ако е ден кога некој од вас пости, нека не работи или зборува непристојно) како што се сексуалниот однос и неговите предуслови, ниту пак со вулгарни зборови.

(И нека не го подигнува гласот) во расправи и препирки.

(Ако некој го навреди или се кара со него) за време на рамазан, нека каже: „Јас сум постач.“ Можеби ќе престане да го прави тоа, но доколку продолжи да се кара, тогаш ќе се брани според тоа колку е нападат.

Тогаш тој, Аллаховиот мир и спас нека е над него, се заколнал во Оној во чија рака е неговата душа дека промената на миризбата во устата на тој што пости, на Аллах ќе Му биде попријатна на Судниот ден отколку мирисот на мошусот кој го имаме, и ќе имаме поголема награда од користењето на мошусот кој се препорачува во петочниот намаз и на седенките на кои се спомнува Аллах.

Тој што пости има две радости: кога го прекинува постот, се радува на престанувањето на гладот и жедта, бидејќи му е дозволено да го прекине постот, и се радува на потполнување на постот и завршувањето на неговиот ибадет, за олеснување од Господарот и помошта да го продолжи неговиот пост.

(А кога ќе го сретне Господарот свој, тој му се радува на постот) за неговата награда и добивка.

Benefits from the Hadith:

1. Вредност на постот е дека тој го штити постамот на овој свет од страстите, а во задгробниот живот од пеколните маки.

2. Еден од адабите на постот е да се избегнува непристојниот говор и непримерното зборување и да се биде трпелив на лошото однесување од луѓето и да се одговори на нивните навреди со трпение и љубезност.
3. Ако тој што пости и прави богоугодни дела е среќен поради потполнувањето и завршеток на неговиот ибадет, тоа нема да му ја намали неговата награда на идниот свет.
4. Потполната радост е во средбата со Возвишениот Аллах, кога на трпеливите и на постаците ќе им се додели неограничена награда.
5. Да ги информираме другите за ибадетот, кога е тоа потребно и кога е од интерес, не е лицемерие, како што е кажано: (Јас постам).
6. Постацот чиј пост е целосен е оној чии екстремитети не прават гревови, чиј јазик не лаже, не е вулгарен и лажно не сведочи, а стомакот апстинира од храна и пиење.
7. Забранета е галамата, кавгата и викањето додека се пости, како што е забрането и за тие кои не постат.
8. Овој хадис, во кој Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пренесува говор од Аллах, се нарекува хадис кудси или хадис илахи (божествен хадис). Тоа е хадис чиишто изрази и значења се од Семоќниот Аллах, но ги нема оние карактеристики на Куранот со кои тој се одликува, како што се: неговото цитирање претставува чин на обожување, обврската да бидеме чисти кога го допираме, Куранот е предизвик кон сите луѓе и некои други специфичности.

(185) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ صَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(185) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кажал: „Секој кој ќе го исполни постот во месецот рамазан, верувајќи и очекувајќи награда за тоа, ќе му се простат гревовите кои претходно ги направил.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салалчаху алејхи ве селем, нè известил дека оној што ќе го испости месецот рамазан верувајќи во Аллах, потврдувајќи ја должноста на постот и потврдувајќи ги големите награди кои Аллах ги подготвил за постачите, и сето тоа го прави заради Аллаховото задоволство, а не за да го видат или да се покаже пред луѓето, ќе му се простат претходно направените гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на искреноста и нејзината важност при постењето во месецот рамазан или при извршувањето на некое друго дело.

(4196)

(186) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَجْتَهِدُ فِي الْعَشْرِ الْأَوَاخِرِ مَا لَا يَجْتَهِدُ فِي غَيْرِهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(186) – Мајката на верниците, Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, раскажува: Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се трудел во последните десет ноќи повеќе отколку што се трудел во кое било друго време. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Кога настапуваа последните десет ноќи од месецот рамазан, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, се посветувал на ибадетот и покорноста повеќе отколку во кое било друго време. Настојувал да прави разни добри дела и различни облици на ибадет, вложувајќи уште поголем напор. Тоа го правеше поради големината и вредноста на тие ноќи и во потрага по ноќта Кадр (Лејлетул-Кадр).

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за зголемување на добрите дела и различните облици на покорност во месецот рамазан, воопшто, а особено во последните десет ноќи од него.
2. Последните десет ноќи од рамазанот започнуваат од дваесет и првата ноќ и траат до крајот на месецот.
3. Препорачливо е вредните времиња да се искористуваат во покорност.

(3755)

(187) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَوْصَانِي خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِثَلَاثٍ: صِيَامَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مِنْ كُلِّ شَهْرٍ، وَرَكَعَتَيِ الضُّحَى، وَأَنْ أُوتِرَ قَبْلَ أَنْ أَنَامَ. [صحيح] - [متفق عليه]

(187) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: „Мојот близок пријател, алејхи селам, ми остави во завет три работи: да постаам три дена секој месец, да клањам два реката духа-намаз и да клањам витр-намаз пред спиење.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, не информира дека Веровесникот, алејхи селам, неговиот близок пријател, му оставил аманет за три работи:

Прво: да пости три дена од секој месец.

Второ: да клања два реката духа намаз секојдневно.

Трето: да клања витр пред спиење; ова се однесува за тој што се плаши дека нема да се разбуди кон крајот на ноќта.

Benefits from the Hadith:

1. Разликата во заповедите на Пратеникот, алејхи селам, до неговите асхаби се заснова на неговото познавање на состојбата на асхабите, како и она што е соодветно за секој од нив. Тој што е јак, за него е соодветен џихадот, тој што е побожен, за него е соодветен ибадетот, тој што е зналец, за него е соодветно учењето, итн.
2. Ибн Хаџер ел-Аскалани рекол, толкувајќи го хадисот: Постот три дена од секој месец, се мисли на белите денови. Тоа се тринаесеттиот, четиринаесеттиот и петнаесеттиот ден од лунарниот месец.
3. Ибн Хаџер ел-Аскалани исто така рекол: „Во хадисот се укажува на пожелноста да се клања витр-намаз пред

спиене, а тоа се однесува на оној кој не е сигурен дека ќе се разбуди (кон крајот на ноќта).“

4. Важноста на овие три дела: Заради аманетот на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, кон еден дел на асхабите за истите.
5. Ибн Дакик ел-Еид рекол за зборовите: (и два реката на духа-намаз): Можеби тој го спомнал најмалиот број, со кој се постигнува целта, и тоа е показател за пожелноста на духа-намаз и дека најмал број на клањање се два рекати.
6. Времето на духа-намаз: приближно четвртина час по изгрејсонцето, а неговото време се протега приближно до десет минути пред пладне, а бројот на рекати е: најмалку два реката, но има несогласување во однос на максимален број; кажано е: осум рекати, и кажано е: нема ограничување.
7. Времето на витр-намаз: После јација намаз па сè до мугрите, најмал број на рекати е еден, а најмногу се единаесет рекати.

(4538)

(188) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يَقُمْ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيْمَانًا وَاحْتِسَابًا غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ» [صحيح] - [متفق عليه]

(188) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе ја помине ноќта на Лејлетул Кадр во намаз, верувајќи и очекувајќи награда за тоа, ќе му се простат гревовите кои претходно ги направил." [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни кажува за вредноста на намазот во ноќта Кадр која е во последните десет ноќи на месецот рамазан, и дека тој што ќе ја помине во молитва, учејќи дови, цитирајќи Куран и спомнувајќи го Аллах, притоа верувајќи во нејзината вредност и во тоа што е спомнато за нејзината вредност, очекувајќи со тие дела награда од Аллах, а не за да го видат луѓето и да се покаже пред нив, ќе му се простат гревовите кои ги направил пред тоа.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на Лејлетул Кадр и поттикот за намаз во таа ноќ.
2. Добрите дела нема да бидат примени освен со искрени намери.
3. Аллаховата благодат и милост, оној кој ќе ја пробдее ноќта Кадр во молитва, цврсто верувајќи и очекувајќи награда за тоа, ќе му бидат простени гревовите кои дотогаш ги направил.

(189) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ حَجَّ لِلَّهِ فَلَمْ يَرْفُثْ وَلَمْ يَفْسُقْ رَجَعَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(189) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, рекол: „Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Кој ќе го изврши аџилакот заради Аллах, без да говори непристојни зборови и без да направи грев, ќе се врати како на денот кога го родила мајка му.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека оној кој ќе го изврши аџилакот искрено заради Аллах и нема да направи непристојни дела, а непристојните дела го вклучуваат интимниот однос и неговите предигри како што се бакнувањето и допирањето, а исто така се однесува и на непристојните зборови, и нема да направи гревови, како што е правењето на забранетите дела поврзани со ихрамот, ќе се врати од аџилакот со простени гревови, како што новороденчето се раѓа без гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Иако грешењето е забрането во секое време, забраната за него е особено нагласена за време на аџилакот, поради почитта кон обредите на аџилакот.
2. Човекот се раѓа без гревови, чист од гревови, и не носи ниту наследува гревови од другите.

(2758)

(190) – عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَا مِنْ أَيَّامٍ الْعَمَلُ الصَّالِحُ فِيهَا أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنْ هَذِهِ الْأَيَّامِ» يعني أيامَ العشر، قالوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ قال: «وَلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِلَّا رَجُلٌ خَرَجَ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فَلَمْ يَرْجِعْ مِنْ ذَلِكَ بِشَيْءٍ». [صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

(190) – Ибн Абас, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Нема денови во кои доброто дело му е помило на Аллах од овие денови“, т.е. во првите десет дена од месецот Зул-Хиџе, асхабите прашале: „Алахов Пратенику дури ни џихадот на Аллаховиот пат?“ Пратеникот, алејхи селам, рекол: „Ниту џихадот на Аллаховиот пат, освен ако човек отиде во џихад носејќи го со себе неговиот имот, и не се врати од таму (ни тој ни имотот).“ [صحيح] - [رواه البخاري وأبو داود، واللفظ له]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека доброто дело направено во првите десет дена од месецот зул-хиџе е повредно од добрите дела направени во кои било други денови.

Асхабите го прашале Аллаховиот Пратеник дали џихадот на Аллаховиот пат кој се води во другите денови е подобар од добрите дела во овие денови? Тие биле свесни дека џихадот е едно од највредните дела.

Тој, алејхи селам, им одговорил дека добрите дела во овие денови се подобри од џихадот во останатите денови, освен ако човек тргне во борба со сиот свој имот, а потоа загуби сè, и имотот и животот на Аллаховиот пат. Само вака ќе постигне награда повеќе од оној што направил добро дело во првите десет дена од Зул-Хиџе.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на добрите дела во првите десет дена од месецот Зул-Хиџе. Затоа, муслиманот треба да се труди да ги искористи овие денови и во тој период почесто да прави добри дела, како што се: спомнувањето на Аллаx, читањето на Куранот, изговарањето на „Аллаху екбер“, „ла илахе илаллах“ и „Елхамдулилах“, истовремено ќе клања намаз, ќе дели милостина, ќе пости, и ќе прави многу други богоугодни дела.

(6255)

(191) – عن أنس رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «جَاهِدُوا الْمَشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَأَلْسِنَتِكُمْ». [صحيح] - [رواه أبو داود والنسائي وأحمد]

(191) – Енес, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Борете се против многубошците со вашите имоти, животи и јазиици.“ [صحيح] - []

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, наредил џихад против неверниците и вложување напор во соочување со нив со сите можни средства, според можностите, за да биде Аллаховиот збор возвишен. Ова вклучува:

Прво: Трошење на имотот за џихад против нив – како набавка на оружје, финансиска поддршка за борците и слични потреби.

Друго: Личното учество во борбата со душата и телото, преку излегување на бојното поле и соочување со непријателот.

Трето: Повик кон исламот со збор преку јасно објаснување на вистината, воспоставување доказ против нив и одговор на нивните заблуди.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за џихад против мушриците со телото, имотот и зборот – секој според своите можности, бидејќи џихадот не е ограничен само на физичка борба.
2. Наредбата за џихад е обврзувачка и може да биде индивидуална или колективна должност.
3. Аллаx го пропишал џихадот со повеќе цели, меѓу кои:
- 4.
5. Прво: Спротивставување на ширкот и мушриците, бидејќи Аллаx никогаш не го прифаќа ширкот.
- 6.
7. Второ: Отстранување на пречките што го попречуваат повикот кон Аллаx.
- 8.
9. Трето: Заштита на верата од сè што ѝ се доведува во опасност.
- 10.
11. Четврто: Одбрана на муслиманите, нивните земји, чест и имот.

(64597)

(192) - عَنْ أَبِي الْخَوَرَاءِ السَّعْدِيِّ قَالَ: قُلْتُ لِحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: مَا حَفِظْتَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ قَالَ: حَفِظْتُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «دَعْ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ، فَإِنَّ الصَّدَقَ طُمَأْنِينَةٌ، وَإِنَّ الْكَذِبَ رِيْبَةٌ». [صحيح] - [رواه الترمذي والنسائي وأحمد]

(192) – Од Ебу Хавра ес-Сади, се пренесува: „Му реков на Хасан бин Али, радијаллаху анхума: „Што научи од Аллаховиот Пратеник, алејхи селам?“ Тој рече: „Го научив од Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, следново: Остави го она во што се сомневаш за она во што не се сомневаш, бидејќи искреноста е спокој, а лажењето е сомнеж.“ [صحيح] - []

Објаснување:

Пратеникот, алејхи селам, му заповедал да ги остави зборовите и постапките за кои постои сомнеж дали се забранети или не, дали се харам или халал, и да ги замени со она во што не постои сомнеж, за што е сигурен дека е добро и дозволено, за што срцето е спокојно и смирено, додека сомнителното го плаши и вознемирува срцето.

Benefits from the Hadith:

1. Муслиманот ќе ги смета работите според она во што е убеден, а ќе ги избегнува сомнителните ситуации. Во својата вера секогаш ќе работи со знаење.
2. Забрането е да навлегуваме во сомнителни работи.
3. Ако сакаш мир и спокој, остави ги и избегнувај ги сомнителните работи.
4. Аллаховата милост кон Неговите робови е голема, бидејќи им го нареди тоа што им носи мир во душата и умот, а им го забрани тоа што им носи грижа и немир.

(193) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ تَجَاوَزَ عَنْ أُمَّتِي مَا حَدَّثَتْ بِهِ أَنْفُسَهَا، مَا لَمْ تَعْمَلْ أَوْ تَتَكَلَّمْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(193) – Од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина, Аллах на мојот умет ќе му го прости она си го помислуваат, сè додека не го спроведат во дело или не го изразат со зборови.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека муслиманот нема да биде повикан на одговорност за лошите мисли кои му минуваат низ срцето, сè додека не ги спроведе во дело или не ги изрази со зборови. Аллах ја отстранил тешкотијата и го простил тоа, па не го задолжил уметот на Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, за она што му поминува низ мислите или моменталните колебања во душата, сè додека срцето не се увери во тоа и не го прифати. Но, ако тоа се вкорени во срцето, како гордоста, самобендисаноста или лицемерството, или ако човекот го изрази со зборови или го спроведе во дело, тогаш ќе биде повикан на одговорност за тоа.

Benefits from the Hadith:

1. Возвишениот Аллах преминува и простува за мислите и внатрешните поттици што ѝ доаѓаат на душата, кои човекот си ги замислува и кои му минуваат низ умот.
2. Ако човекот размислува за развод и тоа му поминува низ мислите, но не го изговорил ниту го напишал тоа, тогаш тоа не се смета за развод.

3. Човекот нема да биде повикан на одговорност за внатрешните мисли, без разлика колку и да се големи, сè додека не го запоседнат неговото срце, не ги спроведе во дело или не ги изрази со зборови.
4. Хадисот зборува за големината на уметот на Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, ова олеснување е специфично дадено за овој умет, за разлика од народите пред нас.

(58144)

(194) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(194) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллах не гледа во вашиот изглед и вашиот имот, туку гледа во вашите срца и вашите дела.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни појаснил дека Возвишениот Аллах не гледа во изгледот и физиономијата на Своите робови, дали се тие убави или не? Дали се тие големи или мали? Дали се тие здрави или болни? Ниту гледа во нивните имоти, дали се многубројни или мали? Возвишениот Аллах нема да бара одговорност од Своите робови, ниту ќе одговараат за овие работи, но ќе гледа во нивните срца и во тоа што има во нив: богобојазливост, цврсто верување, искреност и вистинољубие, или желба да бидеме видени и истакнати, исто така гледа во нивните дела, дали тие се исправни или неисправни, и според тоа ќе награди или казни.

Benefits from the Hadith:

1. Грижа за добрината на срцето, и да биде чисто од каква било грда особина.
2. Исправноста на срцето е според искреноста, а исправноста на добрите дела е според следењето на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и според овие две работи Аллах ќе ги вреднува делата.
3. Човекот не смее да биде занесен од неговиот имот, убавината на лицето или физиономијата, ниту било која овоземна манифестација.
4. Предупредување дека не смееме да се потпираме врз надворешното без претходно да ја поправиме внатрешната искреност.

(4555)

(195) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يَغَارُ، وَإِنَّ الْمُؤْمِنَ يَغَارُ، وَغَيْرَةُ اللَّهِ أَنْ يَأْتِيَ الْمُؤْمِنُ مَا حَرَّمَ عَلَيْهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(195) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кажал: „Аллах е љубоморен, и верникот е љубоморен. Аллах е љубоморен кога верникот ќе направи нешто што му е забрането.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известува дека Аллах е љубоморен се лути и мрази, исто како што е љубоморен се лути и мрази верникот. Причината за Аллаховата љубомора е кога верникот прави она кое Аллах му го забранил, како: блуд,

хомосексуализам, кражба, конзумирање алкохол и други развратни дела.

Benefits from the Hadith:

1. Нужно е да се вардиме од Аллаховата лутина и Неговата казна, таа ни следува доколку ги правиме забранетите дела.

(3354)

(196) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوَيْقاتِ»، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ؟ قَالَ: «الشَّرْكُ بِاللَّهِ، وَالسَّحَرُ، وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ، وَأَكْلُ الرِّبَا، وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ، وَالتَّوَلَّى يَوْمَ الرَّحْفِ، وَقَذْفُ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ الْغَافِلَاتِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(196) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Избегнувајте ги седумте гревови кои предизвикуваат пропаст.“ Прашале: „Кои се тие, о, Божји пратенику?“ Тој одговорил: „Многубоштвото (ширкот), магијата (сихрот), неправедното убиство, каматата, бесправното користење на имотот на сиракот, дезертирањето од бојното поле и клеветењето на чесните и чедните вернички.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му наредил на својот умет (заедница на верници) да се оддалечи од седумте упропастувачки гревови и злодела. Кога беше прашан за истите, тој ги објаснил:

1. Многубоштвото (ширкот) - да се смета некој за еднаков или истоветен со Аллах и да се извршува било каков вид на обожување

кон некој друг освен кон Аллах. Овој грев го спомнува како прв бидејќи е најголемиот грев.

2. Магијата (сихрот) - која се состои од врзување чворови, нејасни учења и изговарање одредени неразбирливи зборови и дување, така што негативно влијае врз телото на омаѓосаниот, предизвикувајќи смрт, болест, или разделување помеѓу сопружниците. Ова е шејтанско дело и многу од него не може да се постигне освен преку многубоштвото и приближувањето кон злите духови со нешто што тие го сакаат.

3. Неправедното убиство кое Аллах го забранил, освен со законска причина која има право да ја спроведе само владетелот.

4. Земањето камата - било преку јадење или на друг начин на користење.

5. Узурпирање на имотот на сиракот чиј татко умрел додека тој сè уште не бил полнолетен.

6. Дезертирањето од бојното поле при битка со неверниците.

7. Клеветењето на чесните и чедните вернички за прељуба, вклучувајќи го и клеветењето на мажите.

Benefits from the Hadith:

1. Големите гревови не се ограничени само на овие седум, туку овие се посебно издвоени поради нивната големина и опасност.
2. Смртната казна е дозволена ако е со право, како одмазда, отпадништво или прељуба по брак, и има право да ја спроведе само легитимниот владетел.

(3331)

(197) – عن أبي بكرة رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «أَلَا أُتَبِّئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ؟» ثَلَاثًا، قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ» وَجَلَسَ وَكَانَ مُتَكَيِّمًا، فَقَالَ: «أَلَا وَقَوْلُ الزُّورِ»، قَالَ: فَمَا زَالَ يُكْرِّرُهَا حَتَّى قُلْنَا: لَيْتَهُ سَكَتَ. [صحيح] - [متفق عليه]

(197) – Од Ебу Бекрех, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: „Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кажал: „Дали сакате да ве известам за најголемите гревови?“ – го повтори ова трипати. Тие (асхабите) рекоа: „Секако, о Аллахов Пратенику.“ Рече: „Да сметаме некого рамен на Аллах (ширк) и непочитувањето на родителите.“ Потоа седна, а пред тоа беше потпрен, и додаде: „И лажниот говор.“ Продолжи да го повторува ова толку многу пати што рековме: Би сакале да престане.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги известил неговите асхаби за најголемите гревови и ги спомнал овие три:

1. „Придружувањето на рамен на Аллах (ширк)“: Ова подразбира насочување на кој било вид ибадет кон неког друг освен Аллах, и изедначувањето на неког со Аллах во Неговиот Улухијјет (божественост), Рубубијјет (господарство), и во Неговите имиња и својства.

2. „Непочитување на родителите“: Тука се подразбира секоја форма на нанесување штета на родителите, било преку зборови или дела, како и преку запоставување на добрината и грижата за нив.

3. „Лажен говор“: Од овој вид е и лажното сведоштво; Тоа е секој изопачен и неистинит збор што има за цел да му нанесе штета на оној кој е цел на таквото дејство – било преку одземање на неговиот имот, повредување на неговата чест или нешто слично.

Аллаховиот Пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, повекепати предупредувал за опасностите од лажниот говор, истакнувајќи ја нивната одвратност и штетните последици врз општеството. Толку го повторувал ова, што асхабите рекле: „Посакуваме да престане.“; чувствувајќи жал за него и не сакајќи тој да се вознемирува.

Benefits from the Hadith:

1. Најголемиот грев е ширкот – придружувањето на друг на Аллах, бидејќи Аллах го поставил на чело на големите гревови и е најголем од нив. Ова го потврдува и говорот на Возвишениот Аллах: „Аллах, навистина, нема да прости да Му се припишува здружник, а ќе прости сè освен тоа кому Тој сака.“
2. Големината на правата на родителите; кои се манифестираат со тоа што нивното право е поврзано со правото на Возвишениот Аллах.
3. Гревовите се делат на големи и мали. Големиот грев е секој грев што предизвикува казна на овој свет, како шеријатски казни или проколнување, или носи закана за казна на Оној свет, како што е заканата за влегување во Џехенмот. Големите гревови имаат различни нивоа на тежина, при што некои се построго забранети од други. Малите гревови, пак, се сите оние што не спаѓаат во категоријата на големи.

(2941)

(198) - عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الْكَبَائِرُ: الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ الْوَالِدَيْنِ، وَقَتْلُ النَّفْسِ، وَالْيَمِينُ الْعَمُوسُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(198) – Од Абдуллах ибн Амр ибн ел-Ас, радијаллаху анхума, се пренесува дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Големи гревови се: придружување на друг на Аллах (ширк), непослушност кон родителите, бесправното убиство и лажната заклетва (кривоклетство)“. [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги објаснува големите гревови, а тоа се оние гревови за кои на извршителот му се заканува со строга закана, било на овој свет било на идниот свет.

Првиот голем грев е „придружување на друг со Аллах (ширк)“: тоа значи насочување на кој било вид ибадет кон некој друг освен Аллах, или изедначување на некој со Аллах во она што е специфично само за Него, во Неговиот „Улухијјет“ (божественост), „Рубубијјет“ (господарство), и во Неговите имиња и својства.

Вториот голем грев е „непослушноста кон родителите“: тоа опфаќа сè што предизвикува навреда или болка на родителите, било со зборови или дела, како и занемарување на должноста за добротворство и грижа кон нив.

Третиот голем грев е „бесправното убиство“: без оправдана причина, како што е убивање како резултат на неправда или агресија.

Четврт голем грев е „лажната заклетва (кривоклетството)“: тоа е намерно лажно заколнување, каде личноста свесно лаже. Оваа клетва се нарекува така (Ел-Гамус-потопување) затоа што го „потопува“ извршителот во грев или во цехенемскиот Оган.

Benefits from the Hadith:

1. За „лажната заклетва“ нема кеффарет (искупување), поради нејзината опасност и тежината на гревот. Единствениот излез за неа е искреното покајание.
2. Споменувањето на овие четири големи гревови во хадисот е поради нивната огромна тежина и грев, и не значи нивно ограничување на само четири гревови.
3. Гревовите се делат на големи и мали. Големiot грев е секој грев што предизвикува казна на овој свет, како шеријатски казни или проколнување, или носи закана за казна на Оној свет, како заканата за влегување во Џехенмот. Големите гревови имаат различни нивоа на тежина, при што некои се построго забранети од други. Малите гревови, пак, се сите оние што не спаѓаат во категоријата на големи.

(3044)

(199) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَوَّلُ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدِّمَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(199) – Од Абдулах бин Месуд, радијаллаху анху, се пренесува: Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, рекол: „Прво за што ќе плагаат пресметка луѓето на Судниот ден е пролеаната крв (убиството)“. [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, спомнал дека на Судниот ден најпрво ќе се полага сметка за меѓусебна неправда: пролеаната крв, било да се работи за убиство или ранување.

Benefits from the Hadith:

1. Пролевањето на човечката крв е опасна работа, бидејќи секогаш се започнува со најважната работа.
2. Опасноста од гревовите варира во зависност од штетата што произлегува од нив. Пролевањето на невина крв се третира како едно од најголемите злосторства што може да се изврши. Ништо не е потешко од тоа освен куфрот (неверството) и ширкот (политеизмот).

(2962)

(200) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَمْ يَرِحْ رَائِحَةَ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ رِيحَهَا تُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ أَرْبَعِينَ عَامًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(200) – Абдуллах бин Амр, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе убие немуслиман во исламска земја (а истиот има загарантирана безбедност), нема да го помириса мирисот на Џенетот, а неговиот мирис може да се почувствува од далечина од четириесет години.“
[صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, јасно го истакнува строгото предупредување дека оној кој ќе убие муахад – неверник кој влегол во исламската земја со договор и гарантирана безбедност – нема да го помириса мирисот на Џенетот, а неговиот мирис се чувствува и на далечина од четириесет години.

Benefits from the Hadith:

1. Забрана за убивање на ,муахад‘, ,зиммиј‘, и ,муста‘мен‘ од редовите на неверниците, и дека тоа е еден од големите гревови.
2. Муахад: неверник кој дал завет (ахд) за ненапаѓање и престојува во својата земја без да војува против муслиманите, ниту тие против него.
3. Зиммиј: неверник кој се населил во исламската земја и плаќа џизија (данок за заштита).
4. Муста‘мен: неверник кој влегол во исламската земја со временски ограничен договор за безбедност и заштита.
5. Предупредување од предавство (и прекршување) на договорите со немуслиманите.

(64637)

(201) - عَنْ جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ رَحِمٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(201) – Од Џубејр, радијаллаху анху, се пренесува, дека го слушал Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како кажува: „Во Џенетот нема да влезе тој што ги кине роднинските врски." [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува во овој хадис дека оној кој ги кине семејните врски, ги вознемирува или им наштетува на своите роднини; таквиот човек со право нема да влезе во Џенетот.

Benefits from the Hadith:

1. Прекинувањето на роднинските врски е еден од големите гревови.
2. Одржувањето на роднинските врски е според општопознатите обичаи, и се може да се разликува според местото, времето и луѓето.
3. Одржувањето на роднинските врски се манифестира со посети, добрина кон нив, посета на болниот, да ги поттикнуваме да прават добро и да ги предупредиме да не прават зло, и други слични работи.
4. Колку е поблиска роднинската врска толку е поголем гревот кога ја кинеме.

(5367)

(202) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُبَسِّطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ، وَيُنْسَأَ لَهُ فِي آثَرِهِ، فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(202) – Енес бин Малик, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој сака да има изобилно снабдување, и да му се продолжи животот, нека ги одржува роднинските врски.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, не поттикнува да ги одржуваме семејните врски со посета, финансиска помош и други добри дела кон нив. Тоа е причина Аллах да ни даде изобилство и да ни го продолжи животот.

Benefits from the Hadith:

1. Роднини се тие од страна на таткото и мајката, и колку се поблиски, толку се поважни да се одржуваат.
2. Наградата е според направеното дело, тој што ги чува семејните врски со добротинство и добрина, Аллах ќе го сочува во животниот век и снабдувањето.
3. Одржувањето на роднинските врски е причина за зголемено снабдување и зголемен животен век. Имајќи предвид дека секој животен век и снабдување се веќе одредени, Возвишениот Аллах ќе му даде бериќет во тоа, па тој ќе прави поголеми и покорисни добри дела за разлика од некој друг. Според друго толкување, тоа значи вистинско зголемување на снабдувањето и животниот век, а Аллах најдобро знае.

(5372)

(203) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الْوَاصِلُ بِالْمُكَافِي، وَلَكِنَّ الْوَاصِلَ الَّذِي إِذَا قُطِعَتْ رَحْمَتُهُ وَصَلَّهَا» [صحيح] - [رواه البخاري]

(203) – Абдулах бин Амр, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Вистински ги одржува роднинските врски не оној што само возвраќа на посетите, туку оној кој ја одржува врската дури и кога таа е прекината.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни вели дека: Совршеноста во одржувањето на роднинските врски и добрината кон роднините не е само во возвраќањето на добрината, туку вистинскиот одржувач на тие врски е оној кој ја одржува врската

дури и кога таа е прекината, иако му е направена неправда; тој им возвраќа со добрина.

Benefits from the Hadith:

1. Одржувањето на роднинските врски според шеријатот значи да ги поврзуваш врските со оние кои ги прекинале, да им простуваш на оние кои те повредиле, и да им даваш на оние кои ти ускратиле. Тоа не е само заемно одржување на врските и возвраќање на добрината.
2. Одржувањето на роднинските врски вклучува давање на што е можно повеќе добрина, како што се имотот, довите, наредувањето на доброто и спречувањето на злото, и отстранувањето на што е можно повеќе зло од нив.

(3854)

(204) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَتَذَرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟»، قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ»، قِيلَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَبْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(204) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Дали знаете што е озборување?“ Рекоа: „Аллах и Неговиот пратеник тоа најдобро го знаат.“ Рече: „Да го спомнеш твојот брат со она што тој го мрази.“ Прашаа: „А доколку тој го има тоа што го спомнуваме?“ „Доколку тоа го има вие тогаш го озбурувате а доколку го нема тогаш се работи за клевета“, одговори Аллаховиот пратеник. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни го дава вистинскиот опис за забранетото озборувањето, а тоа е да се спомне муслиманот кој е отсутен со она што не би сакал да биде спомнат, без разлика дали се работи за неговите внатрешни или надворешни карактеристики. На пример да кажеме: слепец, измамник, лажго и слични работи со кои грдиме некого, па дури таквата особина да се наоѓа кај спомнатиот.

Доколку тоа својство не се наоѓа кај него, тогаш тоа е потезок грев од озборувањето, тоа е бесправно обвинување т.е. измислуваме за човекот нешто што не постои кај него.

Benefits from the Hadith:

1. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, убаво подучува, објаснувајќи ги проблемите преку поставеното прашање.
2. Убавиот однос на асхабите кон Аллаховиот пратеник, алејхи селам, кога одговорија: Само Allah и Неговиот пратеник го знаат тоа.

3. Кога прашаниот не го знае одговорот ќе каже: Аллах најдобро знае.
4. Исламското законодавство ја штити заедницата со почитување на нивните права и генерира братски однос во истата.
5. Озборувањето е забрането, освен во неколку случаи кога се работи за поголема корист. На пример: отстранување на неправдата со тоа што оној на кој му е сторена неправда ќе го спомене оној што му згрешил, пред оној што може да ја отстрани таа неправда, ќе каже: Тој и тој ми направил штета, или вака и вака се однесувал со мене. Исклучок е и кога некој сака да се ожени, кога некој сака да влезе во деловен однос или кога некој сака да се пресели во некое место, па прашува за соседите и слично на овие ситуации.

(5326)

(205) – عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «كل مُسْكِرٍ خَمْرٌ، وكل مُسْكِرٍ حرام، ومن شرب الخمر في الدنيا فمات وهو يُدْمِنُهَا لَمْ يَتُبْ، لَمْ يَشْرِبْهَا فِي الآخِرَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم وأخرج البخاري الجملة الأخيرة منه]

(205) – Ибн Омер, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Секое опојно средство е алкохол и секое опојно средство е харам. Кој ќе пие алкохол на овој свет и умре зависен од него, без да се покае, нема да го пие на идниот свет.“ [صحيح] - []

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека сè што го заматува и ограничува разумот се смета за опојно средство,

без разлика дали се консумира преку пиење, јадење, вдишување или на друг начин. Секое средство што опива и го нарушува разумот е забрането од Возвишениот Аллах и е строго забрането, без оглед на тоа дали се користи во мала или голема количина. Дополнително, било нагласено дека секој кој ќе пие каков било вид на тие опојни средства и ќе продолжи со тоа без да се покае, сè до смртта, ќе биде казнет од Аллах и ќе биде лишен од можноста да ги пие во Џенетот.

Benefits from the Hadith:

1. Причината за забраната на алкохолот лежи во неговата опојност, така сè што предизвикува опивање, без разлика на видот, е забрането.
2. Возвишениот Аллах го забранил алкохолот поради големите штети и зла што произлегуваат од него.
3. Пиењето алкохол во Џенетот е дел од совршеното задоволство и потполната благодат.
4. Оној кој не се воздржува од пиењето алкохол на овој свет, Аллах ќе го лиши од можноста да го пие во Џенетот, бидејќи наградата или казната се во согласност со делата.
5. Се нагласува важноста на брзањето со покајание за гревовите пред доаѓањето на смртта.

(58259)

(206) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الرَّاشِيَّ وَالْمُرْتَشِيَّ فِي الْحُكْمِ. [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(206) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, е пренесено, дека рекол: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го проколнал оној што подмитува и оној што прима мито при судење. [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, упатил дова да биде отстранет и оддалечен од Аллаховата милост секој оној што дава мито, оној што го прима (и оној што посредува).

Ова го вклучува и она што им се дава на судиите за да пресудат неправедно во случаите што ги водат, со што оној што дава мито настојува да ја постигне својата цел на неправеден начин.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е давањето мито, неговото примање, посредувањето во него и помагањето во неговото спроведување, бидејќи тоа претставува соработка и помагање во неправдата.
2. Поткупот спаѓа меѓу големите гревови, бидејќи Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го проколнал и оној што го прима и оној што го дава.
3. Митото во судството и пресудувањето претставува уште поголем престап и потешок грев, бидејќи содржи неправда и пресудување спротивно на она што го објавил Аллах.

(207) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ؛ فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ، وَلَا تَحَسَّسُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(207) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Пазете се од сомнежот, навистина тој е најлажниот говор. Немојте да се демнеете и да се шпионирате, немојте да си завидувате ниту да си вртите грб едни на други и не мразете се, туку бидете Аллахови робови и браќа!“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил и предупредил од некои работи кои создаваат нетрпеливост и непријателство помеѓу муслиманите, а такви се:

(Сомнежот) а тоа значи обвинување кое се создава во срцето без никакви докази, и ни појаснил дека такво нешто е најлажен говор.

И од (демнење) а тоа е: да истражуваме за срамотиите на другите луѓе, било да го правиме тоа со опсервација или слушање.

Потоа (шпионирање), да ги истражуваме скриените работи, а најчесто се употребува за лошите работи.

И од: (завист) а тоа е кога мразиме некој да се здобие со разни благодати.

И од: (да свртиме грб) така што не комуницираме со другите, не се поздравуваме ниту одиме на посета кај другиот брат муслиман.

И од (меѓусебна омраза) одбивност и отуѓување, како што е да ги навредуваме другите, да се муртиме и да бидеме непријатни во комуникацијата.

Потоа, Аллаховиот пратеник упати една сеопфатна порака, со која е можна поправка на состојбата меѓу муслиманите: „И бидете Аллахови робови и браќа.“ Братството е врска со која ќе се регенерираат меѓусебните односи и ќе се зголеми меѓусебната љубов и почит.

Benefits from the Hadith:

1. Не пречи да се има лошо мислење за оние кои покажуват знаци на зло. Верникот мора да биде остроумен и перцептивен, не смее да биде измамен од оние што прават грев и бесрамни дела.
2. Предупредувањето овде е за: обвинение кое извира во душата и ќе биде постојано, а ако се појави во душата но нема да биде перманентно, тогаш за тоа нема да одговараме.
3. Забранети се сите причини кои водат кон нетрпеливост и раздор помеѓу членовите на една муслиманска заедница, како што се: шпионирањето, зависта и слично.
4. Препорака да се однесуваме кон муслиманот како кон брат, било да се работи за советување или се работи за меѓусебна љубов.

(5332)

(208) – عن حذيفة رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَّاتٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(208) – Хузејфе, радијаллаху анху, рекол: „Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Нема да влезе во ценет ,катат'." [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека тој што ќе му пренесе туѓ говор на друг со цел да ги расипе нивните односи, ја заслужува казната и со право нема да влезе во Ценетот.

Benefits from the Hadith:

1. Пренесувањето на туѓи зборови се смета за еден од големите гревови.
2. Забрането е да пренесуваме туѓи зборови: затоа што со тоа правиме раздор и штета помеѓу поединците и групите.

(5368)

(209) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «كُلُّ أُمَّتِي مُعَاْفَى إِلَّا الْمُجَاهِرِينَ، وَإِنَّ مِنَ الْمُجَاهِرَةِ أَنْ يَعْمَلَ الرَّجُلُ بِاللَّيْلِ عَمَلًا، ثُمَّ يُصْبِحُ وَقَدْ سَتَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ، فَيَقُولُ: يَا فَلَانُ، عَمِلْتُ الْبَارِحَةَ كَذَا وَكَذَا، وَقَدْ بَاتَ يَسْتُرُهُ رَبُّهُ، وَيُصْبِحُ يَكْشِفُ سِتْرَ اللَّهِ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(209) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Ќе им биде простено на сите мои следбеници, освен оние кои јавно ќе го разгласат (гревот). Јавно разгласување на гревови е кога некој ќе направи нешто во текот на ноќта, а наутро, откако Аллах ќе му го сокрие тоа, ќе повика некого и ќе му рече: „Синоќа направив тоа и тоа.“, тој заспал со грев сокриен од својот Господар, а се разбудил споделувајќи го она што Аллах го сокрил од другите.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека за муслиманот грешник, треба да се надеваме дека Возвишениот ќе му прости, освен ако тој јавно не ги истакнува своите гревови, фалејќи се и од бесрамност, таквиот не заслужува прошка. Тој ноќе направил грев, а наутро откако Аллах му го сокрил гревот, тој го објавува кажувајќи му на некој за тоа, иако Возвишениот му го сокрил!

Benefits from the Hadith:

1. Грдоста на јавното обзнанување на гревот кој сме го направиле, откако Аллах, Возвишениот ни го сокрил.
2. Со јавното разгласување на направениот грев, шириме неморал помеѓу верниците.

3. Кому Аллах ќе му го сокрие гревот на овој свет на истиот ќе му го сокрие и на оној свет, ова е голема милост од Аллах, Возвишениот, кон Неговите робови.
4. Кој ќе биде ставен во искушение со гревот, треба да го сокрие и да се покае кај Аллах.
5. Големината на гревот кој го прават тие кои јавно го огласуваат направениот грев, и со тоа ја пропуштаат можноста да им биде простено.

(3756)

(210) - عَنِ ابْنِ عُمرَ رضي الله عنهما: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَطَبَ النَّاسَ يَوْمَ فَتَحَ مَكَّةَ، فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنَّ اللَّهَ قَدْ أَذْهَبَ عَنْكُمُ غُبَيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ وَتَعَاطَمَهَا بِأَبَائِهَا، فَالنَّاسُ رَجُلَانِ: بَرٌّ تَقِيَّ كَرِيمٌ عَلَى اللَّهِ، وَفَاجِرٌ شَقِيٌّ هَيْنَ عَلَى اللَّهِ، وَالنَّاسُ بَنُو آدَمَ، وَخَلَقَ اللَّهُ آدَمَ مِنْ تُرَابٍ، قَالَ اللَّهُ: {يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ} [الحجرات: 13]». [صحيح] - [رواه الترمذي وابن حبان]

(210) – Ибн Омер, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека: Аллаховиот Пратеник ﷺ им одржал хутба на луѓето на денот на освојувањето на Мека и рекол: „О, луѓе, навистина Аллах ја отстрани од вас горделивоста и надменоста на цахилиетот и вашето фалење со потеклото и предците. Па луѓето се делат на два вида: побожни и богобојазливи – тие се чесни и драги кај Аллах, и грешници и несреќни – тие се безвредни кај Аллах. Сите луѓе се деца на Адем, а Аллах го создаде Адем од земја. Аллах вели: „О луѓе! Ние ве создадовме од маж и жена и ве поделивме на народи и племиња за да се запознавате меѓу себе. Најугледниот меѓу вас кај Аллах е оној кој е најбогобојазлив. Аллах, навистина, сè знае и Известен е за сè.“ (Ел-Хуџурат, 13) [صحيح] - [رواه الترمذي وابن حبان]

Објаснување:

Пратеникот ﷺ им одржа хутба/говор на луѓето на денот на освојувањето на Мека и рече:

„О луѓе! Навистина, Аллах ја воздигна и отстрани од вас надменоста и вообразеноста на цахилиетот, како и гордеењето со предците. Луѓето, навистина, се поделени во две категории:

Прва: верник, побожен, богобојазлив, покорен и посветен на обожување на Аллах – таквиот е чесен и драг на Аллах, дури и ако нема углед или високо потекло во очите на луѓето.

Втора: неверник, грешник и несреќник – таквиот е безвреден и понижен кај Аллах, и не вреди ништо, дури и ако има углед, висока позиција или власт.“

„А сите луѓе се синови на Адем, а Аллах го создаде Адем од земја. Па не му прилега на оној чие потекло е од земја – да се вообрази и да се восхитува на самиот себе. Доказ за тоа се зборовите на Возвишениот Аллах:

„О луѓе! Ние ве создадовме од маж и жена и ве поделивме на народи и племиња за да се запознавате меѓу себе. Најугледниот меѓу вас кај Аллах е оној кој е најбогобојазлив. Аллах, навистина, сè знае и Известен е за сè.“ (Ел-Хуџурат, 13)

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е претерано е да се гордееш (и да се фалиш) со потеклото и со угледот.

(65074)

(211) – عن عائشة رضي الله عنها عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ أَبْغَضَ الرِّجَالِ إِلَى اللَّهِ الْأَلَدُّ الْخِصْمُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(211) – Од Аиша, радијаллаху анха, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Најлош човек кај Аллах е кавгацијата што се расправа.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека Возвишениот Аллах Ги мрази оние кои ги пречекоруваат границите во кавгите, кои не сакаат да ја прифатат вистината, кои можеби сакаат но ги преминуваат границите на расправиите непотребно, или се расправаат без соодветно знаење.

Benefits from the Hadith:

1. Во оваа група на кавгации не спаѓаат тие кои го бараат своето право кое им е одземено, и тоа го прават на прописен начин.
2. Кавгата и расправањето се од лошите особини на јазикот, кои се причина за разединување и нетрпеливост помеѓу муслиманите.
3. Расправата може да биде пофална кога се расправа за вистината и на прописен начин, а ќе биде негативна кога се расправа против вистината и во одбрана на невивината, или ако се расправа без докази и аргументи.

(5474)

(212) – عَنْ أَبِي بَكْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا تَقَى الْمُسْلِمَانِ بِسَيْفَيْهِمَا فَالْقَاتِلُ وَالْمَقْتُولُ فِي النَّارِ»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذَا الْقَاتِلُ، فَمَا بِالْمَقْتُولِ؟ قَالَ: «إِنَّهُ كَانَ حَرِيصًا عَلَى قَتْلِ صَاحِبِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(212) – Од Ебу Бекрете, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Кога два муслимана ќе ги вкрстат меѓусебно сабјите, и убиецот и убиениот ќе бидат во Џехенмот." Кажав: "О, Аллахов пратенику, во ред за убиецот, но зошто и убиениот?" Рече: „И тој се трудеше да го убие својот пријател." [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил дека кога двајца муслимани ќе го вперат оружјето еден кон друг, секој со намера да го убие оној другиот, убиецот ќе биде казнет со Џехенмот заради тоа што го извршил убиството. На асхабот не му беше јасно околу убиениот: Зошто тој да биде во Џехенмот?

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му кажа дека и тој ќе биде казнет со Џехенмот затоа што се обидува да го убие својот другар, тоа не го направил само затоа што овој другиот бил побрз (повешт) од него.

Benefits from the Hadith:

1. Казната може да се заслужи кога одвнатре цврсто ќе решиме да направиме грев и ќе преземаме постапки кои водат до него.
2. Тешко предупредување за меѓусебното убивање на муслиманите и ветување со џехенмска казна.
3. Борба со причина помеѓу муслиманите не спаѓа во ова предупредување, како што е на пример: борбата против престапниците и тие што прават неред.
4. Тој што прави голем грев нема да се смета за неверник заради стореното дело: бидејќи Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги нарекол муслимани и убиецот и убиениот.
5. Кога два муслимана ќе се конфронтираат употребувајќи какво било оружје, и тогаш едниот го убие другиот, тогаш и убиецот и убиениот ќе бидат во Џехенмот. Спомнувањето на сабја во хадисот е само како пример.

(4304)

(213) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «لَا تَسُبُّوا الْأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى مَا قَدَّمُوا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(213) – Од Аиша, радијаллаху анха, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не зборувајте лошо за умрените, бидејќи тие се сретнаа со тоа што го подготвија (на овој свет).“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека е забрането да се навредуваат мртвите и да се сквернави нивната чест. Ова претставува многу лошо однесување бидејќи мртвите го добиле тоа што го подготвиле со добрите или лошите дела во текот на нивниот живот. Исто така, ова навредувањето не стигнува до нив, туку може само да им штети на живите.

Benefits from the Hadith:

1. Хадисот е доказ дека е забрането да се навредуваат умрените.
2. Ако не ги навредуваме умрените, внимаваме на интересите на живите, и го обезбедуваме мирот во општеството, избегнувајќи омраза и расприии.
3. Мудроста во забраната на навредувањети е во тоа што тие веќе го добија тоа што го направиле, и со тоа нивното навредување нема да промени ништо, освен што ќе ги навреди нивните живи роднини.
4. Никој не треба да зборува нешто од што нема корист.

(214) – عن أبي أيوب الأنصاري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ، يَلْتَقِيَانِ، فَيُعْرِضُ هَذَا وَيُعْرِضُ هَذَا، وَخَيْرُهُمَا الَّذِي يَبْدَأُ بِالسَّلَامِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(214) – Од Ебу Ејуб ел Енсари, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не му е дозволено на човекот да не зборува со својот брат повеќе од три дена, се сретнуваат и еден на друг му го вртат грбот. Подobar е тој што прв ќе се поздрави со селам.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му забранил на муслиманот да го избегнува својот брат муслиман повеќе од три ноќи, да се среќаваат двајцата, и да не се поздрават ниту да зборуваат меѓу себе.

Подobar од овие двајца е оној кој се обидува да го прекине ова избегнување со поздравот - селам алејкум. Оваа меѓусебно избегнување се однесува на тоа кога човекот избегнува некого заради некои лични работи, а што се однесува до избегнувањето на некого заради Аллах, како што е: избегнувањето на новатори, грешници и лошо друштво, за вакви не е ограничено време, туку зависи од општиот интерес кој се постигнува со избегнувањето, па кога се губи користа и интересот престанува и избегнувањето.

Benefits from the Hadith:

1. Дозволено е да избегнуваме некого во период од три дена или помалку, имајќи ја предвид човечката природа, затоа се дозволува избегнување во период од три дена во кој период ќе исчезне причината поради која избегнуваме некого.

2. Вредност на селамот, тој ги отстранува манифестациите на егоизмот, и тој е знак на меѓусебна љубов.
3. Исламот се грижи за братски и блиски односи на неговите следбеници.

(5365)

(215) – عن سهل بن سعد رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(215) – Од Сахл бин Сад, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе ми гарантира дека ќе го чува она што е меѓу неговите вилицы и она што е меѓу неговите нозе, јас му го гарантирам Џенетот.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува за две работи кои, ако муслиманот ги чува, ќе влезе во Џенетот:

Прво: Чувањето на јазикот од говорот кој го предизвикува Аллаховиот гнев.

Второ: Чувањето на половиот орган од неморал.

Овие два органа најчесто се причина за правењето гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Чувањето на јазикот и половиот орган е патот кој води до Џенетот.
2. Јазикот и половиот орган се издвоени затоа што тие се најголемата причина за неволји за човекот во овој и во идниот свет.

(3475)

(216) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - وَكَانَ غَزَا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثِنْتَيْ عَشْرَةَ غَزْوَةً - قَالَ: سَمِعْتُ أَرْبَعًا مِنَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَعْجَبَنِي، قَالَ: «لَا تُسَافِرِ الْمَرْأَةُ مَسِيرَةَ يَوْمَيْنِ إِلَّا وَمَعَهَا زَوْجُهَا أَوْ ذُو مُحْرَمٍ، وَلَا صَوْمٌ فِي يَوْمَيْنِ: الْفِطْرِ وَالْأَضْحَى، وَلَا صَلَاةٌ بَعْدَ الصُّبْحِ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ، وَلَا بَعْدَ الْعَصْرِ حَتَّى تَغْرُبَ، وَلَا تُشَدُّ الرَّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: مَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِ الْأَقْصَى، وَمَسْجِدِي هَذَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(216) – Ебу Сеид ел Худри, радијаллаху анху – кој учествуваше во дванаесет битки заедно со Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, вели: Слушнав четири работи од Аллаховиот пратеник, алејхи селам, и многу ми се допаѓаат: „Жената не патува растојание кое се поминува за два дена, ако не е придружувана од мажот или од махрем. Нема постење на два дена: Фитр и Курбан Бајрам. Нема намаз од мугрите додека Сонцето не излезе потполно, ниту од попладне (икиндија) до зајдисонце. Не се патува со намера освен кон три џамии: Месџидул Харам во Мека, Месџидул Акса во Ерусалим и оваа џамија (во Медина).“ - [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил четири работи.

Прво: ѝ забранил на жената да оди на патување подолго од два дена без нејзиниот сопруг или махрем. Махрем на жената е секој маж од нејзините роднини со кои ѝ е трајно забрането да стапи во брак.

Второ: го забранил постот на денот на Фитр Бајрам и Курбан Бајрам, без разлика дали некој дал завет дека ќе пости во тие денови, доброволно или како откуп за некој прекршок.

Трето: забранил доброволен намаз да се клања по икиндија намаз до зајдисонце и од мугрите (времето кога се клања сабах) до изгрејсонце.

Четврто: забранил и патување кон некое место за кое сметаме дека има посебна вредност и дека во него се умножуваат добрите дела, освен ако се работи за овие три џамии. Затоа не се патува заради клањање намаз сметајќи дека повеќекратно ќе бидеме наградени за тој намаз, освен во овие три џамии: Месцидул-Харам (Мека), Ел Месцидун-Небевиј (Медина) и Месцидул-Акса (Ерусалим).

Benefits from the Hadith:

1. Не е дозволено жената да патуваа без сопатник-махрем.
2. Жената не може да биде махрем на друга жена додека патува. Хадисот експлицитно вели дека жената може да патува само со нејзиниот сопруг или машки член на семејството кој е нејзин махрем.
3. Ова правило важи за сè што се нарекува патување, иако овој хадис споменува патување чие растојание е два дена. Имено, Пратеникот така се изразил бидејќи тоа одговара на состојбата и околностите на тоа место и време.
4. Мажот е махрем на жената како и секој маж со кој ѝ е трајно забрането да се омажи. Туке се тие со кои имаме крвно сродство како татко, син, чичко и вујко; сродство по доење како татко и вујко; а потоа преку мажење како свекор. Покрај тоа, махремот мора да биде полнолетен, разумен и доверлив муслиман, имајќи предвид дека целта на патувањето на жената со махрем е нејзина заштита и овозможување да ги реализира целите на патувањето.

5. Грижа на исламскиот верозакон за жената, за нејзината заштита и безбедност.
6. Не е валиден општиот доброволен намаз кој се клања по утринската и попладневната молитва. Од друга страна, во тие времиња е дозволено да се клања пропуштениот задолжителен намаз или да се клања намаз со причина како што е Техијетул-Масџид (намазот што се извршува при влегувањето во џамија) и сл.
7. Забрането е да се клања намаз откако ќе изгрее Сонцето. Потребно е да се почека Сонцето да се дигне за едно копје. Ова е приближно десет до петнаесет минути.
8. Времето на икиндија е до заоѓањето на Сонцето.
9. Дозволено му е на човекот да тргне на пат за да ги посети овие три џамии.
10. Вредност на трите џамии и нивната одлика во однос на другите џамии.
11. Не е дозволено да се оди на патување за посета на гробишта, дури и ако се работи за гробот на Пратеникот. Меѓутоа, пропишано е да се посети гробот на Пратеникот за оној кој е во Медина или оној кој дошол поради некоја дозволена причина.

(10603)

(217) – عن أسامة بن زيد رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَا تَرَكْتُ بَعْدِي فِتْنَةً أَضَرَّ عَلَى الرَّجَالِ مِنَ النَّسَاءِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(217) – Од Усаме бин Зејд, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „После мене, за мажите, не оставив поголемо искушение од жените.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека по неговата смрт за мажите нема поголемо или потешко искушение од жените. Ако жената е дел од семејството на мажот, таа може да го наведе на нешто што е спротивно на шеријатот, а ако не е, тогаш може да дојде до голема штета ако двајцата се осамуваат и се блиски еден до друг.

Benefits from the Hadith:

1. Муслиманот мора да се чува од искушението кое доаѓа од жените и да ги спречи сите можности кои може да го доближат до искушенијата.
2. Верникот треба цврсто да се придржува за Аллаховата вера и да бара од Него спас од искушенијата.

(5830)

(218) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: «مَنْ اسْتَطَاعَ الْبَاءَةَ فَلْيَتَزَوَّجْ، فَإِنَّهُ أَغْضُ لِلْبَصْرِ، وَأَخْصَنُ لِلْفَرْجِ، وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَعَلَيْهِ بِالْصَّوْمِ، فَإِنَّهُ لَهُ وَجَاءٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(218) – Од Абдулах бин Месуд, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: Бевме со Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога рече: „Кој има можност да се ожени, нека го стори тоа, бидејќи тоа најдобро го чува погледот и ја штити чедноста. А кој не може, нека пости, бидејќи постот е заштита за него." [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги поттикнувал оние кои имаат способност за интимност и можност да ги сносат трошоците на бракот, да стапат во брак. Тоа е најдобриот начин да се заштити погледот од забранетото и да се сочува човекот од гревовите и неморалот. А за оној кој не може да ги сноси трошоците на бракот, но има потреба од него, препорачано е да пости. Бидејќи постот ја намалува страста и помага во контролирањето на нагоните.

Benefits from the Hadith:

1. Исламот се грижи за причините кои водат до чедноста и заштитата од неморал.
2. Ги поттикнува оние кои не се во можност да ги сносат трошоците на бракот да постат, бидејќи постот ја намалува страста и го намалува нагонот.
3. Во хадисот споменатата споредбата помеѓу постот и кастрацијата (постапка која подразбира уништување на функцијата на тестисите за да се намали нагонската

желба) се објаснува така што, како што кастрацијата ја отстранува страста преку уништувањето на нејзиниот извор, на тој начин и постот ја слабее страста и го контролира нагонот за интимност.

(5863)

(219) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ الدُّنْيَا حُلْوَةٌ خَضِرَةٌ، وَإِنَّ اللَّهَ مُسْتَخْلِفُكُمْ فِيهَا، فَيَنْظُرُ كَيْفَ تَعْمَلُونَ، فَاتَّقُوا الدُّنْيَا وَاتَّقُوا النِّسَاءَ، فَإِنَّ أَوَّلَ فِتْنَةٍ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَانَتْ فِي النِّسَاءِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(219) – Ебу Сеид ел Худри, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Дуњалукот (овој свет) е сладок и зелен. Возвишениот Аллах те создаде на него за да види како ќе работиш. Затоа, чувај се од овој свет и чувај се од жените, навистина првото искушение на синовите Израилови дојде од жените.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни го опишува овој свет како нешто со сладок вкус и чиј изглед е зелен и привлечен. Поради ова, човекот може да биде измамен од овој свет и да му посвети најголемо внимание. Пратеникот потоа ни укажува на фактот дека Аллах, Возвишниот, дава да живееме едни по други, за да види како ќе постапуваме и дали ќе Му бидеме послушни или грешни. Потоа нè предупреди да не се залажуваме со убавините на овој свет, таквите украси ќе го наведат човекот да не го прави она што Возвишениот Аллах му наредил и да го прави она што Тој му го забранил. А најмногу треба да внимаваме од пороците на овој свет: искушението со жените и дека тоа искушение беше првото кое му се случи на Бену Израил.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик кон страв од Бога и да не се преокупираме со овосветските украси и убавини.
2. Предупредување на искушението со жените, било да се работи за поглед, или дозвола на мешани собири со мажи кои не се махрем, или слично на тоа.
3. Искушението на жените е едно од најголемите искушенија на овој свет.
4. Земањето поука и совет од поранешните народи, бидејќи тоа што му се случило на народот Бену Исраил може да му се случи и на некој друг.
5. Дури и сопругата може да биде искушение за мажот така што ќе го оптоварува со материјални трошоци што тој не може да ги поднесе и кои ќе го оддалечат од верата. Што се однесува до жена-туѓинец, таа може да биде искушение за мажот со тоа што ќе го заведе, и без потреба ќе се меша во друштво меѓу мажите, особено ако е со оскудна облека. Сето ова постепено може да доведе и до блуд. Затоа, верникот мора да побара засолниште кај Алах и да тежнее да биде спасен од ова искушение.

(3053)

(220) - عَنْ مُعَاوِيَةَ الْقُشَيْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا حَقُّ زَوْجَةِ أَحَدِنَا عَلَيْهِ؟ قَالَ: «أَنْ تُطْعِمَهَا إِذَا طَعِمْتَ، وَتَكْسُوَهَا إِذَا اكْتَسَيْتَ، أَوْ اكْتَسَبْتَ، وَلَا تَضْرِبَ الْوَجْهَ، وَلَا تُقَبِّحَ، وَلَا تَهْجُرَ إِلَّا فِي الْبَيْتِ» [حسن] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

(220) – Од Муавија ел-Кушејри, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: „Реков: ,О, Божји пратенику, кои се правата на сопругата над нејзиниот сопруг?“ Тој одговори:

„Да ја храниш кога и самиот јадеш, да ја облекуваш кога и ти се облекуваш или кога стекнуваш, да не ја удираш по лицето, да не ја навредуваш и да не ја одбегнуваш освен во домот.“ [حسن] - [رواه أبو داود وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

На Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, му беше поставено прашањето: „Кое е правото на сопругата над нејзиниот сопруг?“ Тој одговори споменувајќи неколку работи, меѓу кои:

Прво: Да ја храниш секогаш кога и самиот јадеш, а да не ја лишуваш од тоа.

Второ: Да ја облекуваш кога и самиот се облекуваш или кога стекнуваш средства за тоа (да и обезбедиш облека како што обезбедува за себе).

Трето: Не ја удирај освен ако има оправдана причина и потреба, а дури и тогаш, нека биде благо и без нанесување повреда. Никогаш не ја удирај по лицето, бидејќи тоа е најчесниот и највидливиот дел од телото, на кој се наоѓаат благородни и чувствителни органи.

Четврто: Не ја навредувај и не кажувај зборови како: „Аллах нека ти го изгрди лицето“, ниту пак нарекувај некој нејзин дел грд, бидејќи сè што е создадено е дело на Аллах, Кој го создал човекот

во најубава форма. Навредата на создаденото води кон навреда на Создателот – Аллах нека не чува од тоа!

Петто: Не ја одбегнувај освен во постелата, но без целосно отуѓување, ниту пак преселувај ја во друга кука. Ова важи за случаите кога се имаме привремена оддалеченост меѓу сопругниците како воспитна мерка.

Benefits from the Hadith:

1. Грижата на асхабите за запознавањето на нивните обврски кон другите, како и со правата што им припаѓаат.
2. Сопругот е должен да ѝ обезбеди на сопругата издршка, облека и живеалиште.
3. Забрането е навредување, било вербално или физичко.
4. Еден од облиците на забрането навредување е да ѝ се каже: „Ти потекнуваш од понижено племе“ или „Ти си од лошо семејство“, како и слични изрази што омаловажуваат.

(58093)

(221) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي أَضْحَى أَوْ فِطْرٍ إِلَى الْمُصَلَّى، فَمَرَّ عَلَى النِّسَاءِ، فَقَالَ: «يَا مَعْشَرَ النِّسَاءِ، تَصَدَّقْنَ، فَإِنِّي أُرِيْتُكُمْ أَكْثَرَ أَهْلِ النَّارِ» فَقُلْنَ: وَبِمَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «تُكْثِرْنَ اللَّعْنَ، وَتَكْفُرْنَ الْعَشِيرَ، مَا رَأَيْتُ مِنْ نَاقِصَاتٍ عَقْلٍ وَدِينٍ أَذْهَبَ لِلْبِ الرَّجُلِ الْحَازِمِ مِنْ إِحْدَاكُنَّ»، قُلْنَ: وَمَا نُقْصَانُ دِينِنَا وَعَقْلِنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَلَيْسَ شَهَادَةُ الْمَرْأَةِ مِثْلُ نِصْفِ شَهَادَةِ الرَّجُلِ» قُلْنَ: بَلَى، قَالَ: «فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ عَقْلِهَا، أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتْ لَمْ تُصَلَّ وَلَمْ تَصُمْ» قُلْنَ: بَلَى، قَالَ: «فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ دِينِهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(221) – Ебу Сеид ел-Худри, Аллах нека е задоволен со него, раскажува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, излегол на денот на курбанскиот или рамазанскиот бајрам на местото каде што се извршувал намазот на отворено. Поминал покрај жените и им рекол: „О жени, давајте садака/милосрдие, бидејќи ми беше покажано дека повеќето жители на Џехенмот сте вие.“

Тие го прашаа: „А зошто, о Божји пратенику?“

Тој одговори: „Затоа што многу проколнувате и не сте благодарни на вашите сопрузи. Не сум видел никого со помал разум и вера кој би можел да му го одземе разборот на разумен маж повеќе од една од вас.“

Тие прашаа: „Во што се состои нашиот недостаток во разумот и верата, о Божји пратенику?“

Тој рече: „Не ли сведоштвото на жената е половина од сведоштвото на мажот?“

Тие одговорија: „Да.“

Тој рече: „Тоа е поради намалувањето на нејзиниот разум. И не ли кога има менструација, не клања и не пости?“

Тие одговорија: „Да.“

Тој рече: „Тоа е поради намалувањето на нејзината вера.““ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на денот на Бајрам излегол на местото каде што се извршувал намазот на отворено. Тој им имаше ветено на жените дека ќе им одвои посебен момент за да им се обрати, па тој ден го исполни своето ветување и рече: „О жени, давајте садака и многу барајте прошка, бидејќи тие се меѓу најголемите причини за бришење на гревовите. Навистина, во ноќта на Исра видов дека повеќето жители на Цехенемот сте вие.“

Тогаш една од жените, која беше разумна, мудра и угледна, го праша:

„А зошто, о Божји пратенику, сме повеќето жители на Цехенемот?“

Тој одговори:

„Поради неколку работи: многу проколнувате и навредувате, и не го признавате правото на вашите сопрузи.“ Потоа ги опиша со зборовите:

„Не сум видел никого со помал разум и вера кој повеќе би можел да надвлее разумен, промислен и одлучен маж како една од вас.“

Таа праша:

„О Божји пратенику, во што се состои нашиот недостаток во разумот и верата?“

Тој одговори:

„Што се однесува до намалувањето на разумот, сведоштвото на две жени е еднакво со сведоштвото на еден маж – тоа е недостатокот на разумот. А што се однесува до недостатокот на верата, тоа е намалувањето на добрите дела, бидејќи жената останува неколку ноќи и денови без да клања поради менструацијата и пропушта денови од постот во месецот рамазан поради менструацијата. Тоа е недостатокот на верата. Но, тие за тоа не се прекоруваат ниту казнуваат, бидејќи тоа е дел од нивната природа на која се створени, исто како што човекот е создаден со

љубов кон богатството, со нетрпеливост и незнаење, и други нешта." Овој недостаток е спомнат како предупредување за да се избегне соблазнување преку нив.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачаноста на излегувањето на жените за бајрамскиот намаз ида им се обратиме со посебен совет.
2. Неблагодарноста кон сопругот и честото проколнување се од големите гревови, бидејќи заканата со Џехенмот е доказ дека гревот е голем.
3. Во ова има објаснување дека иманот се зголемува и се намалува. Оној чии ибадети се поголеми, неговиот иман и вера се зголемуваат, а оној чии ибадети се помали, неговиот иман сходно се намалува.
4. Имамот ен-Невеви рекол: „Разумот се зголемува и се намалува, исто како и иманот. Спомнувањето на намалувањето кај жените не е со цел тие да бидат укорени, бидејќи тоа е дел од нивната природа. Намерата е предупредување за да се избегне соблазнување преку нив. Затоа, казната е поврзана со она што беше спомнато од неблагодарноста и другото, а не со самиот недостаток. Намалувањето на верата не е ограничено само на она што води кон грев, туку опфаќа повеќе од тоа.“
5. Ова укажува на дозволеноста ученикот да го праша учениот или следбеникот да побара објаснување од оној што го следи, доколку нешто не му е јасно.
6. Во ова има потврда дека сведоштвото на жената е половина од сведоштвото на мажот поради нејзината помала способност за прецизно помнење.

7. Ибн Хаџер, во својот коментар на зборовите: „Не сум видел никого со помал разум..." до крај на хадисот, рече: „Јасно ми е дека тоа е една од причините зошто тие се повеќето жители на Џехенмот. Бидејќи ако тие се причина разумниот маж да го изгуби разборот до степен да направи или каже нешто што не треба, тогаш тие учествуваат во гревот заедно со него, па дури и го зголемуваат.“
8. Забранетоста на извршувањето на намазот и постот за жената за време на нејзината менструација, а истото важи и за време на постпородилното крварење. Потоа, тие го надополнуваат само постот откако ќе станат чисти.
9. Благородниот карактер на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се покажува во тоа што им одговарал на прашањата на жените без да ги прекори или укори.
10. Ибн Хаџер рекол: „Садаката ја отстранува казната и може да ги избрише гревовите што се направени кон луѓето.“
11. Имамот ен-Невеви рекол: „Недостатокот на верата кај жените е во тоа што тие го оставаат намазот и постот за време на менструацијата. Оној чиј ибадет е поголем, неговиот иман и вера се зголемуваат, а оној чиј ибадет е помал, неговиот иман исто така се намалува. Намалувањето на иманот може да биде на начин предизвикан од грев, како оставањето на намазот, постот или други задолжителни ибадети без оправдание. Исто така, може да биде во нешто што не носи грев, како што е оставањето на џума намазот, учеството во џихадот или друго што не е задолжително без оправдание. А може да биде и во нешто што е пропишано, како што е оставањето на намазот и постот кај жената за време на

менструацијата. Овој вид намалување не е причина за прекор, туку е дел од природата со која тие се создадени.“

(10011)

(222) – عن أبي موسى رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَا نِكَاحَ إِلَّا بِوَلِيٍّ».
[صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(222) – Ебу Муса ел Ешари, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селлем, рекол: „Нема валиден брак без старател.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Пратеникот Мухамед, салаллаху алејхи ве селлем, објаснил дека бракот на жената не е валиден освен ако не го склучи и нејзиниот старател.

Benefits from the Hadith:

1. Старателот е услов за валидноста на бракот. Ако бракот се склучи без старател, или ако жената сама се омажи, бракот не е валиден.
2. Старателот е најблискиот машки роднина на жената; не може подалечен старател да ја омажи ако постои поблизок од него.
3. Старателот мора да ги исполнува следниве услови: да биде полнолетен, машко, разумен и способен да ги разбере интересите на бракот, како и да ја има истата верска припадност со жената за која е старател. Оној кој не ги поседува овие особини не е соодветен за старателство при склучувањето брак.

(58066)

(223) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّمَا امْرَأَةٍ نَكَحَتْ بِغَيْرِ إِذْنِ مَوْلِيهَا، فَنِكَاحُهَا بَاطِلٌ - ثَلَاثَ مَرَّاتٍ - فَإِنْ دَخَلَ بِهَا فَالْمَهْرُ لَهَا بِمَا أَصَابَ مِنْهَا، فَإِنْ تَشَاجَرُوا فَالسُّلْطَانُ وَلِيُّ مَنْ لَا وَلِيَ لَهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(223) – Мајката на верниците, Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Секој брак на жена склучен без дозвола од нејзиниот старател е неважечки.“ – ова го повторил трипати -. „Ако мажот има интимен однос со неа, таа го заслужува мехрот поради односот. А ако настане несогласување, тогаш владетелот е старател на оној што нема старател.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه] وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, предупредил дека жената не смее самата да се омажи без дозвола од нејзините старатели и дека таквиот брак е неважечки. Ова го повторил трипати, нагласувајќи дека таквиот брак како да не постои.

Ако мажот има интимен однос со жената што ја зел во брак без дозвола од нејзиниот старател, таа го заслужува мехрот во целост поради односот што го имал со неа.

Ако меѓу старателите настане несогласување околу тоа кој има право да ја омажи, а сите имаат ист приоритет, тогаш предност има оној што прв го презел старателството, под услов тоа да е во нејзина корист. Ако старателот одбие да ја омажи без оправдана причина, тогаш се смета како да нема старател, па таа улога ја презема владетелот или неговиот застапник, како што се судиите. Но, ако постои старател кој ја исполнува својата должност, владетелот нема надлежност врз неа.

Benefits from the Hadith:

1. Старателот е услов за валидноста на бракот. Ибн ел-Мунзир наведува дека не е познато некој од асхабите да имал спротивно мислење по ова прашање.
2. Во неважечки брак, жената го заслужува мехрот како надомест за интимниот однос што го имал мажот со неа.
3. Ако жената нема старател, владетелот ја презема таа улога, без разлика дали старателот воопшто не постои или одбива да ја омажи.
4. Во случај на отсуство на старателот или неговата неможност да ја изврши оваа должност, старателската улога ја презема владетелот, а негов застапник по ова прашање е судијата.
5. Старателството во бракот не значи одземање на правото на жената да избира, туку таа има свое право, и не е дозволено старателот да ја омажи без нејзина согласност.
6. Условите за валиден брак се:
- 7.
8. Прво: Јасно определување кои се двајцата сопружници преку именување, покажување, опис или на друг начин.
- 9.
10. Второ: Взаемно прифаќање и задоволство на двајцата еден со друг.
- 11.
12. Трето: Бракот да го склучи нејзиниот старател.
- 13.

14. Четврто: Присуство на сведоци при склучувањето на бракот.
15. Условите што треба да ги исполнува старателот кој склучува брак:
 - 16.
 - 17.1. Разумност.
 - 18.
 - 19.
 - 20.2. Да биде маж.
 - 21.
 - 22.
 - 23.3. Полнолетност – со наполнети 15 години или со достигнување зрелост преку половиот знак.
 - 24.
 - 25.
 - 26.4. Иста вера – немуслиман не може да биде старател на муслиман или муслиманка, исто како што муслиман не може да биде старател на немуслиман или немуслиманка.
 - 27.
 - 28.
 - 29.5. Праведност – спротивно на грешноста, а минимумот е да се грижи за најдобриот интерес на оној што му е доверен за склучување брак.
 - 30.

31.

32.6. Разборитост – да не биде неразумен, туку да има способност да го препознае соодветниот сопружник и да ги процени интересите на бракот.

33. Старателите на жената при склучување брак имаат одреден редослед според исламските правници, и не е дозволено да се прескокне поблискиот старател, освен ако е отсутен или не ги исполнува условите.

34.

35. Редоследот на старателството е следен:

36.

37.1. Нејзиниот татко.

38.

39.

40.2. Лицето што таткото го назначил како старател со тестамент.

41.

42.

43.3. Нејзиниот дедо по таткова линија, без разлика колку високо оди родословието.

44.

45.

46.4. Нејзиниот син.

47.

48.

49.5. Неговите синови, без разлика на тоа колку се ниско во родословието.

50.

51.

52.6. Нејзиниот брат од ист татко и мајка.

53.

54.

55.7. Нејзиниот брат само од таткова страна.

56.

57.

58.8. Нивните синови.

59.

60.

61.9. Нејзиниот чичко од ист татко и мајка.

62.

63.

64.10. Нејзиниот чичко само од таткова страна.

65.

66.

67.11. Нивните синови.

68.

69.

70.12. Поблиските машки роднини според редоследот во наследството.

71.

72.

73.13. Владетелот на муслиманите и неговиот застапник, како судијата, е старател на оној што нема старател.

(58067)

(224) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَلْعُونٌ مَنْ أَتَى امْرَأَتَهُ فِي دُبُرِهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والنسائي في الكبرى وأحمد]

(224) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Проклет е оној што ќе има интимен однос со својата жена во нејзиниот анален отвор.“ [حسن] - [رواه أبو داود والنسائي في الكبرى وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, предупредил дека мажот кој ќе има интимен однос со својата сопруга во нејзиниот анален отвор е проколнат и оддалечен од Аллаховата милост, а тоа спаѓа меѓу големите гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Забранетост на интимниот однос со жената во нејзиниот анален отвор.
2. Дозволеноста на уживањето со сопругата во секој дел од нејзиното тело, освен во аналниот отвор.
3. Муслиманот треба да има интимен однос со својата сопруга преку вагината, како што Аллах наредил, додека

односот преку аналниот отвор води кон искривување на фитрата/природноста, уништување на потомството, спротивставување на здравите природни склоности и предизвикува сериозни штети за двајцата сопружници.

(58090)

(225) – عن عقبة بن عامر رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَحَقُّ الشُّرُوطِ أَنْ تُوفُوا بِهِ مَا اسْتَحَلَّتُمْ بِهِ الْفُرُوجَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(225) – Пренесено е дека Укбе бин Амир, радијаллаху анху, рекол: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем рекол: „Најважен услов кој мора до го исполните е оној со кој ви се дозволени интимните делови (односи).“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека најважните услови кои мора да ги почитуваме се оние заради кои ти е дозволен интимен однос со сопругата. Тоа се дозволените услови кои жената ги поставува при склучувањето на брачен договор.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е да се исполнат условите кои ги поставиле брачните парови меѓусебно, освен ако не се работи за некој услов кој забранува дозволеното или го дозволува забранетото.
2. Условите поставени при брачниот договор се поважни од останатите, затоа што тие се причината да се дозволат интимните односи.

3. Бракот има важно место и позиција во исламот, со оглед на тоа дека е потврдена обврска која подразбира исполнување на условите.

(6021)

(226) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «الدُّنْيَا مَتَاعٌ، وَخَيْرُ مَتَاعِ الدُّنْيَا الْمَرْأَةُ الصَّالِحَةُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(226) – Абдуллах бин Амр, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Овој свет е (привремено) уживање, а најголемото уживање на овој свет е добра сопруга.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека овој свет и она што е во него, е нешто што луѓето го користат/уживаат во него одредено време, а потоа ќе исчезне. Највредното задоволство на овој свет е добрата сопруга која кога нејзиниот сопруг ќе ја погледне го прави среќен, кога ќе ѝ нареди да направи нешто, таа го прави тоа, а кога тој е далеку од дома, ја брани и чува својата чест и неговиот имот.

Benefits from the Hadith:

1. Дозволено е да ги користиме задоволствата на овој свет кои Аллах им ги дозволил на Своите робови, без претерување, вообразеност или нивна злоупотреба.
2. Поттик да избереме добра сопруга, бидејќи таа е важна помош за сопругот во покорноста кон Господарот.

3. Најдоброто задоволство на овој свет е тоа кое се манифестира со покорност кон Аллах или ни помага да бидеме покорни.

(5794)

(227) – عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَأَلْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ نَظَرِ الْفُجَاءَةِ فَأَمَرَنِي أَنْ أَصْرِفَ بَصَرِي. [صحيح] - [رواه مسلم]

(227) – Џерир бин Абдулах, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Го прашав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, за ненадејниот поглед (кон нешто забрането), па ми нареди веднаш да го свртам погледот настрана.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Џерир бин Абдулах, Аллах нека е задоволен со него, го прашал веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, за ненадејниот и ненамерниот поглед на мажот кон жена што не му е махрем.

Како одговор Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, му наредил веднаш да го сврти своето лице на другата страна штом стане свесен за тоа, и дека во таков ненадеен поглед нема грев, сè додека не продолжи да гледа намерно.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик за спуштање на погледот.
2. Предупредување од намерното задржување на погледот кон она што е забрането, во случај кога некој ненадејно погледне без намера.
3. Овој хадис укажува дека забраната за гледање кон жените што не се махрем била добро позната меѓу асхабите. Доказ за тоа е што Џерир, Аллах нека е

задоволен со него, го прашал Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, за случајот ако ненамерно му падне погледот на жена – дали тоа се смета исто како и намерното гледање?

4. Исламот се грижи за доброто на луѓето, па затоа забранил гледање во жените што не се махрем, бидејќи тоа носи штета и на овој свет и на Ахиретот.
5. Асхабите редовно му се обраќале на Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, за сè што им било нејасно. Истото важи и денес – луѓето треба да се советуваат со учените и да бараат разјаснување за она што не го знаат.

(8902)

(228) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِكَبْشَيْنِ أَمْلَحَيْنِ أَفْرَيْنَيْنِ، دَبَّحَهُمَا بِيَدِهِ، وَسَمَّى وَكَبَّرَ، وَوَضَعَ رِجْلَهُ عَلَى صِفَاحِهِمَا. [صحيح] - [متفق عليه]

(228) – Енес, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, жртвуваше два рогати црни овна со белило на врвовите на влакната. Ги закла со своја рака, изговарајќи „Бисмиллах“ и „Аллаху екбер“, а потоа ја стави својата нога врз нивните бокови.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Енес, Аллах нека е задоволен со него, раскажува дека веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, за курбанскиот бајрам жртвувал два рогати бели овна со црни дамки. При тоа изговорил: „Бисмиллах, Аллаху екбер“ и ја ставил својата нога врз нивните вратови.

Benefits from the Hadith:

1. Пропишаноста на жртвувањето курбан е утврдена според консензусот на сите муслимани.
2. Најдобро е курбанот да биде од видот што го жртвувал веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, бидејќи има убав изглед, а неговото месо и маст се највкусни.
3. Имамот Невеви вели: „Препорачливо е човек самиот да го заколе својот курбан. Ако му го препушти на друг, тоа треба да биде само од оправдана причина. Во таков случај, се препорачува да присуствува при колењето. Доколку му го довери на друг муслиман, тоа е дозволено без разногласие.“
4. Ибн Хаџер вели: „Од хадисот разбираме дека при колењето е препорачливо да се изговори ‚Бисмиллах‘ и ‚Аллаху екбер‘. Исто така, се препорачува да се стави ногата врз десната страна на вратот на курбанот. Сите исламски алими се согласни дека животното треба да се положи на левата страна, за да му биде полесно на колачот – со левата рака да ја држи главата, а со десната да го користи ножот.“
5. Препорачливо е курбанот да биде со рогови, но дозволено е да биде и без рогови.

(2971)

(229) - عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى أَنَّهُمْ كَانُوا عِنْدَ حُذَيْفَةَ، فَاسْتَسْقَى فَسَقَاهُ جُوسِيٌّ، فَلَمَّا وَضَعَ الْقَدَحَ فِي يَدِهِ رَمَاهُ بِهِ، وَقَالَ: لَوْلَا أَنِّي نَهَيْتُهُ غَيْرَ مَرَّةٍ وَلَا مَرَّتَيْنِ - كَأَنَّهُ يَقُولُ: لَمْ أَفْعَلْ هَذَا، وَلَكِنِّي سَمِعْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «لَا تَلْبَسُوا الْحَرِيرَ وَلَا الدِّيْبَاجَ، وَلَا تَشْرَبُوا فِي آيَةِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ، وَلَا تَأْكُلُوا فِي صَحَافِهَا، فَإِنَّهَا لَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَنَا فِي الْآخِرَةِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(229) – Од Абдурахман бин ебу Лејла се пренесува дека биле кај Хузејфе, па тој побарал вода. Еден мецусија му донел вода, но кога ја зеде чашата во раката, Хузејфе ја фрли и рече: „Да не сум го предупредил повеќепати, немаше да постапам вака.“ Ова го направил бидејќи слушал од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Не носете свила и брокат, не пијте од златни и сребрени садови и не јадете од таквите чинии, бидејќи тие се за нив (немуслиманите) на овој свет, а за нас на идниот свет.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, им забранил на мажите да носат свила во која било форма. Исто така, им забранил и на мажите и на жените да јадат или да пијат од златни и сребрени садови. Тој објаснил дека тие ќе бидат посебна награда за верниците на Судниот ден, бидејќи на овој свет ги избегнувале од покорност кон Аллах. Што се однесува до неверниците, тие нема да имаат удел во нив на Ахиретот, бидејќи своите наслади ги искористиле во овој свет прекршувајќи ги Божјите наредби.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е мажите да носат свила и брокат, а за оние кои ќе го прекршат тоа, е пренесено строго предупредување за казна од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем.
2. На жените им е дозволено да носат свила и брокат.

3. Исто така, забрането е јадење и пиење од златни и сребрени чинии и садови како за мажите така и за жените.
4. Строгиот став на Хузејфе, Аллах нека е задоволен со него, при укорувањето се должи на тоа што тој повеќепати го предупредил за користењето златни и сребрени садови, но тој не го послушал и го повторил забранетото дело.

(2985)

(230) – عن علي رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «رُفِعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ، وَعَنِ الصَّبِيِّ حَتَّى يَحْتَلِمَ، وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَعْقِلَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه وأحمد]

(230) – Али, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Перото е подигнато (не запишува) за тројца: за оној што спие сè додека не се разбуди, за детето сè додека не достигне зрелост и за лудиот сè додека не се освести.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известил дека шеријатската обврска (теклиф) важи за сите луѓе потомци на Адем, освен за тројца:

Детето сè додека не порасне и не стане полнолетно.

Лудиот, кој го загубил разумот, сè додека не му се врати.

Оној што спие сè додека не се разбуди.

За нив обврската е укината, па нивните гревови не им се запишуваат. Сепак, добрите дела на детето му се запишуваат, но не и на лудиот и тој што спие, бидејќи тие не се во состојба да извршуваат исправно ибадет поради недостаток на свест.

Benefits from the Hadith:

1. Човекот може да ја загуби правната способност поради неколку причини:
- 2.
3. Ако засpie и не е во состојба на будност ниту има можност да ги изврши своите обврски.
- 4.
5. Ако е малолетен и недоволно зрел, што го прави неспособен за правно дејствување.
- 6.
7. Ако страда од ментално растројство, како лудило, што предизвикува нарушување на неговите умствени функции, или слична состојба, како пијанството.
- 8.
- 9.
10. Кога некое лице ја губи способноста за исправно расудување и правилно разбирање, тогаш ја губи и својата одговорност поради една од овие три причини. Следствено Возвишениот Аллах, со Својата совршена правда, благост и дарежливост, не го задолжува со одговорност за пречекорувања или пропусти што ги направил во Неговото право.
11. Незапишувањето на гревовите кај овие лица не значи дека не подлежат на одредени овосветовни прописи. На пример, ако лудиот човек изврши убиство, не му се изрекува казна за одмазда, ниту му се наложува искуп, но

обврската за исплата на крвнина паѓа на неговото семејство.

12. Полнолетноста според шеријатот се утврдува со еден од трите знаци:
- 13.
14. Ејакулацијата, без разлика дали тоа се случува во сон (полуција) или на друг начин.
- 15.
16. Појавата на срамни влакна.
- 17.
18. Наполнувањето на петнаесет години.
- 19.
20. Кај жените постои и четврт знак, а тоа е појавата на првата менструација.
21. Субки вели: „Детето (сабиј) се нарекува гулам (момче).“ Некои други велат: „Детето во утробата на мајката се нарекува џенин (ембрион). Кога ќе се роди, се нарекува сабиј (дете). Кога ќе престане да дои, се нарекува гулам сè до седум години, потоа станува јафи до десет години, а потоа хазур до петнаесет години.“
- 22.
23. Но, она што се смета за сигурно е дека во сите овие фази може да се нарече сабиј (дете), како што истакнал Сујути.

(231) – عن ابن عمر رضي الله عنهما: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ الْقَرْعِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(231) – Ибн Омер, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранил „ел каз“ (да избричине дел од главата, а другиот дел да го оставиме). [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, забранил да се бричи еден дел од главата, а другиот да се остави неизбричен.

Забраната е од општ карактер за мажите, и ги опфаќа и младите и старите, додека за жените не е дозволено бричењето на главата.

Benefits from the Hadith:

1. Грижата на исламското законодавство за изгледот на човекот.

(8914)

(232) – عن ابن عمر رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «أَحْفُوا الشَّوَارِبَ وَأَعْفُوا اللَّحَى». [صحيح] - [متفق عليه]

(232) – Од Ибн Омер, радијаллаху анху, се пренесува, дека Аллаховиот Пратеник, алејхис-селам, рекол: „Скратете ги мустаќите и пуштајте ги брадите.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, наредува да се кратат мустаќите и да не се оставаат долги, туку да се скратат темелно.

„Од друга страна, тој (Пратеникот, алејхис-селама) наредува да се пушта брадата и да се остави да расте во полн облик (со целата нејзина густина).“

Benefits from the Hadith:

1. Забрана за бричењето на брадата.

(3279)

(233) – عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يَنْظُرُ الرَّجُلُ إِلَى عَوْرَةِ الرَّجُلِ، وَلَا الْمَرْأَةُ إِلَى عَوْرَةِ الْمَرْأَةِ، وَلَا يُفْضِي الرَّجُلُ إِلَى الرَّجُلِ فِي ثَوْبٍ وَاحِدٍ، وَلَا تُفْضِي الْمَرْأَةُ إِلَى الْمَرْأَةِ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(233) – Од Ебу Сеид ел Худри, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Мажот да не гледа во интимниот дел од телото на друг маж, а жената да не гледа во интимниот дел од телото на друга жена. Покрај тоа, мажот нема да лежи со друг маж под иста покривка и жена нема да лежи со друга под истата покривка.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, во овој хадис му забранува на човекот да гледа во интимниот дел на друг маж, а на жената да гледа во интимниот дел на друга жена.

Срамен дел е секој дел од телото што човекот се срами да го покаже пред другите. Кај мажите тоа е делот помеѓу папокот и колената. Што се однесува до жените, целото нејзино тело е срамно место за мажите кои не ѝ се блиски. А ако се работи за други жени и мажи кои се нејзини махреми (блиски роднини), жената смее да покаже онолку колку што вообичаено покажува додека престојува во куќата.

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил двајца мажи да лежат под иста покривка, а истото важи и за жените. Ова е забрането, бидејќи може да доведе до меѓусебно допирање на интимните делови. Забрането е допирање на туѓиот интимен дел, како и гледањето во него, а допирањето е уште полошо бидејќи може да предизвика поголема штета.

Benefits from the Hadith:

1. Забрането е да гледаме во срамните делови на сите други, освен на брачниот партнер.
2. Исламот се грижи за чистотата на општеството и ги затвора сите патишта кои водат кон неморалноста.
3. Дозволено е да се гледа во срамните делови на телото кога за тоа има потреба, како што е на пример при преглед кај доктор, но таквото гледање не смее да биде со страст.
4. На муслиманот му е наредено да ги покрие срамните делови на телото и да го спушти погледот да не гледа во туѓите срамни делови на телото.
5. Во хадисот конкретно се споменува забраната мажите да гледаат во мажите, а жените во жените, бидејќи постои поголема можност да се случи забранетото и да се откријат интимните делови.

(8904)

(234) - عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: لَمْ يَكُنِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَاحِشًا وَلَا مُتَفَحِّشًا، وَكَانَ يَقُولُ: «إِنَّ مِنْ خِيَارِكُمْ أَحْسَنَكُمْ أَخْلَاقًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(234) – Абдулах ибн Амр, радијаллаху анхума, рекол: „Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, не бил непристоен и не говорел непримерно,ј велел: „Најдобрите од вас се оние со најубав карактер.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Карактерот на Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, не дозволувал да изговара развратни зборови или да се однесува непримерно. Такво нешто не направил никогаш, ниту случајно ниту намерно, бидејќи моралот му беше на највисоко ниво.

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, не поучува дека најдобри кај Аллах се оние кои имаат најдобро однесување, кои прават добри дела, со насмевка на лицето, кои не им причинуваат непријатности на луѓето и во нивното опкружување секогаш се препознатливи по убавиот однос.

Benefits from the Hadith:

1. Верникот треба да избегнува скараден и бесрамен говор и исто такво однесување.
2. Потполност на моралот на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, од кого не произлегува ништо друго освен убавите дела и убавиот говор.
3. Убавиот морал е поле за натпревар, тој што ќе ги претекне другите ќе биде еден од истакнатите верници со најпотполн иман.

(235) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيُدرِكُ بِحُسْنِ خُلُقِهِ دَرَجَةَ الصَّائِمِ الْقَائِمِ». [صحيح بشواهده] - [رواه أبو داود وأحمد]

(235) – Аиша, радијаллаху анха, ни пренесува велејќи: Го слушнав Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, како вели: „Верникот со убаво однесување ќе го достигне степенот на тие коишто често постеле и клањале (доброволно).“ [صحيح بشواهده] - [رواه] [أبو داود وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека со добрите карактерни особини, човекот се издигнува на ниво на оној кој постојано дење пости и се моли/клања ноќе, а тоа убаво однесување може да се сумира во следново: добродетелство, убав говор, насмеано лице, воздржување од нанесување штета и трпение кон луѓето.

Benefits from the Hadith:

1. Исламот особено се грижи за убавото однесување и за неговата совршеност.
2. Вредноста на убавото однесување, е до тој степен што Аллаховиот роб ќе го достигне нивото на оној кој секој ден постел и тој што секоја ноќ бдеел во намазот.
3. Постот во текот на денот и клањањето ноќе се две големи дела кои им се тешки на нашите души. Меѓутоа, тој што има убав карактер го достигнува нивното ниво, затоа што и тој треба да вложи огромен напор за да го доуреди и разубави својот карактер и своето однесување.

(5799)

(236) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، وَخَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لِنِسَائِهِمْ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(236) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, рекол: „Верник со најпотполен иман-верување е тој со најубаво однесување, а најдобар помеѓу вас е тој што најубаво се однесува кон жените.“ [حسن] [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека верниците кои имаат најдобро однесување, тие имаат и најпотполно верување. Ова се манифестира со озарено лице, добродетелства, примерен говор и воздржување од предизвикување на непријатности.

А најдобриот помеѓу верниците е тој што најубаво се однесува кон жените, како што се сопругите, ќерките, сестрите, роднините; бидејќи кон нив е најпотребно убаво да се однесува.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на убавото однесување; тоа е дел од верувањето.
2. Делата се дел од верувањето, а верувањето се зголемува и намалува.
3. Исламот ја почестил жената, и поттикнува убаво однесување кон неа.

(5792)

(237) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ، فَقَالَ: «تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ الْخُلُقِ»، وَسُئِلَ عَنْ أَكْثَرِ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ فَقَالَ: «الْفَمُّ وَالْفَرْجُ». [حسن صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(237) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, вели дека Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, бил прашан: „Што најмногу ќе ги однесе луѓето во Џенетот?“ „Богобојазливоста и убаво однесување“, одговори тој. „А што најмногу ќе ги одведе луѓето до Огнот?“, „Јазикот и половиот орган.“ одговорил Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем. [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد] - [حسن صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни појаснува дека најголемите причини за влез во Џенетот ќе бидат:

Богобојазливоста и убавото однесување.

Богобојазливост е помеѓу тебе и џехенемскиот оган да поставиш препрека, така што ќе ги извршуваш Неговите наредби и ќе ги избегнуваш Неговите забрани.

Убавото однесување е да бидеш со озарено лице, да правиш добрина и да не вознемируваш никого.

И дека најголемите причини за влез во Џехенемот ќе бидат:

Јазикот и половиот орган.

Гревовите кои ги правиме со јазикот се: лажењето, озборувањето, пренесувањето на туѓите зборови и др.

Гревовите на половиот орган се: блудот, хомосексуалноста и други.

Benefits from the Hadith:

1. Влегувањето во Џенетот има свои причини кои се однесуваат на нашиот однос со Аллах Возвишениот, меѓу

кои е и побожноста. И причини врзани за нашиот однос кон луѓето - убавото однесување.

2. Опасност која ја има јазикот за неговиот сопственик, тој е една од причините за влез во Џехенмот.
3. Страстите и развратот се опасни за човекот, и тие се од најчестите причини за влез во Огнот.

(5476)

(238) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحْسَنَ النَّاسِ خُلُقًا. [صحيح] - [متفق عليه]

(238) – Енес ибн Малик, радијаллаху анху, вели: „Аллаховиот пратеник, алејхи селам, имаше најубав карактер.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, имал најсовршен карактер. Тој се издвојувал во сите морални аспекти како што се: убавиот говор, добротворството, насмевката на лицето, воздржувањето од предизвикување непријатности на другите и толеранцијата кон туѓите вознемирувања.

Benefits from the Hadith:

1. Совршениот карактер на Аллаховиот пратеник, алејхи селам.
2. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, е најсовршениот пример кој треба да го следиме во однос на убавиот морал.
3. Поттикот да го следиме Аллаховиот пратеник, алејхи селам, со неговиот убав карактер.

(239) – قال سعد بن هشام بن عامر - عندما دخل على عائشة رضي الله عنها: يَا أُمَّ الْمُؤْمِنِينَ، أَنَبَيْتَنِي عَنْ خُلُقِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَتْ: أَلَسْتَ تَقْرَأُ الْقُرْآنَ؟ قُلْتُ: بَلَى، قَالَتْ: فَإِنَّ خُلُقَ نَبِيِّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ الْقُرْآنَ. [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

(239) – Кога Сад бин Хишам бин Амир дошол кај Аиша, радијаллаху анха, ѝ рекол: „Мајко на правоверниците, кажи ми нешто за моралот на Аллаховиот Пратеник, алејхи селам.‘, Таа рече: ‚Зарем не го читаш Куранот?‘ „Го читам.‘, одговори тој ‚Неговиот морал беше Куранот.‘, одговори таа. [صحيح] - [رواه مسلم في جملة حديث طويل]

Објаснување:

Аиша, радијаллаху анха, мајката на правоверните, беше прашана за моралот на Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, а таа даде сеопфатен одговор. Го упати тој што прашува на Чесниот Куран, кој ги опфаќа сите морални особини, и кажа дека моралот на Аллаховиот Пратеник е произлезен од Куранот. Она што го заповеда Куранот, Пратеникот постапува според тоа, она што го забранува Куранот, тој го избегнува. Затоа, неговиот морал беше делување според зборовите на Куранот и застануваше кај границите кои беа во него поставени. Манирите му се базираа врз тие во Куранот, од таму ги црпеше поуците и ги извлекуваше примерите.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да го следиме Аллаховиот пратеник, алејхи селам, на ист начин како што тој правеше, следејќи ги моралните принципи од Куранот.

2. Пофалба за моралот на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, кој беше одраз на светлото на Објавата.
3. Куранот е извор на секоја убава морална карактеристика.
4. Моралот во исламот ја опфаќа целосно верата, со извршувањето на наредбите и избегнувањето на забранетото.

(8265)

(240) - عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعْجِبُهُ التَّيْمُنُ، فِي تَنْعُلِهِ، وَتَرْجُلِهِ، وَظُهُورِهِ، وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ. [صحيح] - [متفق عليه]

(240) – Мајката на верниците, Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, раскажува: „Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, преферираше да започнува со десната страна при обувањето обувки, чешлањето, земањето абдест и во сите свои постапки.“
[متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, преферираше и давал предност на започнувањето со десната страна при почесните работи, како што се: Обувањето обувки, почнувајќи со десната нога.

Чешлањето и средувањето на косата и брадата, како и нанесувањето масло.

При земањето абдест, прво ги миел десната рака и десната нога, а потоа левата.

Benefits from the Hadith:

1. Имамот Невеви рекол:
- 2.

3. „Ова е постојан принцип во шеријатот – сè што спаѓа во категоријата на почесни и достоинствени работи, како што се облекувањето облека, панталони и обувки, влегувањето во џамија, користењето мисвак, ставањето сурма, сечењето нокти, кретењето мустаќи, чешлањето и средувањето на косата, отстранувањето на влакна од пазувите, бричењето на главата, завршувањето на намазот со селам, миењето на деловите од телото при абдест, излегувањето од тоалет, јадењето и пиењето, ракувањето, допирањето на црниот камен и сè што е од слично – се препорачува да се започне со десната страна.
- 4.
5. А сè што е спротивно на ова, како што се влегувањето во тоалет, излегувањето од џамија, чистењето на носот, миењето по нужда, соблекувањето облека, панталони и обувки и слично – се препорачува да се започне со левата страна.
- 6.
7. Сето ова е поради почеста и вредноста на десната страна.“
8. „Преферираше да започнува со десната страна“ – ова вклучува започнување на постапките со десната рака, десната нога, десната страна од телото и користење на предмети со десната рака.
9. Имамот Невеви рекол:
10. „Знај дека кај некои делови на телото при абдестот не се препорачува да се дава предност на десната страна, како што се ушите, дланките и образите, туку тие се мијат истовремено. Сепак, ако тоа не е возможно, како кај оној

што има недостиг на екстремитет (дел од телото, како на пример ако нема една рака), тогаш ќе му даде предност на десната страна.“

(3018)

(241) – عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: ثِنْتَانِ حَفِظْتُهُمَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ الْإِحْسَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، فَإِذَا قَتَلْتُمْ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ، وَإِذَا ذَبَحْتُمْ فَأَحْسِنُوا الذَّبْحَ، وَلْيُحِدَّ أَحَدُكُمْ شَفْرَتَهُ، فَلْيُرِخْ ذَيْبَ حَتِّهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(241) – Од Шедад бин Евс, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Две работи ги запомнив од Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем: „Возвишениот Аллах наредил добротинство и убаво однесување во секоја работа. Па и кога убивате, направете го тоа на лесен начин, а кога колете животно направете го тоа што полесно. Секој од вас нека го наоштри ножот за да не го измачува животно.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил дека Аллах ни наредил добродетелство во сите работи, а добродетелство е: постојано да внимаваме на Аллаховите надгледување, во ибадетите кон Него, или со секој чин на добродетелство и да не ги малтретираме останатите суштества, а тоа се однесува и кога убиваме или колеме.

Добродетелство дури и кога се извршува егзекуција како казна за убиство: така што ќе се одбере брз, најлесен и најмалку мачен начин на егзекуција.

Додека добродетелство кога колем некое животно е: да го наостриме ножот пред колењето, да не го остриме предметот пред животно додека тоа гледа во истиот, и да не го колем додека има некој кој поминува и може да го види чинот на колењето.

Benefits from the Hadith:

1. Аллаховата милост и добрина кон созданијата.
2. Добрина дури и кога вршме егзекуција и колење така што ќе го направиме на пропишан начин.
3. Шеријатот е совршен и ги опфаќа сите добрини, меѓу останатото е: милост и убаво постапување кон животните.
4. Забрана на унаказување на човечкото тело откако ќе биде убиен.
5. Забрана на сите облици на измачување на животното.

(4319)

(242) – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْمُقْسِطِينَ عِنْدَ اللَّهِ عَلَى مَنَابِرٍ مِنْ نُورٍ، عَنْ يَمِينِ الرَّحْمَنِ عَزَّ وَجَلَّ، وَكَلَّمَا يَدَيْهِ يَمِينٌ، الَّذِينَ يَعْدِلُونَ فِي حُكْمِهِمْ وَأَهْلِيهِمْ وَمَا وَلَوْ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(242) – Абдулах бин Амр, радијаллаху анхума, пренесува: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина, праведните кај Аллах се на минберите (возвишените места) од светлината; покрај десната Рака од Милостивиот, а двете Негови се десни. Тоа се оние кои се праведни во своите пресуди, кон нивните семејства и во она што им е дадено да управуваат.

[صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира во овој хадис дека оние кои судат праведно, според вистината, меѓу луѓето кои се под нивна ингеренција и управување како и во нивните семејства, дека таквите ќе седат на возвишени места создадени од

светлина. На овој начин Аллах ќе им искаже почит на Судниот ден. Овие возвишени места (минбер) ќе бидат од десната страна на Милостивиот и Возвишениот, а и двете Негови Раце се десни.

Benefits from the Hadith:

1. Вредност и поттик на праведност.
2. Праведноста генерално ги опфаќа сите положби на управување и судови помеѓу луѓето, па дури и праведноста помеѓу брачните другари, помеѓу децата и останатите.
3. Опис на положбата на праведните на Судниот ден.
4. Различни степени на верниците на Судниот ден, за секого според направените дела.
5. Методата на поттик е една од методите на исламското мисионерство, со која повикуваниот се поттикнува на добрина.

(4935)

(243) – عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ، مَنْ ضَارَّ ضَرَّهُ اللَّهُ، وَمَنْ شَاقَّ شَقَّ اللَّهُ عَلَيْهِ». [صحيح بشواهد] - [رواه الدارقطني]

(243) – Од Ебу Сеид ел Худри, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не се прави штета, ниту се возвраќа со правење штета, а кој ќе направи некаква штета, Аллах ќе му наштети, а кој на другите им отежнува, Аллах нему ќе му отежне." [صحيح بشواهد] - [رواه الدارقطني]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни појаснува дека е обврска да се отстрани каков било вид на штета, како од нас самите така и од другите. Не е дозволено никому да си направи штета, било себеси или на некој друг.

И не е дозволено на направената штета да возврати со друга штета, бидејќи веќе направената штета нема да биде отстранета со другата штета, освен кога се извршува казна на одмаздување, без да се пречекори границата.

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, потоа ја појаснил казната која му следува на тој што ќе им направи штета на другите, и дека ќе има потешкотии тој што им отежнува на другите.

Benefits from the Hadith:

1. Забрана да се возврати повеќе, освен со иста мера.
2. Аллах не им наредил на Своите робови нешто што би им наштетило.
3. Забрането е на другите да им правиме штета било со зборови, дела или со избегнување (да помогнеме).

4. Наградата ќе биде според делото, тој што прави штета
Аллах ќе му врати на ист начин, а кој ќе им отежне на
другите, Allah истото ќе му го направи.
5. Од шеријатските правила е: „Штетата се отстранува“,
исламското законодавство не поттикнува ниту одобрува
правење штета.

(4711)

(244) – عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّمَا مَثَلُ الْجَلِيسِ الصَّالِحِ وَالْجَلِيسِ السَّوِّ كَحَامِلِ الْمِسْكِ وَنَافِخِ الْكَبِيرِ، فَحَامِلُ الْمِسْكِ: إِمَّا أَنْ يُخْذِيكَ، وَإِمَّا أَنْ تَبْتَاعَ مِنْهُ، وَإِمَّا أَنْ تَجِدَ مِنْهُ رِيحًا طَيِّبَةً، وَنَافِخِ الْكَبِيرِ: إِمَّا أَنْ يُحْرِقَ ثِيَابَكَ، وَإِمَّا أَنْ تَجِدَ رِيحًا خَبِيثَةً». [صحيح] - [متفق عليه]

(244) – Ебу Муса, Allah нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Примерот на добриот пријател и лошиот пријател е како примерот на оној што носи миск и оној што дува во ковачка мешина. Продавачот на мискот или ќе ти го подари, можеби ќе го купиш од него, или барем ќе почувствуваш пријатен мирис од него. А оној што дува во ковачка мешина или ќе ти ја изгори облеката, или ќе почувствуваш непријатна миризба од него.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дал пример за две категории луѓе:

Првата категорија: Добриот пријател и другар кој упатува кон Allah и она што води кон Неговото задоволство, кој помага во покорност на Allah. Неговиот пример е како оној што продава миск, кој може да ти го подари, или ќе можеш да го купиш од него,

или барем ќе го мириснеш и ќе го почувствуваш неговиот пријатен мирис.

Втората категорија: Лошиот пријател и другар, кој одвраќа од Аллаховиот пат, поттикнува на грешење, се одликува со лоши постапки. Доколку се дружиме и седиме со него ќе ни се припише и она што тој го прави. Неговиот пример е како ковачот што дува во мешина: или ќе ти ја изгори облеката со искрите што се разлетуваат додека дува, или ќе почувствуваш непријатен мирис од неговата близина.

Benefits from the Hadith:

1. Дозволеноста на користењето примери за да му се појасни значењето на слушателот.
2. Поттик и охрабрување за дружење со луѓе кои му се покорни на Аллах и кои прават добри дела, како и избегнување на оние кои се расипани и се неморални.

(3127)

(245) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَوْصِنِي، قَالَ: «لَا تَغْضَبَ» فَرَدَّدَ مَرَارًا قَالَ: «لَا تَغْضَبَ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(245) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху: Некој човек му рекол на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем: Советувај ме, па тој му рекол: „Немој да се лутиш.“ Човекот неколкупати го повторил прашањето а Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, секогаш му одговараше со: „Немој да се лутиш.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Еден од асхабите, радијаллаху анхум, бараше од Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, да го упати на некоја корисна

работа, а тој му нареди да не се лути. Ова значи да се оддалечи од причините кои го водат кон лутината, и да се контролира себеси ако е налутен. Т.е. да не претерува со својата лутина па да убие некого, или да удри или да опцуе некого или нешто слично на тоа.

Човекот неколкупати бараше совет, но Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, не додаде ништо друго од советите освен „Не лути се."

Benefits from the Hadith:

1. Предупредувањето на лутината и нејзините причини, таа ја претставува целокупната лошотија, додека во нејзиното избегнување се наоѓа сето добро.
2. Лутината заради Аллах, како што е лутината кога ќе се прекрши Аллаховиот пропис, е од дозволениот вид на лутина.
3. Повторувањето на говорот, кога за тоа има потреба, за да сфати слушателот и да ја разбере важноста.
4. Вредноста на советувањето со учени.

(4709)

(246) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ، إِنَّمَا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(246) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, се пренесува, дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Не е силен, тој кој е појак во борењето, силен е тој кој се контролира себеси во лутина.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Во овој хадис, Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека физичката сила не е вистинска сила, како силата на тој што ќе победи во борење со некој појак од себе. Вистинската сила е кога човекот ќе се победи и порази себеси при состојба на лутина, бидејќи тоа покажува дека тој е способен да се контролира себеси и да го победи шејтанот.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на благост и на самоконтролата при лутина, и дека овие особини се од добрите дела на кои нè поттикнува исламот.
2. Борбата со самиот себе кога сме лути е потешка од борбата со непријателот.
3. Ислам го менува разбирањето за поимот сила-јакост кое постоеше во џахилиетот со благородни особини, така најсилниот помеѓу луѓето е тој што се контролира себеси.
4. Оддалечување од лутината; бидејќи таа предизвикува штета како на поединец така и на целата заедница.

(247) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَلَّةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَلَّةٌ مِنْ نِفَاقٍ حَتَّى يَدْعَهَا: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(247) - Абдулах бин Амр, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Четири особини го прават човекот лицемер во целост, а оној кој поседува една од нив има особина на лицемерство сè додека не ја напушти: кога му се доверува – изневерува, кога зборува – лаже, кога се обврзува – го прекршува договорот, и кога расправа – ги преминува границите.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, предупредил за четири особини, кои доколку доминираат кај некој муслиман, тој станува сличен на лицемерите поради нив. Ова важи за оние кај кого овие особини преовладуваат; ако пак се појавуваат, но ретко, нема да се смета за вистинско лицемерство. А тоа се:

1. Кога зборува – намерно лаже и не ја зборува вистината.
2. Кога ветува – не го исполнува своето ветување и ја изневерува довербата на соговорникот.
3. Кога се обврзува – не го исполнува договорот што го склучил.
4. Кога се расправа – станува жесток, се оддалечува од вистината, обидува сè да ја искриви, и изговара неvistини и лаги.

Лицемерството значи да се прикажува нешто што е спротивно на она што се крие. Овој вид лицемерство се манифестира во односот кон оние со кои зборува, ветува, доверува, расправа или склучува договор, но тоа не значи дека е лицемер во основата на исламот – односно, дека искажува ислам, а во срцето го крие

неверството. Оној што поседува некоја од овие особини, кај него постои особина на лицемерство сè додека не се ослободи од неа.

Benefits from the Hadith:

1. Опис на некои знаци на лицемерството со цел да се предупреди на нив и да се одвратат луѓето од нив.
2. Суштината на хадисот е дека овие особини се одлики на лицемерството, а оној што ги поседува наликува на лицемерите во тие особини и се однесува според нивниот морал. Тоа не значи дека е лицемер во целост, односно дека го покажува исламот, а во внатрешноста го крие неверството. Некои сметаат дека ова се однесува на оној кај кого овие особини доминираат, кој ги занемарува и не ги смета за нешто сериозно. Таквиот најчесто има и погрешно уверување/верување.
3. Имамот Газали вели: „Основата на верата се состои од три нешта: збор, дело и намера. Овој хадис укажува на корумпираноста на зборот преку лажењето, на корумпираноста на делото преку изневерувањето и на корумпираноста на намерата преку неисполнување на ветувањето. Но, неисполнетото ветување не се смета за лицемерство, освен ако уште при давањето на ветувањето имал намера да не го исполни. Доколку бил искрен при ветувањето, но подоцна се појавила пречка или променил мислење, тогаш тоа не се смета за лицемерство.“
4. Лицемерството е од два вида:
- 5.

6. 1. Лицемерство во убедување, кое го изведува човекот од верата, а тоа е кога некој јавно го покажува исламот, а во себе го крие неверството.
- 7.
- 8.
9. 2. Практично лицемерство, кое се однесува поистоветување со лицемерите во нивните особини. Овој вид не го вади човекот од верата, но спаѓа меѓу големите гревови.
10. Ибн Хаџер вели: „Учените се согласни дека ако некој во своето срце и со својот јазик верува, но постапува според овие особини, не може да се нарече неверник, ниту, пак, лицемер кој ќе остане вечно во Џехенмот.“
11. Имамот Невеви вели: „Група исламски алими сметаат дека хадисот се однесува на лицемерите од времето на Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, кои тврделе дека веруваат, но во реалноста лажеле. Тие добивале доверба поради нивното искажување на иманот, но ја изневерувале, ветувале поддршка во верата и нејзино возвишување, а потоа ги прекршувале своите ветувања и во расправите се однесувале грубо и неправедно.“

(65124)

(248) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالطَّعَّانِ وَلَا اللَّعَّانِ وَلَا الْفَاحِشِ وَلَا الْبَذِيءِ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(248) – Абдулах бин Месуд, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Верникот не навредува, не проколнува, не е безобразен ниту бесрамен.“ [صحيح] - [رواه الترمذي]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, известил дека вистинскиот верник со целосен иман не ги навредува луѓето врз основа на нивното потекло, не пцуе и не проколнува, ниту е развратен во своите постапки и говор, без никаква срамежливост.

Benefits from the Hadith:

1. Негирањето на иманот во шеријатските текстови се однесува исклучиво на извршување на забрането дело или на изоставување на обврска.
2. Поттик на чување на органите од лошите дела, особено јазикот.
3. Синди вели: „Употребата на суперлативната форма во зборовите ‚не навредува‘ и ‚не проколнува‘ укажува дека повременото навредување или проколнување на оние што тоа го заслужуваат не го исклучува човекот од описот на верник.“

(65869)

(249) – عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما قال: سَمِعَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ، فَقَالَ: «الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيْمَانِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(249) – Абдулах ибн Омер, радијаллаху анхума, рекол: „Слушна Аллаховиот пратеник, алејхи селам, некој човек како го советува својот брат за срамот, па рече: „Срамот е од верувањето.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Слушал Аллаховиот пратеник, алејхи селам, како некој човек го советува својот брат дека не треба да се срами многу! Па му објасни дека срамот е дел од верувањето, и дека тој не може да донесе друго освен добрина.

Срамот е карактеристика која човекот го насочува да работи добрини и да ги остави лошотиите.

Benefits from the Hadith:

1. Тоа што не ти дава да направиш добрина не се вика срам, туку тоа е слабост, плашливост и слабоумност.
2. Срамот е од Аллах Возвишениот, и го насочува човекот да ги извршува наредените работи, и да ги избегнува забранетите работи.
3. Срамот од луѓето е кога ги почитуваме, кога се однесуваме кон нив според нивната положба, и кога ги избегнуваме сите вообичаени лоши постапки.

(5478)

(250) – عن المقدم بن معدي كرب رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَحَبَّ الرَّجُلُ أَخَاهُ فَلْيُخْبِرْهُ أَنَّهُ يُحِبُّهُ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في السنن الكبرى وأحمد]

(250) – Микдам бин Ма’ди Кериб, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога човекот ќе го засака својот брат, нека му каже дека го сака.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في السنن الكبرى وأحمد]

Објаснување:

Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека една од причините кои ја зајакнуваат врската меѓу верниците и ја шират љубовта меѓу нив е таа што, ако некој го засака својот брат, треба да му каже дека го сака.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на искрената љубов во името на Аллах, без некои овосветски интереси.
2. Препорачливо е да му се каже на оној кого го сакаш во името на Аллах дека го сакаш, за да се зголеми љубовта и блискоста.
3. Ширењето на љубовта меѓу верниците ја зајакнува верската братска врска и го чува општеството од раздор и поделби.

(3017)

(251) - عن جابر بن عبد الله رضي الله عنهما عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «كُلُّ مَعْرُوفٍ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [رواه البخاري من حديث جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة]

(251) – Џабир бин Абдулах, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Секое добро дело е милостина.“ [صحيح] - [رواه البخاري من حديث جابر، ورواه مسلم من حديث حذيفة]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека секоја направена добрина, да им бидеме од корист на другите, било со зборови или со дела, се смета како давање милостина, и за сето тоа ќе имаме награда и севап.

Benefits from the Hadith:

1. Бидејќи милостината не е ограничена само со давање од имотот, туку ги опфаќа сите добри дела кои човекот ќе ги направи, или пак зборови кои ќе ги каже и кои ќе им користат на другите.
2. Овде имаме охрабрување во извршувањето на добри дела, и за секоја работа која им користи на другите.
3. Не треба да се потцени какво било добро дело, колку и мало да е тоа.

(5346)

(252) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «كُلُّ سُلَامَى مِنَ النَّاسِ عَلَيْهِ صَدَقَةٌ، كُلُّ يَوْمٍ تَطْلُعُ فِيهِ الشَّمْسُ يَعْدِلُ بَيْنَ اثْنَيْنِ صَدَقَةً، وَيُعِينُ الرَّجُلَ عَلَى دَابَّتِهِ فَيَحْمِلُ عَلَيْهَا أَوْ يَرْفَعُ عَلَيْهَا مَتَاعَهُ صَدَقَةً، وَالْكَلِمَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ خُطْوَةٍ يُخْطُوهَا إِلَى الصَّلَاةِ صَدَقَةٌ، وَيُمِيطُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ صَدَقَةٌ». [صحيح] - [متفق عليه]

(252) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „За секој зглоб од телото на човекот следува садака, со секој нов ден што го носи изгревот на Сонцето. Да се пресуди правично меѓу двајца е садака. Да му помогнеш на човекот со неговото животно – да го качиш на него или да му го подигнеш товарот – исто така е садака. Добриот збор е садака. Секој чекор што го правиш на патот кон намазот е садака. И да отстраниш пречка од патот е садака.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека секој полнолетен муслиман, кој е обврзан да ги извршува верските прописи, секој ден треба да даде садака за секој зглоб од своите коски, како знак на благодарност кон Аллах за здравјето и способноста што му ги дал, овозможувајќи му да ги користи зглобовите за разни функции, како фаќање, пружање, и сл. Оваа садака се исполнува преку разни добри дела и не е ограничена само на давање материјална садака. Некои од таквите дела се: Да посредуваш и да помириш двајца што се во расправија е садака. Да му помогнеш на човекот со неговото животно, да го качиш на него или да му го подигнеш товарот е садака. Убавиот збор, како што е зикрот, довата, поздравувањето со селам и слично е садака. Секој чекор што го правиш на патот кон намазот е садака. Отстранување на сè што им пречи на луѓето од патот е садака.

Benefits from the Hadith:

1. Системот на човечките коски и нивната правилна функција и здравје се едни од најголемите Аллахови благодати кон нас. Секој зглоб од тие коски бара да се даде садака за него, како израз на благодарност за таа благодат.
2. Поттик за секојдневно изразување благодарност, со цел зачувување на благодатите.
3. Поттик за постојано извршување на доброволни дела и давање садака секој ден.
4. Вредноста на помирувањето меѓу луѓето.
5. Поттик за помагање на братот, бидејќи неговото помагање е садака.
6. Поттик за присуство на заедничките намази, одење пеш до џамиите и нивното одржување преку тоа.
7. Обврска за внимателно однесување на патиштата што ги користат муслиманите, избегнувајќи сè што би можело да им наштети или да им предизвика непријатност.

(4568)

(253) - عَنْ أَبِي بَرْزَةَ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَزُولُ قَدَمَا عَبْدٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ عُمْرِهِ فِيمَا أَفْنَاهُ، وَعَنْ عِلْمِهِ فِيمَا فَعَلَ، وَعَنْ مَالِهِ مِنْ أَيْنَ اكْتَسَبَهُ وَفِيمَا أَنْفَقَهُ، وَعَنْ جِسْمِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ». [صحيح] - [رواه الترمذي]

(253) – Ебу Берзете ел-Еслеми, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, алејхи селам рекол: „Нема да се придвижат стапалата на човекот на Судниот ден сè додека не биде прашан за четири работи: за неговиот живот – на што го потрошил, за неговото знаење – дали работел според тоа, за неговиот имот – како го заработил и како го потрошил и за неговото тело, како го користел.“ [صحيح] - [رواه الترمذي]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известува дека никој нема да ја помине фазата на пресметката на Судниот ден кон Ценетот или Цехенемот сè додека не биде прашан за овие работи:

Прво: Животот, како го искористил и како го поминал?

Второ: Знаењето, дали го барал во името на Аллах? Дали работел според тоа знаење? И дали им го пренел на тие кои требале да го добијат?

Трето: Имотот, како го заработил, дали на халал или на харам начин? И како го потрошил, за оно со што е задоволен Аллах или во она што ја предизвикува Аллаховата лутина?

Четврто: Телото, снагата, здравјето и младоста, како ги искористил?

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да го искористиме животот во тоа со што Аллах е задоволен.
2. Аллаховите благодати кон Неговите робови се многубројни, и Тој ќе ги праша за тие благодати кои им

ги дал, затоа треба да ги употребиме во она со што Тој е задоволен.

(4950)

(254) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «السَّاعِي عَلَى الْأَرْزَمَةِ وَالْمُسْكِينِ، كَالْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ الْقَائِمِ اللَّيْلِ الصَّائِمِ النَّهَارَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(254) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Тој што се грижи за вдовицата и сиромашниот е како борецот на Аллаховиот пат или како оној кој ноќе клања, а дење пости.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека оној кој се грижи за жената чиј сопруг починал, која нема кој да се залага за нејзините потреби и тој што се грижи за сиромавиот, финансиски помагајќи ги и надевајќи се на Аллаховата наградата – таквиот ќе биде награден како оној што се бори на Аллаховиот пат, како оној кој незаморно клања ноќен намаз и оној кој непрестајно пости.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик на меѓусебно помагање и подршка во исполнување на потребите на најзагрозените.
2. Ибадетот го опфаќа секое добро дело, а дел од ибадетот е да се грижime за вдовиците и сиромашните.
3. Ибн Хубејра рекол: овде се мисли дека Возвишениот Аллах ќе му ја соедини на тој човек наградата на постачот, на тој што клања ноќен намаз и на тој што се бори на Аллаховиот пат во едно. Затоа што тој се грижел

за вдовицата наместо нејзиниот сопруг и се грижи за сиромашните кои не се во состојба сами да се снајдат. На нив го троши и го дели својот имот, а користа што ја прави е еднаква на тој што пости, клања ноќе и се бори.

(3135)

(255) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصُمْتُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(255) – Ебу Хурејре, радијаллашу анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллашу алејхи ве селем, рекол: „Кој верува во Аллах и во Судниот ден, нека зборува добро, или нека молчи. Кој верува во Аллах и во Судниот ден, нека го почитува својот сосед. Кој верува во Аллах и во Судниот ден, нека го почести својот гостин.“
[متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известил дека верникот кој верува во Аллах и Судниот ден, кој неминовно ќе се случи и на тој ден ќе одговараме за нашите дела, неговото верување го насочува да ги извршува следниве практики:

Прво: Убаво зборување, како што е славењето и спомнувањето на Аллах, наредувањето за добри дела, одвраќањето од лошите дела, помирувањето на скараните, а доколку не прави вакви работи тогаш е најдобро да молчи, да не вознемирува никого и да внимава на јазикот.

Второ: Почитувањето на соседот, да му прави добрина и да не го вознемирува.

Трето: Почит кон гостинот кој ти дошол во посета, со убава комуникација, со зготвување на јадење и слично.

Benefits from the Hadith:

1. Верувањето во Аллах и Судниот ден е основа на секое добро, и го мотивира човекот на извршување добри дела.
2. Предупредувањето на грев кој се прави со зборување.
3. Исламот е вера на меѓусебна блискост и благородност.
4. Овие карактеристики се дел од верувањето и се пофални етички особини.
5. Прекумерното зборување може да нè одведе до непожелни или забранети состојби, од друга страна спасот е во молчењето, освен кога зборуваме за добрина.

(5437)

(256) - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ لِي النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَخْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنَّ تَلَقَّى أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلْقٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(256) – Ебу Зер, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем ми порача: „Не потценувај ни едно добро дело, па дури и тоа да го пресретнеш братот муслиман со насмевка на лицето." [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè поттикнува во овој хадис да правиме добри дела и да не ги потценуваме, дури и ако ни изгледаат безначајни, како на пример средбата со братот муслиман со блескаво лице и насмевка. Муслиманот треба да се стреми кон тоа добро дело, бидејќи со тоа се зближува и внесува радост кај неговиот брат муслиман.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на љубовта меѓу верниците, на насмевката и блескавото лице при средбите.
2. Совршенството на исламското законодавство и неговата комплетност, тоа дојде со сите работи кои се од корист за муслиманите и за нивното единство.
3. Поттик за правење добри дела колку и да се мали.
4. Пожелно е да внесеме радост кај муслиманите, бидејќи со тоа се остварува меѓусебната блискост.

(5348)

(257) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ، فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا، وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ، فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ، وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا». [صحيح] - [متفق عليه]

(257) – Од Абдулах бин Месуд, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Придржувајте се кон искреноста, бидејќи искреноста води кон добродетелството, а добродетелството води кон Џенетот. Човекот кој постојано е приврзан кон искреноста и се труди да биде искрен ќе биде запишан кај Аллах од искрените. И чувајте се од лагата, бидејќи лажењето води кон грев, а гревот води кон Огнот. Човекот кој постојано лаже и се стреми кон лагата ќе биде запишан кај Аллах како лажливец.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, наредил придржување кон искреноста и објаснил дека истрајноста во искреноста го води човекот кон постојаност во извршувањето на добри дела. Оној кој постојано се придржува кон доброто, ќе биде упатен на патот кој води кон Џенетот. Човекот кој секогаш е искрен, како во тајност, така и јавно, заслужува да биде викан искрен. Потоа, салаллаху алејхи ве селем, предупредил за лажењето и за зборувањето неистини, бидејќи тие го оддалечуваат човекот од исправниот пат и го наведуваат на зло, безредие и гревови, кои на крајот го водат кон пеколот. Човекот кој постојано лаже и тоа му станува навика, на крајот ќе биде запишан кај Аллах како еден од лажливците.

Benefits from the Hadith:

1. Искреноста е возвишена морална особина која се постигнува со трудење и истрајност. Човекот кој постојано говори искрено и се стреми кон искреноста, со време ќе ја претвори во своја природна особина и одлика, па ќе биде запишан кај Аллах како еден од искрените и добротинителите.
2. Лажењето, од друга страна, е грда особина што човекот ја стекнува преку постојано практикување, било во зборови или во дела, сè додека не му стане природна навика и својство, поради што ќе биде запишан кај Аллах како еден од лажливците.
3. Искреноста опфаќа повеќе аспекти: искреност на јазикот, што е спротивно на лажењето; искреност во намерата, односно чистота на срцето; искреност во одлучноста за доброто што човекот го има како намера; искреност во делата, што подразбира усогласеност помеѓу она што го покажува јавно и она што го крие во срцето; и искреност во внатрешните состојби, како искреност во стравот од Аллах, надежта во Него и слично. Оној кој се одликува со сите овие аспекти ќе биде од најискрените, а оној кој се истакнува во дел од нив ќе биде запишан како искрен, но не од највисокото ниво на искреност.

(5504)

(258) – عن جرير بن عبد الله رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ لَا يَرْحَمِ النَّاسَ لَا يَرْحَمُهُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ». [صحيح] - [متفق عليه]

(258) – Од Џерир бин Абдулах, радијаллаху анху: Рекол Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем: „Кој нема милост кон луѓето и Аллах нема да има милост кон него.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни кажува дека: кој не е милостив кон другите, Аллах Возвишениот нема да му се смилува. Затоа, милоста кон другите е една од главните причини заради која Аллах ќе ја покаже Својата милост кон него.

Benefits from the Hadith:

1. Милоста треба да ја покажеме кон секое создадение, но спомнати се само луѓето заради нивната важност.
2. Аллах е Милостив и ќе биде милостив кон Своите робови кои имаат милост, наградата ќе биде според направеното дело.
3. Милоста кон луѓето опфаќа правење на добрина и не правење штета, но и убаво однесување кон истите.

(5439)

(259) – عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمَنُ، ارْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مِّنَ السَّمَاءِ». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(259) – Абдулах бин Амр, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „На милостивите ќе им се смилува Милостивиот, бидете милостиви кон оние што се на Земјата, ќе ви се смилува Оној Кој е на небесата.“ [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека оние кои се милостиви кон другите, им се смилува Милостивиот со Неговата милост која опфаќа сè, како прикладна награда.

Потоа, Пратеникот, алејхис-салам, наредил да се покажува милост кон сите на Земјата – било да е човек, животно, птица или некој друг вид од суштествата. Наградата за тоа е Возвишениот Аллах да ви се смилува од над Неговите небеса.

Benefits from the Hadith:

1. Исламската вера е вера на милоста, која целосно се темели на покорност кон Возвишениот Аллах и добротинство кон созданијата.
2. Аллах, Возвишениот, е опишан со милост. Тој е Семилостив, Милостивиот, кој ја пренесува Својата милост до Своите робови.
3. Наградата е според видот на делото; па на милостивите ќе им се смилува Милостивиот.

(260) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهَى اللَّهُ عَنْهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(260) – Абдулах бин Амр, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Муслиман е оној од чиј јазик и раце се сигурни останатите муслимани, а мухацир е оној кој ќе го напушти она кое Аллах го забранил.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека муслиман со потполна предаденост во исламот е оној од чиј јазик се безбедни другите муслимани. Не ги навредува, не пцуе, не озборува, вербално не ги вознемирува на кој било начин. Луѓето се безбедни и од неговите раце, тој не ги напаѓа, не им го одзема имотот незаконски и не прави ништо слично на претходно кажаното. А мухацир е оној што ќе го остави она што од Аллах е забрането.

Benefits from the Hadith:

1. Човекот нема да го достигне најпотполниот степен на исламот ако им штети на другите или ги вознемирува, материјално или нематеријално.
2. Посебно се спомнати јазикот и раката во хадисот, затоа што со нив најчесто грешиме и правиме штета, и најголемиот број на грди дела произлегува од нив.
3. Поттик да ги избегнуваме гревовите и да се придржуваме кон Аллаховите наредби.

4. Најдобар муслиман е тој што ги почитува и и исполнува правата на Аллах, Возвишениот, и правата на муслиманите.
5. Напаѓањето може да биде со зборови или дела.
6. Потполна хиџра е таа со која го избегнуваме она што Аллах го забранил.

(10101)

(261) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ خَمْسٌ: رَدُّ السَّلَامِ، وَعِيَادَةُ الْمَرِيضِ، وَاتِّبَاعُ الْجَنَائِزِ، وَإِجَابَةُ الدَّعْوَةِ، وَكَشْمِيشُ الْعَاطِسِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(261) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, рекол: Го слушнав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Обврските на муслиманот кон другиот муслиман се пет на број: да му го возврати на селамот, да го посети болниот, да го следи ценазето, да му се одзвие на поканата и да му посака сомилост од Бог на оној што ќе кивне.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува некои од правата на муслиманот за својот брат муслиман. Првото право е да се одговори на селамот на оној кој те поздравил.

Второ право: Посета и грижа за болниот.

Трето право: Да го следи ценазето од домот, па сè до местото каде што ќе се изврши ценазе намазот и до гробиштата, па сè до погребувањето.

Четврто право: Да му се одзвие на поканата за свадбена гозба или друга покана.

Петто право: Да му посака сомилост од Аллах на оној што ќе кивне така што кога ќе го слушне дека по кивањето изговорил „елхамдулиллах“, да му се каже „јерхамукеллах“, (Аллах нека ви се смилува), а тој што кивнал да одговори „Јехдикумуллаху ве јуслих балекум (Аллах нека ве упати и нека ја поправи вашата состојба).“

Benefits from the Hadith:

1. Величината на исламот се огледа во потврдувањето на правата меѓу муслиманите и зајакнувањето на братството и љубовта меѓу нив.

(3706)

(262) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوْ لَا أَدْلُكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمُوهُ تَحَابَبْتُمْ؟ أَفَشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(262) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Се колнам во Аллах, нема да влезете во Џенетот додека не поверувате, а нема да поверувате додека не се засакате меѓусебно. Па зарем не сакате да ве известам за нешто кое, ако го правите, ќе се сакате? Ширете го селамот помеѓу вас.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека само верниците муслимани ќе влезат во рајот. А верувањето нема да биде целосно и состојбата во општеството нема да се подобри сè додека не се засакаат меѓусебно. Потоа, Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè упатува на дело со кое љубовта се продлабочува, а тоа е честото поздравување со „селама алејкум“ меѓу

муслиманите, кое Аллах го пропиша како поздрав на Своите робови.

Benefits from the Hadith:

1. Влез во Џенетот не е можен без иманот-верувањето.
2. Потполн иман е кога муслиманот му посакува на братот муслиман она што го сака и за себе.
3. Пофално е да го шириме „селамот“ и да ги поздравуваме муслиманите со него, бидејќи со него шириме љубов и сигурност помеѓу луѓето.
4. Поздравувањето со селам е само за муслиманите, бидејќи Аллаховиот пратеник, алејхи селам рече: „Помеѓу вас.“
5. Поздравување со селам го брише непријателството, прекинувањето на врските и одбегнувањето на луѓето.
6. Важноста на љубовта помеѓу муслиманите, таа го потполнува иманот-верувањето.
7. Во друг хадис е пренесен целосен израз на поздравувањето со селам: „Ес-селаму алејкум ве рахметуллахи ве берекатуху“, а доволно е и: „Ес-селаму алејкум.“

(3361)

(263) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْإِسْلَامِ خَيْرٌ؟ قَالَ: «تُطْعِمُ الطَّعَامَ، وَتَقْرَأُ السَّلَامَ عَلَى مَنْ عَرَفْتَ وَمَنْ لَمْ تَعْرِفْ». [صحيح] - [متفق عليه]

(263) – Абдулах ибн Амр, радијаллаху анху, рекол: „Некој човек го прашал Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем: „Кој е најдобриот ислам?“, Тој одговорил: „Да го нахраниш и да го поздравиш со селам и оној што го познаваш и оној што не го познаваш.““ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, во една ситуација бил прашан за тоа кои се најдобрите дела во исламот. Тој ги спомнал следните две дела:

Прво: Многу да се хранат сиромашните. Ова хранење опфаќа: милостина, подароци, нагостување и банкети. Особено е вредно да се нахранат гладните во ситуации на општа глад и економска криза.

Второ: Да се поздрави со селам секој муслиман, без оглед дали го знаеме или не го познаваме.

Benefits from the Hadith:

1. Асхабите инсистирале да ги дознаат делата/особините кои ќе им користат на овој и на идниот свет.
2. Поздравување со селам и хранењето се меѓу најдобрите дела во исламот, заради нивната вредност и постојаната потреба на луѓето за нив.
3. Правејќи ги овие две работи, се комплетира добродетелството со збор и дело, а тоа е најпотполното добродетелство (ихсан).

4. Овие две дела се однесуваат на меѓу-муслиманските односи. Од друга страна, имаме дела кои се поврзуваат со односот на човекот и неговиот Господар.
5. Поздравувањето со селам се однесува само на муслиманите. Не е пропишано неверникот првично да се поздравува со селам.

(5808)

(264) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «أَلَا أَدْلِكُكُمْ عَلَى مَا يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا، وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ؟» قَالُوا بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «إِسْبَاغُ الْوُضُوءِ عَلَى الْمَكَارِهِ، وَكَثْرَةُ الْخُطَا إِلَى الْمَسَاجِدِ، وَانْتِظَارُ الصَّلَاةِ بَعْدَ الصَّلَاةِ، فَذَلِكَ الرَّبَاطُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(264) – Од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Сакате ли да ви укажам на дела преку кои Аллах ги брише гревовите и ги воздигнува степените?“ Тие одговорија: „Секако, о Божји пратенику.“ Тој рече: „Потполното земање на абдестот и кога е тешко, многубројните чекори до џамиите, и чекањето на намазот по намазот. Тоа е вистинското стражарење на Аллаховиот пат.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги прашал асхабите: „Сакате ли да ви укажам на дела кои се причина за простување на гревовите, за нивното бришење од книгите на писарите и за воздигнување на вашите степени во Џенетот?“

Асхабите одговорише: „Да, сакаме.“

Тогаш тој рекол:

Прво: Целосно и внимателно земање на абдестот (ритуалното миење), дури и кога тоа е тешко – како во случаи на студ, недостаток на вода, телесна болка или користење на врела вода.

Второ: Бројните чекори при одењето пеш до џамиите, особено кога куќата е оддалечена и постојаното повторување на овој чин.

Трето: Чекањето на времето на намазот со срце приврзано кон него, подготвеност за негово извршување, и седењето во џамијата додека се чека намазот во џемат. А по извршувањето на намазот, останување на истото место со намера да се дочека следниот намаз.

Потоа, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека овие дела се вистинското стражарење на Аллаховиот пат. Тие го затвораат патот на шејтанот кон душата, го потчинуваат нефсот и ја спречуваат душата да прифати лоши мисли. Со оваа борба, партијата на Аллах ќе ги надвлее војниците на шејтанот. Ова е најголемиот цихад, кој е на степенот на стражарење на фронтот пред непријателот.

Benefits from the Hadith:

1. Важноста на грижата за заедничкиот намаз во џамијата и грижата за намазите, без да се дозволи ништо да го одвлече вниманието од нив.
2. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, на убав и мотивирачки начин им го објаснил ова на асхабите, започнувајќи со спомнување на големата награда, користејќи ја методата на поставување прашање. Овој пристап е еден од најефективните начини на поучување.
3. Користа од поставувањето прашање и давањето одговор: Оваа метода овозможува пораката подлабоко да се вреже во срцето, бидејќи најпрво ја предизвикува љубопитноста, а потоа ја разјаснува суштината.

4. Имамот Невеви, Аллах нека му се смилува, рекол:
„Зборовите ,тоа е вистинското стражарење‘ се однесуваат на посакуваното стражарење. Основното значење на зборот ,стражарење‘ е задржување на нешто, како да се задржуваш себеси на оваа покорност. Се вели дека ова е најдобриот вид на стражарење, исто како што џихадот на нефсот се смета за најдобриот џихад. Можно е и да се мисли на стражарење кое е лесно и изводливо, односно еден од видовите на стражарење.“
5. Повторувањето на зборот „стражарење“ и неговото спомнување во членувана форма со „ел“ ја истакнува важноста и возвишеноста на овие дела.

(3574)

(265) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ، خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ الضَّعِيفِ، وَفِي كُلِّ خَيْرٍ، اِحْرَضْ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ وَلَا تَعْجِزْ، وَإِنْ أَصَابَكَ شَيْءٌ، فَلَا تَقُلْ لَوْ أَنِّي فَعَلْتُ كَذَا وَكَذَا، وَلَكِنْ قُلْ قَدَرُ اللَّهِ وَمَا شَاءَ فَعَلَ، فَإِنَّ (لَوْ) تَفْتَحُ عَمَلَ الشَّيْطَانِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(265) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Силниот верник е подобар и подраг кај Аллах од слабиот верник, а во двајцата има добро. Стреми се кон она што ќе ти користи и барај помош од Аллах во тоа, и не покажувајте немоќ. Ако те снајде нешто, не вели: „Да направев така и така, ќе беше така и така“, туку кажи: „Тоа е Аллахова одредба и Тој прави што сака“, бидејќи со зборовите „да направев“ му се отвора можност на шејтанот да делува.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни појаснува дека секој верник е добар и корисен. Меѓутоа, силен верник во поглед на верувањето, решителноста, имотната состојба и другите аспекти на сила е подобар и помил кај Аллах од послабиот верник. Пратеникот, алејхи селам, потоа ни објаснува дека верникот треба да го прави и да го преземе она што му користи на двата света, дека треба да се потпира на Аллах, Возвишениот, и да бара помош од Него. После тоа, ни забрани да бидеме мрзеливи, слаби и трмави кога треба да го правиме она што ни користи и во двата света. Кога верникот го прави она што е во негова моќ, според условите, и бара помош и секое добро од Аллах, не му останува ништо друго освен да се потпре на Него. Тој знае дека во секој случај, изборот на Аллах е најдобриот. А ако потоа му се случи некое искушение, немој да каже: „Ако јас направев вака, ќе се случеше вака.“ „Навистина, зборовите „Ако јас“ ја отвораат можноста за

дејствување на шејтанот и претставуваат спротивставување на Аллаховиот кадер и жалење за она што поминало. Тој, со целосна предаденост и задоволство, треба да каже: Аллах така одредил и се случи како Тој сакаше.“ Што и да му се случи, ќе му се случи она кое го одредил Аллах. Тој прави што сака и никој не може да Му се спротивстави во Неговите одредби и прописи.

Benefits from the Hadith:

1. Луѓето се со различни степени на верувањето.
2. За пофалба е да се биде стабилен во правењето добри дела. Така многу повеќе може да постигнемо отколку со слабост.
3. Човекот треба да се труди да го прави она што ќе му користи и да го избегнува она што не му користи.
4. Должност на верникот е да бара помош од Аллах во сите работи, и да не се потпира само на себе.
5. Ние ја потврдуваме Аллаховата одредба-кадер и дека таа не се спротивставува на фактот дека треба да ги земеме предвид околностите и да се трудиме во постигнувањето на добрините.
6. Забрането е да се каже „Ако“ (Да беше) изразувајќи огорченост за искушението што го снашло човекот. Забрането е да имаме забелешка на Аллаховата одлука и одредба.

(5493)

(266) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قَارِبُوا وَسَدِّدُوا، وَاعْلَمُوا أَنَّهُ لَنْ يَنْجُو أَحَدٌ مِنْكُمْ بِعَمَلِهِ» قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْتَ؟ قَالَ: «وَلَا أَنَا، إِلَّا أَنْ يَتَّعَمِدَنِي اللَّهُ بِرَحْمَةٍ مِنْهُ وَفَضْلٍ». [صحيح] - [متفق عليه]

(266) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Бидете умерени и настојувајте да постапувате исправно, и знајте дека никој од вас нема да биде спасен поради своите дела.“

Тие рекоа: „О, Божји пратенику, дури ниту ти?“

Тој одговори: „Ниту јас, освен ако Аллах не ме облее со Својата милост и благодат.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, ги поттикнувал асхабите да работат и да се плашат од Аллах онолку колку што можат, без претерување и без запоставување. Тој ги советува нивните дела да бидат исправни, со искрена намера кон Аллах и во согласност со Сунетот, за да бидат прифатени и да станат причина за спуштање на Божјата милост врз нив.

Потоа им кажал дека никој нема да биде спасен само поради своите дела, туку неопходна е и Аллаховата милост.

Тие прашаа: „О, Божји пратенику, дури ни тебе, со оглед на твојата возвишена положба?“

Тој одговори: „Дури ни јас, освен ако Аллах не ме облее со Својата милост и благодат.“

Benefits from the Hadith:

1. Ен-Невеви рекол: „(Бидете умерени и настојувајте да постапувате исправно): Трудете се вашите постапки да бидат исправни и да дејствувате според тоа. А ако не можете целосно да го постигнете тоа, тогаш приближете се што е можно повеќе до исправноста. Исправноста претставува рамнотежа помеѓу претерувањето и запоставувањето. Затоа, не претерувајте, но и не бидете немарни.“
2. Ибн Баз рекол: „Добрите дела се причина за влез во Џенетот, исто како што лошите дела се причина за влез во Џехенмот. Овој хадис појаснува дека влегувањето во Џенетот не се постигнува само со делата, туку е неопходна и Аллаховата милост и прошка. Луѓето ќе влезат во Џенетот како последица на нивните дела, но она што, всушност, ќе го овозможи тоа е милоста, прошката и благодатта на Возвишениот Allah.“
3. Робот не треба да се залажува ниту да се восхитува на своите дела, без разлика колку се големи, бидејќи Аллаховото право е многу поголемо од неговите дела. Затоа, човекот секогаш треба да живее помеѓу стравот и надежта во Allah.
4. Аллаховата милост и благодат кон Неговите робови се неизмерно поголеми од нивните дела.
5. Добрите дела се причина за влез во Џенетот и неговото постигнување бива преку Аллаховата милост и благодат.
6. Ел-Кирмани рекол: „Ако никој не може да влезе во Џенетот освен со Аллаховата милост, тогаш причината зошто Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, посебно се спомнува во хадисот е затоа што, иако е

сигурно дека тој ќе влезе во Џенетот, сепак нема да влезе освен со Аллаховата милост. Ако тоа важи за него, тогаш уште повеќе важи за другите.“

7. Ен-Невеви рекол за значењето на Аллаховите зборови:

8.

9. „Влезете во Џенетот поради тоа што го правевте!“ (Ен Нахл, 32)

10.

11. „Ете, тоа е Џенетот кој ви е подарен како награда за тоа што го правевте.“ (Ез Зухруф, 72)

12.

13. и слични ајети кои укажуваат дека со делата се влегува во Џенетот; дека тие не се во противречност со хадисите што велат дека никој нема да влезе во Џенетот само со своите дела. Туку, значењето на овие ајети е дека делата се причина за влез во Џенетот. Но, самото упатување кон правењето добри дела, искреноста во нив и нивното прифаќање се поради Аллаховата милост и благодат.

14.

15. Затоа, вистина е дека човекот нема да влезе во Џенетот само поради своите дела, како што укажуваат хадисите, но исто така е точно и дека влегува поради нив, односно како причина за тоа – бидејќи и самите дела се дел од Аллаховата милост.

16. Ибн ел-Џевзи рекол: „Од ова се извлекуваат четири одговори.

17.

18. Прво: Успехот во извршувањето на добрите дела е дел од Аллаховата милост. Да не беше Неговата претходна милост, немаше да има ниту иман, ниту покорност преку која се постигнува спасение.
- 19.
20. Второ: Сè што робот прави му припаѓа на неговиот Господар, па неговите дела се должност кон Аллах. Затоа, секоја награда што ќе ја добие е од Аллаховата благодат.
- 21.
22. Трето: Во некои хадиси се наведува дека самиот влез во Џенетот е со Аллаховата милост, додека степените во Џенетот се распределуваат според делата.
- 23.
24. Четврто: Добрите дела се извршуваат во ограничено време, додека наградата во Џенетот е вечна. Па така, вечната награда не може да биде само поради ограничените дела, туку е резултат на Аллаховата благодат, а не само последица на самите дела.
25. Ер-Рафи'и рекол: „Оној што прави добри дела не треба да се потпира само на нив во надеж за спасение и постигнување високи степени, бидејќи тој ги извршува единствено со Аллаховото упатство, а гревот го избегнува само со Аллаховата заштита. Што значи, дека сè е резултат на Неговата милост и благодат.“

(267) - عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَا زَالَ يُوصِينِي جَبْرِيلُ بِالْجَارِ، حَتَّى ظَنَنْتُ أَنَّهُ سَيُورَثُهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(267) – Ибн Омер, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Џибрил толку често ме советуваше (да се однесувам добро) со соседот, што помислив дека ќе има удел во наследството.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известил дека Џибрил постојано му укажувал дека е неопходно да се грижи за соседот, без разлика дали е близок или далечен, било да е муслиман или неверник. Неговото право мора да се почитува и не смееме да му наштетиме. Кон него треба да бидеме добродетели и да бидеме трпеливи ако нè вознемирува. Аллаховиот Пратеник дури мислел, поради правото кое го има, и заради повторувањето кое доаѓало од Џибрил, дека ќе биде објавено во Куранот, на соседот да му биде доделен дел во наследството.

Benefits from the Hadith:

1. Огромното право кое го поседува соседот, и обврската да се почитува тоа право .
2. Истакнувањето на можноста соседот да има право во наследството, укажува на обврската да се однесуваме љубезно кон него, да се однесуваме со почит и добрина, да не му наштетиме, да го посетуваме кога е болен, да му честитаме по повод радосен настан или да му изразиме сочувство кога ќе го снајде несреќа.
3. Колку е поблиску куќата на соседот, толку поголеми права има.

4. Совершенството на исламското законодавство и на сето она на што нè поучува и дека целта е да се постигне општествена добросостојба која е условена и со добро однесување кон соседите и заштита од штета на истите.

(4965)

(268) – عن أبي الدرداء رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «مَنْ رَدَّ عَنْ عَرَضٍ أَخِيهِ رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(268) – Ебу Дерда, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе ја одбрани честа на својот брат, Аллах ќе го заштити неговото лице од цехенемскиот оган на Судниот ден.“ [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил дека кој ќе ја одбрани честа на својот брат муслиман, додека е тој отсутен, и ќе спречи лоши зборови да се кажуваат за него, Аллах ќе ја одбие казната од него на Судниот ден.

Benefits from the Hadith:

1. Забраната на говор со кој ја напаѓаме честа на муслиманите.
2. Наградата е според направеното дело, па кој ќе ја одбрани честа на својот брат, Аллах ќе му го одбрани лицето од цехенемскиот оган.
3. Исламот поттикнува меѓубратски односи и меѓусебно помагање на неговите следбеници.

(5514)

(269) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ، حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(269) – Од Енес, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Никој од вас нема да биде вистински верник сè додека не му го посакува на својот брат она што го посакува за себе.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, појаснил дека иманот на муслиманот нема да биде целосен сè додека не го посака за својот брат истото она што го посакува за себе – било во поглед на верата или во овосветските работи. Исто така, не треба да му посакува нешто што и самиот не би го сакал за себе.

Ако забележи недостаток во верата на својот брат муслиман, треба да се потруди да му помогне да се поправи. А ако кај него види нешто добро, треба да го поддржи во тоа, да му помогне и да му даде искрен совет за она што е поврзано со неговата вера и овосветските потреби.

Benefits from the Hadith:

1. Човекот е должен да му го посака на својот брат истото што го посакува за себе, бидејќи негацијата на иманот кај оној што не го прави тоа укажува дека се работи за должност.
2. Братството во името на Аллах е над крвното братство, затоа неговите права се поприоритетни.
3. Сè што е во спротивност со оваа љубов е забрането, било со зборови или дела, како што се измамата, озборувањето, зависта и нападот врз животот, имотот или честа на муслиманот.

4. Во хадисот се користат зборови што поттикнуваат на дело, како што е изразот „на својот брат“.
5. Ел-Кирмани, Аллах нека му се смилува, рекол: „Дел од иманот е исто така човекот да го мрази за својот брат она што го мрази за себе од злото. Ова не е директно спомнато во хадисот, бидејќи љубовта кон нешто неизбежно подразбира омраза кон неговата спротивност, па затоа не било потребно да се нагласи.“

(4717)

(270) – عن عائشة رضي الله عنها زوج النبي صلى الله عليه وسلم عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «إِنَّ الرَّفْقَ لَا يَكُونُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ، وَلَا يُنْزَعُ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(270) – Аиша, радијаллаху анха, жената на Аллаховиот пратеник, алејхи селам, пренесува дека Аллаховиот пратеник рекол: „Блажината каде и да е, ја разубавува секоја работа, а таму каде што изостанува таа работа се нагрдува.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни кажува дека нежноста и љубезноста, со зборови и дело, ги разубавуваат и усовршуваат сите нешта и дека оној што ги има овие особини, со поголема можност ќе ја исполни својата потреба.

Недостатокот на благост ги расипува работите и оној кој не ја поседува нема да си ја исполни потребата. А ако успее да го постигне тоа, ќе го постигне на потежок начин.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да бидеме благи во однесувањето.

2. Блажината го разубавува човекот и таа е причина за секое добро како на овој, така и на идниот свет.

(5796)

(271) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ، فَسَدِّدُوا وَقَارِبُوا، وَأَبْشِرُوا، وَاسْتَعِينُوا بِالْغَدْوَةِ وَالرَّوْحَةِ وَشَيْءٍ مِنَ الدَّلْجَةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(271) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина верата е лесна, и секој што ќе се обиде да претерува во неа, таа ќе го надвлее. Затоа, стремете се кон умереноста и приближете се до неа, радувајте се и помогнете си себеси во утринските и вечерните часови, како и во дел од ноќта.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснил дека верата во основа е лесна и едноставна во сите нејзини аспекти. Оваа леснотија се нагласува посебно кога постои оправдана причина како немоќ или потреба. Претерувањето во верските дела и оставањето на умереноста доведуваат до немоќ и прекин на делата, било целосно или делумно. . Потоа Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, поттикнал на умереност без претерување. Верникот не треба да биде немарен во извршувањето на она што му е наредено, ниту да презема повеќе отколку што може да издржи. Ако не е во можност делото да го изврши во целост, нека го изврши приближно според своите можности.

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги изградувал верниците со голема награда за постојаните дела, дури и ако тие се малубројни, за оние кои не можат да ги извршат делата во

нивната целост. Ако немоќта не е по нивна вина, тогаш тоа нема да ја намали нивната награда.

Давајќи до знаење дека овој свет е само премин и патување кон ахиретот, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, поттикнувал на постојан ибадет, препорачувајќи негово извршување во три временски периоди:

1. Утрото – извршување на делата во раните утрински часови, меѓу сабах намазот и изгрејсонцето.
2. Попладнето – извршување на делата по времето на пладневниот намаз.
3. Ноќта – извршување на делата во текот на ноќта, било во текот на целата ноќ или во дел од неа. Причина е фактот дека ноќните дела се потешки од дневните, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, препорачал барем дел од ноќта да се искористи за ибадет, со зборовите: „и во дел од ноќта“.

Benefits from the Hadith:

1. Леснотијата и едноставноста на исламскиот шеријат, како и неговата умереност меѓу претерувањето и немарноста.
2. На верникот му е наредено да ги извршува делата во рамките на неговите можности, без претерана строгост или попустливост.
3. Верникот треба да ги избира времињата кога има најмногу енергија за ибадет, а посебно овие три периоди се најпогодни, бидејќи тогаш телото е најспремно и најиздржливо за ибадетот.
4. Ибн Хаџер ел-Аскелани рекол: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како да му се обраќал на патник што патува кон својата цел. Овие три временски периоди се најповолни за патникот, па го насочил на

времињата кога ќе биде најактивен. Ако патникот продолжи да патува и дење и ноќе без пауза, ќе се изнемошти и нема да може да го продолжи патувањето. Но, ако патува само во овие погодни периоди, ќе може да продолжи патувањето без потешкотии.“

5. Ибн Хаџер рекол: „Овој хадис укажува на важноста на прифаќање на олеснувањата што ги дозволува шеријатот. Претерувањето и инсистирањето на строгоста таму каде што е дозволено олеснувањето претставува непотребна тежина, како на пример оној што го остава тејемумот и покрај тоа што не може да користи вода, па со користењето на вода си нанесува штета.“
6. Ибн ел-Мунир рекол: „Овој хадис е еден од доказите на пратеништвото на Божјиот пратеник. Ние, како и тие пред нас, сме сведоци дека секој што претерува во верата, на крајот се изнемоштува и се откажува. Но, тука не се мисли на спречување на стремежот кон совршенството во ибадетот, бидејќи тоа е пофалено. Наместо тоа, се предупредува на претерување што води до замор или до прекумерно вложување во доброволни дела, кои пак можат да доведат до запоставување на поважните обврски. На пример, некој што ќе клања цела ноќ, па ќе преспие и ќе го пропушти сабах намазот во џемат, или ќе го пропушти задолжителниот намаз со излегувањето на неговото време.“

(5795)

(272) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «يَسْرُوا وَلَا تُعَسِّرُوا، وَدَسِّرُوا وَلَا تُنْفَرُوا». [صحيح] - [متفق عليه]

(272) – Од Енес ибн Малик, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Олеснувајте, а не отежнувајте, израдувајте и не растерувајте.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни наредува да им ги олесниме работите на луѓето, било да се работи поврзани за овој или за идниот свет и да не им предизвикуваме потешкотии, под услов сето тоа да биде во границите на пропишаното и дозволеното од Allah.

Исто така нè поттикнува и да ги израдуваме со доброто, и во ниеден случај да не предизвикаме кај луѓето оддалечување од доброто.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска на верникот е да биде причина луѓето да го засакаат Allah и да им даде поттик да прават добрина.
2. Тој што повикува кон Allah треба мудро да постапува во начинот како ќе им го достави на луѓето повикот во исламот.
3. Израдувањето води кон среќа, прифаќање и радост на повикувачот, исто така и кон она во што тој ги повикува луѓето.
4. Отежнувањето води кон оддалечување и сомнеж во она што го зборува повикувачот.

5. Големината на Аллаховата милост кон Неговите робови и задоволството Аллахово кое се постигнува преку овој едноставен и лесен верозакон.
6. Олеснувањето кое е наредено е важен принцип на исламскиот верозакон.

(5866)

(273) – عن أنس رضي الله عنه قال: كُنَّا عِنْدَ عُمَرَ فَقَالَ: «نُهِينَا عَنِ التَّكْلِيفِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(273) – Енес, радијаллаху анху, раскажува: Бевме кај Омер, па ни рече: „Ни беше забрането да бидеме услини/извештачени.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Омер, радијаллаху анху, ни кажува дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, им забранил да навлегуваат во непотребни работи, заради кои ќе бидат беспотребно оптоварени, без разлика дали се работи за дела или зборови.

Benefits from the Hadith:

1. Во работите кои нè прават исфорсирани: Премногу да поставуваме прашања, или да навлегуваме во тоа за што немаме никакво знаење, или да отежнуваме нешто што Аллах го олеснил или дал повеќе флексибилност.
2. Муслиманот треба да се навикне да биде едноставен и да не се преоптоварува, ниту во говорот ниту со делата, поврзано со: јадењето, пиењето, зборувањето или некои други ситуации.
3. Исламот е вера која олеснува.

(274) - عن ابن عمر رضي الله عنهما أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «إِذَا أَكَلَ أَحَدُكُمْ فَلْيَأْكُلْ بِيَمِينِهِ، وَإِذَا شَرِبَ فَلْيَشْرَبْ بِيَمِينِهِ، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَأْكُلُ بِشِمَالِهِ، وَيَشْرَبُ بِشِمَالِهِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(274) – Ибн Омер, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот Пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, рекол: „Кога некој од вас ќе јаде, нека јаде со својата десна рака, и кога ќе пие, нека пие со својата десна рака, бидејќи шејтанот јаде со својата лева рака и пие со својата лева рака.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, заповеда муслиманот да јаде и да пие со својата десна рака и забранува јадење и пиење со левата рака, бидејќи шејтанот јаде и пие со левата рака.

Benefits from the Hadith:

1. Забрана за имитирање на шејтанот во јадењето или пиењето со левата рака.

(275) – عن عُمر بن أبي سلمة رضي الله عنه قال: كُنْتُ غُلَامًا فِي حَجْرِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَكَانَتْ يَدَيَّ تَطِيشُ فِي الصَّحْفَةِ، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا غُلَامُ، سَمِّ اللَّهَ، وَكُلْ بِيَمِينِكَ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ» فَمَا زَالَتْ تِلْكَ طِعْمَتِي بَعْدُ. [صحيح] - [متفق عليه]

(275) – Од Омер ибн Ебу Селеме, радијаллаху анху, пренесено е дека рекол: „Бев дете што растеше под закрилата на Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и мојата рака често шеташе низ садот (додека јадев), па Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ми рече: ‚О, момче, кажи Бисмиллах (со името на Аллах), јади со десната рака и јади од она што е пред тебе.‘ Од тогаш па натаму, тоа стана мој начин на јадење.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Омер ибн Ебу Селеме, радијаллаху анхума, син од жената на Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, Уму Селеме, радијаллаху анха, нè известува дека, додека бил под старателство и грижа на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, тој за време на јадењето ја движел својата рака низ различни делови од садот за да земе храна. Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, го поучил на три правила на однесување за време на јадењето:

Прво: Да каже „Бисмиллах“ (Со името на Аллах) на почетокот на јадењето.

Второ: Да јаде со десната рака.

И третото правило: да јаде од страната на садот која е најблиску до (пред) него.

Benefits from the Hadith:

1. Едно од правилата за јадење и пиење е да се спомне името на Аллах на почетокот.
2. Учењето на децата за моралните правила, особено оние што се под негово старателство.

3. Благоста на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, и неговата трпеливост во воспитувањето и поучувањето на децата.
4. Од правилата на јадењето е да се јаде од она што е најблиску до човекот, освен ако оброкот содржи различни видови јадења, тогаш му е дозволено да земе од нив.
5. Придржувањето на асхабите кон упатствата со кои ги подучил Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, е јасно изразено преку изјавата на Омер ибн Ебу Селеме: „Од тогаш па натаму, тоа стана мој начин на јадење.“

(58120)

(276) – عن أنس بن مالك رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَى عَنِ الْعَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الْأَكْلَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا، أَوْ يَشْرِبَ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(276) – Енес бин Малик, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллах е задоволен од робот кој, кога нешто јаде, Му Се заблагодарува за тоа, или кога нешто пие, Му Се заблагодарува за тоа.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни кажува дека кога робот Му се заблагодарува на својот Господар за благодатите што му ги дал, тој со тоа го стекнува Неговото задоволство. Кога ќе изеде некоја храна, тој Му се заблагодарува на Allah, а кога ќе испие нешто, повторно Му се заблагодарува на Allah.

Benefits from the Hadith:

1. Благородноста на Аллах Возвишениот, Тој го дава снабдувањето и е задоволен кога некој се заблагодарува за тоа.
2. Аллаховото задоволство се добива и со лесно дело, како што е заблагодарување после јадење или пиење.
3. Исламските манирите при обедување налагаат да Му се заблагодариме на Аллах, Возвишениот, по завршетокот на секој оброк.

(5798)

(277) - عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَجُلًا أَكَلَ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِشِمَالِهِ، فَقَالَ: «كُلْ بِيَمِينِكَ»، قَالَ: لَا أَسْتَطِيعُ، قَالَ: «لَا اسْتَطَعْتُ»، مَا مَنَعُهُ إِلَّا الْكِبَرُ، قَالَ: فَمَا رَفَعَهَا إِلَى فِيهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(277) – Селеме ибн ел Екве, радијаллаху анху, пренесува дека еден човек кај Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, јадел со левата рака. Пратеникот му рекол: „Јади со десната рака“, а тој одговорил: „Не можам“. Пратеникот му кажа: „И да не можеш!“, ароганцијата не му дозволи да јаде со десна рака. И после ова, овој човек не можеше повеќе да ја крене (десната) рака до устата.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, виде еден човек како јаде со левата рака, па му нареди да јаде со десната рака, човекот му одговори арогантно и лажејќи, дека не може! Тогаш Аллаховиот пратеник, алејхи селам, упати дова никогаш да не може да јаде со десната рака, Аллах ја прифати неговата дова, и десната рака му се

парализираше и никогаш повеќе не можеше да ја подигне десната рака кон својата уста за да јаде или да пие.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска е да јадеме со десната рака, а забрането е да јадеме со левата.
2. Надменоста кон верските прописи повлекува казна за сторителот.
3. Аллаx го почестил Својот пратеник Мухамед, алејхи селам, одсивајќи му се на довата.
4. Наредувањето на доброто а забрана на лошото е обврска во секоја ситуација, па дури и кога јадеме.

(3372)

(278) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ أَكَلَ ثُومًا أَوْ بَصَلًا، فَلْيَعْتَزِلْنَا - أَوْ قَالَ: فَلْيَعْتَزِلْ - مَسْجِدَنَا، وَلْيَقْعُدْ فِي بَيْتِهِ»، وَأَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتَى يَقْدِرُ فِيهِ خَضِرَاتٌ مِنْ بُقُولٍ، فَوَجَدَ لَهَا رِيحًا، فَسَأَلَ فَأُخْبِرَ بِمَا فِيهَا مِنَ الْبُقُولِ، فَقَالَ قَرَّبُوهَا إِلَى بَعْضِ أَصْحَابِهِ كَانَ مَعَهُ، فَلَمَّا رَأَاهُ كَرِهَ أَكْلَهَا، قَالَ: «كُلْ فَإِنِّي أَنَا جِي مِنْ لَا تُنَاجِي». وَلِمُسْلِمٍ عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ أَكَلَ مِنْ هَذِهِ الْبَقْلَةِ، الثُّومِ - وَقَالَ مَرَّةً: مَنْ أَكَلَ الْبَصَلَ وَالثُّومَ وَالْكُرَّاثَ فَلَا يَقْرَبَنَّ مَسْجِدَنَا، فَإِنَّ الْمَلَائِكَةَ تَتَأَذَى مِمَّا يَتَأَذَى مِنْهُ بَنُو آدَمَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(278) – Џабир бин Абдулах, радијаллаху анхума, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој јадел лук или кромид, нема да ни се придружи – или рече: нека не ѝ се приближува на џамијата, туку нека остане во неговата кука.“, На Пратеникот, алејхи селам, му беше донесено тенџере во кое имало зеленчук, и почувствувал мирис од него, па прашал што има внатре и му кажал, а тој рекол: „Донесете го.“, за еден од асхабите што бил со него, но тој кога го виде јадењето, не сакаше да го јаде, па Пратеникот му рече: „Јади, зашто јас комуницирам со некој со кој ти не комуницираш.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Пратеникот, алејхи селам, му забранил на секој што јаде лук или кромид да доаѓа во џамија, за да не им пречи со мирисот на своите браќа кои присуствуваат на намаз. Тоа е забрана да се оди во џамија, а не да се конзумираат, бидејќи тие се дозволени јадења. Нему му донесоа тенџере со зеленчук, кога почувствува мирис во него, се воздржа од јадење и му го даде на еден од неговите другари да јаде од него, а тој го одби следејќи го во тоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, кога тоа го виде Пратеникот му рече: Јас комуницирам со ангелите за Објавата.

И Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè известил дека на мелеците им пречи лошата миризба, како што им пречи на луѓето.

Benefits from the Hadith:

1. Забраната да се доаѓа во џамија важи за тој што јадел лук, кромид или праз.
2. Во овие работи спаѓа сè што има непријатен мирис што им пречи на тие што клањаат, како што е миризбата од чад, тутун и слично.
3. Причината зошто е забрането гореспомнатото е лошата миризба, па доколку таа исчезне со готвење или на некој друг начин, ќе престане и забраната (за доаѓањето во џамија).
4. Не е пожелно да јадат од овие работи тие што мора да присуствуваат на намаз во џамијата. За да не се пропушти џемаат-намаз во џамија, а ако се јаде за да не се присуствува, тогаш е харам.
5. Тоа што Пратеникот, алејхи селам, се воздржувал од јадење лук и слично, не значи дека истото е забрането, туку тој тоа го направил затоа што комуницирал со мелекот Џибрил, алејхи селам.
6. Убавата метода со која Пратеникот, алејхи селам, подучуваше, бидејќи ја кажуваше причината за прописот кој го толкуваше, со тоа слушателот се запознаваше со мудроста на пропишувањето.
7. Ел-Кадри рекол: „Учените луѓе ова го споредија со сите собири за намаз, вон џамијата, како што е собир за Бајрам-намаз, џеназе-намаз и слични собири на ибадет, но исто така и собири на знаење, спомнување на Аллах,

гозби и слично, во ова не спаѓаат пазарите и слични места.“

8. Учените луѓе рекоа: „Овој хадис е доказ дека јадењето лук и слично е причина за забрана да се влезе во џамија – дури и ако е празна – затоа што таму се мелеките но и според општото значење на хадисите.

(4850)

(279) – عَنْ سَهْلِ بْنِ مُعَاذٍ بْنِ أَنَسٍ عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَكَلَ طَعَامًا فَقَالَ: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنِي هَذَا وَرَزَقَنِيهِ مِنْ غَيْرِ حَوْلٍ مِنِّي وَلَا قُوَّةٍ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(279) – Од Сехл бин Муаз бин Енес, од неговиот татко, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој по јадењето ќе каже: Елхамду лиллахиллези ет‘амени хаза ве резаканихи мин гајри хавлин мини ве ла кувветин (Благодарност на Аллах, Кој ме нахрани со ова и ме снабди без моја сила и моќ), ќе му бидат простени претходните гревови.“ [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го поттикнува секого што ќе јаде храна да му се заблагодари на Аллах, бидејќи човекот нема моќ ниту да ја обезбеди, ниту да ја јаде, освен со Неговата дозвола и помош. Потоа, Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ја пренесува радосната вест дека оној што ќе ја изговори оваа дова ќе ја заслужи Аллаховата прошка за претходните мали гревови.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачано е по завршувањето со јадењето да му се заблагодари на Аллах.
2. Хадисот укажува на големата добрина на Аллах кон Неговите робови, бидејќи Тој ги снабдува со храна, им ги олеснува средствата за егзистенција и во тоа направил начин преку кој им се бришат лошите дела.
3. Сите работи на робовите зависат од Аллах, а не од нивната сила и моќ, но на човекот му е должност да ги презема потребните причини.

(5431)

(280) - عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: كان رسول الله صلى الله عليه وسلم إذا عَطَسَ وَضَعَ يَدَهُ - أَوْ ثَوْبَهُ - عَلَى فِيهِ، وَخَفَضَ - أَوْ غَضَّ - بِهَا صَوْتَهُ. [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

(280) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога ќе кивнел, ја ставал раката или облеката врз устата и се обидува да го намали гласот на кивањето." [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога ќе кивнел:

1. Ја ставал раката или дел од облеката врз устата за да спречи нешто од устата или носот да излезе и на тој начин да не го вознемири оној што е со него.
2. Го намалува гласот на кивањето и не го покачувал.

Benefits from the Hadith:

1. Опис на практиката на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, при кивање за да го следиме неговиот пример во тоа.
2. Препорачливо е при кивањето да се покријат устата и носот со облека, марамче или нешто слично, за да се спречи излегувањето на нешто што би можело да го вознемири присутниот.
3. Намалувањето на гласот при кивањето е пожелно, бидејќи тоа е знак на добро воспитување и благороден карактер.

(3317)

(281) – عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى رُخْصَةً، كَمَا يُحِبُّ أَنْ تُؤْتَى عَزَائِمُهُ». [صحيح] - [رواه ابن حبان]

(281) – Ибн Абас, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллах сака да се прифатат Неговите олеснувања, исто како што сака да се прифатат и Неговите строги наредби.“ [صحيح] - [رواه ابن حبان]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека Аллах сака да се применат Неговите олеснувања кои ги пропишал, како што се олеснувањата во прописите и обредите, и да му се олесни на оној кој има оправдана причина - како што е скратувањето и спојувањето на намазот при патувањето. Исто така, Аллах сака да се применуваат и Неговите строги наредби, бидејќи Неговите наредби за олеснувањата и наредбите се еднакви.

Benefits from the Hadith:

1. Ова укажува на огромната Аллахова милост кон Неговите робови и дека Тој сака да се применуваат Неговите олеснувања.
2. Совршенството на исламскиот верозакон и отстранувањето на потешкотиите од муслиманите.

(65017)

(282) – عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُصِبْ مِنْهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(282) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кому Аллах му посакува добро, го става на искушение." [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил дека кога Аллах му посакува на некој од Неговите робови верници добрина, Тој ги става во разни искушенија, било да е кај нив самите, во нивниот имот или семејството. Тоа резултира кај верникот да се зголеми потребата да Му се приклони на Аллах со молитви, да му се простуваат гревовите и да му се зголемат степените (во Џенетот).

Benefits from the Hadith:

1. Верникот е изложен на разни искушенија.
2. Искушението може да биде знак на Аллаховата љубов кон Неговите робови, за да му ги зголеми степените и да го воздигне неговиот статус, и да му ги прости гревовите.

3. Поттик на трпение при тешкотиите и да не бидеме нестрпливи.

(4204)

(283) - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍّ وَلَا حُزْنٍ وَلَا أَذًى وَلَا غَمٍّ حَتَّى الشَّوْكَةِ يُشَاكِّهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(283) – Од Ебу Сеид ел Худри и од Ебу Хурејре, радијаллаху анхума, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Верникот кој ќе биде погоден од болест, неволја, грижа, тага, слабост или болка, дури и трнот со кој ќе се боцне, Аллах, Возвишениот, поради тоа ќе му ги прости гревовите.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека болестите, тагите, грижите, гладот, стравот и другите тешкотии кои го погаѓаат верникот, па дури и трнот што ќе го боцне – сето тоа ќе биде причина за простување на гревовите што ги направил.

Benefits from the Hadith:

1. Појаснување на Аллаховите благодати и милоста кон Неговите робови верници. Дури и за најмалите тешкотии што ќе ги доживеат ќе им бидат простени гревовите.
2. Муслиманот треба да се надева на наградата од Аллах за тешкотиите низ кои поминува и да покаже трпение и при малите и при големите искушенија за да му се простат гревовите и да се искачи повисоко на степените на верување.

(284) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا يَزَالُ الْبَلَاءُ بِالْمُؤْمِنِ وَالْمُؤْمِنَةِ فِي نَفْسِهِ وَوَلَدِهِ وَمَالِهِ حَتَّى يَلْقَى اللَّهَ وَمَا عَلَيْهِ خَطِيئَةٌ». [حسن] - [رواه الترمذي وأحمد]

(284) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Искушенијата нема да престанат да го снаоѓаат верникот и верничката – во нив самите, во нивните деца и во нивниот имот – сè додека не го сретнат Аллах, без ниту еден грев.“ [حسن] - [رواه الترمذي وأحمد]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека искушенијата и неволјите постојано ќе го снаоѓаат верникот и верничката – во нив самите, преку здравствени проблеми и телесни потешкотии; во нивните деца, преку болест, смрт, непослушност или други искушенија; како и во нивниот имот, преку сиромаштија, пропаст на трговијата, кражба, финансиски загуби и ограничен ризик. Сето тоа е причина преку која Аллах ги брише нивните гревови и престапи, така што, кога ќе Го сретнат, ќе бидат очистени од нив.

Benefits from the Hadith:

1. Од Аллаховата милост кон Неговите робови е тоа што им ги брише гревовите уште на овој свет преку неволјите и искушенијата кои ги снаоѓаат.
2. Самите скушенија се доволни за бришење на гревовите, но под услов човекот да биде верник. Ако остане трпелив и не негодува, ќе биде награден за тоа.

3. Трпението е потребно во сите животни околности, како во благосостојбата така и при потешкотиите. Човекот треба да биде истраен сè додека не го исполни она што Аллах му го наредил и сè додека не се воздржи од она што Аллах го забранил, надевајќи се на Неговата награда и плашејќи се од Неговата казна.
4. Зборовите „верникот и верничката“ јасно укажуваат дека ова ветување важи подеднакво и за жените. Дури и ако беше спомнат само верникот, и жените ќе беа опфатени, но со ова посебно се истакнува дека и кога жената ќе биде погодена од искушение, таа ќе ја има истата награда – бришење на гревовите и престапите.
5. Она што му ја олеснува болката на човекот од постојаните искушенија е свеста за големата награда што произлегува од нив.

(3159)

(285) - عَنْ صُهِيبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «عَجَبًا لِأَمْرِ الْمُؤْمِنِ، إِنَّ أَمْرَهُ كُلَّهُ خَيْرٌ، وَلَيْسَ ذَاكَ لِأَحَدٍ إِلَّا لِلْمُؤْمِنِ، إِنْ أَصَابَتْهُ سَرَّاءٌ شَكَرَ، فَكَانَ خَيْرًا لَهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ ضَرَّاءٌ صَبَرَ، فَكَانَ خَيْرًا لَهُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(285) – Сухејб, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Чудна е состојбата на верникот; тој секогаш е во добро и само верникот може да биде во таква состојба. Ако го снајде некаква радост, тој е благодарен и тоа е добро за него, а ако го снајде некаква тешкотија, тој е трпелив и тоа повторно е добро за него.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се чуди на состојбата на верникот и на она што го снаоѓа, со позитивно чудење, бидејќи сите негови состојби му носат добро, а тоа е својствено само за верникот. Кога ќе го снајде радост, тој му се заблагодарува на Аллах, и за тоа добива награда. Кога ќе се соочи тешкотија, тој е трпелив и ја очекува наградата од Аллах, па е награден за своето трпение. Така, во секоја состојба верникот е награден.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на благодарноста за благодатите и трпението во тешкотиите е неизмерна. Кој ќе ги примени овие две доблести, ќе добие добро и на овој и на идниот свет. Но, оној кој нема да биде благодарен за благодатите и нема да биде трпелив во тешкотиите, ќе ја пропушти наградата и ќе се изложи на грев.
2. Вредноста на иманот, бидејќи наградата во секоја состојба ја добиваат само оние со вистински иман.

3. Благодарноста во моментите на радост и трпеливоста во моменти на тешкотии се меѓу најистакнатите карактеристики на вистинските верници.
4. Верувањето во Аллаховата одредба му овозможува на верникот да биде задоволен и смирен во сите состојби. Наспроти тоа, оној што не верува е постојано незадоволен кога ќе го снајде тешкотија. А ако добие благодат од Аллах, наместо да Му биде покорен, тој се преокупира со неа, па дури и ја користи во грев.

(3298)

(286) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «إِذَا مَرَضَ الْعَبْدُ أَوْ سَافَرَ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا صَحِيحًا». [صحيح] - [رواه البخاري]

(286) – Од Ебу Муса ел Ешари, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Робот кога ќе се разболи или ќе биде на пат, ќе му биде запишана наградата за она што го прави, како за делата кои имал навика да го прави како кога бил здрав и дома.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, зборува за милоста и благодатта на Аллах, и дека муслиманот, ако редовно правел добри дела додека бил здрав и дома, а потоа се разболеел или патувал и не можел да ги извршува истите, му се запишува целосната награда, како да ги извршувал во здравје и дома.

Benefits from the Hadith:

1. Аллаховата огромна милост кон Неговите робови.

2. Поттикнувањето на правење добри дела и максималното искористување на времето при здравје и кога немаме обврски.

(3553)

(287) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «بَادِرُوا بِالْأَعْمَالِ فِتْنًا كَقَطْعِ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ، يُصْبِحُ الرَّجُلُ مُؤْمِنًا وَيُمْسِي كَافِرًا، أَوْ يُمْسِي مُؤْمِنًا وَيُصْبِحُ كَافِرًا، يَبِيعُ دِينَهُ بِعَرَضٍ مِنَ الدُّنْيَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(287) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Побрзајте со добрите дела пред да дојдат искушенија што ќе бидат како мрачните темнини на ноќта. Тогаш човекот ќе го дочека утрото како верник, а вечерта како неверник, или ќе ја дочека вечерта како верник, а утрото како неверник. Тој ќе ја продаде својата вера за незначителна овоземна корист.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, ги поттикнува верниците да побрзаат и да се посветат на правењето добри дела, пред тие да станат недостапни или спречени поради појавата на искушенијата и сомнежите што ќе ги одвраќаат од нив. Тие искушенија се мрачни како темната ноќ, каде вистината и лагата ќе бидат измешани, што ќе им отежнува на луѓето да ги разликуваат. Од нивната тежина, човекот може да се занесе, па да го дочека утрото како верник, а вечерта како неверник, или пак вечерта како верник, а утрото како неверник. Тој ќе ја остави својата вера за минливи овоземни уживања.

Benefits from the Hadith:

1. Обврска за цврсто придржување кон верата и да побрземе со правење на добри дела, пред да се појават пречки што ќе го оневозможат тоа.
2. Укажување на непрекинатата појава на заведувачки искушенија пред крајот на светот, така што по завршувањето на едно искушение, веднаш ќе следи друго.
3. Кога верата на човекот ќе ослабне и тој ќе ја остави во замена за дуњалучки нешта, како што е богатството или нешто слично, тоа станува причина за неговото скршнување од патот верата и негово препуштање на искушенијата.
4. Хадисот укажува дека добрите дела се причина за спас од искушенијата.
5. Искушенијата се од два вида: искушенија на сомнежите, чиј лек е знаењето, и искушенија на страстите, чиј лек се иманот и трпението.
6. Хадисот исто така укажува дека оној што прави малку добри дела побргу ќе биде изложен на искушенијата, додека оној што прави многу дела не треба да се занесува со она што го постигнал, туку постојано да се стреми кон уште повеќе.

(288) – عن معاوية رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَإِنَّمَا أَنَا قَاسِمٌ، وَاللَّهُ يُعْطِي، وَلَنْ تَزَالَ هَذِهِ الْأُمَّةُ قَائِمَةً عَلَى أَمْرِ اللَّهِ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَالَفَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(288) – Муавија, радијаллаху анху, рекол: „Го слушнав Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, како вели: „Кому Аллах посакува добро, ќе му даде да ја разбере верата. Јас сум само оној кој дели, а Аллах е Оној Кој дава. Овој умет секогаш ќе биде на вистината, нема да му наштети никој што ќе му се спротивстави, сè додека не дојде Аллаховата одлука'.” [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни кажува дека на оној кого Аллах го сака, ќе му подари правилно разбирање на верата и дека Аллаховиот Пратеник само го дели и им го распределува она кое Возвишениот му го дал во однос на снабдувањето, знаењето и сè останато. Затоа, само Аллах е Тој што дава, а сите други се само обични посредници кои не можат никому да бидат од корист освен ако Возвишениот тоа го дозволи, и дека овој умет ќе ја чува вистината и никој нема да им наштети на тој пат, сè до Судниот ден.

Benefits from the Hadith:

1. Значењето и вредноста на исламското знаење, на неговото учење и поттикот да се изучува.
2. Овој умет секогаш мора да ја брани вистината и ако некоја група се откаже или не успее, другата ќе ја преземе обврската.

3. Правилното сфаќање и разбирање на верата е причина на Аллаховата љубов кон некој од Своите робови.
4. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, дели според наредбата на Аллах и Неговата волја, а тој самиот не поседува ништо.

(5518)

(289) – عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «لَا تَعْلَمُوا الْعِلْمَ لِيُبَاهُوا بِهِ الْعُلَمَاءُ، وَلَا لِيُتَمَارُوا بِهِ السُّفَهَاءُ، وَلَا تَحْتَرِّبُوا بِهِ الْمَجَالِسَ، فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ، فَالتَّارُ النَّارُ». [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

(289) – Џабир бин Абдуллах, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Не изучувајте го знаењето за да се фалите пред учените, ниту за да расправате со незнајковците, ниту за да барате почесни места. Кој го прави тоа, ќе биде во Огнот, Огнот!“ [صحيح] - [رواه ابن ماجه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, предупреди против барањето на знаење за да се фалиме и гордееме пред учените, за да се покажуваме дека сме и ние учени како нив, или за да расправаме со неразумните и неинтелигентните луѓе, или за да се истакнуваме и да бараме почесни места во седенките пред другите. Оној кој го прави тоа, ја заслужува џехенемската казна поради своето преправање и недостаток на искреност во барањето на верското знаење заради Аллах.

Benefits from the Hadith:

1. Сериозна закана со цехенемскиот оган за оние кои учат верско знаење со цел да се фалат, расправаат или да се истакнуваат во научните кружоци и слично.
2. Важноста на искрениот ниет за оние кои учат верско знаење и ги подучуваат другите.
3. Ниетот е основа на делата и според него се добива наградата.

(65047)

(290) – عن عثمان رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(290) – Осман, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Најдобриот меѓу вас е оној кој ќе го научи Куранот и другите ќе ги подучува со него.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека најдобар меѓу муслиманите е оној кој ќе го научи Куранот, било да се работи за правилно рецитирање или меморизирање, кои ги знаат неговите значења, постапуваат според него, а потоа ги подучуваат другите со знаењето кое го имаат од куранските науки и како да се постапува според истото.

Benefits from the Hadith:

1. Објаснување за вредноста на Куранот, дека тој е најдобриот говор, бидејќи е говор на Аллах.

2. Најдобриот од учениците е тој што ги подучува другите и кој знаењето не го задржува само за себе.
3. Да го научиме Куранот и другите да ги подучиме, го опфаќа читањето, разбирањето на значењето и примената на неговите прописи.

(5913)

(291) – عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ السُّلَمِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ: حَدَّثَنَا مَنْ كَانَ يُقْرِئُنَا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُمْ كَانُوا يَفْتَرُونَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ آيَاتٍ، فَلَا يَأْخُذُونَ فِي الْعَشْرِ الْأُخْرَى حَتَّى يَعْلَمُوا مَا فِي هَذِهِ مِنَ الْعِلْمِ وَالْعَمَلِ، قَالُوا: فَعَلِمْنَا الْعِلْمَ وَالْعَمَلَ. [حسن] - [رواه أحمد]

(291) – Од Ебу Абдурахман ел-Сулеми, Аллах нека му се смилува, се пренесува дека рекол: „Асхабите на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кои нè подучуваа на Куранот, ни кажуваа дека кога ќе научеле десет ајети од Пратеникот, не продолжувале со следните десет додека не ги разберат и применат знаењата и делата содржани во тие ајети. Велеа: „На тој начин ја научивме и теоријата и праксата.“ [حسن] - [رواه أحمد]

Објаснување:

Асхабите, Аллах нека е задоволен со сите нив, учеле од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, десет ајети од Куранот, а потоа не преминувале на следните ајети додека целосно не ги научеле значењата и делата содржани во тие десет ајети.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на асхабите, Аллах нека е задоволен со сите нив, и нивната посветеност во учењето на Куранот.

2. Учењето на Куранот подразбира учење и практика, не само читање и запомнување.
3. Знаењето мора да претходи на зборовите и делата.

(65058)

(292) – عن عبد الله بن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ، وَالحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا، لَا أَقُولُ {الم} حَرْفٌ، وَلَكِنْ {الِف} حَرْفٌ، وَ{لَامٌ} حَرْفٌ، وَ{مِيمٌ} حَرْفٌ». [حسن] - [رواه الترمذي]

(292) – Од Абдулах бин Месуд, радијаллаху анху, се пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе проучи харф - буква од Аллаховата Книга, ќе има добро дело, за кое ќе биде десетократно награден. Јас не велама дека ,Елиф-лам-мим‘ е еден харф, туку ,елиф‘ е харф, ,лам‘ е харф и ,мим‘ е харф.“
[رواه الترمذي] - [حسن]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известил дека секој муслиман кој прочита само една буква од Аллаховата книга, ќе има награда за тоа, а таа награда се зголемува десеткратно.

Потоа, пратеникот појаснил дека: Елиф-лам-мим не е една буква, туку елиф е буква, лам е буква и мим е буква. Затоа, за овие три букви човекот ќе има триесет севапи.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик почесто да го читаме Куранот.
2. Тој што го чита Куранот за секоја буква во зборот ќе добие награда која ќе се зголеми десетпати.

3. Големината на Аллаховата милост и Негова благородност, бидејќи на Неговиот роб му ја зголемува наградата.
4. Вредноста на Куранот во однос на останатиот говор, неговото читање претставува ибадет, а така е бидејќи тој е Аллахов говор.

(6275)

(293) - عن عبد الله بن عمرو رضي الله عنهما قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: «يَقَالُ لَصَاحِبِ الْقُرْآنِ: اقْرَأْ وَارْتَقِ، وَرَتَّلْ كَمَا كُنْتَ تَرْتَلُ فِي الدُّنْيَا، فَإِنْ مَنَزَلَكَ عِنْدَ آخِرِ آيَةٍ تَقْرُؤُهَا». [حسن] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

(293) – Абдуллах бин Амр, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „На читачот на Куранот ќе му се каже: Читај и искачувај се, и рецитирај како што рецитираше на дуњалукот, бидејќи твоето место ќе биде кај последниот ајет што ќе го прочиташ.“ [حسن] [رواه] - [أبو داود والترمذي والنسائي في الكبرى وأحمد]

Објаснување:

Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека ќе му се каже на учачот на Куранот, кој работел според него и постојано го учел и рецитирал, кога ќе влезе во Џенетот: Читај го Куранот и искачувај се по џенетските степени, и рецитирај како што рецитираше на дуњалукот со исправност и смиреност, бидејќи твоето место ќе биде на последниот ајет што ќе го проучиш.

Benefits from the Hadith:

1. Наградата е според делата, во обем и во форма.

2. Поттик за рецитирањето на Куранот, неговото учење напамет, размислувањето за неговите ајети и работењето според Куранот.
3. Џенетот има многу нивоа и степени, каде што највисоките ги добиваат рецитаторите на Куранот.

(65054)

(294) - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَيُّحِبُّ أَحَدُكُمْ إِذَا رَجَعَ إِلَى أَهْلِهِ أَنْ يَجِدَ فِيهِ ثَلَاثَ خَلِفَاتٍ عِظَامٍ سِمَانٍ؟» قُلْنَا: نَعَمْ. قَالَ: «ثَلَاثَ آيَاتٍ يَفْرَأُ بِهِنَّ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ خَيْرٌ لَهُ مِنْ ثَلَاثِ خَلِفَاتٍ عِظَامٍ سِمَانٍ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(294) – Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Дали некој од вас би сакал, кога ќе се врати дома, да најде три големи, дебели камили?“ Рековме: „Да.“ Тој рече: „Три ајети кои некој од вас ќе ги рецитира во својот намаз се повредни за него од три големи, дебели камили.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, објаснува дека наградата за рецитирање на три ајети во намазот е поголема од таа човекот да најде три големи, дебели камили во својот дом.

Benefits from the Hadith:

1. Појаснување за вредноста на рецитирањето на ајетите во текот на намазот.
2. Добрите дела се повредни и потрајни од краткотрајните задоволства на овој свет.

3. Оваа вредност не е ограничена само на три ајети, туку колку повеќе ајети се рецитираат, толку повеќе наградата ќе биде повредна од споменатиот број на камили.

(65053)

(295) – عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «تَعَاهَدُوا هَذَا الْقُرْآنَ، فَوَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَهُوَ أَشَدُّ تَفَلُّتًا مِنَ الْإِبِلِ فِي عُقْلِهَا». [صحيح] - [متفق عليه]

(295) – Ебу Муса, Ел Ешари, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Грижете се за Куранот, бидејќи, се колнам во Оној во чии Раце е душата на Мухамед, тој побргу бега (од помнењето) од камилата кога не е врзана.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни наредува да го повторуваме Куранот и редовно да го читаме за да не го заборавиме, откако претходно го имаме научено. Пратеникот дополнително го нагласил ова со заклетва дека Куранот се заборава и не се помни побргу од камилата која не е врзана. Имено, ако човекот ја врзе камилата, ќе ја чува, а ако не ја врзе добро, таа ќе стане и ќе избега.

Benefits from the Hadith:

1. Ако тој што го научил Куранот напамет постојано го рецитира едно по друго, ќе му остане запомнат во срцето, во спротивно ќе се оддалечи од него и тој ќе го заборави.
2. Користа која ја имаме од редовното повторување на Куранот е наградата, севапот и високиот степен на Судниот ден.

(296) – عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ، إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْفِرُ مِنَ الْبَيْتِ الَّذِي تُقْرَأُ فِيهِ سُورَةُ الْبَقَرَةِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(296) – Од Ебу Хурејре, радијаллаху анху, е пренесено дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Не претворувајте ги вашите куќи гробишта, навистина, шејтанот бега од куќата во која се рецитира сурата Бекаре.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил куќите да бидат лишени од намаз, и да бидат како гробишта каде не е дозволено да се клања.

Потоа, Пратеникот, алејхи селам, нè известил дека шејтанот бега од куќата во која се рецитира сурата Бекаре.

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е често да извршуваме верски обреди и нафиле (доброволни) намази во нашите куќи.
2. Не е дозволено да се клања на гробиштата, бидејќи таков чин може да води кон ширк-многубоштво и кон претерување кога се во прашање луѓето кои се закопани таму, освен ако се работи за ценаза намазот.
3. Забраната да се клања на гробиштата беше потврдена од асхабите, затоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, забранил куќите да се претворат како гробишта во кои не се клања.

(297) - عَنْ أَبِي بِنِ كَعْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. قَالَ: «يَا أَبَا الْمُنْذِرِ، أَتَدْرِي أَيُّ آيَةٍ مِنْ كِتَابِ اللَّهِ مَعَكَ أَعْظَمُ؟» قَالَ: قُلْتُ: {اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ} [البقرة: 255]. قَالَ: فَضَرَبَ فِي صَدْرِي، وَقَالَ: «وَاللَّهِ لِيَهْنِكَ الْعِلْمُ، أَبَا الْمُنْذِرِ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(297) – Убеј бин Каб, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „О Ебу Мунзир, знаеш ли кој е највредниот ајет во Аллаховата Книга?“ Одговорив: „Аллах и Неговиот Пратеник најдобро знаат.“ Пратеникот повторно праша: „О Ебу Мунзир, знаеш ли кој е највредниот ајет во Аллаховата Книга?“ Одговорив: „Аллах е, нема друг бог освен Него, Живиот и Самоопстојувачкиот Одржувател!“ Тогаш тој ме удри по градите и рече: „Ти честитам на знаењето, Ебу Мунзир.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го прашал Убеј бин Каб кој е највредниот ајет во Аллаховата Книга. Убеј прво се двоумел, а потоа одговорил дека тоа е Ајетул Курси (Аллах е, нема друг бог освен Него, Живиот и Самоопстојувачкиот Одржувател). Божјиот пратеник го потврдил одговорот и го удрил по градите како знак дека се исполнети со знаење и мудрост, и направил дова за него да биде среќен со ова знаење и да му биде олеснето.

Benefits from the Hadith:

1. Ова е голема почест за Убеј бин Каб, Аллах нека е задоволен со него.

2. Ајетул Курси е највредниот ајет во Аллаховата Книга, затоа треба да се научи напамет, да се размислува за неговите значења и да се работи според него.

(65059)

(298) – عن أبي مسعود رضي الله عنه قال: قال النبي صلى الله عليه وسلم: «مَنْ قَرَأَ بِالْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةٍ كَفَّتَاهُ». [صحيح] - [متفق عليه]

(298) – Од Ибн Месуд, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кој ќе ги рецитира последните два ајета од сурата Ел Бекаре во текот на ноќта, тие ќе му бидат доволни.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè информира дека оној што ќе ги прочита последните два ајета од сурата Ел Бекаре ноќе, Аллах, Возвишениот, ќе го заштити од секакво зло. Кажано е: Овие два ајета ќе можат да го заменат ноќниот намаз, или другиот зикр, или ќе ја исполнат минималната мерка потребна за читање Куран во текот на ноќта. А има и други мислења. Можно е сите овие ставови да се точни бидејќи изразот во хадисот е воопштен.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на последните ајети на сурата Бекаре, кои почнуваат со зборовите на Возвишениот: „Пратеникот верува...“ па сè до крајот на сурата.
2. Тој што ги чита последните ајети на сурата Бекаре навечер, тие ќе го чуваат од секоја лошотија, од злото и шејтанот.

3. Ноќта почнува со заоѓањето на Сонцето, а завршува во мугрите.

(6274)

(299) – عن النعمان بن بشير رضي الله عنه قال: سمعت النبي صلى الله عليه وسلم يقول: «الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ»، ثُمَّ قَرَأَ: «{وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ} [غافر: 60]». [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

(299) – Нуман бин Бешир, радијаллаху анху, рекол: Го слушнав Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Довата е ибадет“, потоа го рецитираше ајетот: „И кажа вашиот Господар: Молете Ми се а Јас ќе ви се одсвијам, тие што се горделиви од упатување дова до Мене, ќе влезат во Џехенем понижени.“ (Гафир: 60). [صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека довата е ибадет. Затоа, ние треба само Нему искрено да Му се молиме. Без оглед дали довата се однесува за молба со која човекот бара од Аллах да му го даде тоа што ќе му користи и да го заштити од тоа што ќе му наштети и на овој и на другиот свет. Или пак, се однесува на довата како обожување, кое ги претставува сите постапки и зборови со кои е задоволен и Ги сака Аллах, без разлика дали се внатрешни или надворешни, или се делата на срцето, телото или од материјален карактер.

Потоа Аллаховиот пратеник, саллалаху алејхи ве селлем, го докажа тоа со цитирање на говорот на Аллах Кој кажал: „Молете Ми се а Јас ќе ви се одсвијам, тие што се горделиви од упатување дова до Мене, ќе влезат во џехенем понижени.“

Benefits from the Hadith:

1. Довата е основата на ибадетот, и не смее да се упатува кон никој друг освен Аллах.
2. Довата ја содржи суштината на ибадетот, и е признание за независноста и моќта на Возвишениот Господар, но и за зависноста на робовите од Него.
3. Страшно е предупредувањето за казната на тие што ќе се возгордеат од извршувањето на ибадет кон Аллах и нема да Му упатуваат дова, и дека таквите ќе влезат во Џехенмот понижени и посрамотени.

(5496)

(300) – عن عائشة رضي الله عنها قالت: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ. [صحيح] - [رواه مسلم]

(300) – Аиша, радијаллаху анха, вели: „Божјиот пратеник, алејхи селам, го спомнуваше Аллах во секоја ситуација.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аиша, радијаллаху анха, мајката на правоверните, нè известува дека Божјиот Пратеник, алејхи селам, вложувал исклучителен труд да Го спомнува Аллах Возвишениот, и тоа го правел во секаква состојба, во секое време и на секое место.

Benefits from the Hadith:

1. Не е условена чистота, било мала (абдест) или голема (гусул), за да Го спомнуваме Аллах, Возвишениот.
2. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, бил истраен во спомнувањето на Возвишениот Аллах.

3. Поттик често да Го спомнуваме Аллах Возвишениот, во секоја ситуација, следејќи ја праксата на Пратеникот, алејхи селам. Од ова треба да се исклучат некои состојби во кои се забранува зикрот, како на пример кога вршиме физиолошка потреба.

(8402)

(301) – عن أبي هريرة رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: «لَيْسَ شَيْءٌ أَكْرَمَ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى مِنَ الدُّعَاءِ». [حسن] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(301) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кај Аллах нема ништо повредно од довата." [حسن] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни укажува на фактот дека не постои ибадет што е повреден кај Аллах од довата, бидејќи со довата признаваме дека Тој е апсолутно независен од сè, и дека луѓето се целосно зависни од Него.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на молитвата е дека оној кој се моли на Аллах, тој Го велича, и со тоа признава дека Аллах е апсолутно независен Кој има сè, а од сиромашниот ништо не се бара. Понатаму, човекот признава дека Аллах слуша сè бидејќи глувиот не се повикува, и дека Аллах е благороден бидејќи скржавиот нема да даде ништо, и покажува дека Аллах е милостив, бидејќи од суровиот и грубиот не се бара, и дека е Моќен бидејќи немоќниот не се повикува, и дека Тој е блиску бидејќи далечениот не слуша, и други

својства на совршенство и убавина кои ги има
Возвиошениот Аллах.

(5509)

(302) – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُكْثِرُ أَنْ يَقُولَ: «يَا مُقَلَّبَ الْقُلُوبِ ثَبَّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ»، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، آمَنَّا بِكَ وَبِمَا جِئْتَ بِهِ فَهَلْ تَخَافُ عَلَيْنَا؟ قَالَ: «نَعَمْ، إِنَّ الْقُلُوبَ بَيْنَ أَصْبُعَيْنِ مِنْ أَصَابِعِ اللَّهِ يُقَلِّبُهَا كَيْفَ يَشَاءُ». [صحيح] - [رواه الترمذي وأحمد]

(302) – Енес, Аллах нека е задоволен со него, раскажува: „Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, често изговарал:

,О, Ти што ги превртуваш срцата, зацврсти го моето срце во
Твојата вера!‘

Па го прашав: ,О, Божји пратенику, ние веруваме во тебе и во она
со што дојде. Па зарем се плашиш за нас?‘

Тој одговори: ,Да, бидејќи срцата се меѓу два прста од Аллаховите
прсти, и Тој ги превртува како што сака.“ [صحيح] [رواه الترمذي وأحمد]

Објаснување:

Најчестата дова на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, беше барањето од Аллах за постојаност во верата и покорноста, како и за заштита од заблудата и скршнувањето од вистинскиот пат. Енес бин Малик, Аллах нека е задоволен со него, се зачуди што пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, толку често ја изговарал оваа дова, па тој му објаснил дека срцата се меѓу двата прста од прстите на Аллах, и дека Тој ги превртува како што сака. Срцето е седиштето на иманот и неверството, а неговото име

„калб“, што на арапски означува нешто што се менува, укажува на неговата постојана превртливост. Тоа се менува побрзо од сад во кој силно врие. Кого Аллах сака, неговото срце го упатува и го зацврстува во верата, а кого сака, го оддалечува од упатството и го остава во заблуда.

Benefits from the Hadith:

1. Понизноста и предаденоста на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, пред неговиот Господар, како и неговото советување до уметот да Го молат Аллах за истото.
2. Важноста на истрајноста и постојаноста во верата, бидејќи најважна е добриот завршеток.
3. Робот во ниту еден миг не може да смета дека нека потреба од Аллаховата помош за истрајност и стаменост во исламот.
4. Поттик за често изговарање на оваа дова, следејќи го примерот на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем.
5. Истрајноста во исламот е најголемата благодат за која човекот треба да настојува да ја сочува и да Му биде благодарен на својот Господар.

(3142)

(303) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ الْإِيمَانَ لِيَخْلُقَ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلُقُ الثَّوْبُ الْخَلْقُ، فَاسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجَدِّدَ الْإِيمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ». [صحيح] - [رواه الحاكم والطبراني]

(303) – Абдулах бин Амр ибн ел Ас, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Навистина, иманот ветвее во вашите срца како што се аби старата облека. Затоа, молете го Аллах да го обнови иманот во вашите срца.“ [صحيح] - [رواه الحاكم والطبراني]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека иманот се лити, избледува и слабее во срцето на муслиманот како што ветвее новата облека по долгото користење. Ова се случува поради намалување на посветеноста во ибадетите или поради правење гревови и тонење во следењето на страстите. Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè насочи да го молиме Возвишениот Аллах да го обнови нашиот иман преку извршување на пропишаните ибадети, честото спомнување на Аллах и барањето прошка.

Benefits from the Hadith:

1. Тој нè поттикнува да го молиме Аллах за постојаност во верата и за обновување на иманот во срцата.
2. Иманот се состои од говор, дело и верување во срцето; се зголемува со покорност, а се намалува со грешење.

(65020)

(304) – عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَقُولُ: «ذَاقَ طَعْمَ الْإِيمَانِ مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(304) – Од Абас бин Абдулмуталиб, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека го слушнал Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Сласта на иманот ја вкусил оној што е задоволен Аллах да му биде неговиот Господар, исламот неговата вера и Мухамед неговиот пратеник.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, известува дека искрениот верник, чие срце е спокојно со својот иман, ќе ја почувствува вистинската сласт на верата, радоста, широчината во градите и убавината на Аллаховата близина, доколку е задоволен со три нешта:

1. Да биде задоволен со Аллах како негов Господар – односно, неговото срце да биде смирено со сè што Аллах му одредил во однос на ризкот и животните околности. Да не се противи на Неговата одредба и да не бара друг господар освен Аллах.

2. Да биде задоволен со исламот како негова вера – односно, неговото срце да прифаќа со спокојство и убеденост сè што исламот пропишал од наредбите и обврските, без да бара пат надвор од него.

3. Да биде задоволен со Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, како негов пратеник – односно, да прифаќа со љубов и радост сè што тој донел, без двоумење и сомнеж, и да не следи друг пат покрај неговиот пат.

Benefits from the Hadith:

1. Иманот има своја сласт и вкус што се чувствуваат со срцето, исто како што сласта на храната и пијалаците се чувствува со јазикот.
2. Телото може да ја почувствува сласта на храната и пијалаците само кога е здраво. Истото важи и за срцето – ако е чисто од болести како заблудите и забранетите страсти, тогаш ќе ја почувствува сласта на иманот. Но, ако е болно и ослабено, нема да ја почувствува неговата сласт, туку може дури и да ужива во она што го води кон пропаст како страстите и гревовите.
3. Кога човекот е задоволен со нешто и го смета за добро, тоа му станува лесно и не му претставува тежина. Се радува на сè што доаѓа со тоа и го прима со отворено срце. Истото важи и за верникот – кога иманот навистина ќе влезе во неговото срце, послушноста кон Господарот му станува лесна, душата му наоѓа наслада во тоа и не му претставува тежина.
4. Ибн Кајим вели: „Овој хадис го опфаќа задоволството со Аллаховото господарство и божественост, задоволството со Неговиот пратеник и потполното предавање на него, како и задоволството со Неговата вера и целосната потчинетост кон неа.“

(65116)

(305) - عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ صَلَّى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَخَذَ بِيَدِهِ، وَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، وَاللَّهِ إِنِّي لَأُحِبُّكَ»، فَقَالَ: «أُوصِيكَ يَا مُعَاذُ لَا تَدْعَنِّي فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ تَقُولُ: اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ». [صحيح] - [رواه أبو داود والنسائي وأحمد]

(305) – Муаз ибн Џебел, радијаллаху анху, пренесува дека Пратеникот, алејхи селам, го фатил за раката и рекол: „О Муаз, те сакам во име на Аллах“, а потоа рече: „Те советувам, о Муаз, непрестано на крајот од секој намаз да велиш: Аллахумме еинни ала зикрике ве шукрике ве хусни ибадетике.“ [صحيح] - □

Објаснување:

Пратеникот, алејхи селам, ја зел раката на Муаз, радијаллаху анху, и му рекол: Те сакам во името на Аллах и те советувам, о Муаз, да не оставаш, а на крајот од секој намаз да не кажеш: „Аллахумме еинни ала зикрике“ – Аллаху мој, помогни ми да те спомнувам, со секој збор и дело кое ме доближува до покорноста кон Тебе, „ве шукрике“ – и да Ти се заблагодарувам, за благодатите да станат поблиски, и да се оддалечат тешкотиите, „ве хусни ибадетике“ и на најубав начин да те обожувам, со потполна искреност кон Аллах и следејќи го Пратеникот, алејхи селам.

Benefits from the Hadith:

1. Пропишано е да се извести некоја личност дека се сака во името на Аллах.
2. Пофално е овој зикр да го кажеме на крајот на секој пропишан или доброволен намаз.
3. Во оваа молитва, со малку зборови, се кажани сите неопходни работи од овој и идниот свет.

4. Една од корисните работи на љубовта во име на Аллах е меѓусебно советување и препорачување на вистината, и помагање во богобојазливоста и добрината.
5. Ет-Тиби рекол: „Спомнувањето на Аллах води до состојба на великодушност, а благодарноста кон Него е средство за постигнување благодат, а искрен и правилен начин на обожување е оддалечување од она што нè одврка од Аллах, Возвишениот“.

(3518)

(306) – عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(306) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Аллаховиот роб е најблизок до својот Господар кога е на сеџда, тогаш молете се најмногу.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека човекот е најблиску до својот Господар во моментот кога прави сеџда поради тоа што го става најчесниот дел од своето тело на земјата, понизно и ничкум, покорувајќи Му се на Возвишениот Аллах.

Аллаховиот пратеник, салалаху алејхи ве селем, наредил кога сме на сеџда да се молиме што повеќе, на тој начин ќе Му бидеме понизни на Аллах и во зборовите и во делата.

Benefits from the Hadith:

1. Покорноста го приближува Аллаховиот роб до неговиот Господар, нека е славен и возвишен Тој.

2. Пожелно е што повеќе да се молиме додека сме ничкум паднати на земја, бидејќи во таа положба е поголема можноста довата да ни биде услишана.

(5382)

(307) – عَنْ أَنَسٍ رضي الله عنه قَالَ: كَانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللَّهُمَّ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً، وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(307) – Енес, радијаллаху анху, раскажува: Најчестата дова на Пратеникот, алејхи селам, била: „Аллахумме раббена атина фид-дунја хасенетен, ве фил-ахирети хасенетен, ве кина азабен-нари.“ (Господару наш, дај ни добро на овој и на оној свет и сочувај нè од казната во огнот). [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, честопати на Аллах Му упатувал сеопфатни дови. Една од таквите е: „Аллахумме раббена атина фид-дунја хасенетен ве фил-ахирети хасенетен ве кина ‘азабен-нар.“ Оваа дова го опфаќа доброто на овој свет: доволно и халал снабдување, доблесна сопруга, дете кое носи радост, благосостојба, корисно знаење, добри дела и слични на овие работи кои ги сакаме и се дозволени, исто така довата го опфаќа и доброто на идниот свет, што подразбира безбедност од казната во гробот, на Судниот ден и во пеколот; задоволството на Аллах, вечното уживање во благодатите и во блискоста до Милостивиот Господар.

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е да се упатат сеопфатни молби до Аллах, следејќи го во тоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам.

2. Најсоодветно е човекот да го бара од Аллах и овосветското и доброто на идниот свет.

(5502)

(308) – عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَلَا أُنبِئُكُمْ بِخَيْرِ أَعْمَالِكُمْ، وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِكِكُمْ، وَأَرْفَعُهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ إِنْفَاقِ الذَّهَبِ وَالْوَرِقِ، وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا أَعْنَاقَهُمْ وَيَضْرِبُوا أَعْنَاقَكُمْ؟» قَالُوا: بَلَى. قَالَ: «ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى». [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(308) – Од Ебу Дерда, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува дека рекол: Божјиот веровесник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Сакате ли да ве известам за најдоброто од вашите дела, најчистото кај вашиот Господар, она што најмногу ги воздигнува вашите степени, кое е подобро од давањето злато и сребро како садака и подобро од тоа да се соочите со вашите непријатели, па да ги удирате по вратовите, а тие да ве удираат по вратовите?‘ Тие рекоа: .Секако!‘ Тој рече: ,Спомнувањето на Возвишениот Аллах.““ [صحيح] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

Објаснување:

Божјиот веровесник, салаллаху алејхи ве селем, ги праша асхабите: „

Сакате ли да ве известам за најдобрите ваши дела, највозвишените и најчистите кај Аллах, Семоќниот Владетел? .

Она што најмногу ќе ги воздигне вашите степени во Џенетот?

Кои се подобри од давањето злато и сребро како садака?

И кои се подобри од тоа да се соочите со неверниците во борба, па да ги удирате со сабји по вратовите, а тие да ве удираат со сабји по вратовите?“

Асхабите рекоа: „Да, сакаме!“

Тогаш тој, салаллаху алејхи ве селем, рече: „Спомнувањето на Возвишениот Аллах, во секое време и во секоја состојба.“

Benefits from the Hadith:

1. Постојаното спомнување на Возвишениот Аллах, надворешно и внатрешно, претставува едно од највредните и најкорисните дела кај Возвишениот Аллах.
2. Сите дела се пропишани со цел да се воспостави сеќавањето на Аллах. Возвишениот Аллах вели:
3. „И кога ќе се сетиш на Мене, намазот (молитвата) извршувај го!“ (Та Ха, 14)
4. Божјиот веровесник, салаллаху алејхи ве селем, рече: „Тавафот околу Каба, движењето помеѓу Сафа и Мерва и фрлањето каменчиња (на Мина) се пропишани за воспоставување на спомнувањето на Аллах.“ (Ебу Давуд и Тирмизи).
5. Ел Из бин Абдуселам во своето дело „Каваид“ вели: „Овој хадис укажува дека наградата не зависи од обемот на вложениот труд во сите ибадети, туку Возвишениот Аллах може да награди за малку дела повеќе отколку за многу дела, бидејќи наградата зависи од степенот на вредноста и од искреноста во делото.“
6. Ел-Мунави во делото „Фејд ел-Кадир“ вели: „Овој хадис укажува дека зикрот бил најдобар за оние на кои им бил упатен овој хадис. Кога би му се обратил на храбар и смел човек, чијашто борба би донела корист за исламот, нему би му било речено дека џихадот е најдобар. Ако би му се обратиле на богат човек, чие богатство би им користело на сиромашните, тогаш нему би му било речено дека садаката е најдобра. Доколку е способен да изврши

аџилак, би му било речено дека аџилакот е најдобар за него. А ако има родители, би му било речено дека најдоброто за него е да биде добар кон нив. На овој начин се усогласуваат различните преданија.“

7. Најсовршениот зикр е оној што се изговара со јазикот и истовремено е пропратен со размислување во срцето. Потоа следува зикрот кој е само во срцето, како што е размислувањето. На крајот, зикрот што се изговара само со јазикот. Секој од овие видови зикр носи награда, иншаллах.
8. Постојаното придржување на муслиманот кон зикровите поврзани со различните состојби, како утринските и вечерните зикрови, зикровите при влегувањето и излегувањето од џамијата, домот или тоалетот и слично, го прави од оние кои многу го спомнуваат Возвишениот Аллах.

(3575)

(309) - عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي سَفَرٍ، فَأَصْبَحْتُ يَوْمًا قَرِيبًا مِنْهُ وَنَحْنُ نَسِيرُ، فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَخْبِرْنِي بِعَمَلٍ يُدْخِلُنِي الْجَنَّةَ وَيُبَاعِدُنِي عَنِ النَّارِ، قَالَ: «لَقَدْ سَأَلْتَنِي عَنْ عَظِيمٍ، وَإِنَّهُ لَيْسِيرٌ عَلَى مَنْ يَسَّرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ، تَعْبُدُ اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا، وَتَقِيمُ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِي الزَّكَاةَ، وَتَصُومُ رَمَضَانَ، وَتَحُجُّ الْبَيْتَ» ثُمَّ قَالَ: «أَلَا أَدُلُّكَ عَلَى أَبْوَابِ الْخَيْرِ: الصَّوْمُ جَنَّةٌ، وَالصَّدَقَةُ تُطْفِئُ الْخَطِيئَةَ كَمَا يُطْفِئُ الْمَاءُ النَّارَ، وَصَلَاةُ الرَّجُلِ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ» قَالَ: ثُمَّ تَلَا: «{تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ}، حَتَّى بَلَغَ {يَعْمَلُونَ}» ثُمَّ قَالَ: «أَلَا أَخْبِرُكَ بِرَأْسِ الْأَمْرِ كُلِّهِ وَعَمُودِهِ، وَذُرْوَةِ سَنَامِهِ؟» قُلْتُ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ، وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ، وَذُرْوَةُ سَنَامِهِ الْجِهَادُ» ثُمَّ قَالَ: «أَلَا أَخْبِرُكَ بِمَلَكَ ذَلِكَ كُلِّهِ؟» قُلْتُ: بَلَى يَا نَبِيَّ اللَّهِ، فَأَخَذَ بِلِسَانِهِ قَالَ: «كُفَّ عَلَيْكَ هَذَا» فَقُلْتُ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، وَإِنَّا لَمُؤَاخِدُونَ بِمَا نَتَكَلَّمُ بِهِ؟ فَقَالَ: «تَكَلَّمْتُكَ أُمُّكَ يَا مُعَاذُ، وَهَلْ يَكُفُّ النَّاسُ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ أَوْ عَلَى مَنَاخِرِهِمْ إِلَّا حَصَائِدُ أَلْسِنَتِهِمْ».

[صحيح بمجموع طرقه] - [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد]

(309) – Муаз ибн Џебел, радијаллаху анху, пренесува: „Бев со Пратеникот, алејхи селам, на патување. Додека патувавме, еден ден осамнав во негова близина, па му реков: „Алахов Пратенику, извести ме за дело кое ќе ме одведе во Џенетот и ќе ме оддалечи од цехенемот.“ Тој рече: „Ме праша за голема работа, но лесно му е на оној кому Аллах му олеснува: обожувај го Аллах и не Му придружувај ништо, клањај го намазот, давај зекат, пости го рамазан и изврши го аџилакот.“ Потоа рече: „Сакаш ли да те упатам до вратата на доброто: Постот е штит, милосрдието ги брише гревовите како што водата го гаси огнот и човековиот намаз во длабочината на ноќта“. Потоа го рецитираше ајетот: „Боковите нивни од постела се креваат и тие на Господарот свој од страв и од желба Му се клањаат, а дел од тоа што Ние им го даваме го споделуваат. И никој не знае какви, како награда за тоа што го правеле, скриени радости ги очекуваат“, потоа рече: „Дали сакате да ве информирам за главата, столбот и врвот на сето ова?“ Реков: „Сакаме, о Алахов пратенику.“ Тој рече: „Главата на ова е исламот, столбот е намазот, а врвот е борбата на Аллаховиот пат.“ Потоа рече: „Дали сакате да ве известам за основата на сето ова?“ Реков: „Сакаме, о Алахов пратенику.“ Го фати јазикот со раката и рече: „Контролирај го ова!“, „О Алахов Пратенику, дали ќе бидеме прашани за тоа што го зборуваме?“, прашав. Тој рече: „Тешко на мајкати за тебе, о, Муаз, а дали луѓето ќе бидат фрлени во Џехенемот со лицето или главите, освен поради она што го кажуваше јазикот?““ [رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد] - [صحيح بمجموع طرقه]

Објаснување:

Муаз, радијаллаху анху, рекол: Патував со Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, па му пријдов додека патувавме, и му реков: Алахов Пратенику, извести ме за едно дело кое ќе ме одведе во џенет и ќе ме оддалечи од огнот. Тој рече: „Ме праша за голема работа која му е тешка на човекот да ја изврши, но лесно

му е на оној кому Аллах му го олесни тоа: Изврши ги исламските обврски:

Прво: Да го обожуваш Аллах единиот, и да не Му здружуваш никого.

Второ: Да ги клањаш петте задолжителни намази во текот на деноноќието: сабах, пладне, икиндија, акшам и јација, со сите нивни шартови, рукнови и ваџиби.

Трето: Давањето на зекат, којшто претставува материјален ибадет од обврзувачки карактер, и се дава од секој вид на имот кој ќе ја достигне определената вредност според верозаконот, а им се дава на тие кои го заслужуваат.

Четврто: Постот на месецот рамазан, а тоа значи со намера за ибадет да се воздржиме од храна, пијалаци и други работи кои можат да го поништат постот, во период од зората до заоѓањето на Сонцето.

Петто: Ацилакот на Аллаховата кука во Мека, со намера да ги извшине неговите обреди, обожувајќи Го со тоа Возвишениот Аллах.

Потоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: ,Зарем не сакаш да ти го покажам патот кој ќе те доведе до вратата на доброто? Со тоа што после овие ваџиби ќе продолжиш со нафили:

Прво: Доброволен пост, кој го спречува човекот да падне во искушение заради своите страсти, и му ја намалува силата.

Трето: Ноќен намаз во последната третина на ноќта. Аллаховиот пратеник, алејхи селам, потоа ги рецитирал зборови на Возвишениот Аллах: ,Боковите нивни се креваат...‘ т.е. се оддалечуваат, ,Од постела‘ т.е. од креветот, ,На Господарот свој му се клањаат‘ во намаз, спомнувајќи Го, со рецитирање на Куранот и упатување на дови, ,Од страв и од желба, а дел од тоа што Ние им го даваме го споделуваат. И никој не знае какви,

скриени радости ги очекуваат.’ т.е. радост на Судниот ден и во Ценетот, ,како награда за тоа што го правеле.’

Потоа Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: ,Сакаш ли да те известам за основата на верата? За нејзиниот столб врз кој се потпира? И за нејзиниот врв?’

Муаз, радијаллаху анху, рекол: ,Секако, о, Аллахов пратенику.’

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: Најглавна работа е: Исламот и двете сведочења (шехадет), со нив човекот станува верник. Столбот е: намазот, нема ислам без намаз, исто како што не постои кука без столбови, па тој што клања неговата вера е силна и исправна; а врвот на таа вера е борбата против непријателите на верата и заради воздигнување на Аллаховиот збор.

Потоа, Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Сакаш ли да те известам како да го засилиш и подобриш сево ова што е претходно спомнато?“ Пратеникот, алејхи селам, го фати својот јазик, и рече: „Забрани му на овој орган да зборува за сето она што не те засега.“ Муаз рекол: „Зарем ќе бидеме прашани и ќе одговараме кај Нашиот Господар, и зарем ќе не казнува за сето она што го кажуваме?!“

Тој, алејхи селам, рече: „Мајка нека те загуби!“ Со овие зборови не молеше против него, туку тоа е начин на говор на Арапите, за да предупредат за некоја работа на која требало да се внимава и да се знае, а потоа рекол: „Зарем има нешто што ќе ги фрли луѓето со лице во Цехенемот освен нивните јазици, кои искажале неверување, клеветење, навреда, озборување, лаги и слични работи.“

Benefits from the Hadith:

1. Асхабите, радијаллаху анхум, биле заинтересирани за знаењето, затоа често го прашувале Пратеникот, алејхи селам.
2. Разбирањето на асхабите, радијаллаху анхум, било според знаењето дека делата се причина за влез во Џенетот.
3. Прашањето што го постави Муаз, радијаллаху анху, е големо прашање. Бидејќи во реалноста тоа е тајната на животот и постоењето на секое човечко суштество или џин, сите овие кои живеат на овој свет ќе бидат или во Џенетот или во Џехенмот, и затоа ова прашање беше големо.
4. Влегувањето во Џенетот се заснова на исполнување на петте столба на исламот, а тоа се: шехадетот, намазот, зекатот, постот и аџилакот.
5. Главната и најважната работа во верата, но исто така и најголема обврска е монотеизмот во верувањето на Аллах, во правењето на ибадети само Нему и да не Му припишуваме истоветен.
6. Аллаховата милост кон Неговите робови е во тоа што им ги отворил портите на добрината, за да се снабдат преку направените дела со награда и простување на гревовите.
7. Вредноста на доближувањето кон Аллах преку доброволните дела откако ќе ги исполниме тие со кои сме обврзани.
8. Намазот во исламот е како столбот врз кој се потпира шаторот. Исламот исчезнува ако и тој исчезне, исто како што паѓа шаторот кога ќе му падне столбот.

9. Обврска е да внимаваме на јазикот, во она што може да му наштети на човекот и на неговата вера.
10. Контролата на јазикот и воздржувањето од непотребен говор е основа на секое добро.

(4303)

(310) – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ كُلَّ لَيْلَةٍ جَمَعَ كَفَّيْهِ، ثُمَّ نَفَثَ فِيهِمَا فَقَرَأَ فِيهِمَا: {قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ}، وَ{قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ}، ثُمَّ يَمْسُحُ بِهِمَا مَا اسْتَطَاعَ مِنْ جَسَدِهِ، يَبْدَأُ بِهِمَا عَلَى رَأْسِهِ وَوَجْهِهِ وَمَا أَقْبَلَ مِنْ جَسَدِهِ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. [صحيح] - [رواه البخاري]

(310) – Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, раскажува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, секоја ноќ кога ќе легнел во постела, ги собирал дланките, дувал во нив и рецитирал: (Кажи: „Тој е Аллах, Еден е!“), (Кажи: „Барам заштита кај Господарот на мугрите.“) и (Кажи: „Барам заштита кај Господарот на луѓето“). Потоа, поминуваше со дланките преку телото колку што можеше, почнувајќи од главата и лицето и продолжувајќи со остатокот од телото. Ова го правеше трипати. [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Од праксата на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, беше кога ќе легнеше да спие, да ги собере дланките, да ги подигне како за време на дова и нежно да дувне во нив со малку плунка, а потоа да ги рецитира: (Кажи: „Тој е Аллах, Еден е!“), (Кажи: „Барам заштита кај Господарот на мугрите“) и (Кажи: „Барам заштита кај Господарот на луѓето“). Потоа со дланките ќе поминеше преку телото колку што можеше, почнувајќи од главата и лицето и продолжувајќи со предниот дел од телото. Ова го повторуваше трипати.

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е да се рецитира сурата Ел Ихлас и двете заштитни сури пред спиење, потоа да се дувне во дланките и да се помине со нив преку телото колку што се може.

(65060)

(311) - عَنْ شَدَّادِ بْنِ أَوْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَيِّدُ الْإِسْتِغْفَارِ أَنْ تَقُولَ: اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ لَكَ بِذُنُوبِي فَاعْفُرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ» قَالَ: «وَمَنْ قَالَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِنًا بِهَا، فَمَاتَ مِنْ يَوْمِهِ قَبْلَ أَنْ يُمَسِيَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ، وَمَنْ قَالَهَا مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُوقِنٌ بِهَا، فَمَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ». [صحيح] - [رواه البخاري]

(311) – Од Шедад бин Евс, радијаллаху анху, се пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: Најдобраната помеѓу довите за барањето прошка за гревовите е да кажеме: „Аллахумме Енте Рабби, ла илахе илла Енте, халактени, ве ене ‘абдуке, ве ене ‘ала ‘ахдике ве ва’дике местета’ту, е’узу бике мин шерри ма сана’ту, ебу’у леке би ни’метике ‘алејје, ве ебу’у леке би зенби, фагфир ли фе иннеху ла јагфируз-зунубе илла Енте.“ (Аллаху Ти си мој Господар, нема друг Бог освен Тебе, Ме создаде и јас сум Твој роб и колку што можам ќе се трудам да го извршам мојот завет кон Тебе, заштити ме од лошото што го направив, ги признавам Твоите благодати кон мене и ги потврдувам моите гревови. Прости ми, затоа што единствено Ти простуваш гревови). Ако ова го изговори наутро, убеден дека е вистина, па умре тој ден, ќе влезе во Џенетот, а ако тоа го изговори навечер, убеден дека е вистина, па умре таа ноќ, ќе влезе во Џенетот.“ [صحيح] - [رواه البخاري]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, алејхи селам, ни објаснува дека барањето прошка има неколку форми, а најдобрата и највредната е Аллаховиот роб да каже: „Аллахумме Енте Рабби, ла илахе илла Енте, халактени, ве ене ‘абдуке, ве ене ‘ала ‘ахдике ве ва’дике местета’ту, е’узу бике мин шерри ма сана’ту, ебу’у леке би ни’метике ‘алејје, ве ебу’у леке би зенби, фагфир ли фе иннеху ла

јагфируз-зунубе илла Енте.“ Човекот овде, пред сè, признава дека едноштвото му припаѓа само на Аллах и дека Тој е неговиот Создател и Бог и дека нема никаков здружник. Покрај тоа, човекот изјавува дека се заколнал дека ќе верува во Аллах и дека ќе Му се покорува најдобро што може. Ова треба да се нагласи затоа што колку и да врши ибадети, тој никогаш нема да може целосно да исполни сè што Семоќниот бара од него, ниту ќе може во потполност да Му се заблагодари. Затоа, човекот се засолнува кај Аллах и бара прибежиште кај Него од злото што тој самиот го прави. Признава дека сите благодати доаѓаат од Севишниот и ги признава своите гревови и непослушноста што ги прави. По ова, човекот бара од Аллах, преку Неговата милост и благодарност, да му ги сокрие и прости гревовите и да го спаси од нивните последици, бидејќи тоа не може никој друг да го направи освен Тој, Возвишениот. Пратеникот потоа нè информира дека оваа форма на барање прошка е дел од утринскиот и вечерниот зикр. Кој ќе го каже овој истигфар на почетокот на денот, од изгрејсонцето додека Сонцето го достигне својот зенит, цврсто верувајќи и знаејќи го неговото значење, а потоа умре, ќе биде еден од жителите на Џенетот. А кој го каже во текот на ноќта, од зајдисонце до зори, и умре пред зори, тој ќе влезе во Џенетот.

Benefits from the Hadith:

1. Форми со кои бараме прошка од гревовите се многубројни, некои од нив се повредни од другите.
2. Човекот треба да се труди да бара прошка од Аллах на овој начин, бидејќи ова е сејјидул истигфар (првенецот во барањето прошка-најдобриот начин за барање опрост).

(312) - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حُبَيْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: خَرَجْنَا فِي لَيْلَةٍ مَطِيرَةٍ وَظُلْمَةٍ شَدِيدَةٍ، تَطْلُبُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؛ يُصَلِّي لَنَا، قَالَ: فَأَذْرَكْنَاهُ، فَقَالَ: «قُلْ»، فَلَمْ أَقُلْ شَيْئًا، ثُمَّ قَالَ: «قُلْ»، فَلَمْ أَقُلْ شَيْئًا، قَالَ: «قُلْ»، فَقُلْتُ: مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «{قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ} وَالْمُعَوَّذَتَيْنِ حِينَ تُمْسِي وَتُصْبِحُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، تَكْفِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ».

[صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

(312) – Од Абдулах бин Хубејб, радијаллаху анху, е пренесено дека рекол: „Една дождлива и темна ноќ излеговме да го бараме Пратеникот, алејхи селам, да клања со нас, па кога го стигнав тој ми рече: „Кажи.“, а јас не кажав ништо, повторно ми рече: „Кажи.“, а јас пак не кажав ништо, тој повторно рече: „Кажи.“, па реков: „Што да кажам?“, а тој рече: „Кажи ги „Кул хуваллаху ехад“ и двете заштитнички сури (Фелек и Нас) трипати навечер и наутро, тоа ќе те заштити од сè.“

[صحيح] - [رواه أبو داود والترمذي والنسائي]

Објаснување:

Еден примерен асхаб, Абдулах ибн Хубејб, радијаллаху анху, ни кажува дека излегол една темна и дождлива ноќ заедно со неколку асхаби. Го барале Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, за да клања со нив, и го нашле, па Аллаховиот пратеник, алејхи селам,

му рекол: „Кажи“ т.е. рецитирај, а тој не кажувал ништо, Пратеникот ги повторил своите зборови, а Абдуллах го прашал: „Што да рецитирам, о, Аллахов пратенику?“ Пратеникот му рекол: „Рецитирај: Кул хуваллаху ехад и двете сури заштитнички (Кул еузу би раббил-фелек и Кул еузу би раббин-нас) навечер и наутро по трипати, тоа ќе те заштити од секое зло и лошотија.“

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е наутро и навечер да се читаат поглавјата Ихлас, Фелек и Нас. Со нивно читање се доаѓа до заштита од секакво зло.

2. Вредноста на читањето на поглавјата Ихлас, Фелек и Нас.

(6082)

(313) – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: فَقَدْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَيْلَةً مِنَ الْفَرَاشِ فَالْتَمَسْتُهُ فَوَقَعَتْ يَدَيَّ عَلَى بَطْنِ قَدَمَيْهِ وَهُوَ فِي الْمَسْجِدِ وَهُمَا مَنْصُوبَتَانِ، وَهُوَ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ، وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(313) – Од Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, се пренесува дека рекла: „Една ноќ забележав дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, не е во постелата, па почнав да го барам. Тогаш мојата рака ги допре неговите стапала, кои беа исправени, додека беше во намаз на местото каде што клањаше, и велеше:

„Аллаху мој, барам прибежиште во Твоето задоволство од Твојот гнев, во Твојата прошка од Твојата казна, и барам прибежиште во Тебе од Тебе. Не можам да Те пофалам доволно – Ти си тако како што Себеси си се пофалил.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аиша, Аллах нека е задоволен со неа, рекла: „Спиев покрај Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и во текот на ноќта забележав дека го нема. Тогаш со раката го побарав местото каде што клањаше во одајата и го затекнав на сецда, со исправени стапала, додека велеше:

„(Барам прибежиште) и приближување (при Твоето задоволство од Твојот гнев) врз мене или врз мојот умет, (и) барам прибежиште (во Твојата прошка), неизмерна прошка (од Твојата казна), (и) барам прибежиште во Тебе од Тебе) и во Твоите својства на убавина од Твоите својства на величие, бидејќи никој не дава

прибежиште од Тебе освен Ти. Нема спас, ниту засолниште од Аллах освен кај Него, (Не можам да Те пофалам доволно) – немам моќ, ниту можам да ги избројам и опфатам Твоите благодети и добрини како што навистина Ги заслужуваш, дури и ако се потрудам во тоа, (Ти си таков како што Себеси си се пофалил) – бидејќи Ти Самиот си се пофалил со пофалба што Ти прилега. Кој може да ја искаже пофалба кон Тебе на начин како што Ти заслужуваш (освен Тебе)?!““

Benefits from the Hadith:

1. Препорачливо е овие дови да се изговараат на сеџда.
2. Мирк рекол: „Во друг ривајет што го бележи Несаи стои: „Оваа дова ја изговараше кога ќе завршеше со намазот и ќе легнеше во својата постела.““
3. Препорачливо е Аллах да се фали со Неговите совршени атрибути и да му се обраќаме во дова со Неговите имиња потврдени во Куранот и Сунетот.
4. Во ова има величање на Создателот на руку и сеџда.
5. Дозволено е да се бара прибежиште во Аллаховите својства, исто како што е дозволено да се бара прибежиште во Неговото битие.
6. Ел-Хатаби рекол:
- 7.
8. „Во овие зборови има суптилно значење, а тоа е дека тој побарал прибежиште кај Аллах, барајќи заштита со Неговото задоволство од Неговиот гнев и со Неговата прошка од Неговата казна. Задоволството и гневот се спротивности, исто како што се спротивни прошката и казната. Но, кога стигнал до тоа што нема спротивност –

а тоа е Возвишениот Аллах – побарал прибежиште во Него од Него, и ништо друго.

9.

10. Значењето на ова е барање прошка за недостигот во исполнувањето на она што е должност кон Него – во ибадетот што ни го наредил и во Неговата пофалба.

11.

12. А неговите зборови: „Не можам да Те пофалам доволно“ значат: немам моќ да ја достигнам вистинската пофалба што Ти ја заслужуваш.“

(3566)

(314) – عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جَنْدَبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَحَبُّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ أَرْبَعٌ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا يَضُرُّكَ بَأْيَهُنَّ بَدَأْتَ».

[صحيح] - [رواه مسلم]

(314) – Од Семуре бин Џундуб, радијаллаху анху, се пренесува дека рекол: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем вели: „На Аллах најмил говор Му се четири реченици: Субханалах, Елхамдулиллах, Ла илахе илаллах и Аллаху Екбер, не е важно со која би започнал.“. [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известува дека најмили зборови кои Аллах Возвишениот ги сака се четири:

Субханалах: што значи на Аллах не му припишуваме каков било недостаток.

Елхамдулиллах: преставува опишување на потполната совршеност на Аллах, поткрепено со љубов и величање на Аллах.

Ла илахе илаллах: т.е. нема друг кој може со право да се обожува освен Аллах.

Аллаху екбер: Најголем, Највозвишен и Највеличествен од сè останато.

Нивната вредност и стекнување на севапите не е условено со редоследот на изговарањето.

Benefits from the Hadith:

1. Исламското законодавство олеснува, бидејќи не условува со кој од овие зборови прво да се почне.

(5475)

(315) - عَنْ أَبِي أَيُّوبَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، عَشْرَ مَرَّاتٍ كَانَ كَمَنْ أَعْتَقَ أَرْبَعَةَ أَنْفُسٍ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ». [صحيح] - [متفق عليه]

(315) – Ебу Ејуб, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, саллаллаху алејхи ве селлем, рекол: „Кој ќе каже: „Ла илахе илаллаху веҳдеху ла шерике леху, лехул-мулку ве лехул-хамду ве хуве ала кулли шејин кадир“, десетпати ќе има награда како да ослободил четири робови од потомството на Исмаил.“ [متفق عليه] - [صحيح]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува каква награда ќе му биде доделена на тој што ќе изговори: „Ла илахе илаллаху веҳдеху ла шерике леху, лехул-мулку ве лехул-хамду ве хуве ала кулли шејин кадир“, што значи дека не постои друг вистински бог освен Аллах, и дека Тој е Единствен во сè, дека му нема рамни, дека само Нему Му припаѓа целосната власт и дека само Тој ја заслужува пофалбата која треба да се искажува со

љубов и славење и дека е способен да направи сè, и никој не може да Го надвлее. Кој ќе го изговори овој величествен зикр десетпати во еден ден, ќе има награда како оној што ослободил четири робови од потомците на Исмаил. Во хадисот, потомците на Исмаил се конкретно спомнати бидејќи тие спаѓаат во категоријата на најодбраните луѓе.

Benefits from the Hadith:

1. Вредноста на овој зикр со кој само Аллах го сметаме достоин за обожаване, Нему Му припаѓа сета власт, благодарност и сеопфатна моќ.
2. Оваа награда ќе ја има тој што ќе го изговори овој зикр одеднаш или со периодични паузи.

(5517)

(316) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ، ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ، حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ: سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ».

[صحيح] - [متفق عليه]

(316) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Два збора, лесни за јазикот но тешки на вагата, мили на Милостивиот: Субханаллахил-Азим и Субханаллахи ве би хамдихи.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè известил за два збора кои човекот може да ги изговори без поголеми потешкотии и во секоја прилика, и тие ќе имаат голема награда, но исто така на Милостивиот и Возвишениот Господар Му се мили:

Субханаллахил-Азим, Субханаллахи ве би хамдихи, затоа што тие содржат опишување на Големината и потполноста на Аллах, и го негираат секој недостаток на Возвошениот.

Benefits from the Hadith:

1. Најголем зикр (спомнување на Аллах) е кога ќе се спои потврдувањето на совршенството и негирањето на недостатокот.
2. Големината на Аллаховата милост кон луѓето, Тој ќе наградува за мали дела со огромни награди.

(5507)

(317) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، حُطَّتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ رَبْدِ الْبَحْرِ». [صحيح] - [متفق عليه]

(317) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува дека Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол: „Кој ќе каже: „Субханаллахи ве би хамдихи“, во еден ден, стопати, ќе му се избришат гревовите, дури и да се колку што ја има морската пена.“ [صحيح] - [متفق عليه]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè известува дека оној што ќе каже: „Субханаллахи ве би хамдихи“ стопати во еден ден, ќе му се избришат и простат гревовите, дури и да ги има многу, колку пената од морето што се појавува на површината на морето кога ќе се разбранува и вознемири.

Benefits from the Hadith:

1. Оваа награда ќе ја добие тој што ќе ги изговори овие зборови во еден ден, без оглед дали тоа ќе го направи едноподруго или со паузи.

2. Тесбих е да потврдиме дека Аллах нема недостатоци, а Хамд е да потврдиме, со љубов и величање, дека Тој е Совршен.
3. Во хадисот се мисли на простување на малите гревови, додека за големите гревови мора да се покаеме.

(5516)

(318) – عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الظُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأَانِ - أَوْ تَمْلَأُ - مَا بَيْنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَالصَّلَاةُ نُورٌ، وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ، وَالصَّبْرُ ضِيَاءٌ، وَالْقُرْآنُ حُجَّةٌ لَكَ أَوْ عَلَيْكَ، كُلُّ النَّاسِ يَغْدُو، فَبَايَعُ نَفْسَهُ فَمُعْتِقُهَا أَوْ مُوْبِقُهَا». [صحيح] - [رواه مسلم]

(318) – Ебу Малик ел Ешари, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Чистотата е половина од верувањето. Зборот „елхамдулиллах“ ја исполнува вагата, а зборовите „субханаллах“ и „елхамдулиллах“ го исполнуваат просторот помеѓу небесата и земјата. Намазот е светлина, милосрдието (садаката) е доказ, трпението е сјај, а Куранот е доказ за тебе или против тебе. Секој човек поранува и ја тргува со својата душа, па или ќе ја ослободи или ќе ја уништи.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, известува дека надворешната чистота се постигнува со абдест и гусул, и дека таа е услов за исправноста на намазот. Зборот „елхамдулиллах“ ја исполнува вагата на Судниот ден, бидејќи тоа е пофалба на Возвишениот Аллах и опишување со Неговите најпотполни атрибути. Зборовите „субханаллах“ и „елхамдулиллах“ го исполнуваат просторот помеѓу небесата и земјата, бидејќи тие го

слават Возвишениот Аллах и го опишуваат со потполно совршенство, негирајќи го секој недостаток што може да му се припише. Намазот е светлина за верникот во неговото срце, лице, гроб и на Денот на проживување. Садаката е доказ за искреноста на верникот, за разлика од лицемерот кој ја избегнува бидејќи не верува во нејзината награда. Трпението е сјај - тоа е воздржување на душата од искажување на тага и негодување, и е светлина која носи топлина и предизвикува изгореници, како што носи сончевата светлина; бидејќи е тешко и бара борба со душата во воздржувањето од она што го посакува. Тоа е трпението во послушноста кон Возвишениот Аллах, одбегнувањето на гревовите и трпението во несреќите и потешкотиите во животот. Куранот е доказ за тебе ако го читаш и постапуваш според него, или против тебе ако го запоставиш без да го читаш или применуваш. Потоа, Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, известува дека сите луѓе се трудат и се активираат, се будат наутро и излегуваат од своите домови, секој со своја цел. Некои од нив се на патот на покорноста кон Возвишениот Аллах и ја ослободуваат својата душа од огнот, додека другите се оддалечуваат од покорноста и паѓаат во гревовите, уништувајќи ја својата душа со влегувањето во огнот.

Benefits from the Hadith:

1. Чистотата е во два вида: надворешната чистота која се постигнува со абдест и гусул, и внатрешната чистота која се постигнува со тевдидот, иманот и добрите дела.
2. Важна е постојаноста во намазот, бидејќи тој е светлина за верникот и на овој свет и на Судниот ден.
3. Садаката (милосрдието) е доказ за искрениот иман.
4. Важно е да се постапува според Куранот и да се верува во него, за да биде доказ за тебе, а не против тебе.

5. Ако душата не ја ангажираш со покорност, таа ќе те ангажира со гревови.
6. Секој човек мора да работи; или ќе ја ослободи својата душа со покорност, или ќе ја уништи со гревови.
7. Трпението е тешко и бара издржливост и надеж во Аллаховата награда.

(65004)

(319) – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَأَنْ أَقُولَ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(319) – Ебу Хурејре, радијаллаху анху, пренесува: Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Повеќе сакам да кажам: „субханаллах, елхамдулиллах, ла илахе илаллах, Аллаху екбер“, отколку да поседувам она врз кое изгрева Сонцето.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, нè информира дека спомнувањето на Аллах, Возвишениот, преку овие величествени зборови, е подобро од целиот свет и сè што е на него, а тие зборови се:

„Субханаллах“: негираме каков било недостаток кај Аллах.

„Елхамдулиллах“: изразуваме пофалба кон Аллах потврдувајќи ги Неговите совршените особини, вклучувајќи ја љубовта и Неговото величење.

„Ла илахе илаллах“: нема друго божество кое се обожува со право освен Аллах.

„Аллаху екбер“: Најголем Највеличествен од сето останато.

Benefits from the Hadith:

1. Поттик да го спомнуваме Аллах и дека тоа спомнување е подобро за нас отколку да го поседуваме она врз кое изгрева Сонцето.
2. Поттик често да Го спомнуваме Бога, бидејќи во тоа има голема награда и вредност.
3. Уживањето на овој свет е минорно, а страстите бргу исчезнуваат.

(6211)

(320) – عن جابر رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: «أَفْضَلُ الذِّكْرِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَفْضَلُ الدُّعَاءِ: الْحَمْدُ لِلَّهِ». [حسن] - [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

(320) – Џабир, Аллах нека е задоволен со него, пренесува дека го слушал Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како вели: „Најдобриот зикр е: Ла илахе иллаллах, а најдобрата дова е: Елхамдулиллах.“ [حسن] - [رواه الترمذي والنسائي في الكبرى وابن ماجه]

Објаснување:

Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, нè учи дека најдобриот зикр е „Ла илахе иллаллах“, што значи дека нема друг вистински бог кој заслужува да биде обожуван освен Аллах, и дека најдобрата дова е „Елхамдулиллах“, што е признание дека Аллах е Оној кој дарува и заслужува целосна пофалба.

Benefits from the Hadith:

1. Поттикнување на честото спомнување на Аллах со изговарањето на зборовите на тевхидот и благодарноста.

(3567)

(321) – عَنْ خَوْلَةَ بِنْتِ حَكِيمٍ السُّلَمِيَّةِ قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا ثُمَّ قَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(321) – Хавла бинт Хаким ес Сулемије пренесува: Го слушнав Аллаховиот ператеник, алејхи селам, дека рекол: „Кој ќе отседне на некое место и каже: ‚Е’узу би келиметиллахит-таммати мин шерри ма халека.‘ (Барам заштита, со потполните Аллахови зборови од злото кое го создал.) Ништо лошо нема да му се случи сè додека не заминеш од тоа место.“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, го подучил својот умет како да бараат засолниште кај Аллах од секое зло од кое се плаши човекот кога ќе се најде на кое било место на Земјата, без разлика дали е тоа на патување или на прошетка или нешто друго: ќе бараме засолниште со потполните зборови на Аллах, преполни со благодат, корист и берикет и кои немаат никаква маана ниту недостаток. Со нив се бара прибежиште кај Аллах од злото на секое суштество и така човекот ќе биде безбеден од секакви видови на зло додека е на тоа место.

Benefits from the Hadith:

1. Да бараме засолниште е ибадет, доколку го бараме со името на Аллах, Возвишениот, или со Неговите имиња и атрибути.
2. Дозволено е да се бара засолниште со говорот на Аллах бидејќи тој е еден од Неговите својства, спротивно на

тоа: да бараме засолниште од кое било суштество претставува ширк (политеизам).

3. Вредноста на оваа дова и нејзиниот берикет.
4. Барањето заштита со спомнувањето на Аллах е причина за заштитата на Аллаховиот роб од злото.
5. Неисправно е да бараме прибежиште и засолниште кај некој друг освен Аллах. Не е дозволено заштита да се бара од цините, сихирбазите, деџалите и останатите.
6. Обврска е оваа молитва да ја каже секој ва местото каде ќе остане (ќе преноќи, ќе живее) било да се работи за патување или не се работи за патување.

(5932)

(322) - عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ أَوْ عَنْ أَبِي أُسَيْدٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا دَخَلَ أَحَدُكُمُ الْمَسْجِدَ فَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ، وَإِذَا خَرَجَ فَلْيَقُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(322) – Од Ебу Хумејд, или од Ебу Усејд, радијаллаху анхума, се пренесува дека рекле: Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол: „Кога некој од вас ќе влезе во џамијата, нека каже: ‚Аллахумме ифтах ли еббабе рахметик‘ (О Аллах, отвори ми ги вратите на Твојата милост); а кога ќе излегува, нека каже: ‚Аллахумме инни ес’елуке мин фадлик‘ (О Аллах, јас барам (да ми подариш) од Твојата дарежливост).“ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Пратеникот салаллаху алејхи ве селлем, го упатил својот умет да ја кажуваат следната дова кога влегуваат во џамија:

‚Аллахумме ифтах ли еббабе рахметик‘

(О Аллах, отвори ми ги вратите на Твојата милост),

па Го моли Аллах да му ги олесни патиштата кон Неговата милост.

А кога ќе сака да излезе, нека каже:

(О Аллах, јас барам да ми подариш од Твојата дарежливост).

Човекот со оваа дова од Аллах бара Негов дар и уште повеќе од Неговата добрина од халал егзистенција.

Benefits from the Hadith:

1. Мустехаб (препорачано е) оваа дова да се кажува при влегување и излегување од џамија.

2. Посебното спомнување на милоста при влегување, и на дарежливоста при излегување, е затоа што оној што влегува во џамија се посветува на дела кои го приближуваат кон Аллах и до Неговиот Џенет, па соодветно е да ја спомне милоста. А кога излегува, тој се упатува по земјата во потрага по Аллахова добрина и ризк, па соодветно е да ја спомне дарежливоста.
3. Овие дови човекот ги изговара кога сака да влезе во џамија и кога сака да излезе од неа.

(65092)

(323) - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ بَيْتَهُ، فَذَكَرَ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ وَعِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: لَا مَبِيتَ لَكُمْ، وَلَا عَشَاءَ، وَإِذَا دَخَلَ، فَلَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ دُخُولِهِ، قَالَ الشَّيْطَانُ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ، وَإِذَا لَمْ يَذْكُرِ اللَّهَ عِنْدَ طَعَامِهِ، قَالَ: أَذْرَكْتُمُ الْمَبِيتَ وَالْعَشَاءَ». [صحيح] - [رواه مسلم]

(323) – Џабир бин Абдулах, радијаллаху анхума, пренесува дека го слушнал Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, како кажува: „Кога некој ќе го спомене Аллах при влегувањето дома и додека јаде, шејтанот им вели на своите другари: „Вечерва немате ниту сместување ниту вечера.“, а ако влезе дома без да го спомне Аллах при влегувањето, шејтанот вели: „Најдовте сместување.“ А ако не го спомне Аллах пред јадење, шејтанот вели: „Најдовте сместување и вечера.““ [صحيح] - [رواه مسلم]

Објаснување:

Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, ни нареди да го спомнеме името на Аллах кога влегуваме дома и пред јадење. Ако во тие ситуации кажеме Бисмиллах, шејтанот ќе им рече на своите помошници: „Вие немате можност да престојувате и да вечерате

во оваа куќа чиј сопственик ја заштитил спомнувајќи го Возвишениот Аллах.“ Но ако човекот влезе во својот дом и не каже „Бисмиллах“ при влегување, ниту тоа ќе го каже пред јадење, тогаш шејтанот ги известува неговите помошници дека добиле престој и вечера во таа куќа.

Benefits from the Hadith:

1. Пофално е да се спомене името на Аллах при влегувањето дома и пред јадење. Во спротивно, шејтанот ќе преноќи во куќата и ќе јаде од храната на семејството ако не се спомне Аллаховото име.
2. Шејтанот го надгледува човекот, што прави и како се однесува во сите ситуации, па ако тој заборави да го спомне Аллах, го дочекал тоа што го бара.
3. Спомнувањето на Аллаховото име го оддалечува шејтанот.
4. Секој шејтан има свои следбеници и помошници, кои се радуваат на неговите зборови и ги следат неговите наредби.

(3037)

Table of Contents

Вовед	1
Делата се ценат според намерите, а на секој човек му припаѓа тоа што го наумил	2
„Оној што внесува во нашата вера она што не е од неа, тоа е отфрлено	3
Ислам е да сведочиш дека нема друг бог освен Аллах и дека Мухамед е Аллахов пратеник, да клањаш намаз, да даваш зекат, да постиш во рамазан и да одиш на аџилак ако си во можност.....	5
„Исламот се темели врз пет	10
Правото на Аллах врз Неговите робови е да Го обожуваат и никого да не Му припишуваат како здружник. Правото на робовите кон Аллах е да не го казни оној кој не Му припишува ништо како здружник.....	12
Секоја личност која искрено од своето срце ќе посведочи дека не постои вистински бог освен Аллах и дека Мухамед е Негов Пратеник, а да не му биде забранет џехенемскиот огин	14
„Кој ќе каже: ‚Ла илахе иллаллах‘ – дека нема вистински бог освен Аллах и негира сè друго што се обожува покрај Аллах, неговиот имот и живот се заштитени (свети), а пресметката со него ќе биде кај Аллах.“	16
Кој ќе умре без да Му припишува рамен на Аллах, ќе влезе во Џенетот. А кој ќе умре припишувајќи Му рамен на Аллах, ќе влезе во Огнот.“	17
Кој ќе умре правејќи Му ширк на Аллах, ќе влезе во Џехенмот	19
Одиш кај народ од ехли китаб (следбениците на книгата - евреји и христијани). Кога ќе стигнеш, повикај ги да посведочат дека нема друг вистински бог освен Аллах и дека Мухамед е Аллахов пратеник	20
Најсреќен со моето застапување на Судниот ден ќе биде оној кој искрено од срце или душа ќе рече: Нема друг вистински бог освен Аллах.“	22
„Верувањето има повеќе од седумдесет – или повеќе од шеесет – гранки. Највредната од нив е изјавата: ‚Ла илахе иллаллах – Нема друг вистински бог освен Аллах‘, а најниската е отстранувањето на пречка од патот.....	23
„Го прашав Аллаховиот Пратеник, алејхи селам: ‚Кој е најголемиот грев кај Аллах?‘ Тој одговори: ‚На Аллах да му припишеш здружник, а Тој те создал.....	25
Јас сум Тој што најмалку има потреба некој да му се здружува. Кој ќе направи дело во кое ќе Ми здружи некого, го оставам него и неговиот ширк	26

„Сите од мојот умет ќе влезат во Џенетот, освен тие што ќе го одбијат тоа	27
„Немојте да ме воздигнувате како што христијаните претерале во воздигнувањето на Иса синот Мејремин, алејхи селам. Навистина јас сум само роб па кажете: „Аллахов роб и Негов пратеник.“	29
„Никој од вас нема да биде верник сè додека не ме сака повеќе од неговиот татко, неговото дете и од сите луѓе.“	30
„Оставете ме и не прашувајте ме повеќе од она што сум ве известил, бидејќи оние пред вас беа уништени поради нивните многубројни прашања и спротивставувањето на нивните веровесници	32
„Пренесете од мене па дури и еден ајет, и раскажувајте за синовите Израилови, нема пречка. А кој намерно ќе излаже за мене, нека си го подготви своето место во Огнот.“	35
„Можеби ќе дојде време кога некој ќе слушне за мојот хадис додека лежи на својата софа и ќе каже: „Меѓу нас и вас е Аллаховата Книга.....	36
Аллаховото проклетство нека ги стигне евреите и христијаните, затоа што од гробовите на своите Пратеници направија места за молитви	38
„Аллаху мој, не дозволувај мојот гроб да стане идол за обожување!	40
„Не правете од вашите домови гробници, ниту од мојот гроб светилиште. Испраќајте поздрава до мене, бидејќи вашите салавати ќе ми се достават каде и да сте.“	41
Тие луѓе, кога меѓу нив некој добар човек ќе умрел, граделе храм врз неговиот гроб.....	43
При Аллах барам заштита ако неког друг освен Аллах земам за близок пријател. Јас сум Аллахов миленик како што Аллахов миленик беше Ибрахим, алејхи селам	45
Дали сакаш да те задолжам со истото со кое ме задолжи Аллаховиот Пратеник, алејхи селам? Урни го секој кип и срамни го секој издигнат гроб!“	47
„Суеверието е ширк, суеверието е ширк, суеверието е ширк“, трипати. Тоа се случува кај секој од нас, но Возвишениот Аллах го отстранува од човекот кога тој ќе се потпре врз Него	48
„Не е наш тој што претскажува злокобност преку летот на птиците, или, пак, некој друг му претскажува, тој што гата и кому му се гата, и тој што прави маѓија и за кого се прави маѓија.....	49

„Нема ,адва‘, нема суеверие и ми се допаѓа ,Фел‘: А што е ,фел‘, го прашале, а тој одговорил: ,Убавиот збор.“ 51

Дали знаете што вели вашиот Господар?’ Присутните рекоа: ,Тоа најдобро го знаат Аллах и Неговиот пратеник.’ Рече: ,Некои мои робови се разбудија како верници а некои како неверници 53

„Кој ќе стави амајлија, направил ширк.“ 55

„Навистина (некои форми на) рукјата, амајлиите и тивелите се дела на ширк 56

„Кој ќе посети гатач и ќе го праша за нешто, намазот нема да му се прими четириесет ноќи.“ 58

„Кој ќе се заколне во нешто друго освен во Аллах, направил неверство (куфр) или многубоштво (ширк).“ 59

„Кој ќе се заколне во аманетот (поверливоста) тој не е од нас.“ 60

Се колнам во Аллах, дека иншаллах ако дадам заклетва, а потоа видам дека нешто друго е подобро, ќе се искупам за заклетвата и ќе го направам она што е подобро.“ 62

„Немој да велите: ,Тоа што го сака Аллах и го сака тој и тој‘, туку кажете: ,Тоа што го сака Аллах, па потоа тоа што го сака тој и тој.“ 64

„Најмногу се плашам за вас од малиот ширк?’. Присутните прашаа: ,А што е тоа мал ширк, о, Аллахов пратенику?’ Тој одговори: ,Преправањето! 66

„Нека не нарекува човек друг човек грешник или неверник, зашто ако тој не е таков, тоа ќе се врати на оној што со тоа име го нарекол.“ 67

„Не седете врз гробовите, и не клањајте кон нив.“ 69

„Мелеците не влегуваат во куќа во која има куче и слики (на живи суштества).“ 70

„Мелеците не ја придружуваат дружината во која има куче и своно.“ 72

„Шејтанот доаѓа кај некој од вас и прашува: ,Кој го создаде ова? Кој го создаде она?’ Се додека не праша: ,Кој го создаде твојот Господар?’ Кога ќе стигне до тоа, нека побара заштита од Аллах и нека престане да размислува за тоа.“ 73

„На оној што го вознемирува мојата евлија (штитеник) – му објавувам војна, а ниеден Мој роб нема да ми се приближи повеќе отколку со исполнување на обврските кои Му ги наредив 74

Плашете се од Семоќниот Аллах и бидете им покорни и послушни на важите водачи, дури тој да е и некој абисински роб. После мене ќе видите големи

несогласувања, затоа, држете се до мојата традиција и традицијата на хулефаи рашидин – праведните и упатените халифи	77
„Кој ќе излезе од покорноста и ќе ја напушти заедницата, па умре, тој умрел со незнабошка/џахилијетска смрт	79
„Аллаховиот роб кому ќе се даде позиција меѓу луѓето и тој ги измами, кога ќе умре, Аллах ќе му го забрани (влезот во) Џенетот.....	81
„Со вас ќе управуваат владетели кај кои ќе видите дека прават добро и лошо. Оној што ќе го потврди она што е добро ќе се спаси од казната како и оној што ќе го негира лошото, но проблемот е во оној што се задоволува со лошото и кој го следи владетелот	82
„Во иднината ќе се појави себичност и злоупотреба (од владетелот) и работи кои ќе ги осудувата „Аллахов Пратенику, што ни наредуваш?“, прашале асхабите. „Извршете ја обврската што ја имате и побарајте го од Аллах правото што ви припаѓа“ – одговорил Пратеникот.....	84
„Сите вие сте пастири, и секој пастир ќе одговара за своето стадо.....	86
„Аллаху мој, кој ќе прифати некоја одговорност кон луѓето во мојот умет а потоа им отежне, па и Ти отежни му, а кој ќе прифати некаква одговорност кон луѓето во мојот умет па им олесни и Ти олесни му	87
„Верата е советување.....	88
Ако ги видиш тие што ги следат нејасните ајети, тие се оние кои Аллах ги споменал, па добро варди се од нив.....	91
„Кој од вас ќе види зло, нека го промени со својата рака; ако не може, тогаш со својот јазик; ако не може, тогаш нека го осуди со своето срце, а тоа е најслабиот вид на иман.“	94
„Оној кој се придржува кон Аллаховите граници и оној кој ги прекршува се како луѓе кои пловат на еден брод. Некои се на палубата, а други се во долниот дел од бродот	96
„Кој повикува на добро, ќе ја има и наградата на оние што го прават тоа, без да им ја намали нивната награда.....	98
Кој ќе насочи на добро, ќе има иста награда како и оние што го прават тоа	99
Затоа што, се колнам во Аллах дека, ако Аллах преку тебе упати еден човек, тоа е подобро за тебе од поседувањето на црвените камили.“	101
„Кој имитира еден народ, тој е еден од нив	105

„Човекот е на верата на својот пријател, затоа, секој од вас, нека внимава со кого се дружи.“	106
„Оваа вера ќе се прошири дотаму до каде што достигнува нокта и денот. Аллах нема да остави ниту една кука во урбана средина, ниту пак во рурална или пустинска област, а да не ја внесе во неа оваа вера	107
„Се колнам во Оној во чија рака е душата на Мухамед, секој било да е евреин или христијанин што ќе чуе за мене, а потоа ќе умре и нема да поверува во она со кое сум испратен, ќе биде од жителите на огнот.“	109
„О, луѓе, чувајте се од претерувањето во верата. Навистина оние пред вас пропаднаа заради претерувањето во верата.“	111
„Пропаднаа оние кои претеруваат	112
„Евреите се тие коишто гневот го предизвикаа, а христијаните се тие што заталкаа.“	113
„Аллах ја запишал одредбата на сите суштества 50.000 години пред да ги создаде небесата и земјата	114
„Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ни раскажа, а тој е искрен и она што го зборува е вистина: „Создавањето на човекот се одвива во утробата на неговата мајка четириесет дена и четириесет ноќи.....	116
„Џенетот е поблиску до вас од врвката на вашата сандала, а исто така и Огнот.“	118
„Џехенемот е опкружен со страсти, а Џенетот е опкружен со потешкотии.“	119
„Кога Аллах го создаде Џенетот и Огнот, го испрати Џибрил, алејхи селам,.....	121
„Вашиот овосветски оган е еден дел од седумдесетте делови на џехенемскиот оган.....	123
„Аллах ќе ја зграпчи Земјата и ќе ги свие небесата со Својата десна рака, а потоа ќе каже: „Јас сум Владателот, каде се владателите на Земјата.“	124
тие кои ќе добијат најстрога казна на Судниот ден, се луѓето кои го имитираат Аллаховото создавање преку слики	125
„Се колнам во Оној, во чии раце е мојата душа, Иса, синот на Мерјем, само што не се спуштил како праведен владетел. Тој ќе го скрши крстот, ќе ја убие свињата и ќе ја поништи џизјата, тогаш ќе се зголеми имотот до таа мерка што никој нема да го прими (како милостина).“	126

Изговори: „Ла илахе илаллах" (нема друг вистински бог освен Аллах), и јас ќе сведочам за тебе на Судниот ден	128
„Мојот хауд е широк колку растојание од еден месец. Неговата вода е побела од млекото, а мирисот му е поубав од мошусот	129
„Смртта ќе биде доведена во форма на црно-бел овен,	131
„Ако вистински се потпрете врз Аллах, Тој би ве снабдил како што ги снабдува птиците, наутро одлетуваат гладни а навечер долетуваат сити.“	133
„Тој што јавва ќе го поселами тој што пешачи, пешакот ќе го поселами тој што седи, а помалата група ќе ја поселами поголемата.....	134
О робови Мои, Јас Самиот Себеси си ја забранив неправдата, и ја забранив меѓу вас, затоа не бидете неправедни меѓусебно.....	136
„Пазете се од неправдата! Навистина неправдата ќе биде темнини на Судниот ден. Пазете се од среброљубието! Навистина среброљубието ги уништи оние пред вас	140
„Семоќниот Аллах му дава рок на неправедникот, но кога ќе го фати нема да може да избега	141
Аллах ги одредил добрите и лошите дела, потоа ги појаснил, тој што ќе посака да направи добро дело, но не го направи, Аллах ќе го запише кај Себе како да го направил, а кој пак одлучи да направи добрина и тоа го направи, Аллах ќе му запише од десет до седумстотини пати повеќе севапи, додека тој што ќе посака да направи лошо дело, но нема да го направи, Аллах ќе му запише за тоа како потполна добрина, но доколку посака и го направи, Аллах ќе му запише само еден грев	143
„Кој ќе биде добар во исламот, нема да биде казнет за она што го правел во времето на незнаењето. А кој ќе биде лош во исламот, ќе биде казнет и за првото и за последното.“	145
Она што го говориш и кон што повикуваш е убаво. Ако би можел да ни кажеш дали има искупување (кефарет) за она што го имаме направено.....	147
Исламот го прими заедно со добрите дела што си ги направил.“	149
„Аллах не му прави неправда на верникот за неговото добро дело; го наградува на овој свет и ќе го награди и на идниот свет	150
О сине Адемов, сè додека Ми се обраќаш со дова и се надеваш во Мене, ќе ти простам, без разлика на твоите гревови, и тоа не Ми претставува тешкотија....	151

Кога робот ќе направи грев и ќе рече: „Аллаху мој, прости ми го мојот грев.....	154
„Нема ниту еден Божји роб кој ќе направи грев, а потоа ќе земе абдест, па ќе клања намаз, а после тоа ќе побара прошка од Allah, а да не му прости Возвишениот	156
„Навистина, Семоќниот и Возвишениот Allah ја пружа Својата рака ноќе за да му даде можност за покајание на оној кој згрешил преку денот и ја пружа Својата рака дење за да му даде можност за покајание на оној кој згрешил во текот на ноќта, сè додека Сонцето не изгрее од западот.“	157
„Нашиот Возвишениот Господар секоја вечер кога ќе настапи последната третина од ноќта	159
„Халалот е јасен и харамот е јасен	160
„Не ги навредувајте моите асхаби! Затоа што, дури и ако некој од вас даде садака во злато колку планината Ухуд, тоа не би достигнало ни еден муд од она што го дале тие, ниту половина од тоа.“	162
Момче, ќе те научам со овие зборови: Чувај го Allah и Тој тебе ќе те чува, Чувај го Allah, па секогаш ќе Го најдеш пред себе. Кога бараш, барај од Allah. Кога бараш помош, побарај ја од Allah	163
кажи ми нешто за исламот, за што нема да морам никого да прашувам после тебе?’ Аллаховиот пратеник, алејхи селам рече: „Речи: Верувам во Allah, а потоа биди истраен во тоа.“	165
„Примерот на верниците, во нивната меѓусебна грижа, милосрдие и сочувство, се како примерот на едно тело. Кога ќе се разболи еден дел од телото, сите останати делови реагираат со несоница и треска.“	166
„Кој на најубав можен начин ќе земе абдест, гревовите ќе го напуштат неговото тело, па дури ќе излезат и тие под ноктите.“	167
„При нужда, не се свртувајте кон киблата ниту со лицето, ниту со грбот. Наместо таа насока, свртете се кон истокот или западот.“	168
„Никој од вас нека не го држи половиот орган со десната рака додека мокри, не ја користете десната рака при чистење по нужда, и немојте да дувате во садот од кој пиете.“	170
Верознесникот, салаллаху алејхи ве селем, се капел со количина вода од еден са’а до пет мудови, а земал абдест со количина од еден муд	171
„Allah не го прифаќа намазот на кој било од вас, кој е без абдест (состојба на хадес-правна нечистотија), сè додека не земе абдест.“	172

Некој човек земал абдест и не си ја измил ногата колку површината на ноктот. Пратеникот го набљудувал и му рекол: „Врати се назад и убаво земи абдест.“, па тој го повторил абдестот, а потоа клањал	173
„Тешко на петите од огнот! Земајте го абдестот потполно!“	175
„Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, земаше абдест за секој намаз	176
Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, земал абдест миејќи ги деловите од телото по еднаш	177
Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, се абдестел миејќи ги деловите од телото по двапати	178
Кој ќе земе абдест како мојот абдест, а потоа ќе клања два реката, не размислувајќи за ништо друго за време на нив, Аллах ќе му ги прости неговите претходни гревови	179
„Кога некој од вас зема абдест, треба да стави вода во носот, а потоа да ја исфрли, а тој што се чисти по физиолошка потреба нека го направи тоа со непарен број на миење	182
Овие двајца се казнуваат, но не за нешто големо. Едниот се казнува затоа што не се заштитил при уринирање, а другиот се казнува затоа што пренесуваше туѓи зборови	183
„Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, пред да влезе во тоалет, велеше: „Аллахумме инни е’узу бике минел-хубуси вел-хабаис“ (Аллаху, барам засолниште кај Тебе од машките и женските нечесници).“	185
„Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, кога излегувал од нужникот, изговарал: „Гуфранеке“ (Аллаху, прости ми).“	186
„Мисвакот е средство за чистење на устата и задоволство за Господарот.“	187
„Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога ќе се разбудел од спиење веднаш ги чистел забите со мисвак .“	188
„Да знаев дека нема да им отежнам на верниците – или на мојот умет – ќе им наредев да го користат мисвакот при секој намаз.“	189
„Задолжително е за секој муслиман најмалку еднаш во седум дена да се искапе, при што ќе ја измие главата и телото.“	190
„Пет работи се од фитрата (природна чистота): обрежувањето, бричењето на срамните места, кратењето на мустаќите, сечењето на ноктите и отстранувањето на влакната под пазувите.“	191

„Често ми излегуваше течност која што излегува пред ејакулација и ми беше срам да го прашам Аллаховиот пратеник, алејхи селам, па му реков на Микдад бин Есвед да го праша Пратеникот, а тој му одговори: „Нека си ги измие гениталиите и нека земе абдест“	193
Аллаховиот Пратеник кога се бањал по сексуален однос, прво ги миел рацете, потоа земал абдест како што се зема за намаз, потоа се капел	194
„Доволно ќе беше да ја допреш земјата вака.‘ и со дланките ја допре еднаш земјата, а потоа со левата дланка ја триеше десната, внатрешните надворешните делови на дланките и на крајот го протри лицето.“	196
Остави ги, бидејќи бев со абдест кога ги облеков.....	197
тоа е крв од капиларите. Немој да го клањаш намазот онолку денови (во месецот) колку што вообичаено ти трае менструацијата, а потоа избањај се и клањај!“	199
„Кога некој од вас ќе почувствува нешто во својот stomак, па се посомнева дали излегло нешто од него или не, тогаш нека не излегува од џамијата (од намазот), сè додека не чуе звук или не почувствува миризба.“	200
„Ако куче пие од нечиј сад, нека го измие седумпати.“	201
„Кога муезинот ќе каже: ‚Аллаху Екбер, Аллаху Екбер‘ (Аллах е Најголем), па некој од вас ќе каже (и ќе повтори): ‚Аллаху Екбер, Аллаху Екбер‘	203
„Кога ќе го чуете муезинот, повторете го она што го изговара, а потоа испратене салават врз мене	205
„Оној кога ќе го слушне муезинот и ги каже следниве зборови: ‚Ешхеду ен ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике леху, ве енене Мухаммеден абдуху ве ресулху, радијту биллахи раббен ве би Мухаммедин ресулен ве бил ислами динен‘, ќе му бидат простени гревовите“	208
„Кој ќе изговори кога ќе го слушне езанот: ‚Аллахумме Раббе хазихид-да‘ветит-таммети вес-салатил-каимети, ати Мухаммеденил-весилете вел-фадилете, веб’асху мекамен махмуденил-лези ве’адтеху. (Аллаху мој, Господару на овој совршен повик и на намазот чие време е сега, дај му го на Мухамед посредништвото и добрината и оживеј го на достоиното место кое си му го ветил).‘ Нему ќе му биде дозволено моето застапништво (шефат) на Судниот ден.“	209
Дали го слушаш езанот за намаз?‘ тој одговори потврдно, а Пратеникот му рече: „Тогаш мора да се одсвиеш.“	212

„Што мислите, кога некој од вас би имал река пред својата врата и би се капел во неа петпати на ден, дали ќе остане нешто од неговата нечистотија?	213
Кое дело му е најмило на Аллах? Тој ми рече: „Намазот да се клања во негово определено време.“ Прашав: „А потоа?“, тој одговори: „Добродетелството кон родителите.“ Пак прашав: „А потоа?“, Тој рече: „Борбата на Аллаховиот пат.....	214
„За секој еден муслиман, кој кога ќе настапи пропишаниот намаз, ќе земе потполн абдест и ќе клања намаз понизно и потполно, тоа ќе биде откуп за гревовите што ги направил претходно, освен ако не направил голем грев. И така ќе биде цел живот.“	216
„Петте дневни намази, петок до петок, и рамазан до рамазан, ги бришат гревовите меѓу нив, ако се избегнуваат големите гревови.“	217
„Наредете им на вашите деца да го клањаат намазот кога ќе наполнат седум години, а казнете ги ако одбијат кога ќе наполнат десет години, и во тие години раздвојте ги машките од женските во постела.“	218
„Возвишениот Аллах рекол: Го поделив намазот (Сура ел-Фатиха) помеѓу Мене и мојот роб на два дела, и на Мојот роб му припаѓа она што ќе го побара	220
„Навистина, договорот што е помеѓу нас и нив (неверниците) е намазот, па оној кој ќе го остави (намазот) – тој навистина станал неверник.“	224
„Навистина, помеѓу човекот и помеѓу ширкот (многубоштвото) и неверувањето е оставањето на намазот.“	225
О Билал, повикај на намаз– одмори нè со него.“	226
Аллаху мој, оддалечи ме од моите гревови како што ги оддалечи истокот и западот	227
дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ги кревал рацете до висината на рамениците кога ќе го започнел намазот,	229
„Нема намаз оној кој не ја изговорил (сурата) Ел Фатиха.“	231
„Наредено ми е да направам сеџда со седум делови од телото	232
„Господарот е најблиску до Својот роб во последниот дел од ноќта	233
Навистина ќе го видите вашиот Господ како што ја гледате оваа Месечина и нема да ви претставува мака да Го видите	235
Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, во двата реката на сабахскиот сунет ги рецитирал сурите „Кул ја ејјухел кафирун“ на првиот рекат и „Кул хуваллаху ехад“ во вториот.....	236

„Кој ќе ги клања бердејн (намазите сабах и икиндија), ќе влезе во Џенетот.“	237
„Кој ќе го клања сабах намазот, ќе биде под Аллахова заштита	238
Кој ќе го испушти икиндискиот намаз, делата веќе му пропаднаа.““	239
„Кој ќе заборави некој намаз, нека го клања кога ќе се сети на него, затоа што нема друго искупување за тоа освен на тој начин	240
„Навистина, најтешки намази за мунафиците се јација намазот и сабах намазот, но кога би знаеле какво (добро) има во нив, би доаѓале дури и ползејќи.....	241
Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, помеѓу две сеџди, велел: „Аллаху, прости ми, смилувај ми се, дај ми здравје, упати ме и нахрани ме!“	243
„Алаховиот пратеник, алејхи селам, ми го научи тешехудот, додека раката ми беше помеѓу неговите раце, како што ме подучуваше на сура од Куранот	244
Аллахумме инни е’узу бике мин ‘азабил-кабри ве мин ‘азабин-нари ве мин фитнетил-махја вел-мемати ве мин фитнетил-месихид-деџали	246
Често паѓај му ничкум на сеџда на Allah, бидејќи секоја сеџда што ќе Му ја направиш Нему, Тој ќе те воздигне за еден степен и ќе ти избрише еден грев.’	248
„Нема намаз во присуство на храна, ниту додека човекот се воздржува од природните потреби (од големата и малата нужда).““	249
„Зарем никој од вас не се плаши кога ќе ја крене главата пред имамот, Allah да не ја претвори неговата во глава на магаре или да го направи неговиот изглед во изглед на магаре?!“	250
„Кога некој од вас ќе се посомнева во својот намаз и не е сигурен дали клањал три или четири рекати, нека го отфрли сомнежот и нека се потпре на она за што е сигурен. Потоа, нека направи две сеџди пред да го предаде селамот	251
Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, видел човек како клања сам зад сафот и му наредил да го повтори намазот	253
Беше спомнат човек пред Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кој преспал цела ноќ сè до разденување. Тогаш пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рече: „Тоа е човек во чие уво шејтанот се измокрил,“ или рече: „во неговите уши.“	254
„Најдобриот ден во кој изгреало Сонцето е петокот	255
„Кој ќе се избања во петок како што се бања после џенабет, а потоа порано тргне во џамија, ќе биде награден како да жртвувал камила	257

О Аллах, Ти си Селам и од Тебе е селамот, благословен си Ти, О Сопственику на големината и благородноста	259
Алаховиот Пратеник, алејхи селам, го кажуваше овој зикр после секој намаз.““	260
„Секој кој после секој намаз ќе изговори, субханаллах триесет и три пати, елхамдулиллах триесет и три пати и Аллаху екбер триесет и три пати — што вкупно изнесува деведесет и девет, а за стотиот ќе рече: Ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике лех, лехул мулку ве лехул хамду, ве хуве ала кулли шеј-ин кадир — ќе му бидат простени гревовите, дури и ако се многубројни како морската пена.“	263
„Кој ќе го рецитира Ајетул-Курсиј после секој задолжителен намаз, нема да го спречи од влезот во Џенетот освен смртта.“	264
„Запомнив од Алаховиот пратеник, алејхи селам, десет рекати	266
Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, никогаш не ги пропуштал четирите рекати пред пладневниот намаз и двата рекати пред сабахот.....	267
„Помеѓу двата езана има намаз, помеѓу двата езана има намаз.‘ А при третото повторување, додал: ,За оној кој сака.““	268
„Кога некој од вас ќе влезе во џамија, нека клања два реката пред да седне.“	269
„Ако му речеш на твојот другар: ,Молчи!‘ во петок, додека имамот држи хутба, тогаш си направил престап.“	270
„Клањај стоечки, а ако не можеш тогаш седејќи, а ако не можеш тогаш легнат на страна.“	271
„Еден намаз извршен во оваа моја џамија е подобар од илјада намази во која било друга џамија, освен во Месџид ал-Харам (Ќаба).“	272
Кој ќе изгради џамија за Аллах, Аллах ќе му изгради слична на неа во Џенетот.““	273
„Богаството не се намалува со давањето милостина, а Аллах за опростувањето кое ќе го направи робот само ќе му го зголеми угледот, и никој нема да се понизи заради Аллах, а да не биде воздигнат од Него	274
„Аллах рекол: ,Давај (помагај), о сине на Адем, па ќе ти биде дадено (ќе ти се помогне).““	275
„Кога човекот ќе потроши имот за своето семејство убеден дека ќе биде награден за тоа, ќе му се смета како да дал милостина.“	276

„Кога ќе умре човекот, неговите дела престануваат, освен во три случаи: трајната садака, знаењето од кое луѓето имаат корист по него или добродетелното дете кое прави дова за него.“	277
„О луѓе, ширете го селамот, нахранете ги гладните, одржувајте ги роднинските врски и клањајте ноќе додека луѓето спијат – ќе влезете во Џенетот со мир.“ ..	279
„О луѓе, навистина Аллах е Убав и не прифаќа освен она што е убаво. Аллах им го нареди на верниците истото што им го нареди и на пратениците	281
„Кој ќе го одложи рокот на враќањето на долгот на должникот или во потполност се откаже од побарување на долгот, Возвишениот Аллах ќе го стави во сенката на Својот Арш на Судниот ден, на денот кога друга ладовина нема да има	284
„Аллах нека му се смилува на човекот кој е лесен кога продава, кога купува и кога го побарува своето право	285
„Имаше еден човек кој им даваше заеми на луѓето и му велеше на својот слуга: „Ако наидеш на некој што е во тешка ситуација, прости му го долгот, можеби Аллах ќе ни прости нам.“	286
„Навистина има луѓе кои го злоупотребуваат јавниот имот, за таквите е подготвен Џехенмот на Судниот ден	287
„Возвишениот Аллах вели: Секое дело што го прави синот Адемов, му припаѓа нему, освен постот! Навистина, постот е Мој и Јас го наградувам за него	288
„Секој кој ќе го исполни постот во месецот рамазан, верувајќи и очекувајќи награда за тоа, ќе му се простат гревовите кои претходно ги направил	291
Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се трудел во последните десет ноќи повеќе отколку што се трудел во кое било друго време	292
„Мојот близок пријател, алејхи селам, ми остави во завет три работи: да постамам три дена секој месец, да клањам два реката духа-намаз и да клањам витр-намаз пред спиење.“	293
„Кој ќе ја помине ноќта на Лејлетул Кадр во намаз, верувајќи и очекувајќи награда за тоа, ќе му се простат гревовите кои претходно ги направил	295
„Кој ќе го изврши аџилакот заради Аллах, без да говори непристојни зборови и без да направи грев, ќе се врати како на денот кога го родила мајка му.“	296
„Нема денови во кои доброто дело му е помило на Аллах од овие денови“, т.е. во првите десет дена од месецот Зул-Хиџе.....	297
„Борете се против многубошците со вашите имоти, животи и јазици.“	298

Остави го она во што се сомневаш за она во што не се сомневаш, бидејќи искреноста е спокој, а лажењето е сомнеж.“	300
„Навистина, Аллах на мојот умет ќе му го прости она си го помислуваат, сè додека не го спроведат во дело или не го изразат со зборови.“	301
„Аллах не гледа во вашиот изглед и вашиот имот, туку гледа во вашите срца и вашите дела.“	302
„Аллах е љубоморен, и верникот е љубоморен. Аллах е љубоморен кога верникот ќе направи нешто што му е забрането.“	303
„Избегнувајте ги седумте гревови кои предизвикуваат пропаст	304
„Дали сакате да ве известам за најголемите гревови?	306
„Големи гревови се: придружување на друг на Аллах (ширк), непослушност кон родителите, бесправното убиство и лажната заклетва (кривоклетство).“	308
„Прво за што ќе плагаат пресметка луѓето на Судниот ден е пролеаната крв (убиството).“	309
„Кој ќе убие немуслиман во исламска земја (а истиот има загарантирана безбедност), нема да го помириша мирисот на Џенетот, а неговиот мирис може да се почувствува од далечина од четириесет години.“	310
„Во Џенетот нема да влезе тој што ги кине роднинските врски	311
„Кој сака да има изобилно снабдување, и да му се продолжи животот, нека ги одржува роднинските врски	312
„Вистински ги одржува роднинските врски не оној што само возвраќа на посетите, туку оној кој ја одржува врската дури и кога таа е прекината.“	313
„Дали знаете што е озборување?“ Рекоа: „Аллах и Неговиот пратеник тоа најдобро го знаат.“ Рече: „Да го спомнеш твојот брат со она што тој го мрази.“	315
„Секое опојно средство е алкохол и секое опојно средство е харам. Кој ќе пие алкохол на овој свет и умре зависен од него, без да се покае, нема да го пие на идниот свет.“	316
Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, го проколнал оној што подмитува и оној што прима мито при судење	318
„Пазете се од сомнежот, навистина тој е најлажниот говор	319
„Нема да влезе во џенет ,катат'	321

„Ќе им биде простено на сите мои следбеници, освен оние кои јавно ќе го разгласат (гревот)	322
О, луѓе, навистина Аллах ја отстрани од вас горделивоста и надменоста на цахилиетот и вашето фалење со потеклото и предците	324
„Најлош човек кај Аллах е кавгаџијата што се расправа.“	325
„Кога два муслимана ќе ги вкрстат меѓусебно сабјите, и убиецот и убиениот ќе бидат во Џехенмот	326
„Не зборувајте лошо за умрените, бидејќи тие се сретнаа со тоа што го подготвија (на овој свет)	328
„Не му е дозволено на човекот да не зборува со својот брат повеќе од три дена, се сретнуваат и еден на друг му го вртат грбот. Подobar е тој што прв ќе се поздрави со селам.“	329
„Кој ќе ми гарантира дека ќе го чува она што е меѓу неговите вилици и она што е меѓу неговите нозе, јас му го гарантирам Џенетот.“	330
„Жената не патува растојание кое се поминува за два дена, ако не е придружувана од мажот или од махрем.....	331
„После мене, за мажите, не оставив поголемо искушение од жените.“	334
„Кој има можност да се ожени, нека го стори тоа, бидејќи тоа најдобро го чува погледот и ја штити чедноста. А кој не може, нека пости, бидејќи постот е заштита за него	335
„Дуњалукот (овој свет) е сладок и зелен. Возвишениот Аллах те создаде на него за да види како ќе работиш. Затоа, чувај се од овој свет и чувај се од жените...	336
„Реков: ‚О, Божји пратенику, кои се правата на сопругата над нејзиниот сопруг?‘ Тој одговори: ‚Да ја храниш кога и самиот јадеш, да ја облекуваш кога и ти се облекуваш или кога стекнуваш, да не ја удираш по лицето, да не ја навредуваш и да не ја одбегнуваш освен во домот.“	338
„О жени, давајте садака/милосрдие, бидејќи ми беше покажано дека повеќето жители на Џехенмот сте вие.‘ Тие го прашаа: ‚А зошто, о Божји пратенику?‘ Тој одговори: ‚Затоа што многу проколнувате и не сте благодарни на вашите сопрузи. Не сум видел никого со помал разум и вера кој би можел да му го одземе разборот на разумен маж повеќе од една од вас.‘	340
„Нема валиден брак без старател.“	345

„Секој брак на жена склучен без дозвола од нејзиниот старател е неважечки.“ – ова го повторил трипати -. „Ако мажот има интимен однос со неа, таа го заслужува мехрот поради односот. А ако настане несогласување, тогаш владетелот е старател на оној што нема старател.“	346
„Проклет е оној што ќе има интимен однос со својата жена во нејзиниот анален отвор.“	351
„Најважен услов кој мора до го исполните е оној со кој ви се дозволени интимните делови (односи).“	352
„Овој свет е (привремено) уживање, а најголемото уживање на овој свет е добра сопруга.“	353
„Го прашав Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, за ненадејниот поглед (кон нешто забрането), па ми нареди веднаш да го свртам погледот настрана.“	354
„Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, жртвуваше два рогати црни овна со белило на врвовите на влакната. Ги закла со своја рака, изговарајќи ‚Бисмиллах‘ и ‚Аллаху екбер‘, а потоа ја стави својата нога врз нивните бокови.“	355
„Не носете свила и брокат, не пијте од златни и сребрени садови и не јадете од таквите чинии, бидејќи тие се за нив (немуслиманите) на овој свет, а за нас на идниот свет.“	357
„Перото е подигнато (не запишува) за тројца: за оној што спие сè додека не се разбуди, за детето сè додека не достигне зрелост и за луѓиот сè додека не се освести.“	358
Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, забранил „ел каз“ (да избричиме дел од главата, а другиот дел да го оставиме)	361
„Скратете ги мустаќите и пуштајте ги брадите.“	361
„Мажот да не гледа во интимниот дел од телото на друг маж, а жената да не гледа во интимниот дел од телото на друга жена.....	362
Најдобрите од вас се оние со најубав карактер.“	364
„Верникот со убаво однесување ќе го достигне степенот на тие коишто често постеле и клањале (доброволно).“	365
„Верник со најпотполен иман-верување е тој со најубаво однесување, а најдобар помеѓу вас е тој што најубаво се однесува кон жените.“	366

дека Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, бил прашан: „Што најмногу ќе ги однесе луѓето во Џенетот?“ „Богобојазливоста и убаво однесување.....	367
„Аллаховиот пратеник, алејхи селам, имаше најубав карактер.“	368
Неговиот морал беше Куранот.“, одговори таа.....	369
„Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, преферираше да започнува со десната страна при обувањето обувки, чешлањето, земањето абдест и во сите свои постапки.“	370
„Возвишениот Allah наредил добротинство и убаво однесување во секоја работа.....	372
„Навистина, праведните кај Allah се на минберите (возвишените места) од светлината; покрај десната Рака од Милостивиот, а двете Негови се десни	373
„Не се прави штета, ниту се возвраќа со правење штета, а кој ќе направи некаква штета, Allah ќе му наштети, а кој на другите им отежнува, Allah нему ќе му отежне	375
„Примерот на добриот пријател и лошиот пријател е како примерот на оној што носи миск и оној што дува во ковачка мешина.....	376
Немој да се лутиш	377
„Не е силен, тој кој е појак во борењето, силен е тој кој се контролира себеси во лутина.“	379
„Четири особини го прават човекот лицемер во целост, а оној кој поседува една од нив има особина на лицемерство сè додека не ја напушти: кога му се доверува – изневерува, кога зборува – лаже, кога се обврзува – го прекршува договорот, и кога расправа – ги преминува границите.“	380
„Верникот не навредува, не проколнува, не е безобразен ниту бесрамен.“	383
Срамот е од верувањето	384
„Кога човекот ќе го засака својот брат, нека му каже дека го сака.“	385
„Секое добро дело е милостина	386
„За секој зглоб од телото на човекот следува садака	387
„Нема да се придвижат стапалата на човекот на Судниот ден сè додека не биде прашан за четири работи: за неговиот живот – на што го потрошил, за неговото знаење – дали работел според тоа, за неговиот имот – како го заработил и како го потрошил и за неговото тело, како го користел.“	389

„Тој што се грижи за вдовицата и сиромашниот е како борецот на Аллаховиот пат или како оној кој ноќе клања, а дење пости.“	390
„Кој верува во Аллах и во Судниот ден, нека зборува добро, или нека молчи ...	391
„Не потценувај ниедно добро дело, па дури и тоа да го пресретнеш братот муслиман со насмевка на лицето	392
„Придржувајте се кон искреноста, бидејќи искреноста води кон добродетелството, а добродетелството води кон Џенетот.....	394
„Кој нема милост кон луѓето и Аллах нема да има милост кон него.“	396
„На милостивите ќе им се смилува Милостивиот, бидете милостиви кон оние што се на Земјата, ќе ви се смилува Оној Кој е на небесата.“	397
„Муслиман е оној од чии јазик и раце се сигурни останатите муслимани, а мухаџир е оној кој ќе го напушти она кое Аллах го забранил.“	398
„Обврските на муслиманот кон другиот муслиман се пет на број: да му го врати на селамот, да го посети болниот, да го следи џеназето, да му се одзвие на поканата и да му посака сомилост од Бог на оној што ќе кивне.“.....	399
„Се колнам во Аллах, нема да влезете во Џенетот додека не поверувате, а нема да поверувате додека не се засакате меѓусебно. Па зарем не сакате да ве известам за нешто кое, ако го правите, ќе се сакате? Ширете го селамот помеѓу вас.“	400
„Некој човек го прашал Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем: „Кој е најдобриот ислам?“, Тој одговорил: „Да го нахраниш и да го поздравиш со селам и оној што го познаваш и оној што не го познаваш.““	402
„Сакате ли да ви укажам на дела преку кои Аллах ги брише гревовите и ги воздигнува степените?.....	403
„Силниот верник е подобар и подраг кај Аллах од слабиот верник, а во двајцата има добро	406
„Бидете умерени и настојувајте да постапувате исправно, и знајте дека никој од вас нема да биде спасен поради своите дела.“ Тие рекоа: „О, Божји пратенику, дури ниту ти?“ Тој одговори: „Ниту јас, освен ако Аллах не ме облее со Својата милост и благодат.““	408
„Џибрил толку често ме советуваше (да се однесувам добро) со соседот, што помислив дека ќе има удел во наследството.“	412

„Кој ќе ја одбрани честа на својот брат, Аллах ќе го заштити неговото лице од џехенемскиот оган на Судниот ден.“	413
„Никој од вас нема да биде вистински верник сè додека не му го посакува на својот брат она што го посакува за себе.“	414
„Блажината каде и да е, ја разубавува секоја работа, а таму каде што изостанува таа работа се нагрдува.“	415
„Навистина верата е лесна, и секој што ќе се обиде да претерува во неа, таа ќе го надвлее	416
„Олеснувајте, а не отежнувајте, израдувајте и не растерувајте.“	419
Бевме кај Омер, па ни рече: „Ни беше забрането да бидеме услини/извештачени.“	420
„Кога некој од вас ќе јаде, нека јаде со својата десна рака, и кога ќе пие, нека пие со својата десна рака, бидејќи шејтанот јаде со својата лева рака и пие со својата лева рака.“	421
О, момче, кажи Бисмиллах (со името на Аллах), јади со десната рака и јади од она што е пред тебе	422
„Аллах е задоволен од робот кој, кога нешто јаде, Му Се заблагодарува за тоа, или кога нешто пие, Му Се заблагодарува за тоа.“	423
дека еден човек кај Аллаховиот Пратеник, алејхи селам, јадел со левата рака. Пратеникот му рекол: „Јади со десната рака, а тој одговорил: „Не можам‘. Пратеникот му кажа: „И да не можеш!“	424
„Кој јадел лук или кромид, нема да ни се придружи – или рече: нека не ѝ се приближува на џамијата, туку нека остане во неговата куќа.“	426
„Кој по јадењето ќе каже: Елхамду лиллахиллези ет‘амени хаза ве резаканихи мин гајри хавлин мини ве ла кувветин (Благодарност на Аллах, Кој ме нахрани со ова и ме снабди без моја сила и моќ), ќе му бидат простени претходните гревови.“	428
„Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога ќе кивнел, ја ставал раката или облеката врз устата и се обидува да го намали гласот на кивањето	429
„Аллах сака да се прифатат Неговите олеснувања, исто како што сака да се прифатат и Неговите строги наредби.“	430
„Кому Аллах му посакува добро, го става на искушение	431

„Верникот кој ќе биде погоден од болест, неволја, грижа, тага, слабост или болка, дури и трнот со кој ќе се боцне, Аллах, Возвишениот, поради тоа ќе му ги прости гревовите.“	432
„Искушенијата нема да престанат да го снаоѓаат верникот и верничката – во нив самите, во нивните деца и во нивниот имот – сè додека не го сретнат Аллах, без ниту еден грев.“	433
„Чудна е состојбата на верникот; тој секогаш е во добро и само верникот може да биде во таква состојба	435
„Робот кога ќе се разболи или ќе биде на пат, ќе му биде запишана наградата за она што го прави, како за делата кои имал навика да го прави како кога бил здрав и дома.“	436
„Побрзајте со добрите дела пред да дојдат искушенија што ќе бидат како мрачните темнини на ноќта.....	437
„Кому Аллах посакува добро, ќе му даде да ја разбере верата	439
„Не изучувајте го знаењето за да се фалите пред учените, ниту за да расправате со незнајковците	440
„Најдобриот меѓу вас е оној кој ќе го научи Куранот и другите ќе ги подучува со него.“	441
кога ќе научеле десет ајети од Пратеникот, не продолжувале со следните десет додека не ги разберат и применат знаењата и делата содржани во тие ајети ...	442
„Кој ќе проучи харф - буква од Аллаховата Книга, ќе има добро дело, за кое ќе биде десетократно награден	443
„На читачот на Куранот ќе му се каже: Читај и искачувај се, и рецитирај како што рецитираше на дуњалукот, бидејќи твоето место ќе биде кај последниот ајет што ќе го прочиташ.“	444
„Дали некој од вас би сакал, кога ќе се врати дома, да најде три големи, дебели камили?	445
„Грижете се за Куранот, бидејќи, се колнам во Оној во чии Раце е душата на Мухамед, тој побргу бега (од помнењето) од камилата кога не е врзана.“	446
„Не претворувајте ги вашите куќи гробишта, навистина, шејтанот бега од куќата во која се рецитира сурата Бекаре.“	447

О Ебу Мунзир, знаеш ли кој е највредниот ајет во Аллаховата Книга?“ Одговорив: „Аллах е, нема друг бог освен Него, Живиот и Самоопстојувачкиот Одржувател!“ Тогаш тој ме удри по градите и рече: „Ти честитам на знаењето, Ебу Мунзир.“ ..	448
„Кој ќе ги рецитира последните два ајета од сурата Ел Бекаре во текот на ноќта, тие ќе му бидат доволни.“	449
„Довата е ибадет	450
„Божјиот пратеник, алејхи селам, го спомнуваше Allah во секоја ситуација.“ ...	451
„Кај Allah нема ништо повредно од довата	452
„Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, често изговарал: „О, Ти што ги превртуваш срцата, зацврсти го моето срце во Твојата вера!“	453
„Навистина, иманот ветее во вашите срца како што се аби старата облека. Затоа, молете го Allah да го обнови иманот во вашите срца.“	455
„Сласта на иманот ја вкусил оној што е задоволен Allah да му биде неговиот Господар, исламот неговата вера и Мухамед неговиот пратеник.“	456
, непрестано на крајот од секој намаз да велиш: Аллахумме еинни ала зикрике ве шукрике ве хусни ибадетике.““	458
„Аллаховиот роб е најблизок до својот Господар кога е на сеџда, тогаш молете се најмногу.“	459
Најчестата дова на Пратеникот, алејхи селам, била: „ Аллахумме раббена атина фид-дунја хасенетен, ве фил-ахирети хасенетен, ве кина азабен-нари.“(Господару наш, дај ни добро на овој и на оној свет и сочувај нè од казната во огнот)	460
„Сакате ли да ве известам за најдоброто од вашите дела, најчистото кај вашиот Господар, она што најмногу ги воздигнува вашите степени	461
, Ме праша за голема работа, но лесно му е на оној кому Allah му олеснува	464
раскажува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, секоја ноќ кога ќе легнел во постела, ги собирал дланките, дувал во нив и рецитирал: (Кажи: „Тој е Allah, Еден е!“), (Кажи: „Барам заштита кај Господарот на мугрите.“) и (Кажи: „Барам заштита кај Господарот на луѓето“)	469
Најдобраната помеѓу довите за барањето прошка за гревовите е.....	471
, Кажи ги „Кул хуваллаху ехад‘ и двете заштитнички сури (Фелек и Нас) трипати навечер и наутро, тоа ќе те заштити од сè.““	473

„Аллаху мој, барам прибежиште во Твоето задоволство од Твојот гнев, во Твојата прошка од Твојата казна, и барам прибежиште во Тебе од Тебе. Не можам да Те пофалам доволно – Ти си тако како што Себеси си се пофалил.“ 474

„На Аллах најмил говор Му се четири реченици: Субханалах, Елхамдулиллах, Ла илахе иллаллах и Аллаху Екбер, не е важно со која би започнал..... 476

„Кој ќе каже: „Ла илахе иллаллаху вехдеху ла шерике леху, лехул-мулку ве лехул-хамду ве хуве ала кулли шејин кадир“, десетпати 477

„Два збора, лесни за јазикот но тешки на вагата, мили на Милостивиот 478

„Кој ќе каже: „Субханаллахи ве би хамдихи“, во еден ден, стопати, ќе му се избришат гревовите, дури и да се колку што ја има морската пена.“ 479

„Чистотата е половина од верувањето. Зборот „елхамдулиллах“ ја исполнува вагата, а зборовите „субханаллах“ и „елхамдулиллах“ го исполнуваат просторот помеѓу небесата и земјата 480

„Повеќе сакам да кажам: „субханаллах, елхамдулиллах, ла илахе иллаллах, Аллаху екбер“, отколку да поседувам она врз кое изгрева Сонцето.“ 482

„Најдобриот зикр е: Ла илахе иллаллах, а најдобрата дова е: Елхамдулиллах.“ 483

„Кој ќе отседне на некое место и каже: „Е’узу би келиметиллахит-таммати мин шерри ма халека.“ (Барам заштита, со потполните Аллахови зборови од злото кое го создал.) Ништо лошо нема да му се случи сè додека не замине од тоа место.“ 484

„Кога некој од вас ќе влезе во џамијата, нека каже: „Аллахумме ифтах ли ебвабе рахметик“ (О Аллах, отвори ми ги вратите на Твојата милост); а кога ќе излегува, нека каже: „Аллахумме инни ес’елуке мин фадлик“ (О Аллах, јас барам (да ми подариш) од Твојата дарежливост).“ 486

„Кога некој ќе го спомене Аллах при влегувањето дома и додека јаде, шејтанот им вели на своите другари: „Вечерва немате ниту сместување ниту вечера 487